

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MIA SHERIDAN

GRAYSON'S VOW

Mia Sheridan tarafından da

BLOOM BOOKS'TAN TEMİN EDİLEBİLİR

Travis

Kyland

Stinger

Grayson'ın Yemini

Calder Olmak Eden'i

Bulmak

GRAYSON'S VOW

MIA SHERIDAN

 Bloom books

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık uzaktasınız...

- Yazar etkinliklerinden ilk haberdar olmak VIP
- fırsatlar ve indirimler
- Özel hediyeler
- Ücretsiz bonus içerik
- İnteraktif etkinliklere erken erişim En yeni oyunlarımıza göz atın

İyi okumalar!

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

Telif Hakkı © 2015, 2023 Mia Sheridan tarafından

Kapak ve iç tasarım © 2023 by Sourcebooks

Kapak tasarımı Eileen Carey/No Fuss Design

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır. Bloom Books, Sourcebooks'un ticari markasıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz - kısa ve öz olması durumu hariç

Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

İlk olarak 2015 yılında Mia Sheridan tarafından yayımlanmıştır.

İçindekiler

Ön Kapak

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Birinci Bölüm: Kira

İkinci Bölüm: Grayson

Üçüncü Bölüm: Kira

Dördüncü Bölüm

Grayson Beşinci Bölüm

Kira Altıncı Bölüm

Grayson Yedinci Bölüm

Kira Sekizinci Bölüm

Kira Bölüm Dokuz:

Grayson Onuncu Bölüm

Kira On Birinci Bölüm

Grayson On İkinci

Bölüm Kira

On Üçüncü Bölüm: Grayson

Ondördüncü Bölüm Kira On

Beşinci Bölüm Grayson

Bölüm 16: Kira On Yedinci

Bölüm Kira Bölüm Onsekiz:

Grayson

On dokuzuncu bölüm:
Kira Yirminci Bölüm
Grayson Yirmi Birinci
Bölüm: Kira Yirmi İkinci
Bölüm: Kira
Bölüm Yirmi Üç: Grayson
Bölüm Yirmi Dört: Grayson
Bölüm Yirmi Beş: Kira

Sonsöz: Grayson
Calder Olmak kitabından alıntı
Teşekkür
Yazar Hakkında
Arka Kapak

Bu kitap, her zaman bilge bir öğüdü, dinleyen bir kulağı ve sevgi dolu bir kalbi olan büyükanneme adanmıştır. Seni her gün özlüyorum.

TERAZİ BURCU

"Mutlu bir hayat bile bir miktar karanlıktan yoksun olamaz ve eğer hüznle dengelenmezse mutlu kelimesi anlamını yitirir."

-Carl Jung

BİRİNCİ BÖLÜM

Kira

"Asla üzülmeye aşkım, evren her zaman teraziye dengeler.
Yöntemleri gizemli olabilir ama her zaman adildir."

-Isabelle Dallaire, "Gram"

Kötü günlerle dolu uzun bir geçmişte, bu gün listenin en başındaydı. Arabamdan indim ve Napa Valley Savings Bank'a doğru yürümeden önce ılık, yaz sonu havasından derin bir nefes aldım. Boğucu sabah etrafımda parıldıyor, yaseminin tatlı kokusu burnumu okşuyordu. Huzurlu güzellik bir şekilde yanlış görünüyordu, ruh halimin kasveti sıcak, güneşli günle doğrudan bir tezat oluşturuyordu. Kibirli bir fikirdi sanırım. Sanki hava benim ruh halime göre kendini ifade etmeliymiş gibi. Bankanın camlı ön kapısını açarken iç çektim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu neşeli bir esmer, vezne penceresine yaklaşırken.

"Evet," dedim ve çantamdan kimliğimi ve eski bir tasarruf defterini çıkardım. "Bu hesabı kapatmak istiyorum." İkisini de veznedara doğru kaydardım. Birikim defterinin bir köşesi geriye katlanmıştı ve büyükanneimin bana mevduatlarımızı nasıl takip edeceğimizi gösterirken girdiği numaralar ortaya çıktı. Hafıza

yüreğim parçalandı, ama kız defteri alıp açarken ve hesap numarasını girmeye başlarken neşeli görüldüğünü umduğum bir gülümsemeyi zorladım.

Hesabı açtığımız günü düşündüm. On yaşındaydım ve büyükannem beni buraya getirmişti ve yaz boyunca bahçe işlerine yardım ettiğim için bana verdiği elli doları gururla yatırmıştım. Napa'daki evinde kaldığım yıllar boyunca bu bankaya gidip gelmiştik. Bana paranın gerçek değerini öğretmişti -paylaşılması, başkalarına yardım etmek için kullanılması gerekiyordu ama aynı zamanda bir tür özgürlüğü de temsil ediyordu. Şu anda çok az paramın, çok az seçeneğimin olması ve sahip olduğum her maddi varlığın arabamın bagajına tıklmış olması onun ne kadar haklı olduğunun kanıtıydı. Özgürlükten başka bir şey değildim.

"İki bin kırk yedi dolar ve on altı sent," dedi veznedar bana bakarak.

Başımı salladım. Umduğumdan biraz daha fazlaydı. Güzeldi. Bu iyiydi. Her kuruşa ihtiyacım vardı. Ellerimi tezgâhın üzerinde birleştirdim ve onun parayı saymasını beklerken yavaşça nefes verdim.

Parayı güvenli bir şekilde çantama koyup hesabı kapattıktan sonra veznedara iyi günler dileyip kapıya doğru yöneldim. Bir çeşme gördüğümde kısa bir mola vermek için döndüm. Benzinden tasarruf etmek için arabamın klimasını çok az kullanıyordum ve sürekli sıcak ve susamıştım.

Soğuk su dudaklarıma değdiğinde, köşedeki ofisten belli belirsiz bir ses duydum: "Grayson Hawthorn, tanıştığımıza memnun oldum."

Donakaldım, sonra yavaşça ayağa kalktım, başparmağımla alt dudağımdaki suyu dalgınca sildim. Grayson Hawthorn... *Grayson Hawthorn mu?* Bu ismi biliyordum, güçlü sesini hatırlıyordum, o gün babamın ofisinde dudaklarımda duymak için kendi kendime fısıltıyla tekrarladığım şekli. Masasına bir tepsi kahve koyarken babamın kapağını kapattığı dosyaya hızlıca baktığım anı düşündüm. Bu *aynı* Grayson Hawthorn olabilir miydi?

Birkaç adım attım ve köşeden baktım, ama kapalı bir ofis kapısından başka bir şey görmedim, pencerenin gölgesi aşağı çekilmişti. Merakım hâlâ devam ediyordu, Grayson Hawthorn'un ofisinin bulunduğu koridorun diğer tarafındaki tuvalete doğru yürüdüm. *Snoopy çok mu, Kira?*

Tuvalete girdikten sonra kapıyı kilitledim ve duvara yaslandım. Grayson Hawthorn'un Napa'da yaşadığını bile bilmiyordum. Duruşması San Francisco'da yapılmıştı, yani suçun işlendiği yer orası olmalıydı - suçun ne olabileceğini bildiğimden değil, sadece babamın bu konuyla kısa bir süre ilgilendiğinden. Dudağımı ısırdım, lavaboya doğru ilerledim ve ellerimi yıkayıp kuruturken üstündeki aynada kendime baktım.

Tuvaletten çıkarken, büyük olasılıkla bir banka yöneticisi olan takım elbiseli bir adam koridorun karşısındaki ofise girdi. Kapıyı arkasından kapattı, ancak yerine oturmadı ve çok çok hafif aralık durdu, bu da birkaç kelimelik tanışma konuşmasını duymamı sağladı. Duraksadım, tuvaletin kapısını sonuna kadar kapattım ve orada durup dinlemeye çalıştım.

Gerçekten mi, Kira? Bu utanç verici bir şekilde meraklı. Özel hayatın ihlali. Ve daha kötüsü, biraz anlamsız. Cidden, senin neyin var? Kendi azarımı görmezden gelerek kapıdaki çatlağa doğru eğildim.

Bu pek de iyi olmayan anılarımı anılarımın dışında bıraktırdım. Bunu benden başka kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Birkaç kelime bana doğru sürüklendi. "Üzgünüm...suçlu...bu bankayı...maalesef...veremem..." Suçlu mu? Evet o zaman, sandığım Grayson Hawthorn olmalı. Ne garip, rastgele bir tesadüf. Onun hakkında çok az şey biliyordum. Tek bildiğim adı, bir suçtan hüküm giymiş olması ve babamın onu bir piyon olarak kullanmaya katılmış olmasıydı. Grayson Hawthorn ve benim ortak noktamız buydu. Babamın bu kadar düzenli ve bu kadar az düşünerek hayatları mahvederken bir adamın adını hatırlaması pek mümkün değildi. Her neyse, neden bir tuvaletin içinden onun özel konuşmasını dinlemeye çalışıyordum? Emin değildim. Ancak, merak duygusunun fazlalığı benim doğrulanmış hatalarımdan biriydi.

Tamam, bu kadar gizlenme yeter. Derin bir nefes alıp çıkmaya hazırlanırken sandalye ayaklarının sürtünme sesini duydum ve bir kez daha durakladım. Koridorun karşısından gelen sözler, muhtemelen kapıya yaklaştıkları için şimdi daha netti. "Üzgünüm, sizin için bir krediyi onaylayamam, Bay Hawthorn." Konuşan erkek sesi pişmanlık doluydu. "Eğer daha değerli olsaydınız-"

"Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Gellar." Başka bir erkek sesi geldi, Grayson'ın olduğunu tahmin ediyorum.

Ofisten çıkan uzun boylu, siyah saçlı, koyu gri takım elbiseli bir erkek figürüne kısa bir an gözüm takıldı ve tuvalete geri dönüp kapıyı tekrar tıklatarak kapattım. Oyalanmak için ellerimi bir kez daha yıkadım ve sonra küçük odadan çıktım. Geçerken Grayson Hawthorn'un bulunduğu ofise baktım ve masanın arkasında oturan takım elbiseli ve kravatlı bir adam gördüm, dikkati yazdığı bir şeye odaklanmıştı.

Dışarıda gün daha da aydınlanmış ve ısınmıştı; kendimi caddenin yukarısına park ettiğim arabama bıraktım. Bir süre orada oturdum, ön pencereden şehrin şirin bölgesine baktım: işyerlerinin önlerini canlı, temiz tenteler süslüyordu ve parlak renkli çiçeklerden oluşan büyük kaplar kaldırımı süslüyordu. Napa'yı severdim; şehir merkezinden nehir kenarına, yazın meyveleri olgunlaşan ve kışın canlı sarı, yabani hardal çiçekleriyle renklenmiş üzüm bağlarına kadar. Büyükbabam öldükten sonra büyükannemin emekli olduğu yerd, yazları onun üstü kapalı ön verandalı kır evi tarzındaki evinde geçirirdim. Nereye baksam onu görür, sesini duyar, sıcak ve canlı ruhunu hissederdim. Büyükbabam şöyle derdi: *Bugün çok kötü bir gün olabilir ama yarın hayatının en güzel günü olabilir. Sadece oraya ulaşana kadar dayanmalısın.*

Derin bir nefes çektim, yalnızlığımdan kurtulmak için elimden geleni yaptım. *Ah, büyükanne, keşke burada olsaydın. Beni kollarına alırsın ve her şeyin yoluna gireceğini söylersin. Ve bunu söyleyen sen olduğun için doğru olduğuna inanırdım.*

Koltuk başlığına yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Bana yardım et, büyükanne," diye fısıldadım. "Kayboldum. Sana ihtiyacım var. Bana bir işaret ver. Ne yapmam gerektiğini söyle. Lütfen." Uzun zamandır uzak tuttuğum gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasında yanıyor, düşmekle tehdit ediyordu.

Gözlerimi açtığımda iç çektim, yolcu tarafındaki aynadaki hareket hemen dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde, bankanın içinde gördüğüm aynı koyu gri takım elbiseli, uzun boylu, yapılı bir adam gördüm... Grayson Hawthorn. Nefesim kesildi. Arabamın yanındaki binanın yanında, tamponumun sağında duruyordu, hareket etmeden onu aynamda net bir şekilde görebilmem için mükemmel bir konumdaydı. Koltuğuma biraz çöktüm, arkama yaslandım ve onu izlemek için başımı çevirdim.

Başını arkasındaki binaya yaslamıştı ve gözleri kapalıydı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Ve Tanrım, o... nefes kesiciydi. Parlak zırlı bir şövalyenin güzelce yontulmuş yüz hatlarına sahipti, neredeyse siyah olan saçları biraz fazla uzundu ve yakasının üzerinde kıvrılıyordu. Yine de asıl yıkıcı olan dudaklarıydı; gözlerimin tekrar tekrar dudaklarında gezinmesine neden olacak şekilde dolgun ve şehvetliydi. Gözlerimi kısıtım, yüzündeki her ayrıntıyı yakalamaya çalıştım, sonra bakışlarım uzun boyundan aşağıya indi. Vücudu güzel koyu erkekliğiyle uyumluydu; kaslı ve zarıftı, omuzları geniş, beli dardı.

Oh, Kira. Kaldırımdaki güzel suçlulara bakacak vaktin yok. Senin endişelerin biraz daha acil. Evsizsin ve açıkçası çaresizsin. Eğer bir şeye odaklanmak istiyorsan, ona odaklan. Tamam, ama... Gözlerimi ayıramıyordum. Onun suçu neydi ki? Başka tarafa bakmaya çalıştım ama onda beni çeken bir şeyler vardı. Gözlerimin onda takılı kalmasına neden olan sadece çarpıcı yakışıklılığı değildi. Yüzündeki ifade tanıdık geliyordu, tam da o anda hissettiklerimi anlatıyordu.

Eğer daha değerli olsaydın.

"Sen de mi çaresizsin, Grayson Hawthorn?" Mırıldandım.

Ben onu izlerken o başını dikleştirdi ve şakağına masaj yaparak etrafına bakındı. Bir kadın yanından geçerken döndü ve başını aşağı yukarı hareket ettirerek vücudunu inceledi. Adam onu fark etmemiş gibiydi ve neyse ki kadın da döndü, tam zamanında önüne bakarak bir elektrik direğıne çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Bir kahkaha attım. Grayson yine uzaklara bakarak durdu. Ben onu izlerken, evsiz olduğı belli olan bir adam şapkasını yanından geçen insanlara uzatarak durduğı yere doğı ilerledi. Hepsi rahatsız bir şekilde başka tarafa bakarak hızla yanından geçip gittiler.

Adam Grayson'a yaklaşmaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırdım. *Üzgünüm, yaşlı adam. Bana öyle geliyor ki yardım istediğın kişinin kendisi de oldukça zor durumda.* Ama beni şaşırtacak şekilde Grayson elini cebine attı, kısa bir süre tereddüt ettikten sonra içindeki banknotları aldı. Oturduğum yerden emin olamıyordum ama cüzdanının koyu renkli iç kısmı gözümün önüne geldiğinde, yaşlı adam için boşaltmış gibi görünüyordu. Kendisine bol bol teşekkür eden paçavralar içindeki adama bir kez başını salladı ve sonra bir süre durup evsiz adamın uzaklaşmasını izledi. Sonra Grayson diğeri yöne doğı yürüdü ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

İnsanların kimsenin izlemediğini düşündüklerinde ne yaptıklarını izle, aşkım. Gerçekte kim olduklarını böyle anlayacaksın.

Büyükannemin sözleri sanki arabamın hemen dışında bir yerden söylenmiş gibi zihnimde uçtu. Telefonumun tiz sesi beni irkiltti ve küçük bir nefes alıp yolcu koltuğundaki çantamı kaparak telefonumu aramaya koyuldum.

Kimberly.

"Hey," diye fısıldadım.

Bir sessizlik. "Kira? Neden fısıldıyorsun?" O da fısıldıyordu.

Boğazımı temizledim ve arkama yaslandım. "Özür dilerim, telefon beni korkuttu. Napa'da arabamda oturuyorum."

"Hesabı kapatabildiniz mi?"

"Evet. İçinde birkaç bin dolar vardı."

"Hey, bu harika. En azından bu da bir şeydir, değil mi?"

İçimi çektim. "Evet. Bir süre idare etmeme yardımcı olur."

Arka planda Kimberly'nin çocuklarının güldüğünü duydum ve onları susturdu, elini telefonun üzerinde tuttu ve bana geri dönüp "İstersen kanepem her zaman senin" demeden önce onlarla İspanyolca konuştu.

"Biliyorum. Teşekkür ederim, Kimmy." Yine de bunu en iyi arkadaşşıma yapamazdım. O ve kocası Andy, dört yaşındaki oğullarıyla birlikte San Francisco'da küçük bir apartman dairesine sıkışmışlardı. Kimberly on sekiz yaşındayken hamile kalmış ve ardından şok edici bir haberle ikiz bebek taşıdığını öğrenmişti. O ve Andy şimdiye kadar tüm zorluklara göğüs germişlerdi ama bu hiç de kolay olmamıştı. İhtiyaç duydukları son şey, kanepelerinde uyuyan ve ailelerini zorlayan, düşkün arkadaşlarının olmasıydı. *Düşkün mü? Evsiz. Sen evsizsin.*

Derin bir nefes aldım. "Yine de bir plan yapacağım," dedim, sabahtan beri hissettiğim umutsuzluğun yerini kararlılık duygusu almıştı. Grayson Hawthorn'un yüzü hızla zihnimde belirdi. "Kimmy, hiç önünde bir yol varmış gibi hissettiğin oldu mu? Gün gibi açık?"

Kimberly bir an durakladı. "Oh, hayır. Hayır. Sesindeki o tonu biliyorum. Bu, seni vazgeçirmeye çalışacağım -muhtemelen başarısızlıkla sonuçlanacak- bir şey planladığın anlamına geliyor. İnternette koca ilanı verme planını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Boğazımı temizledim. "Tam olarak değil zaten."

Kimberly inledi. "Yine o anlık Çok Kötü Fikirlerinden birini buldun, değil mi? Tamamen gülünç ve büyük olasılıkla tehlikeli bir şey."

Kendime rağmen gülümsedim. "Oh, dur. Her zaman 'Çok Kötü' dediğiniz fikirler nadiren gülünç ve nadiren tehlikelidir."

"Bahçenizdeki bitkilerden kendi tamamen doğal yüz maskenizi pazarlayacağınız zaman mı?"

Onun oyununu bildiğim için gülümsedim. "Oh, o mu? Formülüm neredeyse hazır dı.

Aslında tam ulaşabileceğimiz yerde. Eğer deneğim olmasaydı-"

"Yüzümü yeşile döndürdün. Bir hafta boyunca geçmedi. *Resim günü* hafta."

Hafifçe güldüm. "Tamam, iyi, o pek iyi sonuçlanmadı ama on yaşındaydık."

"On altı yaşındayken Carter Scott'ın partisine gizlice gitmek-"

"Kesinlikle işe yarardı eğer-"

"İtfaiye gelip beni çatınızdan almak zorunda kaldı." "Hep böyle korkak biriydin," dedim sırtarak.

"Yaz tatilinde üniversiteden eve döndüğün ve hepimizin kimono giymek zorunda kaldığı Japon temalı akşam yemeği partisini verdiğin ve sonra neredeyse oradaki herkesi öldürdüğün zaman."

"Malzeme hatası. O balığı pişirmek için lisanslı olmanız gerektiğini nereden bilebilirdim ki? Neyse, bu çok uzun zaman önceydi."

"Bu iki yıl önceydi." Belli etmemeye çalıştı ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Artık gülüyordum. "Tamam, demek istediğini anladım, ukala. Ve tüm bunlara rağmen yine de beni seviyorsun."

"İstiyorum." İçini çekti. "Elimde değil. Tamamen sevilesi birisin." "Şey, bu tartışılabilir, sanırım."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, "öyle değil. Baban tam bir pislik, ama bu konuda ne düşündüğümü zaten biliyorsun. Ve tatlım, olanlar hakkında konuşmalısın. Bir yıl oldu. Daha yeni döndüğünü biliyorum ama ihtiyacın olan-"

"Henüz değil," dedim usulca, telefonun diğer ucundaki hareketi göremese de başımı sallayarak. "Ve beni bir anlığına güldürdüğün için teşekkür ederim. Ama cidden Kim, şu anda çok kötü bir durumdayım. Belki de ihtiyacım olan şey Çok Kötü Bir Fikir'dir." Yapamadım.

Cümlemin sonunda sesimdeki küçük aksamaya yardım edin. Kimberly moralimi düzeltmeyi asla başaramadı ama gerçekten korkuyordum.

"Biliyorum Kira," dedi Kimberly, sesinde anlayış vardı. "Ve ne yazık ki, babanın iş bağlantılarından hiçbirini kullanmamaya kararlıysan, ne yapacağına karar verene kadar garsonluk işi bulman gerekebilir."

İçimi çektim. "Belki, ama beni gerçekten yemek hazırlamanın yakınında bir yerde ister miydin?"

"Haklı bir noktaya değindin." Sesinde bir gülümseme daha duydum. "Neye karar verirsiniz verin, her zaman Kira ve Kimmy Kats olacak, tamam mı? Sonsuza kadar. Biz bir takımız," dedi, on iki yaşındayken bulduğum grup ismine atıfta bulunarak ve para için sokak köşesinde şarkı söyleme planını tasarlamıştım. Televizyonda Somali'de yiyecek parası olmayan çocuklarla ilgili bir reklam görmüştüm ve babam onlardan birine sponsor olmam için bana para vermemişti. Sonunda, inşaat kâğıdı ve banttan yaptığım çok uygunsuz "kostümlerle" evden kaçarken yakalandık. Babam bana bir ay ceza verdi. Kimberly'nin temizlik personelinin başında yatılı olarak çalışan annesi, o ay Khotso'yu beslemek ve eğitmek için ihtiyacım olan yirmi iki doları bana verdi ve ondan sonra parayı kendi başıma bulamadığım her ay verdi.

"Her zaman," dedim. "Seni seviyorum, Kimmy Kat."

"Seni seviyorum Kira Kat. Gitmeliyim, bu çocuklar kontrolden çıkmaya başladı." Levi ve Micah'nın kahkaha çığlıklarını ve bağırışlarını arka planda koşan küçük ayak sesleri arasında duydum. "Koşmayı bırakın çocuklar! *Bağırmayı* da kesin!" Kimberly telefonu bir an için ağzından uzak tutarak bağırdı. "Bu gece iyi olacak mısınız?"

"Evet, ben iyiyim. Hatta biraz savurganlık yapıp Napa'da ucuz bir otel odası kiralayabilir ve nehir kenarında yürüyebilirim. Bu beni Gram'e yakın hissettiriyor." O sabah erken saatlerde aceleyle eşyalarımı toplayıp babamın parasını ödediği dairenin yangın merdiveninden aşağı indiğimden bahsetmedim.

Bağırp ön kapıya vurduğu için. Ve şimdi söz konusu *eşyalar* arabamın bagajına *tıkmıştı*. Kimberly sadece endişelenecekti ve şimdilik kafamda biraz nakit para ve kısmen ama tartışmasız Çok Kötü Bir Fikir dolaşıyordu.

Çok Kötü Fikirlerle dolu meşhur tarihimde bu, pastayı kapabilir.

Elbette nihai kararımı vermeden önce araştırmamı eksiksiz yapardım. Artıların ve eksilerin bir listesini yapardım; bu her zaman her şeyi daha net görmeme yardımcı olurdu. Bu seferki biraz durum tespiti gerektiriyordu.

Kimberly içini çekti. "Tanrı ruhunu şad etsin. Büyükannen inanılmaz bir kadındı." "Evet, öyleydi," diye katıldım. "Çocukları benim için öp. Seni yarın ararım."

"Tamam. Sonra konuşuruz. Ve Kira, döndüğüne çok sevindim. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Hoşça kal, Kimmy."

Telefonu kapattım ve birkaç dakika daha arabamda oturdum. Sonra biraz internet araştırması yapmak ve paramın yeteceği bir otel odası bulmak için telefonumu tekrar elime aldım.

İKİNCİ BÖLÜM

Grayson

"Pompa tamir edilemez efendim. Değiştirilmesi gerekecek."

İçimden küfrettim ve İngiliz anahtarımı alet çantama geri koydum. José haklıydı. Alnımdaki teri silmek için kolumu kullandım ve başımı salladım, işe yaramaz ekipman parçasına yaslandım, tamir edilmesi veya değiştirilmesi gereken başka bir şeydi.

José bana sempatik bir bakış attı. "Destemmer'ı çalıştırdım ama. Sanırım yeni gibi."

"İşte bu iyi haber," dedim yanımda getirdiğim alet çantasını kaldırırken. Uzun kötü haber listesine bir de iyi haber eklenmişti. Yine de, şu anda alabileceğim her şeyi alırdım. "Teşekkürler José. Gidip temizleneceğim."

José başıyla onayladı. "Bankadan haber var mı, efendim?"

Durdum ama arkamı dönmedim. "Krediye hayır dediler." José cevap vermeyince yürümeye devam ettim. Hayal kırıklığına uğramış bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyordum. Ailemin şaraphanesini işletmeye devam edeceğime yemin etmişim ve dünyada hiçbir şey benim için bundan daha önemli değildi ama José'nin beslemesi gereken bir ailesi vardı ve en yeni üyesi henüz birkaç haftalıktı. Eğer başarısız olursam, işsiz kalan tek kişi ben olmayacaktım.

Eğer daha değerli olsaydın.

Çenemi, bana maddi değerimden daha fazlasını ima eden bu sözlerin bıçak gibi saplanmasına karşı sıktım. Bana hiçbir zaman çok değerli olmadığımı hatırlatıyordu.

*Eğer daha değerli
olsaydın... Eğer
gerçekten.*

Bu güçlü para ve dört çeyreklikle McDonald's'ın dolar menüsünden kendime bir şeyler alabilirdim. McDonald's'ın hâlâ dolar menüsü *var mıydı?* Belki de yoktu. Fast food dünyasında bile yetersiz kalırdım.

Hayatımın keşkelerini sayamayacağım kadar çok kez gözden geçirmiştım. Acı verici, faydasız bir zaman kaybıydı.

Kendimden nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu.

Yine de bu düşünceleri kapattım. Kendime acımaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum ve kişisel deneyimlerimden bunun bir kez inmeye izin verdiğinizde çıkılması gereken derin bir çukur olduğunu biliyordum. Bunun yerine, çaresizliği uzakta tutan soğukluğa kendimi sarmak için yoğun bir çaba sarf ettim. Ve yapılması gereken işleri yapmaya devam etmeme izin verdi.

Sonunda, *babamın* beni buna layık bulduğunu kendime hatırlattım. Ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin etmişim, bu sefer değil.

Dışarı çıktığımda öğleden sonra güneşi gökyüzünde yükseliyordu, üvey annemin uzun zaman önce diktiği güllerin kokusu havayı dolduruyordu, yakınlarda bir yerde vızıldayan bir arının tembel vızıltısı. Asmalarında olgunlaşan sıra sıra üzümleri incelemek için durdum, göğsümde gurur kabarıyordu. İyi bir hasat olacaktı. Bunu iliklerime kadar hissettim. İyi bir hasat *olmalıydı*. Ekipmanlarım sonbahara kadar hazır olmazsa meyveleri kullanamayacağım gerçeğine rağmen bugün beni ayakta tutan şey buydu. Bu üzümleri dikecek parayı toplamak için ailemin evindeki neredeyse değerli her şeyi zaten satmışım, bu yüzden bozuk ekipman çok kötü bir haberdi ve nasıl üstesinden geleceğimi bulmam gereken bir engel daha vardı.

Birkaç dakika sonra, babam tarafından inşa edilmiş, bol miktarda vintage, eski dünya karakteriyle tasarlanmış büyük bir taş mülk olan evin

içine adım atıyordum. Bu

zamanında bir gösteri merkeziydi, ancak şarap yapım ekipmanları kadar çok tamire ihtiyacı vardı. Finanse etmek için hiçbir yolum yoktu.

"Pompa tamir edilemez."

Ailenin uşağı Walter beni karşıladığında dişlerimi sıktım. "Öyle görünüyor."

"Onarılması gereken tüm ekipmanların, değiştirilmesi gerekenlerin bir çizelgesini çıkardım ve önceliğe göre renklerle kodladım."

Harika. Tam da ihtiyacım olan şeydi; durumumun umutsuzluğunu görsel olarak desteklemek. Fuayedeki konsolun üzerindeki postaları karıştırırken durakladım. "Artık sen de benim sekreterim misin Walter?"

"Birinin olması gerekiyor. Burayı yönetmek tek bir kişi için çok büyük bir iş efendim."

"Sana şunu sorayım Walter."

"Evet, efendim."

"Onarılması veya değiştirilmesi gereken renk kodlu eşyalar için nasıl *ödeme* yapabileceğime dair bir liste hazırladınız mı?"

"Hayır efendim, daha önce düşünmediğiniz herhangi bir fikrim yok. Ama umarım listenin kendisi de yardımcı olur."

"Birazcık bile değil Walter," dedim ana merdivene yönelirken. Bir hasadı başarmak için onarmam gereken şeylerin sürekli bir çetelesini tutuyordum. "Ve bana efendim demeyi bırakmanı sana milyonlarca kez söyledim. Beni bebekliğimden beri tanıyorsun." Bu saygılı unvanı hak etmediğimden bahsetmiyorum bile. Walter benden üç kat değerliydi ve bunu kesinlikle biliyordu. Yine de profesyonelliği asla elden bırakmayacağını da biliyordum. Walter Popplewell Wandsworth'luydu, her bakımdan tam bir İngiliz beyefendisiydi ve otuz yılı aşkın süredir ailemizle birlikteydi.

Walter boğazını temizledi. "Ve sizi görmek isteyen biri var, efendim."

Döndüm. "Kim o?"

"Birisi" -Walter tekrar boğazını temizledi- "iş arıyor, efendim."

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım. *Tanrım*. "İyi, bırak da ondan kurtulayım. Ne tür bir aptal burada iş bulmaya çalışır ki zaten?"

Walter elini mutfağa doğru salladı, orada karısı, hizmetçim Charlotte'un biriyle gülüştüğünü duydum.

Mutfağa girdiğimde büyük, ahşap masada oturan bir adam gördüm, önünde bir tabak kurabiye vardı. Beni görünce hızla ayağa kalktı, tabağı yere düşürdü ve fayansa çarparak binlerce parçaya ayrıldı.

"Ah canım!" Charlotte haykırdı ve tezgâhta bir bardak süt doldurduğu yerden fırladı. "Bunun için endişelenme Virgil. Sen Bay Hawthorn'la konuş, ben de temizleyeyim. Hiç endişelenme."

Önümdeki adam iriydi - en az altı yaşındaydı - haki pantolon, kırmızı-mavi çizgili bir gömlek ve Giants beyzbol şapkası giyyordu. Parçalanmış tabakla benim aramda bakışırken yuvarlak yüzü korku doluydu.

Ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Grayson Hawthorn."

Gözleri elime kaydı. Tereddütle uzanıp elimi sıktı ve bakışları nihayet benimkilerle buluştuğunda, kurnaz olmayan gözlerinde zihinsel olarak geciktiğini görebiliyordum.

Aman Tanrım.

"Adım Virgil Potter, efendim, Hawthorn, Grayson, efendim." Elimini bıraktı ve utanarak yere baktı, tabağı ve kurabiyeleri süpüren Charlotte'a göz attı, yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar bana baktı. "Büyücü gibi, efendim, sadece alnımda bir yara izi yok. Ama kıkımda bir yara izi var, bir keresinde elektrikli ısıtıcımıza çok yaklaşmıştım-"

"Sizin için ne yapabilirim Bay Potter?"

"Bana bayım demenize gerek yok efendim. Sadece Virgil." "Tamam, Virgil."

Charlotte yerde diz çöktüğü yerden bana sert bir bakış attı. Onu görmezden gelerek Virgil'e döndüm.

Virgil duraksadı, bir ayağından diğerine geçti, tekrar Charlotte'a baktı, o da ona baktı, gülümsedi ve başını salladı. Beyzbol şapkasını taktığını aniden hatırlamış gibi hızla başından çıkardı ve büyük elleriyle tuttu. "Umuyordum ki efendim... yani... bir işe ihtiyacım var efendim... ve sizin için bir şeyler yapabileceğimi düşündüm. Kasabada bazı insanların konuştuklarını duydum ve bu şaraphaneyi çalıştırmakta çok zorlanacağınızı söylüyorlardı, ben de yardım edebileceğimi düşündüm. Daha önce hiç işim olmadığı için ucuza gelebilirim. Ama çok çalışkan biriyimdir. Annem öyle derdi. Ve sizin için çalışabilirim."

İç çektim. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Şu anda elimdeki personelle zar zor geçiniyordum - ihtiyacımdan çok daha azdı ama gücümün yettiği kadardı ve kalanlar da sadece onlardı. Bir kişi daha alamazdım. Hiç şüphesiz, günün her saati denetlemek zorunda kalacağım birini bile. "Virgil," diye başladım, onu hayal kırıklığına uğratmak için, ama sözümü kesti.

"Bakın efendim, annem sırtı çok kötü olduğu için artık evlere temizliğe gidemiyor. Ve eğer çalışmazsam, geçinmek için yeterli paramız olmayacak. Ve iyi bir iş yapabileceğimi biliyorum. Eğer biri bana bir şans verirse."

Aman Tanrım. Charlotte faraşı boşaltmak için ayağa kalktığı anda gözüme ilişince ona en buz gibi bakışımı attım. Bu işin arkasında *o vardı*. Aklından ne geçiyordu? Burası iflas ettiğinde hem o hem de Walter işsiz kalacaktı. Bir an için gözlerimi kapattım ve sonra açtım. "Virgil, üzgünüm ama ben-"

"Bana bakarak çok değerli olmadığımı düşündüğünüzü biliyorum ama öyleyim. Öyle olduğumu biliyorum efendim. Sizin için çalışabilirim." Yüz ifadesi temkinli bir umutla doluydu.

Eğer daha değerli olsaydın.

Tabağın kırık parçaları gürültüyle çöp tenekesine çarptı ve meşgul ellerine rağmen gözlerini hâlâ bana dikmiş olan Charlotte'a tekrar baktım. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Eğer daha değerli olsaydın.

"Peki, Virgil. İşe alındın," dedim, bakışlarımı dudakları küçük bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılan Charlotte'a dikerek. Sonunda Virgil'e döndüğümde gözleri sevinçten kocaman olmuştu. Elimi kaldırdım, sanki jestimle onun mutluluğunun yoğunluğunu engelleyebilmişim gibi. "Ama sana fazla ödeme yapamam ve bunu deneme amaçlı yapacağız, tamam mı? Bazen hava karardıktan sonra çalışıyoruz ve dışarıda bir araba fark etmedim. Şarap üretim tesisinde bir çift ranzam var. İhtiyacın olursa orada kalabilirsin. Bir ay sonra nasıl olduğunu görürüz." *Tabii bu bağ bir ay sonra hâlâ çalışıyor olacaksa.*

Virgil coşkuyla başını salladı ve elindeki zavallı şapkayı öyle bir sıktı ki muhtemelen artık giyilemez hale gelecekti. "Buna pişman olmayacaksınız efendim. Hayır, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ben çalışkan biriyim."

"Tamam, güzel, Virgil. Yarın sabah evrakları doldurmak için geri gel ve kimliğini getir. Sabah dokuzda, tamam mı?"

Virgil hâlâ başını sallamayı bırakmamıştı. "Burada olacağım efendim, hatta daha erken. Saat yedide burada olacağım."

"Dokuz iyi, Virgil, ve bana Grayson diyebilirsin."

"Evet, efendim, Grayson, efendim. Sabah dokuz.

Tamam."

Virgil iri, hantal vücudunu çevirdi, sırttı ve Charlotte'a el salladı, sonra muhtemelen ben fikrimi değiştiremeden mutfaktan dışarı fırladı. Virgil evden çıkıp garaj yolundan yukarıya, arazinin başındaki dekoratif çelik kapılara doğru hantalca koşmaya başladığında durup sessizce pencereden dışarıyı izledim. O gün nefesimin altında yüzüncü kez küfrettim ve Charlotte'a buz gibi bir bakış daha attım. "Daha iyi bilmesem, beni içten dışa sabote etmeye çalıştığını söyledim."

"Ah, ama sen daha iyi biliyorsun, oğlum. Ben sadece senin başarını destekliyorum." Tabii ki biliyordum. Yine de etkili olması için homurdandım.

Charlotte sırttı ve lavaboda çalışırken mırıldanmaya başladı.

Başka bir şey söylemeden döndüm ve duşa yöneldim. Bunu pek sık yapmazdım ama bu gece kendimi sersemletene kadar içeceğim.

Merdivenlerden inerken sabah güneşi pencerelerden içeri giriyor, antreyi altın sarısı bir ışıkla yıkıyordu; eve döneli daha birkaç saat olmuştu. İrkildim, gözlerimi çok parlak parıltıya karşı korudum. Başım çatlayacak gibiydi. Hak ettiğimden daha az değil. Ama alkol bir geceliğine sorunlarımı bastırmıştı ve bu yüzden buna değmişti. Çoğu gün güneşin doğuşundan batışına kadar çalışıyordum ama yine de yetmiyordu. Ve dün bankadan sonra... Sarhoş bir unutkanlık gecesini hak etmişim. Bir adam ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

"Gray, canım, burada seni görmek isteyen biri var. Günaydın." Merdivenlerin dibine vardığımda Charlotte bana gülümsedi. "Ah." Kaşlarını çattı. "Kedinin içeri sürüklediği bir şeye benziyorsun, değil mi?"

Son sözünü duymazdan geldim. "Kim o şimdi?" Sabahın ilk işi mi? Uygun bir saate kadar bekleyemeyecek ne vardı ki? Güneş doğmak üzereydi. Ve kendimi berbat hissediyordum. "Sanırım iş isteyen başka biri? Uzuvarları olmayan biri belki de?"

Charlotte sadece gülümsedi. "İş istediğini sanmıyorum ama işinin ne olduğunu sormadım. Ve uygun tüm uzuvlara sahip. Ofisinizde bekliyor."

"O mu?"

"Evet, genç bir kadın. Adının Kira olduğunu söyledi. Çok güzelmiş." Charlotte göz kırptı. Tamam, belki de güne başlamak için en kötü yol bu değildi. Tabii yattığım ve muhtemelen hatırlamayacağım biri değilse.

Birkaç Tylenol yuttum, mutfaktan bir fincan kahve aldım ve bir zamanlar babama ait olan evin önündeki büyük ofise doğru yürüdüm.

Krem rengi bol bir elbise giymiş, beli kuşaklı, ipeksi bir kumaştan yapılmış genç bir kadın, sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, kapının karşısındaki duvara dayalı büyük kitaplığı inceliyordu. Boğazımı temizledim ve arkasını döndü, ellerini göğsüne götürürken elindeki kitap yere düştü. Gözleri irileşti ve sonra kitabı almak için eğildi, sıkıca gülerek. "Özür dilerim, beni korkuttunuz." Ayağa kalktı, aniden bana doğru ilerledi. "Pardon, özür dilerim. Grayson Hawthorn, değil mi?" Kitabı masamın kenarına koydu ve elini uzattı. Neredeyse orta boylu, ince yapılı, koyu kumral saçları ensesinde düğümlenmişti.

Benim tipim değildi ama Charlotte haklıydı: güzeldi. Uzun boylu, zarif sarışınlara eğilimim vardı. Özellikle de uzun boylu, zarif bir sarışın. Ama bu acı verici düşünceyi hemen kapattım. O konuya girmenin faydası yoktu. Ancak Kira adındaki kız yaklaştığında gözlerini gerçekten fark ettim; iri ve kalın kirpiklerle çevrili, kaşları saçlarıyla aynı zengin tonda, üzerlerinde zarifçe yaylanıyordu. Ama beni hayrete düşüren gözlerinin *rengiydi*. Şimdiye kadar gördüklerimin en yeşiliydi. İkiz zümrütler gibi ıslıl ışıldılar. O gözlerin diğer gözlerin görmediği şeyleri gördüğüne dair ani bir hisse kapıldım. Büyüleyici. Manyetik. Derin bir nefes alamadığımı hissettim.

Hafifçe geri çekildim ve bakışlarımı daralttım ama elini elime aldım. Benimkinin içinde sıcak ve küçüktü. Sıcaklık koluma ve göğüs kafesime doğru yayılıyor gibiydi. Kaşlarımı çattım ve elimi onunkinden çektim. "Ve sen?" Ses tonumda düşmanca bir ifade olmasını istememiştim.

"Kira," dedi basitçe, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. *Tamam*. Kira o büyüleyici gözlerini kapattı ve ben anlık bir hayal kırıklığı hissettim. Bana bakmadan önce başını hafifçe salladı. "Özür dilerim, oturmamızın bir sakıncası var mı?" Bu kız ne istiyordu? Tanıdık gelmiyordu.

Başımı devasa maun masanın önündeki sandalyeye doğru eğdim. Mobilya parçasının etrafında döndüm, kahve fincanımı yere bıraktım ve bir

Karşısındaki deri koltuğa oturdu. "Bir fincan kahve ister misiniz?" diye sordum. "Charlotte'u arayabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim." Başını iki yana salladı. "Zaten teklif etti." Geriye çektiği saçlarından bir tutam kaydı ve tekrar düzeltmeye çalışırken küçük, sinirli bir kaş çattı.

Bekledim. Başım çarpıyordu ve dalgınca şakağıma masaj yaptım. Bakışları elimi takip ediyordu ve gözlerimi kısmak istedim.

Derin bir nefes aldı, omurgasını dikleştirdi ve bacak bacak üstüne attı. Sandalyesi masamdan uzakta durduğundan, gözlerim onun düzgün baldırlarından bir çift mavi topuklu sandaletle son bulan ince ayak bileklerine kadar rahatlıkla gezinebiliyordu. Omzunda duran ve şimdi kucağında duran çantasının üzerinde ayakkabılarıyla aynı tonda boncuklar vardı. Modadan anlamazdım ama pahalı olduğunu gördüğümde anladım. Soğuk kalpli üvey annem, süslü püslü bir çöküşün timsaliydi.

"Sizi acele ettirmek istemem ama bugün yapmam gereken çok şey var."

Gözleri büyüdü. "Doğru. Tabii ki. Tereddüt ettiğim için özür dilerim. Sanırım hemen konuya gireceğim. Size önereceğim bir iş anlaşması var."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bir iş anlaşması mı?"

Başını salladı ve taktığı uzun altın kolyeyi çevirdi. "Evet, aslında Bay Hawthorn, buraya evlenme teklif etmeye geldim."

Güldüm, az önce içtiğim bir yudum kahveyi neredeyse masamın üzerine kusacaktım. "Affedersiniz?"

O muhteşem gözler tanımlayamadığım bir şeyle parlıyordu. "Eğer beni bir dinlersen, bunun ikimizin de yararına olabilecek bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Peki bana neyin faydalı olabileceğini nereden biliyorsunuz Bayan.... soyadınız nedir? Söylememiştiniz."

Küçük çenesini kaldırdı. "Dallaire. Soyadım Dallaire." Bana bir tür beklentiyle baktı.

"Dallaire?" Durakladım, kaşlarımı çattım. Bu ismi biliyordum. "San Francisco'nun eski belediye başkanı Dallaire gibi mi?"

"Evet." Çenesini daha yukarı kaldırdı. Ah, *mağrur*, bu jestin anlamı buydu. O siyasi bir kraliyet ailesiydi. Bir varis. Frank Dallaire hakkında pek bir şey bilmiyordum, iki dönem belediye başkanlığı yaptığı ve olağanüstü zengin olduğu dışında... Sadece siyasi kariyerinin değil, emlak işlerinin de bir sonucu olduğunu düşünmüştüm. Bu çizgide bir şey. Sürekli olarak ülkenin en zengin adamları listesinde yer alıyordu. Öyleyse neden kızı burada saçma bir teklif yapıyordu?

"Sanırım daha iyi bir soru, Bayan Dallaire, Tanrı aşkına benimle evlenmenin size nasıl bir faydası olacak?" Bu iyi olmalı. Sandalyemde arkama yaslandım.

İçini çekti, kibri biraz daha azalmış görünüyordu. "Biraz zor bir durumdayım Bay Hawthorn. Babam ve ben"-bir an dudağını çiğnedi, doğru kelimeyi arıyormuş gibi görünüyordu-"aramız bozuk. Açıkça söylemek gerekirse, yaşamak için, hayatta kalmak için paraya ihtiyacım var."

Bir süre onu inceledim ve sonra hafifçe kıkırdadım. "Sizi temin ederim ki Bayan Dallaire, benimle evlenmeniz mali portföyünüze fayda sağlamaz. Aslında tam tersi. Birileri sizi yanlış bilgilendirmiş."

Öne doğru eğilerek başını salladı. "Bu da beni ikimizin de yararına olacak bir kısma götürüyor."

"Elbette, lütfen beni eğitin," dedim, sesimdeki sıkıntıyı gizlemeye çalışmadan. Tekrar şakağıma masaj yaptım. Bunun için neredeyse hiç zamanım yoktu.

"Dürüst olmak gerekirse, üzüm bağınızın çökmekte olduğunu fark ettim. Nakde ihtiyacınız var."

Bu küçük zengin kızın durumumu özetleme biçimine karşı içimi bir öfke kapladı. Elimi şakağımdan çektim ve ona en sert bakışımı attım. "Ve sen bunu nereden biliyorsun?"

Çenesini tekrar kaldırdı. "Seni araştırdım."

"Ah."

"Dün bankadaydım. Yanlışlıkla toplantınızın bir kısmına kulak misafiri oldum. Kredi talebiniz reddedilmiş."

Yanaklarında yavaş yavaş bir renk lekesi belirirken donup kaldım. En azından utanma nezaketini göstermişti. "Yanlışlıkla" kulak misafiri olmuş, kışımın kenarı. Ama sonra o küçük çene tekrar yukarı kalktı.

Öfke -ve duyduklarından dolayı biraz da utanç- omurgamdan aşağı inerek dik oturmama neden oldu. "Bankadaki randevumu kabaca dinledin, beni Google'da araştırdın ve şimdi de durumumu anladığını mı sanıyorsun?" *Ne oluyor lan?*

Yüz ifadesi yumuşadı ve pembe dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı. Vücudum bu küçük harekete tepki verdi ve onu şiddetle bastırdım. Benimle oyun oynayan kibirli, küçük zengin kız beni cezbetmiyordu. Ayrıca, dün gece bir kadınla birlikte olmuşum; Jade adında, karpuz gibi kokan bir sarışın... yoksa ananas mıydı? Oldukça enerjikti. Yine de tüm bu kaçamak beni belli belirsiz tatminsiz bırakmıştı... ve meyve salatası kokuyordu. Dikkatimi tekrar önümde oturan kızıl saçlıya verdim. Yoksa esmer miydi? Neredeyse her ikisinin mükemmel karışımı... Sanki saçları düşüncelerime cevap veriyormuş gibi, bir tutam daha topuzundan kaydı. Kira onu kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Durumunuzun tüm detaylarını bilmediğime eminim. Ama paraya ihtiyacınız olduğunu biliyorum ve özellikle de sicilinizi göz önüne alırsak çok az seçeneğiniz var." "Benim de paraya ihtiyacım var. Aslında ben de çaresizim."

İçimi çektim. "Eminim babana gidersen tüm bunlar çözülebilir. İşler nadiren görüldüğü kadar çaresizdir." Ama benim durumumda gerçekten öyleydi.

Gözleri bana ateş püskürdü ama ifadesi nötr kaldı. "Hayır," dedi. "*Babamla* aramızdaki sorunlar çözülmeyecek. Bir yıl önce aramız bozuldu."

"Uh-huh. Peki o zamandan beri nasıl geçiniyorsun?"

Sanki vereceği cevabı düşünüyormuş gibi durakladı. "Denizaşırı ülkelerdeydim."

Alışveriş, büyük ihtimalle. Ya da güneşleniyordu. Gözlerimi tekrar bacaklarında gezdirdim - hafif bronzlaşmış bacaklar. Ve şimdi kişisel fonları tükenmişti ve babam ona daha fazlasını sağlamayacaktı. Ne kadar trajik.

"İş bulmaya karşı bir şeyiniz mi var? Eğitiminiz var mı?"

"Üniversite kariyerim kısa sürdü. Ve hayır, elbette gerekirse bir iş bulmaya karşı değilim. Ama"-daha da dik oturdu-"şunu söylemek yeterli, bugün buraya bunun herkes için daha iyi bir hareket tarzı olduğuna inanarak geldim."

Başım yine zonklamaya başladı. Onun tam olarak ne durumda olduğu neden umurumda olsun ki? "Tamam, sadede gelebilir miyiz? Senin de kısaca belirttiğin gibi, üzüm bağım çöküyor. Bugün yapmam gereken çok iş var."

"Evet. Evet, öyle. Bay Hawthorn, büyükannem, babamın annesi, mütevazı bir hayat yaşadı ama büyükbabamın yaptığı bazı tesadüfi yatırımlar sayesinde oldukça yüklü bir parayla öldü. Parayı iki torununa bıraktı, biri ben, diğeri de pek tanımadığım bir kuzenim. Ancak vasiyetinde parayı ancak otuz yaşına geldiğimizde ya da evlendiğimizde (hangisi önce gelirse) almamızı şart koştu."

Parmaklarımı dikleştirerek tekrar arkama yaslandım.

"O halde," diye devam etti, "önerim şu: evlenelim, parayı bölüşelim ve bir yıl içinde boşanma davası açalım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Parayı bölüşmek mi? Tam olarak ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Neredeyse bir milyon dolar."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. *Beş yüz bin dolar.* Bankanın onaylayacağını umduğum krediden bile daha fazlaydı. Tüm ekipman ve ev onarımlarını yapmak için fazlasıyla yeterli olacaktı. Şu anda fiçılarda duran şarabı şişelemeye yetecek kadar. En azından birkaç çalışan eklemeye de yetecekti. Ve eğer yeni hasat tahmin ettiğim kadar iyi olursa, bu

şaraphane bir yıldan kısa bir süre içinde tekrar başarılı olacaktı. *Babamın adına ettiğim yemini yerine getirebilirdim.*

Sessiz kaldım, sadece söylediklerinin üzerinden geçmek için değil, aynı zamanda onu kıvrandırmak için. Kıvranmadı. Sonunda dedim ki, "İlginç. Ne kadar süre evli kalmamız gerektiğine dair bir madde yok mu?"

Bir nefes verdi ve başını salladı, hiç şüphesiz sorunun bu çılgınca fikri gerçekten düşündüğüm anlamına geldiğini varsayıyordu. Düşünüyordum? Bu yasal mıydı? Mutlaka bir bit yeniği vardı. Gerçek olamayacak kadar mantıksızdı. Başım biraz dönüyordu ve artık sadece akşamdan kalmalığımın değil. "Hayır, ama babam... büyükannemden kalan parayı almak için evlendiğimi ve sadece seninle... yani herhangi biriyle paylaştığımı bilseydi hoşnut olmazdı." Yüz ifadesinden bir şey geçti ama okuyamadım. "Eğer bunun sahte bir evlilik olduğuna dair en ufak bir belirtisi varsa, pekâlâ emanetin ödenmesine itiraz etmeye çalışabilir. Bu evliliğin mümkün olduğunca meşru görünmesini sağlamak ikimizin de yararına olacaktır. Ancak, dediğim gibi, babam ve ben birbirimize yabancıyız. Çabamızın asgari düzeyde ama ikna edici olması gerektiğini düşünüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ve söylediklerinin üzerinde düşünmek için kendime bir an daha tanıdım. Çok çirkindi, inanılmazdı. "Bekle, sen" - öne doğru eğildim - "hapishanede bana mektup yazıp evlenme teklif eden o deli kadınlardan biri değilsin, değil mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Tekrar arkama yaslandım. "Evet, onlardan çok vardı. Görünüşe göre bazı kadınlar bu tür şeylerden hastalıklı bir heyecan duyuyor."

"Ne için... neden?" Konuşmanın nasıl rayından çıktığından emin değilmiş gibi başını hafifçe salladı. Şaşkınlığı gerçek gibiydi.

"Görünüşe göre bazı kadınlar kötü çocuklardan hoşlanıyor."

Bir an için bana boş boş baktı. "Sizi temin ederim ki ben o kadınlardan biri değilim."

Ona bakarak yavaşça başımı salladım. "Güzel, çünkü *seni* temin ederim ki zaten benim tipim değilsin."

Kız sinirlenerek daha dik oturdu. "O zaman daha da iyi. Teklif ettiğim şey tamamen iş, başka bir şey değil." Gözlerini kaçırdı, o cadı gözlerini göremedim ama geri döndüğünde yanakları yine pembeleşmişti. "Ancak burada yaşamıyor olmam şüpheli görünebilir ve açıkçası Bay Hawthorn, yaşayacak bir yere *ihtiyacım var*. Bu yüzden ev karşılığında sizin için muhasebe işleri yapabileceğimi düşünüyordum. Sanırım artık fazla personeliniz yok."

Öne doğru eğildim. "Araştırmanızdan etkilendim Bayan Dallaire. Hayır, muhasebecimin gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Ve sekreterimi. Ve geri kalan personelin çoğunu da." Gerçi hiçbir arazide yaşamıyordu.

Başını salladı. "Sayılarla aram iyidir. Babamın muhasebe ekibinde stajyer olarak çalıştım. Muhasebe programlarını iyi bilirim. Oda ve yemek karşılığında sizin için çalışabilirim ve tabii ki görünüşün iyiliği için. Bir yıl boyunca burada yaşamak zorunda kalacağımı sanmıyorum; belki sadece birkaç ay ya da babam evliliği kabul edip beni görmezden gelmeye devam edene kadar. Gizlice taşınabilirim ve bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayız - tabii ki boşanma mahkemesi dışında. Gerçekten çok basit olurdu. Ve çok geçici. Ve tabii ki her şeyi yazılı hale getiririz. Ve lütfen, sadece Kira."

Birkaç dakika boyunca onu inceledim, az önce nasıl saçmaladığına dikkat ettim. Cilalı ve kendinden emin görünüyordu ama gerçekten de karşımda otururken gergin miydi? Göz temasını bir an için fazla uzun tuttum ama gözlerini kaçırmadı ve irkilmedi. "Peki paranın yarısıyla ne yapacaksın, Kira? Eğer sorma cüretini gösterebilirim."

Boğazını temizledi. "Şey, yaşamak dışında San Francisco'da birkaç hayır kurumunda çalışıyorum. Merkezlerden biri zor durumda ve fon bulamazlarsa kapanmak zorunda kalacak."

Sıkı bir gülümseme takındım. Ah. *Tıpkı* üvey annem gibi. Boş bir hayatı olan bir varis. Onu Bentley'siyle gelip köylüleri açlıktan kurtarıırken görebiliyordum, böylece Louis Vuitton mağazasına gidip bavul koleksiyonuna eklemeler yapmadan önce kendini hayırsever olarak tanımlayabilecekti. "Anlıyorum." Parasıyla ne yaptığının benim için ne önemi vardı? Ya da amacının ne olduğunun? Sadece kendi durumumla ilgilenmem gerekiyordu. "Bu oldukça sıra dışı bir teklif. Bunu düşünüp size geri döneceğim." Ayağa kalkmaya başladım.

"Şey, bakın, cevabınıza hemen ihtiyacım var." Sesi hızlı ve nefes nefese çıkmıştı. Vücudum ya da en azından bacaklarımın arasındaki kısımlar tekrar seğirdi. Lanet olsun. Vücudumun ona verdiği tepkiyle ilgili bir şey beni sinirlendirdi. Gerçi tepki veren kısımlar hiçbir zaman çok ayırt edici olmamıştı.

Tekrar oturdum.

"Keşke size düşünmeniz için daha fazla zaman verebilseydim Bay Hawthorn, ancak ne yazık ki koşullar benim-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bugünün sonuna kadar sana geri döneceğim.

Size nasıl ulaşabilirim?"

Durakladı. "Bu gece Motel 6'da kalıyorum. Sana cep numaramı verebilirim, beni arayabilirsin."

Motel 6 mı? Tanrım, prenses ne kadar da düşmüştü. Evet, durumu oldukça çaresizdi. Masamın kenarındaki yapışkanlı defteri ve kalemi alıp telefon numarasını dikkatlice yazmasını izledim. Onu aldım ve dağınık kâğıt yığınının üzerine gelişigüzel attım.

Onu attığım yere baktı ve sonra tekrar bana döndü, dudakları birbirine yapışmıştı. "Teklifimin meşru olduğuna sizi temin ederim."

"Pekala olabilir. Elbette, yine de bu vakfın yöneticisiyle görüşmek isterdim. Ama bu yine de düşünmem gereken bir şey. Bunun hayatımı etkileyebileceği diğer yolları da düşünmek zorundayım. Suçlu olmak bir şeydir, ama hem suçlu hem de boşanmış olmak? O zaman kadınları nasıl savuşturacağım?"

O ürkütücü gözlerini kısmıştı. "Evet, başka bir seçenek olsaydı ben de bunu düşünmezdim. Güven bana." Bu prenses gerçek bir sorun yüzüne çarpsa bile anlamazdı. Ama birbirimize bakarken gözlerinde bir şey parladı. Soğukkanlı tavrının ve resmi iş dilinin altında, öfkesini zar zor dizginliyordu. O bir prenesti, ama evet, tam da düşündüğüm gibi, içinde küçük bir cadı da vardı. Sanki bir şey bekliyormuş gibi hafifçe öne eğildiğinde ikimiz de sessiz kaldık. Ona teşekkür etmemi mi bekliyordu?

"İyi günler." Ayağa kalkmadım. Kendini gösterebilirdi. Yavaşça ayağa kalktı ve elini sıkabilmem için bana uzattı. Öne uzandım ve elini ikinci kez avucumun içine aldım. Aynı sıcaklık içime yayıldı ve hızla geri çektim. Kira Dallaire topuklarının üzerinde döndü, çenesi havadaydı ve arkasına bakmadan ofisini terk etti.

Ayağa kalktım ve pencereye gidip perdeyi kaldırdım. Beyaz bir Jetta'ya doğru yürümesini izledim. Bu kadar gösterişsiz bir araba kullanması beni şaşırtmıştı. Kapıya varıp içeri girmeye başladığında durakladı ve etrafındaki üzüm bağına baktı. Yüzündeki ifadede farkında olmadan ona doğru bir adım atmama neden olan bir şey vardı, yüzüm neredeyse cama çarpacaktı. Neydi bu? Takdir, diye düşündüm. *Bu köhne yer için mi?* Ama başka bir şey de vardı... Anlayış mı? Ben daha fazla düşünmeden, kapıyı arkasından çarparak arabasına girdi ve bir dakika sonra kapıdan geçip gözden kayboldu.

Belki de onu haksız yere yargılıyordum. Bunun nasıl bir his olduğunu bilen biri varsa o da bendim. Belki de sadece akşamdan kalmaydım ve o bana üvey annemin nasıl bir kadın olduğunu hatırlatmıştı. Tabii bir de buraya gelip bana pervasızca para karşılığı evlenme teklif etmiş olması vardı... Ama belki de Kira Dallaire görüldüğü gibi biri değildi.

Masama geri oturdum ve onu Google'da aramak için bilgisayarımı açtım. İyi bir dönüş diğerini hak etmişti. Adını yazar yazmaz karşıma bir sürü resim çıktı: Kira Dallaire gece elbisesi içinde, bir limuzinden inerken;

Kira Dallaire bir sinemada film galasında ya da başka bir yerde; Kira Dallaire siyah kravatlı bir yardım gecesinde Frank Dallaire olarak tanıdığım adamın yanında duruyordu. Her zaman aynı küçük, mesafeli gülümsemeye. Birkaç fotoğrafta, kendisinden en az beş ila on yaş büyük görünen yakışıklı sarışın bir adamın yanında duruyordu. Fotoğraflardan birine tıkladım ve çiftin Cooper Stratton ve nişanlısı Kira Dallaire olduğunu belirten yazıyı okudum. *Nişanlı mı?* Tarihe baktım - bir yıldan biraz fazla bir süre önce. Üniversite kariyerini "kısa kesen" şey bu muydu? Sosyete karısı olmak için mi okulu bırakmıştı?

Birkaç makaleye tıkladım, Kira Dallaire'in gerçek durumunu bir araya getirdikçe küçümsemem artıyordu. Haberlerin hiçbirisi doğrudan bunu söylemiyordu ama satır aralarını okumak yeterince kolaydı. Kira, San Francisco'da üst mahkeme yargıçlığı için yarışan genç bir bölge savcı yardımcısı olan Cooper Stratton ile nişanlıyken, şehir merkezindeki lüks bir otelin çatı katındaki bir süitte meydana gelen bir tür utanç verici skandala karışmıştı - uyuşturucular ağır bir şekilde ima ediliyordu. Babası, onu korumak ve ihtiyacı olan yardımı almak için, onu bir rehabilitasyon merkezine, daha çok Londra ya da Paris'teki gösterişli bir kaplıcaya gönderdi. Ve nişanlısı nişanı bozmuştu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Ama şimdi geri dönmüştü ve babası... o ne? Alışkın olduğu parti yaşam tarzını finanse etmeyecek miydi? Hayatını düzeltmeye istekli olduğunu kanıtlayana kadar ona para vermeyi reddetti mi? Tabii ki, bu konuda sadece tahmin yürütüyordum. Her iki durumda da, Kira Dallaire meseleyi kendi ellerine almaya karar vermişti.

Onun hakkındaki yargımda haklıydım: tıpkı üvey annem gibiydi. Hayatta kendisine her şey verilmiş ve buna hakkı olduğu için sahip olduğunu düşünen bir kadın. Hayatın kendi iradesine boyun eğmesini bekleyen *bencil* bir kadın. Eğilmediğinde de, kime zarar vereceğine bakmaksızın, onu tekrar eğmek için elinden geleni yapıyordu.

Bir dakikalığına arkama yaslandım ve olanları düşündüm. Milyon yıl geçse de bu şekilde uyanmayı beklemiyordum.

İkimiz de kendi yollarımızda çaresizdik. Asıl soru şuydu: Bu bağı kurtarmak ve yeminimi yerine getirmek için ihtiyacım olan para için adımı - geçici olarak bile olsa- verecek kadar çaresiz miydim?

Bilgisayar ekranındaki bir şey gözüme çarptı, okuduğum makalenin altındaki küçük bir resim ve mümkün olduğunca büyük hale getirerek üzerine tıkladım. Kira Dallaire ve Cooper Stratton'ın başka bir resmiydi. Cooper elini Kira'nın sırtına koymuş, Kira da ona sırtırken gururla gülümsüyordu. Gözlerim onun sağ yanağına takıldı. Bir gamzesi vardı. Küçük cadının bir *gamzesi vardı*. Nabzımın hızlanmasına neden olan bu küçük özelliğin ne olduğunu, hayatım buna bağlı olsa bile açıklayamazdım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kira

Bir prenze benziyordu, ama şimdi onu bir peri masalında oynatacak olsaydım, ejderha olarak oynatırdım. Canavar, yargılayıcı, ateş püskürten bir ejderha.

Tabii ki şaşırtıcı değildi, gerçekten. Karakter yargılamadaki becerim ne yazık ki... becerikli değildi. Bu bir kez kanıtlanmıştı. Oldukça acı bir şekilde.

Yine de onun alaycı küçümsemesine hazırlıklı değildim. Ve evet, tamam, teklifim muhtemelen başlangıçta ona çok çirkin gelmişti. Ama burada ona iyilik yapan bendim. Ona bedava para teklif ediyordum. Ya da neredeyse bedava. Bir bedeli *vardı*, bunu kabul ediyorum. Ondan para için evlenmesini istiyordum. Bu açık gerçek karşısında yüzümü buruşturmadan edemedim. Ama bir liste yapmıştım ve ikimiz için de artılarının eksilerinden çok daha fazla olduğunu düşünüyordum. Yine de, tartışmalı bir şekilde, eksiler çok ağırdı ve adını ne koyarsanız koyun, her teraziye devirebilirdi. Teklifi çok işvari bir şekilde sunmaya çalışmış olmama rağmen, bana sanki dünün çöpüymüşüm gibi küçümseyerek bakmıştı. *Kendimi dünün çöpü gibi hissetmem durumu daha da kötüleştirdi.*

Bana ne kadar küçümseyici davranırsa, yüz ifadesinden o hafif alay hiç eksilmezse, ben de o kadar gergin, sinirli ve güvensiz olurum. Bu duygudan nefret ederdim. Bunu tüm hayatım boyunca biliyordum. Aşağılanmak içler acısı derecede tanıdık geliyordu.

Ve sonra bana onun tipi olmadığını söyledi. Sanki bir önemi varmış gibi. Önemi yoktu. Hem de hiç. Zerre kadar. Onun tipi olmak için sadece *paraya* ihtiyacım vardı.

Peki neden acımıştı?

İçimi çektim. Beni arayacağını söylemişti ama kaba bir şekilde kovmasına bakılırsa pek de umutlu değildim. Evet. Denemiştım. Çok Kötü Fikirlerimden biri daha ve Grayson Hawthorn bu konuda tam olarak ne düşündüğünü bana bildirmişti. Hem de o hafif sıkılmış, hoş ve erkeksi sesiyle. Kaşlarımı çattım. Asıl soru şuydu: Şimdi ne yapacaktım? Babama geri dönmek söz konusu bile olamazdı. Bir sokak köşesinde uyumayı tercih ederdim. Ya da düşkünler evinde. Merkezi düşündüğümde kalbim sıkıştı. Şimdi ne *yapacaklardı*? Gram'ın bıraktığı parayı ele geçirmeme çok şey bağlıydı. Arabamı kenara çekebilir ve Grayson Hawthorn'a yaptığım teklifin aynısını yapmak için sokaktan istediğim sayıda insan seçebilirdim. Ya da Kimberly ile şakalaştığım gibi internete ilan verebilirdim. Arabamı satabilirdim. Kendi paramla aldığım birkaç şeyden biri olan arabam benim adıma kayıtlıydı. Ama o zaman da param bittiğinde yatacak yerim bile olmazdı.

Grayson Hawthorn'u bankada görünce bunun *kader olduğunu* düşünmüştüm. Dün küçük, yalnız otel odamda bunu düşündükçe, babamla arasında var olduğunu bildiğim bağlantıyı göz önünde bulundurduğumda, kalbim gramımın parasını özellikle bu adamla paylaşmanın çok doğru bir şey olduğunu hissetti. Bunu onunla paylaşabileceğimden değil, zaten bunu bilmesinin ona bir faydası da olmazdı. Ama parayı onunla paylaşabilirdim - çaresizce ihtiyacı olan parayı- ve belki bir şeyleri düzeltebilir, küçük de olsa bir denge kurabilirdim.

İtiraf etmeliyim ki görünüşü beni de etkilemişti. Hayal ettiğim tüm peri masallarındaki kahramanların hayata gelmiş haline benziyordu. Ve Tanrım, kahramanlara tekrar inanmak istiyordum.

Ama bazen, bir kızın kendi kahramanı olması gerektiğini düşündüm. Özellikle de söz konusu "kahraman" bir ejderhaya dönüştüğünde.

Grayson Hawthorn'un hayatında yanlış şeyler yaptığını biliyordum ama davanın detaylarını inceledikten sonra bu daha çok korkunç bir kazaya benziyordu. Ve ne olursa olsun, bedelini ödemediği bir hataydı. Ödemekten de öte. Ve şimdi hala insanların ona bakış açısıyla ödüyordu. Kimse ona bir şans ya da en azından çaresizce ihtiyaç duyduğu krediyi vermeyecekti.

Bu yüzden içgüdülerime göre hareket ettim, en azından onunla yüz yüze tanışana kadar karar vermemeye karar verdim ve ertesi sabah sinirlerimi tamamen kaybetmeden önce evine koştum.

Pekala. Ejderha hayatını kendi başına çözmek zorunda kalacaktı. Tıpkı benim yapacağım gibi. Kaderimi tek başıma kontrol ediyordum. Umutsuzluğa kapılacak vaktim yoktu. Arabamı motelin otoparkına park ettim ve odama doğru ilerledim.

Grayson Hawthorn'la buluşurken giydiğim elbise ve sandaletlerden sıyrıldım - eski hayatımdan kalma bir kıyafet, eşyaları aceleyle bavuluma atarken paketlediğimi bile fark etmemiştim. Bu sabah giyinirken, yine de hata yaptığım için mutluydum. Profesyonel görünmek istemiştim ve normalde giydiğim kot pantolonlar ya da yıpranmış şortlar "beni ciddiye alın" demiyordu. Durakladım. Ama belki de "Çaresizim! Evlen benimle!" Belki de her şeye rağmen onları giymeliydim.

Üzerimi değiştirdikten sonra motelden ayrıldım ve günü Napa şehir merkezinde dolaşarak, vitrinlere bakarak, bir kitapçı da dahil olmak üzere birkaç dükkana göz atarak ve Gram'ın sevdiği küçük bir kafede yavaş bir öğle yemeği için durarak geçirdim. Umutsuz ve plansız olmama rağmen zihnimi boşaltmak ve mümkün olduğunca günün tadını çıkarmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Kimberly'nin önerdiği gibi bir garsonluk işi bulmam gerekiyorsa, o zaman yapacağım şey buydu. Sıkı çalışmaktan korkmuyordum. Daha fazla seçenek sunan bir plan ummuştum ama öyle olmadı. Omurgamı dikleştirdim ve içimdeki Scarlett O'Hara'yı yönlendirdim. Bugünü atlatacak ve bu sabahki felaket omuzlarımdan atıldıktan sonra *yeni bir* plan yapacaktım.

Motelime döndüğümde öğleden sonraydı, gökyüzü açık, sakın bir maviydi. Kendimi odama bıraktım ve bir dakikalığına yatağıma uzandım,

Yorgunluk beni eziyordu. Bir gece önce Grayson Hawthorn'la sabah yapacağım görüşmeyi beklerken bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum. Çok yorgundum ve neredeyse hemen uykuya daldım.

Uyandığımda bir an etrafımdakiler hakkında kafam karıştı, hala uyku ile uyanıklık arasındaki o boşlukta idim, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ama henüz tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordum. Gerçeklik yavaşça geri aktı, parçalar bir araya gelerek göğsüme ağır bir şekilde oturdu. Hafifçe irkilerek döndüm ve başucumdaki saate baktım. Saat dördü geçiyordu, yani sadece bir saatten biraz fazla uyumuştum. İçimi çektim ve doğruldum.

Ilık bir duş kalbimi olmasa da kaslarımı rahatlattı ve çıktığımda kendimi biraz daha canlı hissettim. Saçlarımı kısmen kuruttuktan sonra dağılacığından emin olduğum bir topuz yaptım. Büyükanнем her zaman saçlarımın da benim gibi ateşli ve kontrol edilemez olduğunu söylerdi. Ama bunu sesinde o kadar büyük bir sevgiyle söylerdi ki, bunu bir iltifat olarak algılamadan edemezdim. Tanrım, gittiği onca yıldan sonra bile onu nasıl da özlemiştim. Onun koşulsuz sevgisinin yokluğu hâlâ acı veren bir yaraydı.

Tam bavulumdan temiz kıyafetlerimi çıkarırken cep telefonum çaldı. Kimberly, emindim. Ama ekrana baktığımda tanımadığım yerel bir numaraydı. Parmağımı ekranda gezdirirken kalp atışlarım durdu ve sonra göğsümde hızlandı.

"Merhaba," diye cevap verdim nefes nefese.

Derin bir ses selamıma karşılık verdi, sesinde hiç sıcaklık yoktu. "Ben Grayson." "Oh." Havlunun içinde yatağa yığılırken umursamazmış gibi davrandım.

"Size nasıl yardımcı

olabilirim?" "Hangi

odadasınız?" "Oda mı?"

"Motel odası. Motel 6, değil mi? Solano

Bulvarı?" "Ah, evet. Ama-"

"Hangi oda?" diye tekrarladı.

"İki on bir. Saat kaçta... Alo?" *Az önce suratıma mı kapattı?*

Ne-

Kapım üç kez hızlıca çalındı ve ben irkilerek telefonumu yatağa bırakıp ayağa fırladım. "Bekle!" Bavuluma koşup aceleyle sütyenimi ve iç çamaşırlarımı giydim. Kapı çalmaya devam etti.

"Bekle!" Tekrar bağırdım. Tüm o kaba *ejderhalar* arasında.

Kapıyı çekip açmadan önce bu sabah giydiğim elbiseyi başımdan geçirdim ve kemerini bağladım. Grayson Hawthorn kapı aralığını doldurmuştu, üzerinde daha önce giydiği aynı şey vardı - bir kot pantolon ve zayıf ama belli ki kaslı göğsünü güzelce saran mavi bir tişört. Erkeksiliği karnıma vurdu. O sabahki gibi kokuyordu - bir çeşit taze, erkeksi sabun kokusu. Ama şimdi hafif bir tuzlu ter kokusu da eklenmişti. Erkeksi kokusundan etkilenerek öne doğru eğildim ama sonra birden ne yaptığımı fark ettim. Kollarımı kavuşturarak geri çekildim. "Bu hiç profesyonelce değil. Yolda olduğun konusunda beni uyarman gerekirdi."

Grayson odaya adımını attı, etrafına bakınmak için acele etmiyordu. Gözleri Louis Vuitton valizimde bir an durduktan sonra nihayet göz teması kurdu. "On beş dakika öncesine kadar geleceğimden emin değildim."

"Anlıyorum. Aşağıya inmek ister misin? Kahve içebiliriz-" "Böyle iyi. Fazla kalmayacağım. İşe dönmem gerek."

Odamdaki dağınık yatağa, etrafa saçılmış giysilere baktım. Masadaki sandalyeyi öne çektim ve Grayson sandalyeye otururken yatağın ucundaki döşemeli banka oturdum. "Teklifinizi düşünüyordum. Daha ileri gitmeden önce, paranın dediğiniz gibi evlendiğimizde ya da kısa bir süre sonra ödeneceğinden emin olmak için vakfın yöneticisiyle görüşmek istiyorum."

Başımı salladım, kalp atışlarım hızlandı. "Elbette. Anlıyorum."

Grayson kısa ve öz bir şekilde başını salladı. "Ve eğer her şey yolunda görünüyorsa, evliliğimizin mali koşullarını belirten bir evlilik öncesi anlaşma hazırlamamız gerekecek."

"Belli ki."

"Önümüzdeki yıl evlendiğimizde finansal olarak ne olursa olsun, hiçbir şekilde, hiçbir şekilde ya da hiçbir biçimde mal ya da mülk paylaşılmayacak."

"Hayır, tabii ki."

İfadesi esrarengizliğini korudu. "Vasınızla görüştüğümde, ödeme yapıldıktan sonra gerçekten yarısını bana vereceğinize güvenmek zorundayım."

"Anlaşmamız böyle olacaktı." Düğümünden bir tutam saç düştü ve onu tekrar toparlamaya çalıştı. Grayson'ın gözleri elimi takip etti ve sonra kilit tekrar gevşeyince orada oyalandı.

"Evet ama Kira," dedi neredeyse dikkati dağılmış bir şekilde, sonra tekrar gözlerime baktı. Öne doğru eğildi, bakışları artık sabit ve tetikteydi. "Seni tanımıyorum. Tek bildiğim evlendiğimiz, sonra da çeki alıp Brezilya'ya gittiğin. Sana herhangi bir konuda güvenmek benim açımdan bir inanç eylemi olurdu."

Kılandım. "Bunu asla yapmam."

"Öyle diyorsun. İnsanların o anda kendilerine uygun olanı söylediklerini gördüm. Bu her zaman güvenilebileceği anlamına gelmez."

Evet, ne demek istediğini biliyordum. Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Bunun farkındayım. Ama sözümü tutmaya niyetliyim."

Gözlerini kaçırmadan önce bir kalp atışı, iki kalp atışı boyunca bana baktı. "İki ay boyunca Hawthorn Bağları'nda yaşamayı kabul ediyorum. Bu süre babana evliliğimizi bildirmek ve senin de kendi payına düşen parayla kendine bir yer bulman için yeterli olacaktır. Babanla bir sorun çıkarsa, zaman dilimini yeniden görüşebiliriz. Arazimde yaşayabileceğin eski bir bahçıvan kulübesi var. Küçük ve çok fazla lüks sunmuyor ama bir yatağı ve akan suyu var." Okuyamadığım bir şekilde bana baktı.

"Kulağa tuhaf geliyor."

"Tuhaf, cömert bir tanımlama olur." O siyah ejderha gözlerinde okuduğum meydan okuma, belki de dudağının küçük bir kıvrımı mıydı?

"Peki." Çenemi kaldırdım. Babamdan asla geri adım atmamıştım ve bu adamdan da geri adım atmayacaktım.

"Çaresizsin." "Sen de öylesin."

"Yeterince doğru." Durakladı. "Sormamın sakıncası yoksa, neden beni seçtiniz? Yani, çaresizliğim dışında?" Dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı ama gözlerinde hiç eğlence yoktu. "Sokaktan evsiz bir adam seçip mirasının yarısını *onunla* paylaşabilirdin. Bu dünyada bir sürü çaresiz insan var Kira, eğer para dağıtmak istiyorsan."

"Babam evsiz bir adama aşık olduğuma ve onunla evlendiğime asla inanmaz, *Grayson*. Tröstün ödemesine itiraz etmek onun için çok kolay olurdu. Tahmin edebileceğiniz gibi babamın bağlantıları çok güçlü ve dikkatli olmak zorundayım. Doğru kişiyi seçmeliydim. İkna edici birini."

Başını öne eğdi. "Baban tröstün ödemesine itiraz ediyor... Bu endişelenmem gereken bir şey mi?"

Başımı salladım. *Grayson Hawthorn*'la gerçekten evlenirse büyük olasılıkla bunu örtbas etmek ya da kendi lehine çevirmek için çaba harcayacaktı. Yine de... "Sanmıyorum, hayır, ama babam söz konusu olduğunda gayretli olmanın akıllıca olduğunu öğrendim." İyimser sözlerime rağmen tüylerim diken diken oldu.

"Anlıyorum. Yani babanı beni sokakta gördüğüne, deliler gibi aşık olduğuna ve bir hafta içinde evlendiğimize ikna etmek niyetindesin?"

İçimi çektim. "Bunu o kadar da abartılı bulmayacaktır. Beni... düşüncesiz... uçarı... mantıksız biri olarak görüyor."

Koyu renk gözleri spekülatif bir şekilde bana baktı. "Peki ya sen? Sen o şeyler misin?"

Dudağımı ısırđım. "Düşüncesiz, evet, öyle olabildiğimi kabul ediyorum. Uçarı, hayır, sanmıyorum. Mantıksız... hepimiz bazen öyle değil miyiz?"

Cevabımı bir an düşünür gibi oldu. "Yani bizim hikayemiz bu mu olacak? Napa'da karşılaştık, birbirimize aşık olduk ve yeni bir aşkla mantıksız -ama uçarı değil- olduğumuz için düşüncesizce evlendik?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Temel olarak. Sanırım senkronize olabilmemiz için detayları konuşabiliriz." Kalbim yeniden çarpmaya başlamıştı. "Yani kabul ediyor musun? Anlaştık mı?"

"Vasiyle görüştüğümde her şey yolunda giderse, evet, anlaştık."

Başımı salladım ve bir nefes verdim. "Buna pişman olmayacaksın Grayson."

"Öyle ya da böyle yapacağıma eminim, Kira. Ama... umutsuz zamanlar _."

"Umutsuz önlemler alınmalı. Ve bu, önlemlerin alabileceğİ en umutsuz durum."

Gülümsedi, bana bir dizi düz, beyaz diş gösterdi, ama daha önce bana gösterdiği aynı küçümseme ifadesinde geri döndü. Beni ona hediye veren biri olarak değil, onu yapmak istemediğİ bir şeyi yapmaya zorlayan biri olarak görüyordu. Sanki ona bir seçenek sunmamışım gibi. Bu iyiydi. Onun minnettarlığına ihtiyacım yoktu. Onun adına ihtiyacım vardı. Yine de hissettiğim hayal kırıklığını inkâr edemezdim. Bir gün önce onu sokakta gördüğümde... kaybolmuş, kırılmış ama yine de şefkatli görünüyordu. Ancak şimdi karşımda oturan adam tamamen farklıydı; sert ve soğuktu. Onu gerçekten bu kadar yanlış mı değerlendirmiştim?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, gülümsemesi ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yüzünden kayboldu. "Kısaca konuşmamız gerektiğini düşündüğüm birkaç şey daha var."

"Tamam." Bacaklarımı çaprazladım ve gözleri hareketimi takip etti.

Çenesini sıktı ve konuşmadan önce gözlerini kaçırdı. "Madem benim mülkümde yaşayacaksın, o zaman ne yapacağımız konusunda açık konuşmalıyız.

ilişkimizin doğası."

"İlişki mi? Bunun açık olduğunu sanıyordum. Biz para için evleniyoruz. Bir ilişkimiz yok." Bu toplantının garip ve yapmacık doğası bu gerçeği mükemmel bir şekilde vurguluyordu.

"İş ortağı olacağız. Daha fazlası değil."

"Anlařtık. Saęduyulu olduęunuz sūrece, özel hayatınızı uygun gōrdūęünüz řekilde sūrdūrūn."

"Niyetim o."

"Peki."

"Gūzel. Bu anlařma hakkında hayali fikirlere kapılmanı istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Hayali mi?" "Romantik.

Yanlış."

Dişlerimi sıktım. "Evet, senin tipin olmadığımı açıkça belirttin. Karşı konulmaz cazibene kapılıp işleri dayanılmaz derecede garip hale getirmemek için *elimden geleni* yapacağım" -gōzlerimi kısıtım- "dayanılmaz derecede garip."

"Gūzel."

Onu tekmelemek istedim. Bařka ne olursa olsun, karřı cins tarafından takip edilmeye alıřık bir adam olduęu belliydi. Ve gōrūnūře gōre ya benim bir tūr rahibe olduęumu varsayıyordu ya da kendi özel hayatımı nasıl sūrdūrdūęūmle hię ilgilenmiyordu. Būyūk ihtimalle ikincisiydi. "Bařka ne var?" Soęuk bir řekilde sordum.

Grayson -bundan bōyle Ejderha olarak anılacak- beni inceledi. Ne dūřūndūęūnū anlamaya ęalıřmadım. Muhtemelen ona ařık olmamak için kendimi *gerçekten* tutup tutamayacaęımı anlamaya ęalıřıyordu. Her geęen saniye daha da ęirkinleřiyordu. *Kibirli* sūrūngen. "Sicilimden bahsettiniz. Suęumu bildięinizi varsayıyorum?"

Bu, hissettiğim ōfkeyi hemen yatıştırdı. Sıcaklığın ensemden yukarı ęıktıęını hissettim. "Umarım bunu ęok rahatsız edici bulmazsınız ama teklifimi yapmadan ōnce sizi araştırmamın en iyisi olacağını dūřūndūm."

Omuz silkti. "İyi bir iş kararı. İlerlemeden önce okuduklarınızla ilgili herhangi bir sorunuz var mı? Sorularınızı şimdi yanıtlayacağım ama daha sonra tartışmaya niyetim yok."

Üzerime çöken şaşkınlığı gizleyemedim. "Ben... şey, anladığım kadarıyla San Francisco'da bir barın dışında bir adamla kavga etmişsiniz ve ona vurmuşsunuz... ah, defalarca. Adam düşüp kafasını çarpmış ve ölmüş. Bu bir kazaydı. Onu öldürmek niyetinde değildiniz. Doğru mu bu?" Şu anda bile son derece üzücü bir durumu özetlemekten utanıyordum. İşlediği suç yüzünden beş yıl hapis yatmıştı.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bana cevap verip vermeyeceğini merak ettim. Sonunda basitçe, "Bu yeterince doğru" dedi. Bir an ona baktım ama yüzü okunmuyordu.

"Hapishane sizin için... çok zor olmuş olmalı."

Yüz ifadesinden bir şey geçti ama ben adını koymaya çalışmadan yüz ifadesini pasifleştirdi. "Hiçbir fikrin yok."

Garip bir sessizlik oldu. "Ve şimdi, sen bir suçlusun."

Öne doğru eğildi, sabit, karanlık bakışları üzerimde sabitlendi. "Evet, Kira. Ben bir suçluyum. Senin de çok iyi bildiğin gibi kredi alamıyorum. En hafif tabirle iş seçeneklerim sınırlı. Artık pek çok kapı bana kapalı. Bir suçluyla evleneceksin. Frank Dallaire'in kızı bir suçluyla evlenecek."

Ayrılığımızı uzatması, belki de kalıcı hale getirmesi için bir sebep daha. Ki bu bana gayet uygun. Ama bunu söylemedim. Bunun yerine, "Babam zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmak benim için zor olurdu" diye cevap verdim.

İçimi gören ejderha gözleriyle beni tekrar inceledi. "Bunun için senin sözüne güveneceğim." Aniden ayağa kalktı ve beni hafifçe irkiltti. Ayağa fırladım ve ikimiz de ileri doğru adım atarken neredeyse çarpışıyorduk. Ellerini üst kollarıma koyarak beni sabitledi. Kaldırdım

Gözlerimi onunkilere diktim ve bana baktığında o da irkilmiş görünüyordu. "Gitmem gerek," dedi ve dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Oh, tamam," dedim, onu takip ederek. "Bu anlaşmanın zamanlamasıyla ilgili bir sorum daha olacak." Motel odasının etrafına bakındım ve burada kaç gün kalabileceğimi hızlıca hesapladım. Elbette Ejderha ile evlilik öncesi bir anlaşma yapmak için bir avukat tutmam da gerekecekti, babamla hiçbir bağlantısı olmayan biri. "Muhtemelen istediğinin farkındayım... şey, mesele şu ki..."

"Burada kalacak paran yok."

Bir nefes verdim. "Var ama uzun sürmeyecek. Özellikle de avukat ücreti ödemem gerekecekse."

Kapının önünde durmuş, ensesini ovuşturuyordu. Sonunda dedi ki, "Bavulunu topla. Şimdi benimle gelebilirsin. Yarın bir avukat ayarlarız. Ama Kira." Döndü, gözlerimin içine baktı. "Eğer bu iş ikimizi de memnun edecek bir şekilde sonuçlanmazsa, senden derhal gitmeni isteyeceğim."

"Sormana gerek yok."

Başını hızlıca sallayarak onayladı. "Toplanman için sana beş dakika veriyorum."

Evet, efendim, Dragon, efendim. Alaycı bir şekilde cevap vermek istedim. Ama dudaklarımı büzdüm ve aceleyle eşyalarımı toplamaya başladım.

Otuz dakika sonra motelden ayrılmıştım ve Grayson'ın siyah kamyonetini Hawthorn bağının kapılarına kadar takip ediyordum.

Buraya ilk geldiğimde üzüm bağının güzelliği beni şaşırtmıştı ve şimdi de aynı şekilde etkilenmiştim. Devasa meşe ağaçları uzun araba yolunu çevreliyor, altlarından geçerken yaprakların gölgesi araçlarımızı gölgeliyordu. Ortasında kibar, yuvarlak bir çeşme bulunan bir avlunun hemen arkasında duran Hawthorn evi, zarafet ve şıklığın bir vizyonuydu ama aynı zamanda sıcak ve davetkâr görünmeyi de başarıyordu. Sarmaşıklar tırmanıyordu

Büyük yapının bir tarafı ve üst kattaki her pencereyi çevreleyen zarif kıvrımlı ferforje balkonlar. Dönümlerce üzüm bağı eve ve bahçelere nefes kesici bir arka plan oluştuyordu ve evin solunda küçük bir meyve ağacı korusu görebiliyordum - belki şeftali, belki de kayısı.

İlk bakışta, keşfedilmeyi bekleyen yemyeşil bir cennet gibi görünüyordu. Ancak yaklaştıkça fiskiye'nin akmadığını, sarmaşıkların bakıma ihtiyacı olduğunu, çimlerin ve etrafındaki bahçelerin aşırı büyümüş olduğunu fark ediyordunuz. Şüphesiz bahçıvan işten çıkarılmıştı. Yine de çok güzeldi. İhtişamlı zamanlarında burası muhteşem bir yer olmalıydı. Ürettikleri üzümlerin durumunu merak ederken gözlerim uzaktaki asma tepelerine takıldı. Sadece Grayson'ın hatırı için değil, güzelliğin kendisi için de buranın restore edildiğini görmeyi dört gözle bekliyordum. Böyle bir yerin harabeye dönmesine izin verilmemeliydi. Büyükanne'min de aynı fikirde olacağını düşünmüştüm. Ama büyükanne'mle ilgili düşünceleri şimdilik bir kenara ittim. Hayır, çok sevdiği bu güzel üzüm bağı'nın harabeye döndüğünü görmek istemezdi ama para için evlendiğimi bilse mezarında ters dönerdi. *Ben para için tamamen yabancı biriyle evlenecek bir kadıyım. İşte ben buyum.* Umutsuzluk bir an için göğsümü doldurdu. Artık kendim hakkında bunu biliyordum ve bu da kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

Grayson çeşmenin etrafından dolaşmadan önce kamyonu kenara çekti ve ben de arkasına park ettim, sağ tarafta, büyük bir meşe ağacının ve aşırı büyümüş yaprakların arkasına kısmen gizlenmiş küçük bir evi fark ettim. Buraya bahçıvanın kulübesi demişti ama büyük olasılıkla son zamanlarda burada çalışan bahçıvanlar arazide yaşamamış ve bu "evi" sadece ekipman depolamak için kullanmışlardı. Yine de, yarı gizli ve salkım söğütlerle örtülü bu evin ilginç bir yanı *vardı*. Arabamdan indim ve Grayson da aynısını yaparak bana doğru yürüdü. İfadesinde şeytani bir meydan okuma parıltısı vardı. Konaklama konusunda tereddüt etmemi mi bekliyordu? Muhtemelen. Eminim beni de herkes gibi görüyordu: şımarık bir prenses, bir babanın

anlamsız, işe yaramaz bir varoluş yaşayan bir kız. Ve şimdi benimle biraz eğlenecekti. Bırak denesin. Ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Birkaç ay içinde onu bir daha asla görmeyecektim. Avukatlarımız son derece basit boşanma işlemlerini halledebilirdi ve ben onu bir daha düşünmezdim. Ve tam tersi, emindim.

Grayson'ı kulübenin kapısına kadar takip ettim, mor salkımların büyük, gösterişli çiçeklerini kenara çekip anahtarsız açtı. Sarmaşık çiçeklerinden derin bir nefes çekerek içeri girdim. İyi. Paslı, belli ki kullanılmamış bahçe ekipmanları ön odayı dolduruyordu. Tozlu, kirli, küf ve motor yağı kokuyordu. Örümcek ağlarıyla mücadele ederek bir zamanlar yatak odası olan ama şimdi sadece paslanmış yayları olan küçük bir metal yatağın bulunduğu ikinci odaya girdim.

Grayson arkamdan, "Charlotte'a sana battaniye ve yastık getirmesini söyleyeceğim elbette," dedi. Döndüm ve ona baktım. Gözlerindeki o eğlence miydi? Neden evet, öyleydi. Sanki patlamak üzere olan bir gülümsemeyi kontrol etmeye çalışıyormuş gibi dudakları titriyordu. *Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?* Bilmediği şey, son bir yıldır kaldığım yerin toprak bir zemine sahip olduğuydu. Birlikte yaşadığım insanlara göre burası bir şatoydu.

"Çeşmede yıkanacağım sanırım?" Ona tatlı tatlı gülümseyerek sordum.

"Çeşme çalışmıyor. Burada akan su var. Ama sadece soğuk, sıcak değil. Bu sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Güzel ve soğuk bir duşun insanı canlandırdığını keşfettim. Aslında ben soğuk duşu tercih ederim."

Pullu ejderha bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Eminim öyledir," dedi sonunda, beni izlerken dar kalçalarından birini kapının pervazına yasladı. Bu kadar eğleniyor olması onun için ne kadar güzeldi. Artık asla geri adım atmazdım. Grayson Hawthorn'un hakkından gelmek için bu tozlu kulübede yerde bile yatabilirdim.

"Mutfak var mı? Bana atacağın ekmek kabuklarını yiyebileceğim bir yer?" diye sordum. "Mirasımdan sana düşen payı verdikten *sonra* tabii ki."

"Hayır, ana evde yemek yemeniz gerekecek. Charlotte'a sizi akşam yemeğine beklemesini söyleyeceğim," dedi, sorumun ikinci kısmını duymazdan gelerek. Charlotte'u o sabahtan hatırlıyordum; tombul, tatlı görünümlü, kır saçlı bir kadındı.

"Orada olacak mısın?"

"Hayır. Ben dışarı çıkıyorum." Sessizlik. *Okaaaaaay*.

"Charlotte'a tam olarak kim olduğumu söyleyeceksin?"

"Charlotte ve kocası Walter'a gerçeği söyleyeceğim. Beni tüm hayatım boyunca tanıdılar. Sağduyunun timsalidirler." Temizlik personelinin evliliğimizin sahte olduğunu bildiği düşüncesiyle kalp atışlarım hızlandı ama onun ketumluk *timsali* tanımına güvenmeye karar verdim. Ayrıca, dün Grayson'ın hayatında hiç var olmamışken ve onlar bunu çok iyi biliyorken, aşık olmuşuz gibi davranmanın bir yolu yoktu.

Bunun kendi başıma yapabileceğim bir şey olmasını isterdim ama değildi. Ona ihtiyacım vardı.

"Anlıyorum. Tamam." Kulübenin etrafına tekrar baktım ve mekânı değerlendirerek dikkatimi dağıttım. "Bazı eksileri var ama artıları da var."

Kaşları çatıldı ama bir kez başını salladı ve sonra gitmek için döndü. "Akşam yemeği yedi buçukta." Bir saatten az bir süre kalmıştı. Sanırım burayı olabildiğince temizlemeye başlamalıyım.

Grayson birkaç dakika sonra içeri girdi, bavulumu bıraktı ve gitmek için döndü. Birden durdu ve bana burası hakkında şaka yaptığını söyleyeceğini sandım. Bunun yerine soğuk bir şekilde, "Bu arada, mülkümde uyuşturucu kullanımını kesinlikle yasaklıyorum. Eğer onları buraya getirdiğini tespit edersem, anlaşmamız biter."

Bir karşılık bulmaya çalışırken ağzım bir karış açık kaldı, ama ben bir şey bulamadan döndü ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

onu. Bir saniye sonra kamyonetinin kükreyerek uzaklaştığını duydum. Belli ki beni araştırmış ve bir yıl önce içinde bulunduğum "durumu" okumuştur.

Çok geç, yerden boş bir gazoz kutusu aldım ve kapalı kapıya fırlattım. *Alçak yılan!* Bütün bu sahtekârlığı derhal iptal etmeliydim. Ona pullu hayatının en cömert teklifini yaptıktan sonra bana böyle davranmaya nasıl cüret eder? Küstahlığı sınır tanımıyordu. Ve beni şımarık bir velet olarak yargıladı. Şımarık, *uyuşturucu bağımlısı bir* velet. Ama öfkemin altında, inkâr edilemez bir utanç ve üzüntü duygusu vardı. *Buna değer miydi?* Tanrım, degeceğine inanmak zorundaydım. Bir gün.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Grayson

Sanki gerçekten o küçük, kirli kulübede yaşayacakmış gibi duruyordu. Kendi kendime sııttım, bana orada kalmasının mümkün olmadığını söyleyip koşarak ana eve gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. On beş dakika mı? En fazla akşam yemeğinde. Yine de ona biraz saygı duymak zorundaydım. Şakaya uymuştu. Öfkelenmesini, ayaklarını yere vurmasını, belki de nefesini tutmasını beklerdim. Küçük cadı düşündüğümde biraz daha cesur çıktı. Ve çok uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Bir an için gülmek bile istedim. Eğlence boğazımda yükselene kadar bu duygunun ne kadar yabancı olduğunu fark etmemiştim.

Hızlı bir duş aldım, temiz kıyafetlerimi giydim ve Charlotte'a akşam yemeğine bir misafir geleceğini haber vermek için aşağı indim. Mutfağa girdiğimde pencerelerden ışık süzülüyordu ve oda onun dana straganofunun kokusuyla doluydu.

"Güzel bir akşam, değil mi?" Charlotte bana ısıltılı gülümseyerek sordu. Buzdolabından bir bira aldım, açtım ve olumlu bir yanıt vermeden önce şişenin yarısını mideye indirdim. "Seninle konuşmam gereken bir şey var." Kıpırdanmayı bıraktı ve bana baktı. "Kulağa uğursuz geliyor."

Başımı salladım ve soğuk biradan bir yudum daha aldım. "Benim için evet, ama senin için değil."

"Seni olumsuz etkileyen her şeyin beni de olumsuz etkilediğini biliyorsun Gray," dedi usulca. Kalbimin küçük bir köşesi, hala yaşayan kısmı, işleri berbat ettiğim için pişmanlıkla zonkluyordu.

"Biliyorum, Charlotte."

"Peki nedir? Sadece söyle."

"Evleniyorum. Muhtemelen."

Kaşık ocağın üstüne düştü ve Charlotte ellerini ağzına götürdü. "Çocuğu olan biri var. Oh, Gray!"

Az önce aldığım bira yudumunda boğuldum. "Hayır, Tanrım hayır." Bu konuda her zaman dikkatliydim. Her zaman.

"Ne o zaman? Neden? Kim?" Charlotte kekeledi.

Charlotte'a Kira'nın o sabah ofisimde bana sunduğu gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlattım. Konu üzerinde düşünmek için koca bir gün geçirdikten sonra bile kulağa hâlâ çılgınca geliyordu. Çılgınca. "Gerçekler henüz doğrulanmadı. Ama akşam yemeği için burada olacak, o yüzden size haber vermek istedim. Aslında şimdilik üzüm bağında kalıyor."

Charlotte'un yüzünde bir onaylamama ifadesi vardı. Bu fikirden nefret ettiği belliydi. "Para için mi evleniyorsun Gray? Hayır, bunu senin için istemiyorum. Bu kızın hiç mi ahlakı yok? Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Hak ediyorsun-"

"Bu geçici bir durum, tamam mı? Eğer Kira'nın dediği gibi olursa, bu bağ için iyi bir şey olacak. Ve açıkçası, bu benim son umudum." Charlotte'la bu konuda tartışmak istemediğim için çenemi tuttum. "Durumumu biliyorsun."

"Evet, ama... geçici mi? Evlilik geçici değildir. Evlilik bir iş anlaşması, bir sözleşme ve pazarlık meselesi değildir. Evlilik *kutsaldır*, sonsuza dek sevmek için edilen kutsal bir yemindir."

Homurdandım. Charlotte, kendi babamın ve annemin soğuk doğasına tanık olduktan sonra evliliğin kutsallığına çok az saygı duyduğumu biliyordu.

üvey annenin "evlilik mutluluğu." "Çoğu insan sen ve Walter gibi değil, Charlotte. Jessica ve Ford Hawthorn'a bir bak."

Bana yaklaşıırken Charlotte'un yüz ifadesini şefkat doldurdu. Sözlerini toparlamak için bir an durdu. "Gray, eve geldiğinden beri her şeyin çok değiştiğini ve senin için her şeyin çok zor olduğunu biliyorum. Tüm bunlar için kendini suçladığını biliyorum. Ve sen de değiştin. Gülümsemiyorsun, sadece çalışıyorsun. İçine kapandın. Ama sorunlarının çözümü bu değil. Olamaz da. Bunu yapmana izin veremem."

Boş bira şişesini yere bıraktım, bardak mermer tezgâhta gürültüyle şingırdadı, öfke ve çaresizlik göğsümü doldurdu. Charlotte'un kim olduğumu özetlemesine pek ihtiyacım yoktu. Olmaya zorlandığım kişi. Her kasvetli günün her saniyesinde kendimle yaşıyordum. "Sen benim hizmetçimsin Charlotte, annem değil. Bunu daha fazla tartışmayacağım. Başka bir tabak koy."

Charlotte'un gözlerinde acı parladı ama dudaklarını birbirine bastırdı, sobaya döndü, duyamadığım ve duymak da istemediğim bir şeyler mırıldandı. Charlotte kocasının sertliği kadar yumuşaktı. Ben mutfaktan çıkarken Charlotte dönmeden, "Akşam yemeğine kalacaksın tabii," dedi, "bizi müstakbel *karınla* tanıştırmak için."

Durdum, "eş" kelimesi beni hafifçe sarsmıştı. Kira söz konusu olduğunda "iş ortağı" demeyi tercih ederdim. Elbette Charlotte bilerek beni sinirlendirmeye çalışıyor, ne düşündüğümü netleştirmeye çalışıyordu. Akşam yemeğini evde yemeyi planlamamıştım ama "Elbette" dedim. Charlotte'a en azından bu kadarını verebilirdim.

Kendimi ofisime kapattım ve Napa ilçe yazı işleri müdürlüğünün web sitesini açtım. Evlenmek için bekleme süresi yoktu. Sadece randevu almamız ve bir şahitle birlikte gelmemiz ya da onlar tarafından sağlanan bir şahidi kullanmamız gerekiyordu. Umarım Kira'nın vakfının yöneticisinden hemen randevu almakta bir sorunu olmazdı. Ne kadar çabuk alırsak

Bu sahte evliliği ne kadar çabuk bitirebilirsek, ikimiz de hayatlarımıza o kadar çabuk devam edebiliriz.

Postalarımı karıştırdım, faturaları bir kenara bıraktım. Aylardır ilk kez, çok büyük bir yığın karşısında irkilmedim. *Eğer bu işe yararsa... eğer* bu işe yararsa, hepsini ödeyebilirdim. Yine de her şey onaylanana kadar ayrıntıları düşünmeme izin vermeyecektim. Hemen tanıdığım kadınsı bir el yazısıyla bana hitaben yazılmış kişisel bir mektup gördüğümde durdum. Kendimi toparlamaya fırsat bulamadan bir an için göğsüm sıkışmıştı. Merak aklımı kurcaladı ama mektubu bir kenara attım. Söyleyebileceği hiçbir şey bir şeyleri değiştiremezdi. Onun acınası açıklama ya da özür sözlerini duymaya ihtiyacım yoktu.

"Allah belanı versin Vanessa," diye fısıldadım, dirseklerimi masama yasladım ve birkaç dakikalığına başımı ellerimin arasına aldım.

Şimdi gerçekten buradan çıkıp biraz stres atmak istiyordum. Bunun yerine, kısa bir süre sonra karım olabilecek bir yabancıyla yemek yemek zorunda kaldım. Charlotte haklıydı. Bu berbat bir fikirdi. Saçma. Onları *hangi* sıfatla kabul edersem edeyim, bir şekilde kadınlar her zaman hayatımı mahvetmenin bir yolunu buluyordu. Ve işin gerçeği, Kira Dallaire hepsinden daha kötü olacaktı. Ne kadar düştüğümün sürekli ve utanç verici bir hatırlatıcısı olacaktı. Para için bir yabancıyla evlenerek ne hale geldiğimi sürekli hatırlatacaktı. İçinde biraz olsun mizah bulabilseydim, kendi acınası durumuma gülerdim. Bu saçmalığı düşündüğüm gerçeğine bile gülerdim.

Birkaç dakika sonra ön kapının zilini duydum. Yaptığım işi bitirdim, Walter'ın resmi olarak soğuk, saçma olmayan tavrıyla cevap vereceğini biliyordum. Hizmetçilerle uğraşmaya alışık olan biri varsa o da şüphesiz Kira Dallaire'di. Muhtemelen bütün bir sürünün onun emirlerini yerine getirmesine ve her isteğini karşılamasına alışkındı.

Sonunda mutfğa gittiğimde Kira, önünde bir kadeh şarapla büyük, yıpranmış, çiftlik evi yemek masasında oturuyordu. O

kot pantolon ve koyu yeşil bluz tipi bir gömlek giyyordu. Saçları o sabah olduğu gibi sertçe arkaya toplanmıştı. Bu sadece saatler önce miydi? Daha çok on yıl gibi görünüyordu.

Charlotte onu görmezden gelerek mutfakta dolaşıyordu. Bana doğru bakmadan, "Bugün yemek odasını temizlemedim, çünkü misafir geleceğinden haberim yoktu," dedi. Kira'ya küçümseyen bir bakış fırlattı. "Umarım mutfakta yemek yemek sizin de hoşunuza gider *efendim*." Vurguyu *efendim* üzerine yaptı, belli ki daha önce ondan bir hizmetçiden başka bir şey olarak bahsetmediğim için kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışıyordu.

"Zaten yemek odasında yemek yemeyi sevmediğimi biliyorsun Charlotte. Bu iyi." Masaya oturdum, Kira'ya bir kez başımı salladım ve suyumdan bir yudum aldım.

"Şarap içmiyor musun?" diye sordu.

"Sadece bazen."

"Şaraphane işleten biri için bu alışılmadık bir durum değil mi?"

"Sanırım." Bana bakmaya devam etti ama ben devam etmeyince mutfağa bakarak gözlerini kaçırdı.

"Bu mutfak gerçekten çok güzel," dedi usulca.

Ben cevap veremedim Charlotte tabağı Kira'nın önüne koydu, gereğinden biraz daha sert bir şekilde, fark ettim, küçük bir sos topağının masaya sıçramasına neden oldu. Benim tabağımı da aynı şekilde teslim etti, uzaklaşırken burnunu yukarı kaldırdı. Onu tanımadan yemeğe başladım. Charlotte ikimizi de görmezden gelerek mutfağı karıştırmaya başladı. Bulaşıkların taşınma gürültüsü dışında garip bir sessizlik oluştu.

Ve devam etti... ve sonra biraz daha devam etti.

Mutfak duvarındaki saat yüksek sesle tıklıyor, diğer tek ses Charlotte'un öfkeli bulaşık yıkama sesi ve çatallarımızın ara sıra tabaklara çarpmasıydı. Kira'nın oturduğu yerde kıpırdadığını fark ettim ve başımı kaldırıp baktığımda yanaklarının kızardığını gördüm. Gözlerime takıldı.

"Hiç Afrika'ya gittin mi?" diye sordu aniden.

Afrika mı? Cevap vermek için ağzımı açtım ama önce o konuştu. Görünüşe göre soru retorikti. "Özellikle Kenya. Orada harika bir karşılama geleneği var. Kabilenin savaşçıları en canlı kostümlerini giyerek zıplama dansı denen bir şey yaparlar. Hepsi bir çember oluşturur ve en yükseğe zıplamak için yarışarak misafirlerine kabilelerinin gücünü ve cesaretini gösterirler. Bu muhteşem! Bazılarının atlayabildiği yükseklikler gerçek dışı." Geriye doğru topladığı saçlarından bir tutam düştü ama o bunu görmezden gelerek stroganoff'tan büyük bir ısırık aldı ve devam etmeden önce yutmaya zahmet etmedi. "Hawthorn karşılama geleneği ile onlara nasıl bir üstünlük sağlayabileceğini düşünüyordum. Çok iç açıcı. Kendimi ne kadar rahat hissetmemi sağladığınızı anlatamam. Elbette Kenya'da inek sütü ve kan karışımı bir kokteylin de karşılamanın bir parçası olmasını bekleyebilirsiniz, yani bu onlar için birkaç puan düşürür. Yine de-"

"İşin bitti mi?" Çatalımı yere bırakarak sordum.

Bakışlarımla buluştuğunda gözlerinde kıvılcımlar çakıyor gibiydi. "Hayır, aslına bakarsanız." İri yeşil gözlerini öfkeyle parlatan bu kıvılcımlar içimde bir sarsıntı yarattı. Ama sonra şarabından sıradan bir yudum aldı ve yemeğine döndü.

Charlotte'a baktım ve arkasını dönmeden önce dudağının bir tarafının yukarı kalktığını gördüğüme yemin ettim.

Kira'nın alaycı cevabı karşısında çenemi sıktım ama karşılama konusunda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ona karşı kaba davranmıştık. Bektan bir ruh hali içindeydim. Ama o gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı. Ondan hoşlanmıyordum... daha doğrusu onun *tipinden* hoşlanmıyordum ve evimdeki varlığı, başarısız olduğum birçok yolun bariz bir hatırlatıcısıydı. Ama bu medeni olamayacağım anlamına gelmiyordu. Aynı zamanda bir çıkış yolu da sunuyordu. Yine de paraya rağmen bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davranmazdım. Ve bu durumdan hoşlanıyormuşum ya da bu tatsız iş anlaşmasında *ortak değilmişiz gibi* davranmayacaktım. Burada ikimiz de fedakârlık yapıyorduk. O bana

Çok fazla paraya tekabül ediyordu ama önümüzdeki birkaç ay, bir yıl, belki de daha uzun bir süre boyunca hayatımı altüst edecekti, vergiler söz konusu olduğunda, hayatımın geri kalanında onun adını formlarda görecektim... Ama medeni iş ortakları olacaktık. Şimdiye kadar iyiydi. Hatta daha önce bahçıvan kulübesi olayıyla biraz eğlenmiştim. Hatırladığım kadarıyla o henüz bu konuyu açmamıştı.

"Tartışmalıyız-"

"Ateş püskürten bir kertenkelenin çocuğu olduğun gerçeği mi? Bu çoktan belli oldu."

Charlotte mutfaktan homurdandı ama bir tencerenin patlamasıyla üstünü örttü.

"Dinle, Kira-"

"Hayır, *sen* dinle Grayson." Küçük yumruğunu masaya vurup bana dik dik bakarken saçları yüzünü çerçevelemek için daha fazla döküldü, cadı gözleri tekrar parladı ve kanımı ısıttı, kendi dehşetime rağmen. "Sana çok cömert bir teklif yapıyorum. Eğer bu iş yürüyecekse, bana şimdiye kadar yaptığın gibi davranmana izin vermeyi reddediyorum. Seni temin ederim ki, sahip olduğun referanslarla benimkinden daha iyi bir teklif alamazsın. Bana tepeden bakmaya hakkınız varmış gibi davranmaya devam ederseniz, ben de mirasımı da alıp giderim."

Öfke kanıma karıştı ve kendi yumruğumu masaya vurdum. Kira'nın hafifçe sıçradığını görmenin memnuniyetini yaşadım. "Eğer bu işe yarayacaksa, bana *acıyormuşsun* ve ben de senin kadar fedakârlık yapmıyormuşum gibi davranmayacaksın," diye homurdandım. "Seninle ya da başka biriyle evlenmek için herhangi bir arzum olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, senin tek eşlilik konusunda bir hurdalık köpeği kadar yetenekli olduğunu düşünüyorum. Bunun benimle bir ilgisi olduğundan değil."

Sanki çok uzaklardan Charlotte'un tekrar öksürdüğünü duydum.

Gözlerimi yarıklara kadar kısmıştım. "Aynen öyle. Tamamen çaresiz olmasaydım ve sen benim Very'im olmasaydın bunu yapar mıydım sanıyorsun? Son. Seçenek? Yani,

İstersen parayı yüzüme fırlat, ama bana da ihtiyacın yokmuş gibi davranma. Sen de benim kadar çaresiz değilmişsin gibi davranma. Ve ben senin en iyi ve tek müşterin değilmişim gibi davranma. Kendin söyledin. Buraya yalvarmaya gelmiş biri olarak bana biraz saygı göstermen senin yararına olur."

Yanakları daha da renklendi. "Yalvarmak mı?" diye tısladı. "Yalvarmak mı?" Saçları, onları tutmak için kullandığı her neyse ondan tamamen kurtulurken, yüzünün etrafına koyu ateşten ağır çağlayanlar düştü. Neredeyse nefesim kesiliyordu. Bu kadar *çok saç* olduğunu fark etmemiştim. Yüzünü çevreliyor ve omuzlarının etrafında sallanıyor, sanki sırtının yarısına kadar iniyormuş gibi görünüyordu.

Yavaşça ayağa kalktı ve ben de kalktım, ta ki ikimiz de mutfak masasının genişliği boyunca birbirimize bakana kadar. Aramızdaki boşluk... bir şeyle çatırdıyordu, havadaki sıcaklık neredeyse parıldıyordu. Ve garip bir şekilde, bu karıncalanma ısısı şimdi Kira'nın tarif ettiği Kenya karşılama dansına benzer bir performansla kanımda dans ediyordu ve beni *hayat* dolu hissettiriyordu.

"Buraya gelmekle aklımı kaçırmışım. Bu" -aramızda el salladı- "delilik. Asla yürümez. İptal etmeliyiz. Evlenecek başka birini bulabilirim. Neden seni seçtiğimi anlayamıyorum. Senden hoşlanmak... son *derece* zor."

"Katılıyorum. Bu çok saçma. Ve tam tersi." "Güzel. Kapandı," diye tısladı.

"Güzel," diye homurdandım. Birbirimize baktık, gözleri öfkeli bir ateşle dans ediyordu. Bu neden bu kadar hoşuma gitmişti ki? Birkaç gergin ve hararetli dakikadan sonra, nefesimi kontrol etmek için bilinçli bir çaba gösterdim ve ona bir kaşımı kaldırdım. "Bu arada, bir dahaki sefere birine evlenme teklif ettiğinde, biraz daha uysal olmaya çalışmalısın. Bir erkek karısının biraz itaatkâr olmasını ister." Bunu sadece onu kızdırmak için söylemişim ve daralmış bakışlarında parlayan sıcaklıkla ödüllendirildim. İnkâr edilemez bir heyecan daha tepeden tırnağa yayıldı.

"Charlotte," dedi aniden çok tatlı bir şekilde. "Ödünç alabileceğim bir kağıt kalemin var mı?"

"Ah, evet," dedi Charlotte, ıvır zıvır çekmecesinden bir kağıt ve kalem kaptı ve sanki birdenbire emrine amade olmuş gibi Kira'ya doğru koştu.

Kira'yı yakından izledim, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyordum.

Kira Charlotte'a kibarca gülümsedi ve kalemin kapağını dikkatlice açarak yavaşça ucuna taktı, sonra da kâğıdı kaldırıp kalemi önüne koydu. "Bu da neydi şimdi? Bilge tavsiyenin her bir kelimesini aldığımdan emin olmak istiyorum," dedi, *her* kelimesini uzatarak. "Meek, değil mi? Çift *e mi* var yoksa *ea mı*? Hiç hatırlayamıyorum."

Kirpiklerimi indirerek ona baktım ve abartılı alaycılığına gülme isteğine karşı koydum. "Ben olsam uysal kelimesinin yazılışından çok, bu kavramı nasıl benimseyeceğim konusunda endişelenirdim."

"Hmm," diye mırıldandı. "Not edildi. Ve itaatkâr mı demiştiniz?" "Evet."

"*İtaatkar-evet.*" Kâğıda büyük bir onay işareti koydu. "Ve?"

"Alaycılığınız - bu gelecekteki kocalar için itici olacaktır."

Bunu not ediyormuş gibi yaptı. "*İğneleme-hayır.*" Kağıdın üzerine büyük bir X işareti koydu. "Başka ne var?"

Birkaç gergin saniye daha birbirimize baktık; onun yüz ifadesi sahte bir yoğun ilgi ifadesi, benimki ise hafif bir sırıtmaydı. Gerçek şu ki, teklif ettiği sahte evliliğin yasal yönlerinin meşru olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama daha bilmeden iptal etmekten bahsetmesi hayal kırıklığı yarattı. Bu fikirden nefret ediyordum, karşımda duran sivri dilli küçük cadıdan nefret ediyordum, gerçekte bu durumda benden daha fazla güce sahip olmasından nefret ediyordum... ama aynı zamanda, uzun zamandır bana biraz umut veren ilk şeydi. Ve o ana kadar bu umudun tadının ne kadar tatlı olduğunu fark etmemiştim bile.

Aramızdaki gerginliği kırmak için önce ben kafamı çevirdim ama kalemi ve kâğıdı masanın üzerine koyarken ilk konuşan o oldu. "Dinle, bu durum... en hafif tabirle alışılmadık." Tekrar durakladı ve ben de ona döndüm. Sanki bu işi iptal etme fikri onun da istediği bir şey değilmiş gibi gözlerindeki kıvılcım sönmüştü. "Buraya gelmeden önce vakfımın yöneticisini aradım. Yarın geç saatlerde bizi görebilir. Belki en azından her şeyin söylediğim gibi olduğunu tespit edene kadar bir arada yaşamanın bir yolunu bulabiliriz. Ondan sonra da nihai kararımızı verebiliriz."

"Bunu kabul edebilirim."

Derin bir nefes aldı. "Tamam, güzel." Elini uzattı. "Ateşkes mi?" Bir kaşını kaldırdı. Onun eline baktım ve masanın öbür ucundan kendi elimi uzattım.

"Ateşkes. Buraya gel de el sıkışalım." "Sen buraya gel," diye meydan okudu.

Yavaşça gülümsedim. "Ortada buluşalım."

Gözlerini kısarak başını salladı ve sandalyesinden kalktı. Büyük masanın ortasında buluştuk ve birbirimize temkinli bir şekilde bakarken onun sıcak elini elime alıp sıktım. Charlotte, Kira'nın şarabını doldurmak için yanına geldiğinde ona küçümseyerek değil, temkinli bir merakla baktı. Kavgamızın bir şekilde Kira'yı Charlotte'a sevdirmiş olması ilginçti. Kadınların hepsi benim için bir gizemdi.

"Evin geri kalanını görmek ister misiniz?" Küçük bir barış teklifi yapmaya çalışarak sordum.

Kira şaşırmış görünüyordu ama evet anlamında başını salladı. Masadan kalktık ve Kira lezzetli yemek için Charlotte'a teşekkür etti. Charlotte samimi görünen bir gülümsemeyle gülümsedi ama bana gülümsemeyi teklif etmedi.

Kira'yı ana fuayeye geri getirdim ve oradan başladık. "Babam burayı bir Fransız şatosuna benzeterek tasarlattı."

Resmi oturma odasına girdiğimizde Kira başıyla onayladı. "Gerçekten de öyle. Bana daha küçük ölçekli bir peri masalı şatosunu hatırlatıyor. Büyüleyici bir yanı var." Evin arka tarafına bakan büyük pencereyi gördüğünde nefesi kesildi. Havuz hemen aşağıda, bir dizi basamakla inilen doğal taş verandadaydı. Ancak başını kaldırmıştı ve hemen ötesindeki çit labirentine baktığını biliyordum. Bana doğru döndü. "Bu bir labirent!" diye nefes nefese kaldı. "Ve çok büyük."

O nefret dolu şeye her baktığımda yaptığım gibi çenemi sıktım. "Tamamen büyümüş. Fazladan param olsaydı, geri taşındığımda orayı biçtirirdim."

"Ah, neden?" diye soluk soluğa kaldı. "Bu inanılmaz! Bir ara içeri girebilir miyim?" "Hayır. Kesinlikle olmaz." Yine de ses tonumu yumuşattım.

güvenli." Neden nefret ettiğimi bilmiyordu ve asla da bilmeyecekti ama doğruyu söylemişim; güvenli olamayacak kadar büyümüşü.

O parlak, delici gözleriyle beni inceliyordu. Yüzümün yan tarafını deldiklerini hissedebiliyordum. Göz teması kurduğumda, narin bir kaşını kaldırdı. "İninizin kalbi sanırım?" Güzelce gülümsedi. "Yumurtadan çıktığın yer mi?"

Sert bir bakış atmaya çalıştım ama şaka yaptığını biliyordum ve dudaklarıma yerleşen gülümsemeye karşı koyamadım. "Belki de." Kendi kaşımı kaldırdım. "Ama ciddiyetle söylüyorum, ondan uzak dur."

Kısa bir duraksamadan sonra Kira gözlerini kaçırdı ve omuz silkti. "Peki, tamam, burası senin evin."

Ona odaları tek tek gezdirdim ve tepkisini izledim. Bu ev bir zamanlar gösterişli bir yerdi ama bakımsızlık izleri her yerdeydi. Artık seyrek olan mobilyalara rağmen, Charlotte tek kişi olduğu için her şeyi eskisi gibi tertemiz tutamıyordu. Bunu söylediğimde Kira bana baktı ve "Sen ayrıcalıklı bir hayat içinde büyüdün" dedi. Ne söylemediğini biliyordum: Sanki lüksü bilen tek kişi oymuş gibi davranmışım.

"Ayrıcalık sadece maddi zenginlikle tanımlanmaz, Kira. Ben de güzel bir evde, yardımcıyla büyüdüm ama sizi temin ederim ki hiçbir zaman ayrıcalıklı bir hayat yaşamadım. Tüm niyet ve amaçlar için, hiç ebeveynim olmadı."

Başını eğdi, yüz ifadesini şaşkınlık kapladı. "Bu ne anlama geliyor, Grayson?"

Başımı salladım. "Aile dinamiklerimin ayrıntıları önemli değil. Önemli olan çok çalışmaya alışkın olmam ve bana cömertçe teklif ettiğiniz paranın bir dolarının bile boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Aslında, bana verdiğiniz parayı borç olarak görüyorum. Üzüm bağı kâr getirmeye başladığında size geri ödeyeceğim."

Bir süre sessiz kaldı. Sonunda sadece başını salladı. "Bunu evraklara yazmamıza gerek yok, ama isterseniz..." Sanki bu konuda istediğimi yapabilirmişim gibi elini havada salladı. *İlginçti*. Verdiği yanıt hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Üst kattaki koridorda yürürken Kira babamın ve üvey annemin resminin önünde durdu. "İkisi de öldü mü?" diye sordu usulca, bana dönüp bakarak.

"Sadece babam. Üvey annem San Francisco'da yaşıyor."

Yavaşça bana doğru döndü. "Kocasının sevdiği üzüm bağına yardım etmekle ilgilenmiyor mu? Yoksa maddi olanakları mı yok...?"

"Çok parası var. Babam bu bağı bana bıraktı. Üvey annemden babamın ona bıraktığı paranın bir kuruşunu bile istemeyeceğim. Bir ilişkimiz yok ve hiç olmadı." *Kendi annen bile zahmet etmezken ben sana tahammül etmek zorunda mıyım?"* diye sormuştu bana on iki yaşımdayken. Kafamın içinde yankılanan o soğuk sözleri hâlâ duyabiliyordum. "Ben daha çok... şey, borç için ona gitmektense para için bir yabancıyla evlenmeyi tercih ederim." Ona alaycı bir gülümseme verdim ama o gülümsememe karşılık vermedi. "Her neyse, ettiğim yemin babama. Bunu yerine getirmek bana düşer."

Başını eğerek bana baktı. "Yeminleri anlıyorum Grayson. Ben de yemin ettim. Bir daha asla babama bağlı kalmayacağıma yemin ettim." Tekrar fotoğrafa döndü ve uzun bir dakika daha baktı.

"Anneni kayırıyor olmalısın," dedi, belli ki babamın çok açık renkli olduğunu fark etmişti.

"Evet, herkesin dehşetine rağmen," dedim. *Bir yabancı ve yük olduğumu sürekli hatırlatan bir şey.* Bana baktı ama bu şifreli sözü sorgulamadı. Bunu neden yaptığımdan emin değildim. Hayatımla ilgili hiçbir şeyi sorgulamasını istemiyordum.

Duvardaki resimlere baktı, bir fotoğrafa doğru eğildi. Profilini, küçük burnunun düz eğimini, çenesinin yumuşak kıvrımını, kirpiklerinin tüylü kıvrımını, yüzünün etrafına ve sırtına dökülen uzun, ipeksi saçlarını inceledim. "Senin bir erkek kardeşin var," dedi Shane ve benim resmimize bakarak.

"Evet."

"Yakınlarda mı oturuyor?"

"Hayır, San Diego'da

yaşıyor." "Yakın mısınız?"

"Kardeşimle beş yılı aşkın süredir konuşmadım."

Tekrar bana döndü. "Oh, çok üzgünüm."

"Olma," dedim, daha fazla soru sormasına fırsat vermeden onu uzaklaştırırken sesim kısılmıştı. Bu turdan zaten çok rahatsız hissediyordum. Ve *onu* suçlayamazdım - bu benim kendi fikrimdi.

"Seni Charlotte'a bırakayım. O seni bir odaya yerleştirir.

Merdivenlerden indiğimizde umursamaz bir tavırla, "Ben dışarı çıkıyorum," dedim.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü. "Evet, tamam, teşekkürler. İyi geceler."

Başımı salladım ve uzaklaşmaya başladım, mırıldandığını duyunca gözlerimi kısıtım. Geri döndüm ve ona doğru yürüdüm. "Puff the Magic Dragon'u mu mırıldanıyorsun?"

Gözlerini kırptırdı, büyük ve masum görünüyordu. Açık bir hareket. "O şarkı *bu* mu? Adını ya da Honahlee'de tam olarak *kimin* yaşadığını hiç bilmiyordum, sadece melodisini biliyordum."

Birkaç uzun an boyunca ona dik dik baktım. Benimle göz teması kurdu, küçük çenesi yukarı kalkıktı. Hava uğulduyor, farkındalığın iğne uçları tenime çarpıyordu. Sonunda küçük oyununu bitirip tekrar arkamı döndüm ve onu ön fuayemde tek başına bıraktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kira

Tanrım, o ejderha bir sıcak bir soğuk koşuyordu. Sürünge­lerin eğiliminde olduğu gibi, sanırım. Bana ateş püskürmesini, belli bir konuşmayı bitirdiğinde ya da bana soğuk bir küçümsemeyle baktığında takındığı buz gibi tavra tercih ederdim. Buz gibi davranmasının rol olduğunu nasıl anladığımdan tam olarak emin değildim ama anlamıştım. Derinlerde bir yerde, ejderha sıcaklığını zar zor barındırıyordu... ve muhtemelen tutkuyu da. Titredim. Grayson Hawthorn'u bu şekilde düşünemezdim. Sadece yanardım. Bunu benim için kendisi söylemişti. Ben onun "tipi" değildim, her ne olursa olsun.

Derin bir nefes aldım, gözlerim kapının üzerindeki taşa süslü bir şekilde oyulmuş kelimelere takıldı: In Vino Veritas. Bunu araştırmam gerekecekti. Mutfağa geri döndüğümde Charlotte'u hâlâ tezgâhları silerken buldum. Başını kaldırdı ve bana gülümsedi; bu akşam bana verdiği­nden çok daha sıcak bir selamdı bu.

"Kahve ister misiniz?"

"Ah, tabii." Gülümsedim. "Ama sadece bana katılırsan?"

Charlotte tereddüt etti ama sonra başını salladı. İki bardak doldurup birini önüme koyarken ben de tezgahdaki tabureye oturdum.

krema ve şeker, bir turta tabağı ve iki tabak ile kapları yanına koydu ve kendi fincanı ile oturdu.

"Grayson dışarı çıktı," dedim kahvemden bir yudum alarak.

Dudakları düz bir çizgi halinde bir araya geldi. "Evet, ben de öyle duydum. Tuzlu karamelli turta?" diye sordu ve kocaman bir parça kesip tabağa koydu.

"Tamam." Tabağı önüme koyarken tereddüt ettim, karamel ve tatlı kremanın nefis kokuları burnuma geliyordu. "Biliyorum bu durum muhtemelen..." Başımı salladım, *saçma, tavsiye edilemez, felaketten* başka bir kelime bulamadım.

Ahlaksız.

Sonunda Charlotte'a söylediğim kelime "Alışılmadık" oldu.

"Evet, öyle," dedi kendi turta dilimini keserken. Kabul etmesine rağmen gülümsedi. "Gray için daha fazlasını umuyordum. Alınmayın ama. Cesur bir kıza benziyorsun. Ben sadece... aşk için evlenmesini umuyordum, tabii ki."

"Tabii ki." Yüzümün kızarmasına engel olamadım. Ben de bir gün aşk evliliği yapmayı umuyordum. "Ona çok değer veriyorsun." Turtadan bir ısırık aldım, tatlı ve tuzlu tatlar dilimin üzerinde patladı. Gözlerimin başımın arkasına kaymasına izin vermemeye çalıştım. *Tanrım, bu çok güzel.*

"Hem de çok. Gray ilk bırakıldığından beri burada çalışıyorum." Kendini tutmuş gibiydi. "Yani Gray burada yaşamaya başladığından beri."

Burnumu sokmak, "bıraktı" derken neyi kastettiğini sormak istedim ama yapmadım. Kadınla ilk kez sohbet ediyordum. İşgüzar biri gibi görünmek istemedim.

"Ama elbette," diye devam etti, "teklifinizin Grayson'a neden cazip geldiğini anlıyorum. O"-başını tekrar salladı, çok üzgün görünüyordu -"Bu üzüm bağıını eski haline getirmek için elinden geleni ardına koymayacaktır." "Bu onun aile mirası," dedim. "Onu suçlayamam."

Başını salladı, gözleri tekrar benimkilerle buluştu, düşünceleri uzaklardan bir yerden geri dönmüş gibiydi. "Peki ya sen? Başka kimse yok mu?"

bundan daha fazla seçenek var mı?"

"Şu an için en iyi seçeneğim bu gibi görünüyor," dedim sessizce, nedense bu tatlı yüzlü, İngiliz aksanlı ve nazik bakışlı yaşlı kadının önünde utandığımı hissediyordum. "Gray durumumu açıkladı mı?"

"Bana CliffsNotes'u verdi." Bir an için bana baktı, bakışları değerlendiriciydi. "Tek söyleyebileceğim, bu durumun düşündüğünüzden daha fazla sonuçları olabileceği. Geri alamayacağın bir şey yapmadan önce iyice düşünmeni rica ediyorum."

"Ne dediğini anlıyorum Charlotte ve tavsiyeni takdir ediyorum ama-"

"Kararını vermişsin."

"Evet, kararımı verdim. Umarım anlamaya çalışırsınız."

"Peki," dedi, "o zaman bu kadar." Tabağımdaki çoğu yenmiş turta parçasına baktım, bu kadını hayal kırıklığına uğratmamın benim için neden önemli olduğunu bilmiyordum. Ben bir şey söyleyemeden devam etti. "Ve belki de onun için iyi olacaksın. İtiraf etmeliyim ki uzun zamandır gözlerinde hiç ateş görmedim... şey, çok uzun zamandır."

"Hmm..." Mırıldandım, kahvemden bir yudum daha aldım, bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen birbirimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkardığımızı gösteriyordu ve ben onu sadece birkaç saattir tanıyordum. Turtamın son birkaç lokmasını da bitirdim.

"Selam Charlotte, senden çarşaf isteyebilir miyim? Kaldığım bahçıvan kulübesine götürmek için birkaç battaniye ve yastığa ihtiyacım var."

Charlotte bana boş boş baktı. "Bahçıvanın kulübesi mi? Orası yıllardır sadece depo olarak kullanılıyor. Orada *kalamazsın*. Gray seni oraya koyarken sadece şaka yapıyordu herhalde."

"Belki." Kahvemden son yudumu aldım. "Ama hoşuma gitti. Ve burası bana ait bir alan. Bu şekilde kimseyi rahatsız etmem."

"Buna tahammül edemem," dedi Charlotte başını sallayarak. "Gray'le evlenmeniz fikri hoşuma gitmiyor ama sizi pis bir yerde yaşarken görmeyeceğim,

örümcekli kulübe."

Güldüm. "Kenya'dan bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun? Orada bir yıl yaşadım. Aslında döneli daha bir hafta bile olmadı. Buradaki örümcekler oradaki böcekler karşısında utanırdı. Bir ya da iki baba uzun bacakla başa çıkabilirim. Bir yatak ve temiz çarşaflarla, üzerinde uyumaya alıştığım yer minderinin bir adım ötesinde."

"Peki neden Kenya'daydınız?"

Saklanmak. Kaçmak. Sürgün edilmek. "Bir arkadaşımın hastane inşa etmesine yardım etmek için." San Francisco'ya döndüğümünden beri ilk kez içten bir şekilde gülümsedim. "Pek çok kadına ve çocuğa yardım edecek. Bir ara sana her şeyi anlatırım."

Charlotte elimi okşadı, gözlerindeki o temkinli bakış birkaç kademe aşağı inmiş gibiydi. "Bunu çok isterim."

Bir saat sonra Charlotte'un bana verdiği süpürgeyle kulübenin yatak odasını süpürmüş, metal karyola iskeletini iyice temizlemiş ve Walter'ın taşıdığı şilte ile düzeltmişim. Charlotte battaniyeleri getirdiğinde dehşet içinde etrafına bakındı, tekrar onunla gelmemi istedi ve ben reddedince olabildiğince çabuk ayrıldı.

Sabahları banyoyla uğraşırdım. Yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için musluktan akan soğuk suyu kullandım. Duşun üzerindeki küflü perdenin arkasına baktım ve paslı armatürleri, kir tutmuş zemini ve tavanı kaplayan kalın örümcek ağlarını görünce irkildim. *Blech.*

Yaz sonu olduğu için akşamları biraz daha serin oluyordu ama yine de pencereleri sonuna kadar açtım. Serin esinti içeriye doldu, güllerin ve kulübeyi kaplayan salkımların çok hafif kokusunu taşıdı, toz ve yağ kokusunu dağıttı.

Bakılacak pek bir şey olmasa da yatak rahattı ve telefonumu alıp Kimberly'ye hızlı bir mesaj göndererek yorganın altına girdim.

Ona neler olup bittiğini tam olarak anlatmamıştım ama Gram'ın bana bıraktığı emanetin vasisi Bay Hartmann'la görüşene kadar beklemek istemiştim. Her şey resmiyete döküldüğünde bunu ona söyleyecektim, ama daha erken değil. Beni vazgeçirmeye çalışacaktı ve Kimberly ikna ediciydi. Muhtemelen zaten kabul ettiğim her şeyden şüphe etmemi sağlayacaktı. Ve ben bunu göze alamazdım. Gerçekten.

Dört mesajım vardı. Derin bir nefes aldım ve babamdan gelen ilk mesajı oynat tuşuna bastım.

Kira. Kapına vurduğumda içeride olduğunu ve beni duyduğunu biliyorum. James'i bir anahtarla dairene gönderdim ve taşınmışsın gibi görüldüğünü söyledi. Hemen beni ara ve neyin peşinde olduğunu söyle. Cooper'la oturup hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmalıyız. Kahretsin, Kira, ortadan kaybolmayacak kadar biliyordun. Sana ihtiyacım var. Ülkeden ayrıldığından beri hiçbir şey değişmedi mi? Sadece ara beni.

Tıklayın.

Sıcak gözyaşları gözlerimi doldurdu. *Sana ihtiyacım var.* Elbette ihtiyacın var baba. Çünkü ben senin için buyum, tek kullanımlık. Sonraki iki mesaj da babamın numarasından gelmişti. Onları dinlemeden sildim. Neyse ki telefonumun takip özelliğini kapatmayı akıl etmiştim de babam yerimi bulamamıştı... Evimde bavullarımı hazırladığımı bu şekilde öğrenmiş olmalıydı... Tabii binada ona rapor veren casusları yoksa, ki bu da muhtemeldi.

Son mesaj Cooper'dandı. Kan tadı gelene kadar dudağımı ısırarak belli belirsiz oynat tuşuna bastım. Bedenimi rahatlamaya zorladım.

Hey, Kira <pause> Lanet olsun, bip sesini duyduğumda söyleyecek bir şey bulacağımı umuyordum. <deep sigh> Baban bana döndüğünü söyledi. Kira, konuşmamız gerek. Konuşmalıyız... Dinle, çağırma cevap vereceğini ummuştum. Mektuplarıma hiç cevap vermedin ama lütfen ara beni. Seni çok özledim.

Tıklayın.

Beni özledin mi? Seni *piç kurusu*. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve yüzümü yastığıma dönerek o korkunç günü, ruhumu çalan ihaneti, şoku, aşağılanmayı ve nihayetinde sadece acıyı düşündüm.

Sonunda huzursuz bir uykuya daldım, sadece bir kez kulübemin açık penceresinin dışındaki çakıllı araba yolunda bir araç sesi duyduğumda uyandım. Sersemlemiş bir şekilde döndüm ve gözlerimi açtım, ancak pencerenin dışında araba yolunu göremeyeceğim kadar çok yeşillik vardı. Grayson olduğunu tahmin ettiğim kişi kamyonetinden inip doğrudan evine doğru yürürken ayak seslerini duydum. Ağır göz kapaklarım kapandı ve birkaç dakika içinde tekrar uykuya daldım.

Sabah güneşi açık pencereden içeri süzülüyor, limon rengi bir ışık saçıyor ve rüyalarımın sis gibi dağılmasına neden oluyordu. Doğrudum ve gerindim. Hızlıca elimi yüzümü yıkadıktan ve saçlarımı başımın üstünde düğümledikten sonra bir çift jean şort ve lacivert bir atlet giydim. Bugün duşu halledecek ve öğleden sonraki randevumuzdan önce kendimi toparlayacaktım.

Ana eve doğru yürüyüp kapıyı çaldığımda ayaklarımın altında çakıllar çıkırdadı. Walter yüzünde her zamanki mesafeli ifadesiyle kapıyı açtı. "Bay Hawthorn mutfakta kahvaltı ediyor," dedi resmiyetle.

"Teşekkürler, Walter." Gülümsedim ve mutfığa doğru yöneldim.

Grayson akşam yemeğinde oturduğu yerde oturuyordu, önünde bir çeşit şarap dergisi vardı. Ben de bir gece önce oturduğum koltuğa, diğer uca oturdum.

"Günaydın!" Charlotte şarkı söylüyordu.

"Günaydın," dedim hem ona hem de Grayson'a.

Önümde yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek ve mücver tabakları vardı, ben de önümdeki tabağı doldurdum. Birkaç lokma yedikten sonra kafamı kaldırdığımda Grayson'ın beni izlediğini gördüm. Onunla göz göze geldiğimde bir an şaşırmış gibiydi.

ve başka tarafa baktı. "Bugün yapacak çok işim var. Senin planın ne?" diye sordu.

Az önce aldığım tost lokmasını çiğnemeyi bitirdim. "Önce kulübede biraz daha temizlik yapacağım, sonra da eğer bir itirazınız yoksa arazinizde biraz dolaşabilirim diye düşündüm."

Dondu kaldı. "Kulübe mi? Gerçekten orada kalmayı kastetmiş olamazsın. Bu bir şakaydı, Kira. Bunu bildiğini sanıyordum."

Omuz silktim. "Benim için sorun değil. Kendime ait bir yer, senden uzakta... saçından uzakta diyebilirim. Sanki burada değilmişim gibi olacak." Ona kocaman bir gülümseme sundum ama o gülümsememe karşılık vermedi.

Grayson bir an bana baktı, ama sonra rahatça dergiyi eline aldı. "Keyfin bilir."

Birkaç dakika sonra Grayson biraz daha soğukkanlı görünerek izin istedi ve benimle saat üçte evin önünde buluşacağını söyleyerek işe gitti. Kahvaltımı bitirdim ve Charlotte'a ortalığı toparlamasına yardım etmeyi teklif ettim ama o reddedince, temizlik malzemelerini ödünç alıp alamayacağımı sordum ve ardından tamamen silahlanmış bir şekilde kulübeme döndüm.

Sonraki dört saatimi, büyük olasılıkla yetmişli yıllardan kalma küçük banyodaki onlarca yıllık kiri ve pisliği temizleyerek, pencereleri, yerleri ve hatta yatak odasının duvarlarını ovarak geçirdim. Bahçe ekipmanlarıyla dolu olduğu için ön oda için yapabileceğim fazla bir şey yoktu, bu yüzden dağınıklığın içinden bir yol açtım ve örümcek ağlarının en kötüsünü temizledim. Bu alanın kapısını kapatabilir ve sadece temizlenmiş iki odada yaşayabilirdim.

Sadece eve doğru yürümek ve Charlotte'un beni bekleyeceğini söylediği öğle yemeğini hızlıca yemek için mola verdim.

Kulübeyi bitirdiğimde vücudumdaki her kas ağrıyordu ama yeni ve tertemiz odalara bakarken kendimi başarılı hissediyordum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca benim evim olacaktı. Şık olmaktan çok uzaktı, gerçi lüks zaten bana hiçbir zaman gerçek mutluluğu getirmemişti. Hayır, burayı seviyordum çünkü

Kendi küçük alanımdı. Ve burası benim geldiğim yerdı... seçtiğim yolun beni götürdüğü yer.

Sıcak bir gündü ama yazlık tamamen ağaçlarla gölgelenmişti ve öğleden sonra olduğu için sıcaklık düşmüştü. Duşun soğuk suyunun altına girdiğimde ciyakladım ve yanımda getirdiğim banyo malzemeleriyle saçlarımı ve vücudumu hızlıca yıkarken rahatsızlıktan yerimde dans ettim. Charlotte'tan havlu istemeyi unutmuştum -belki de gidip kendim için birkaç tane alırdım- bu yüzden bir tişörtle kurulandım ve temiz kıyafetlerimi giydim. Neyse ki fön makinesi, sırtımdan aşağı sarkıttığım saçlarımı kurutmak için kullandığımda içimi ısıttı.

Dışarıda, masmavi bir gökyüzünün önünde uzanan üzüm bağlarının oluşturduğu tepelere hayranlıkla bakıyordum. Şarap yapım süreci hakkında pek bir şey bilmiyordum ama öğrenmeyi umuyordum. Burada çok uzun süre kalmayacağımdan değil, ama genel olarak bana ilginç geliyordu - bu kadar çok geleneği barındıran asırlık bir uygulama. Labirente yakından bakabilmek için evin arkasına doğru yürüdüm. Devasa doğal yapının önünde durduğumda, girişin herhangi bir şekilde kapatılmadığını gördüm, bu yüzden içeri girmeye cesaret ettim, temkinli bir şekilde yürüdüm, sadece bir iki köşeyi dönmeye niyetlendim. Korkunç derecede büyümüştü, patikalar olması gerekenden çok daha dardı, zemin yabani otlar ve çimenlerle kaplıydı ama muhteşemdi. Ve burası en az on beş derece daha serindi. Eğer çıkış yolunu bulabileceğimden emin olsaydım, hiç durmadan gezinirdim. Merkezde bir şey olup olmadığını merak ettim. Grayson neden bu kadar özel bir şeyi yıkmak istesin ki? Bu bir rezaletti. Buranın bakımını yapacak parası olduğunda fikrini değiştireceğini umuyordum.

Umutsuzca kaybolmadan önce geri dönerek küçük tepeden aşağıya, şarabın yapıldığı ve depolandığı yer olduğunu tahmin ettiğim büyük bir taş yapıya doğru yürümeye başladım. Önünde park etmiş birkaç traktör ve kamyon vardı ve içeride çalışan ekipmanların sesini duyabiliyordum.

Yaklaştığımda, binaya yakın bir traktörün yanında duran birkaç adam fark ettim, altında bir çift kaslı kalça yerdeydi. Adamlardan biri selam verdi, ben de el salladım. Traktörün altındaki adam dışarı çıktı ve ayağa kalktı. Grayson. Kalbim durdu. Gömleksizdi. Tam boyuna geldi ve onlara doğru olan kısa mesafeyi yürümemi bekledi. Güzel yapılı olduğunu zaten fark etmiştim ama geniş omuzlarını, dalgalanan göğüs kaslarını ve düz, çıkıntılı karnını görünce nefesim kesildi ve yanaklarım kızardı. Geniş ama zayıftı, pürüzsüz, bronz teni güneşin altında parlıyordu. Tam bir erkeklik abidesiydi ve vücudumun içgüdüsel olarak ona tepki vermesine engel olamıyordum, midemdeki kaslar kasılıyor ve sıkılıyordu. Mükemmelliğinin sadece derinin altında olması çok kötüydü. Lanet olası ejderha.

Grayson taktığı beyzbol şapkasını çıkardı, saçlarını geriye doğru düzeltti ve sonra erkeklerin yaptığı gibi yerine taktı. Onun etkisinden kurtulmak için çaba sarf ettim ve parlak bir şekilde gülümsedim. Yanındaki iki adamı tanıttı: José adında benden çok da uzun olmayan küçük bıyıklı bir adam ve Virgil adında utangaç bir gülümsemeye sahip dev gibi bir adam. İkisini de selamladım ve Grayson'a başımı salladım. "Traktör bozuldu mu?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Grayson. "Ama olmayan tek şeylerden biri de bu. Ben sadece hasat için hazır olduğundan emin olmak için ona bir ayar veriyordum."

"Her şeyi yapıyorsun, değil mi?" Gülümsedim. "Gün doğumundan gün batımına kadar çalışmana şaşmamalı."

"Mecburum. Gördüğünüz gibi ekibim oldukça sınırlı." José ve Virgil'e başıyla selam verdi.

Virgil adındaki adam öne çıktı. "Sizinle tanıştığıma gerçekten çok sevindim hanımefendi. Bay Grayson sizinle evlenebileceğini söylüyor ve bence bu gerçekten çok iyi. Sizin şımarık bir prenses mi yoksa küçük bir cadı mı olduğunuzu anlayamadığını söylüyor ama bence eğer cadıysanız, iyi bir cadı olmalısınız çünkü çok güzelsiniz." Yüzü kızardı ve ayak parmağını toprağa sürterek yere baktı.

Biraz mahcup görünme nezaketini gösteren Grayson'a sıkıca gülümsedim.

José hafifçe öksürdü, belli ki kahkahasını tutmaya çalışıyordu. "Öyle mi? Bay Grayson başka ne diyor Virgil?"

Grayson kısa bir kahkaha attı. "Sanırım bu kadar gevezelik yeter," dedi. "Biz-"

"Senden hoşlanmasının nedeninin bir sürü paran olması olduğunu söylüyor," diye masumca devam etti Virgil. "Bir gün benim de bir sürü param olacak, böylece insanlar beni de sevecek." Alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Tabii annem bir insanın neye sahip olduğunu değil, başkalarına nasıl davrandığının önemli olduğunu söyler, o yüzden bilemiyorum." Kafası karışmış bir halde ensesini kaşıdı.

José topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, yüzünde sessiz bir eğlence gülümsemesi vardı.

Bundan zevk alıyordu.

"Virgil, senin yerinde olsaydım Bay Grayson'dan çok anneni dinlerdim." Grayson'a pis bir bakış attım. Bu tatlı adamın önünde çenesini çırparak ne düşünüyordu? Ayrıca, iş anlaşmamızı daha fazla insanın öğrenmesine izin verecekti. Babam hakkında söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış mıydı?

Şaşkınlığının benim hakkımda söyledikleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç. Zaten bildiğim bir bilgiydi. Benden hoşlanmak zorunda değildi. İsterse benim bir cadı olduğumu düşünebilirdi. Bir ejderhanın saygısı neden umurumda olsun ki?

Grayson arka cebinden sarkıyor olması gereken tişörtü aldı, şapkasını çıkardı ve tişörtü başına geçirdi. Sessizce rahat bir nefes aldım. Çıplak sürünge ben rahatsız ediyordu. "Beyler," dedi Grayson, José ve Virgil'e başıyla selam vererek. "Sabah görüşürüz."

Dirseğimden tutup beni götürürken gülümsedim ve bizi izleyen iki adama el salladım. Sonra ilgisiz bir şekilde Grayson'a baktım. Karakterim hakkındaki değerlendirmesini zerre kadar önemsemişimi belli etmeyecektim. Ona sadece ve sadece tek bir şey için ihtiyacım vardı.

Grayson içini çekti. "Haydi, seni eve bırakayım. Sonra da gidip evlenip evlenmeyeceğimizi öğreniriz."

ALTINCI BÖLÜM

Grayson

Yanımda oturan kadına baktım. Birkaç gün içinde karım olacak kadına. *Karım olacak kadına.* Başımı hafifçe salladım, son yirmi dört saat içinde gelişen olayların gidişatına inanmakta güçlük çekiyordum. Evlilik bir iş girişiminden başka bir şey değildi, ama yine de, sahte olsun ya da olmasın, bir karım olacaktı. Gençken hep bir gün evleneceğimi düşünürdüm, hatta o kadının kim olacağını bile bildiğimi sanırdım. Kendime ait bir aile kurmak için derin bir arzu duymuştum; hep özlemini çektiğim ama asla sahip olamadığım türden bir ev hayatı. Ve sonra Vanessa... ve şey... hayat sürprizlerle doluydu. Ve hepsi de iyi değildi.

Oturduğu yerde kıpırdandı. "İşçilerinize evliliğimizin meşru olmadığını söylemenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye homurdandı. "Size babamdan bahsettim ve ne kadar az kişi bilirse o kadar-"

"José'ye kardeşim gibi güveniyorum," diye araya girdim ve arabayı park yerine çekip kontağı kapattım. Kendi sözlerim karşısında boğazımda yükselen gayri ciddi kıkırdamaya engel olamadım. Bütün kardeşler güvenilir değildi - bunu b e n d e n daha iyi kim bilebilirdi ki? "José'ye güvenilebilir," diye düzelttim. "José'ye gelince

Virgil, kimsenin onun anlattıklarını dikkatle dinleyeceğinden şüpheliyim."

Kira kapıyı açarken bana küçümseme ve gerginlik arası bir bakış fırlattı. "Bu bir hata olur çünkü o dürüst biri. Ayrıca çok akıllı bir karakter yargıcı gibi görünüyor," dedi kaldırımında karşılaştığımızda.

"Kira, ben olsam ikisinin de ne bildiği konusunda endişelenmezdim. İkisi de benim çalışanım ve çalışanlar bildiklerini düşündükleri her şeyi bilmezler." Kaldırımında biri yaklaşıyordu. Onun boşluğuna girdim ve kamyonetime yaslanana kadar onu geriye doğru yürüttüm, yüzünde tam bir panik ifadesi vardı. Vücudumu ona yaslarken sııttım.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Kamuoyunu ilişkimizin çok meşru olduğuna ikna etmek," dedim kulağına yakın bir şekilde. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Sadece güzel değil, inanılmaz. Kokusu hafifti, esintideki uzak çiçekler gibiydi. Burnum ona değene kadar nasıl koktuğunu bilmiyordum. Yüzümü boynunun yanına soktum, derin derin içime çektim ve teninin sıcaklığını kendi tenimde hissettim. Bir ağaç dalı kadar sert hissediyordu. Kendimi geri çektim. Tanrım, meyve aromalı Jade'le birlikte olmamın üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen tahrik olmuşum. "Seni taciz etmediğime ve seninle evlendiğime birini ikna etmeyi umuyorsan bundan daha iyisini yapman gerekecek." Döndüm ve yürümeye başladım. Bir saniye sonra bana yetişti. Ona doğru baktığımda, omuzlarının sert duruşuna ve küçük çenesinin havaya kalkışına bakıp kıkırdadım. *Neden onu iğnelemekten bu kadar hoşlanıyorum?*

Kira'nın büyükannesinin vakfının yöneticisi Bay Hartmann ile yaptığımız görüşmede, her ikimizle de şartların üzerinden geçti. Her şeyin açık olduğunu söyledi. Resmi olarak doldurulmuş evlilik cüzdanımızın bir kopyasını ona götürdüğümüzde ödeme hemen gerçekleşecekti.

Kira ve ben yan yana oturmuştuk, bir çift muhabbet kuşu gibi el ele tutuşmuştuk, teninin sıcaklığı benimkini yakıyordu, yakın zamanda bana karşı nasıl baskı altında hissettiğinin anısı zihnimde açıktı.

Bay Hartmann ikimizin arasına bakarken memnun görünüyordu. "Büyükannen iyi bir kadındı, Kira. Seni aşık görmekten çok memnun olurdu."

Yüzü hafifçe buruştu ve Kira bunu hemen bir gülümsemeyle kapattı. "Teşekkür ederim. Grayson'ı çok severdi. Bunu biliyorum."

"Bundan hiç şüphem yok. Ve tabii ki, hayatını burada kurmayı planlamandan çok memnun olurdu. Bu kasabayı çok severdi."

"Evet, öyleydi," dedi Kira nazik bir gülümsemeyle. Belli ki büyükannesini çok sevmişti. Suçluluk duygusu içimi kemirdi ama elimden geldiğince görmezden geldim. Bu Kira'nın seçimiydi. Büyükannesini tanıımıyordum bile. Ona ya da parasına sadakatim yoktu.

"Biliyorsunuz," diye devam etti Bay Hartmann, "büyükanneniz, yaş ve olgunluk bir insanı başkalarının ya da en azından *bir başkasının* ihtiyaçlarının daha fazla farkına varmasını sağlamıyorsa, evliliğin kesinlikle sağlayacağına inanıyordu. Bu yüzden vakıf parasına koşullar koydu. Paranın iyi kullanılmasını ve ideal olarak bir hayatı paylaşmayı seçtiğiniz biriyle ortaklık içinde olmasını istiyordu." Kira'ya göz kırptı. "Bu durumun senin için de geçerli olmasına çok sevindim."

Kira ona gülümseyip başını sallarken belli belirsiz hasta görünüyordu.

"Babanı uzun zamandır görmedim. O nasıl?" Mr. Hartmann sordu.

Kira gözle görülür bir şekilde yutkundu. "O iyi, Bay Hartmann." Durakladı. "Ona henüz Grayson'dan bahsetmedim." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Ona kendim söyleme fırsatı bulana kadar bundan bahsetmemenizin bir sakıncası yoksa..."

Bay Hartmann kaşlarını çattı ama "Elbette" diye cevap verdi.

Randevu bittikten sonra kamyonetimde oturduk ve yıllardır babamın işleriyle ilgilenen şehirdeki avukatı aradım. Sanırım o

beni hemen görebileceğini söyledi ve haklıydım. Ertesi gün için bir randevu alabildik. Başım dönmeye başladı. Her şey çok hızlı geliyordu. Ama benim istediğim de buydu. Yine, bu evlilik ne kadar çabuk başlarsa, Kira o kadar çabuk gidecekti.

"Bay Kohler anlaşmayı bir hafta içinde hazırlayabilirse, önümüzdeki Cuma evlenebiliriz," dedim, başa geri dönerken Kira'ya bakarak.

Başını salladı. "Bunu kabul edebilirim," dedi sessizce.

"Randevuyu ben alırım o zaman. Hem ruhsat için hem de asıl tören için bir randevuya ihtiyacımız olacak. Web sitesine baktım."

"Oh. Tamam." Eteğini mütevazı bir şekilde aşağı çekti ve gözlerim çıplak bacaklarından aşağı kayd. Harika bacakları vardı. Şık ve ince. Bir erkeğin etrafını sarmasını isteyeceği türden bacaklar-

Çenemi sıktım ve bu düşünceleri hemen susturdum. Sessizliğini fark ettiğimde, "Korkmuyorsun, değil mi?" dedim.

"Hayır! Hayır. Her şey yolunda. Hızlı ama iyi."

"Bu işi ne kadar çabuk halledersek, biz de o kadar çabuk kurtuluruz," dedim ve birden fazla kez aklımdan geçen düşünceyi dile getirdim.

"Evet. Doğru." Bana dişlerini göstermeden küçük bir gülümseme verdi. O gamzeyi hâlâ şahsen görmemiştim. Belki de bilgisayar ekranında hayal etmiştim.

Uzun saçlarını eline alıp çantasından çıkardığı lastik bir bantla düğümlerken ona baktım. Saçları yukarıdayken her zaman olduğu gibi yüzünün etrafından aşağıya doğru kayan saç telleri, görünüşe göre uzun süre yerinde kalamayacak kadar ipeksiydi. O saçın yumruğuma dolandığında nasıl bir his vereceğini merak ettim.

Lanet olsun! Kapat şu düşünceleri.

O bir bilmeceydi. Ateşli, küçük bir cadının öfkesine sahip güzel bir prenses. Kristal yeşili gözlerinin ateşle parlamasını severdim. Yatakta nasıl olacağını merak ediyordum. Ateşli, küçük bir baştan çıkarıcı... *Lanet olsun. Dişlerimi gıcırdattım.*

Bahçıvanın kulübesi görüldüğünde düşüncelerime sinirlenerek dişlerimi sıktım. Sadece soğuk suyu olan o kir pas içindeki yerde kalmayı seçerek beni şaşırtmıştı. Herhalde duşu kullanmazdı? Yine de bir şekilde taze ve temiz görünüyordu. Rutubetli odaları düşündükçe ürperiyordum. Gerçekten yaşanabilir bile değildi. Bırakın içinde yaşamayı, neden orada beş dakika geçirmek istediğini bile anlayamıyordum. Beş yıl boyunca küçük bir beton hücrede yaşamıştım ve ben bile orada yaşamak istemezdim. Elbette, belki de nedeni tam olarak buydu. Küçük alanlara uzun süre tahammül edemezdim. Birçok gece içeride geçirdiğim zamanla ilgili kâbuslar yüzünden soğuk terler içinde uyandım. Yaşadıklarım hakkında hiç kimseye konuşmamıştım ve konuşacağımdan da şüpheliydim.

Çok kısa bir an için, o beş yıl boyunca sürekli yoldaşım olan yalnızlık ve keder duyguları bana saldırdı ve kendi başarısızlıklarımın ağırlığını hissettim. Gözlerimi sıkıca kapatıp anıları uzaklaştırdım ve düşüncelerimi tekrar Kira Dallaire'e ve onun bahçıvan kulübemde yaşadığı gerçeğine çevirdim. Görünüşe göre, onu en azından küçük bir ölçüde yanlış değerlendirmiştim. Yeterince dikkatli bakarsam onun hakkında başka ne gibi sırlar keşfedebileceğimi merak ediyordum.

Ki öyle bir şey yapmadım. Hem de hiç.

Kulübenin önünde durduğumda kamyonetimden atladı ve bir süre açık kapı aralığında durdu. "Sabahki randevumuz için hazır olacağım ve yarın birkaç işi halletmek için San Francisco'ya gideceğim. Hafta sonu boyunca burada olmayacağım."

Başımı salladım. Bu benim için gayet uygundu. Bir ara duş alması gerektiğini düşündüm. Düğünümüzden önce onu ne kadar az görürsem o kadar iyiydi. Bunun gerçekliği hakkında daha az düşünmek zorunda kalacaktım. "Tamam, saat on birde ön tarafta buluşalım."

Başını salladı ve kapıyı kapattı, dönüp yeşilliklerin arasından yürüdü. Bir dakika orada oturup kendimle savaştım. Orada kalmasına izin vermek gerçekten doğru değildi. *Tanrım, siktir et.* Bu onun seçimiydi. Belki bir doz

zor yaşam prenses için iyi olurdu. Yoksa cadılar ormanda küçük evleri mi tercih ediyordu? Uzaklaşırken kendi kendime kıkırdamadan edemedim.

Bay Kohler ile randevumuz sorunsuz ve hızlı geçti. Boşanma "olursa" diye bir anlaşmayı kabul etmiyorduk, daha ziyade her ikimizin de evliliğimizden sadece geldiğimiz gibi ayrılacağımızı belirtiyorduk. Sözleşme son derece açıktı ve Perşembe günü gelip evrakları imzalamak için randevu aldık. Böylece birlikteliğimizle ilgili bürokratik işlemler sona ermiş oldu. Ertesi Cuma sabahı saat onda memurun ofisinden randevu aldım. Geriye kalan tek şey oraya gitmekti. Midem hafifçe bulanıyordu. Eğer Kira'nın yeşilimsi teni bir gösterge ise, o da öyle hissediyordu.

Kira'yı kulübesine bıraktım ve Pazartesi günü görüşeceğimizi söyledim. Uzaklaşırken arkasına bakmadı. Randevumuzdan sonra olduğu kadar sessizdi, dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Belki de dönmese daha iyi olurdu. Ama ben buna inanmadım. Bir yıldır ilk kez geleceğe dair hevesli bir beklenti hissettim. O sabah Walter'ın tamir edilmesi ya da değiştirilmesi gereken ekipmanlarla ilgili hazırladığı listeyi açtım ve içimde bir kıpırtı hissettim. Yakında listeyi gözden geçirebilecek ve maddeleri tek tek kontrol edebilecektim. Omuzlarımdaki gerginlik azalmış ve sonunda umudun tüm sistemime yayılmasına izin vermiştim. Bunun gücü kalbimin çılgınca çarpmasına neden oldu. Böyle bir duyguyu en son ne zaman hissetmiştim? Hatırlayamıyordum. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye yüzüncü kez yemin ettim babama hitaben. "Benimle gurur duymanı sağlayacağım, yemin ederim." Bir şekilde bunu bileceğine inanmak *zorundaydım*. Beni ayakta tutan şey buydu.

Hafta sonunu yenilenmiş bir gayretle çalışarak geçirdim. Gelen fonlara rağmen yapılması gereken çok iş olacaktı. Ve benim hala bir

yetersiz personel. Gerçek çek elime geçtiğinde ya da en azından çok yakında elime geçeceğini bildiğimde birkaç kişiyi daha işe almam gerekecekti.

Pazar gecesi eve döndüğümde, Walter'dan ana şarap mahzenine getirmesini istediğim Vosne-Romanée şişesini hatırladım. Üzüm bağına çok ihtiyaç duyulan geliri sağlamak için babamın gurur ve neşe kaynağı olan nadir şarap koleksiyonunu satmayı düşündüğümde suçluluk ve umutsuzluk duyguları beni felç etmişti. Sadece bu düşünce bile bana ihanet gibi gelmişti. *Deniyorum. Senin için değerli olan her şeyi kurtarmak için çok uğraşıyorum.* Satmak zorunda olmamanın verdiği rahatlama çok büyüktü. *Başarı* - yıllardır hissetmediğim başka bir şey kalbime yerleşti.

Walter'ı gördüğümde ona şişeyi daha önce saklandığı alt kattaki şarap mahzenine geri koymasını söyledim.

"Evet, efendim. Bu hafta yapacağım." "Teşekkür ederim."

"Evliliğiniz için en içten tebriklerimi sunabilir miyim efendim?" *Evlilik* kelimesi Walter'dan duyduğum en soğuk küçümsemeyle söylenmişti. Bu da bir şey ifade ediyordu.

"Hayır, Walter, yapamazsın."

Walter'ın dudağı büküldü. "Pekâlâ, efendim. Yine de sizin için en iyisini diliyorum. Annem evliliğin şarap gibi olduğunu söylerdi. İkisi de yavaş yavaş olgunlaşır ve zamanla daha derin ve karmaşık bir hal alır."

Walter'a döndüm. "Walter, sanırım sen de benim kadar evliliğimin olgunlaşmasına izin verilmeyeceğini biliyorsun. Bu geçici bir durum, sadece iş amaçlı."

"Dediğiniz gibi efendim."

Durdum, kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Öyle diyorum."

"Pekala, efendim."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve adama fazla sinirlenmeden merdivenlere doğru yürümeye başladım. Kendimi yeniden on iki

yaşındaymışım gibi hissettiren bir tarzı vardı. Ve

"Evet, efendim" ve "Hayır, efendim" gibi küstah sözleriyle kendimi sorgulamama neden oluyordu. Bir gün onu gerçekten kovacağım. Tazminatsız.

Akşam yemeğini yalnız yedim, Kira'nın ne zaman döneceğini merak ediyordum. Ona seyahati hakkında hiçbir şey sormamıştım. Birbirimizin nerede olduğunu ya da neler yaptığını sormamız için bir örnek oluşturmak istemiyordum. Bunu benimle yapabileceğini düşünmesini kesinlikle istemiyordum ve benim de onunla yapmak gibi bir arzum yoktu. Yine de... eğer fikrini değiştirdiyse, bu hafta gelmedikten sonra bir noktada beni aramasını beklemektense şimdi öğrenmeyi tercih ederdim.

İsteksizce telefonumu elime aldım ve daha önce sadece bir kez, onu motel odasında ziyaret ettiğimde kullandığım cep telefonu numarasını kullandım. Mesajımda ne yazacağımı düşündüm. Onu kontrol ettiğim izlenimini bırakmak istemiyordum.

Ben: Charlotte'a senin için bir tabak ısıttırayım mı?

Birkaç dakika sonra telefonum öttü.

Kira: Çok düşüncelisin, ama hayır, teşekkürler.

Kaşlarımı çattım. Kalın kafalı mıydı?

Ben: O zaman Charlotte'a kahvaltıda senin için bir yer ayarlamasını söyleyeceğim. Kira: Hayır, buna da gerek yok. Teşekkür ederim.

Telefona homurdanarak baktım ve klavyedeki küçük harfleri yumrukladım.

Ben: Lanet olsun, Kira, geri dönecek misin,

dönmeyecek misin? Birkaç dakika geçti, boğazımda garip

bir panik yükseliyordu. Kira: Evet, yarın öğleden sonra

döneceğim. Beni özledin mi?

Nefes verdim.

Hayır. İyi geceler.

Küçük cadı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kira

Saat dördü biraz geçe kapıdan içeri girdiğimde Hawthorn Üzüm Bağı öğleden sonra güneşiyle doluydu. Hafta sonunu Kimberly ile geçirmiş, onunla son konuştuğumdan beri Grayson Hawthorn'la ilgili olup biten her şeyi ona anlatmıştım. Önce benimle konuşmayı reddetti, sonra on beş dakika boyunca söylenip durdu -sık sık İspanyolca krizlerine girerek- ben de koltuğa oturup terbiye edilmeye çalışılan bir çocuk gibi kollarımı kavuşturdum. Sonu çok kötü biten en az yirmi Çok Kötü Fikir örneğinden bahsetti. Sonunda konuyu benimle tartışacak kadar sakinleştğinde ve geri adım atmayacağımı anladığında, beni kollarına aldı ve desteğini sundu. Kimberly ile işler genelde böyle yürürdü. Onu bekleyecek kadar biliyordum. O da benim Çok Kötü Bir Fikir'e bir kez karar verdiğimde fikrimi değiştirmemin pek mümkün olmadığını bilecek kadar iyi biliyordu. Yine de, bana atıp tutmasının ona görevini yerine getirmiş gibi hissettirdiğini biliyordum, bu yüzden sineye çektim. Özünde sevgi doluydu. Uzakta olduğum süre boyunca onu çok özlemiştim. O her zaman ruhuma merhem olmuş, aklımı başımda tutmuştu.

Ayrıca, uzun saatlerimi geçirdiğim düşkünler evine de hızlı bir ziyarette bulundum. Onlara, büyük bağışlarından biri devreye girene kadar önümüzdeki altı ay boyunca idare etmelerini sağlayacak büyük bir bağış yapacağımı söyledim.

Orada sevdiğim ve uzun zamandır görmediğim insanları ziyaret ederek biraz daha kalabilmeyi dilemişim ama onlara (ve kendime) çok yakında döneceğime dair güvence verdim.

Birkaç günlüğüne Ejderha'dan uzak kalmak her şeyi bir perspektife oturtmamı sağlamıştı. Yenilenmiş bir güven duygusuyla geri dönüyordum. Bu plan işe yarayacaktı. Her şey yerli yerine oturmuştu ve bu gerçekleştiğinde doğru yolda olduğunuzu düşünme eğilimindeydim. Birkaç gün içinde evlenecektik, büyükannemin parasını alacaktık ve kendi kendime yetme yolunda ilerleyecektim. Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar verebilirdim. Kimsenin boyunduruğu altında olmayacaktım. Sonunda *özgür olacaktım*.

Şaşırtıcı bir şekilde küçük kulübemi özlemiştim. Pencereleri açıp bavulumu yatağın ucuna koyduktan sonra şiltenin üzerine uzandım ve lekeli, soyulmuş tavana bakıp gülümsedim, saçımdan bir tutamı döndürdüm ve birkaç dakika önce arabamdaki radyoda çalan şarkıyı yüksek sesle mırıldandım. Pencerenin dışında, büyük olasılıkla bir traktör olan bir aracın uzaktan gelen sesini ve ağaçları dolduran kuşların tiz cıvıltılarını duydum. Taşındığımda Napa Vadisi'nde bir yerlerde buna benzer küçük bir yer bulacaktım. Basit bir yer. Kendim olabileceğim bir yer. Mutluluğu bulabileceğim bir yer. İç çekerek doğruldum, kıyafetlerimi çıkardım ve San Francisco'da satın aldığım yeni, kabarık havluları paketinden çıkardım. Banyo malzemelerim için valizimi karıştırdıktan sonra duşa yöneldim.

Kapıda bir adam duruyordu.

O kadar ani irkildim ki banyo malzemelerim ellerimden uçtu ve çığlık attım, delici, korku dolu bir ses.

"Dur, dur," dedi Grayson, bana doğru ilerlerken, elleri *teslim* oluyorum pozundaydı, sanırım beni sakinleştirmek içindi. Gözleri kocaman açılmıştı.

Şaşırdım ve vücudumdan aşağıya doğru süzıldüklerini fark ettim.

"Aman Tanrım!" Bir alakarga kuşu kadar çıplak olduğumu fark ederek çığlık attım. Çıplaklığımı gizleyecek bir şeyler bulmak için çılgınca etrafıma bakındım, açık bavulumun üstündeki gömleği kaptım ve mümkün olduğunca çok yerimi örtmeye çalıştım. Hemen hemen aynı anda Grayson arkasını döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Yatağın ucuna yaslandım, yüzüm sıcaktı, bacaklarım titriyordu. "Kapıyı *çalmıyor musun?*" Bağırdım.

Kulübemden uzaklaşırken açık penceremin dışından yüksek sesle "Daha önce görmediğim bir şey yok sende," dediğini duydum.

Hırlamış olabilirim.

İyice aşağılanmış bir halde duşa girdim, hâlâ kaba ve saygısız sapıklar hakkında öfkeyle homurdanıyordum. *Daha önce görmediği bir şey değildi.* Ugh!

Kendimi biraz fazla sert bir şekilde fırçaladıktan sonra -eğer acıyan cildim bir gösterge ise- kıyafetlerimi giydim, saçlarımı ıslak bir topuz yaptım ve ana eve doğru yürümeye başladım.

Mutfakta karşılaştığımızda Charlotte beni nazikçe selamladı. "Grayson buralarda mı?" Sesimdeki kırılganlığı uzak tutmaya çalışarak sordum.

"O-"

"Buradayım" dedi arkamdan gelen sesi.

Döndüm ve ona hançer fırlattım. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?" Sahte bir tatlılıkla söyledim.

Gözlerini kıstı ve hareket etmedi, görünüşe göre isteğimi görmezden geliyor ya da Charlotte'un bizi duyup duymadığını umursamıyordu. Ne fark ederdi ki? Daha önce de kavga ettiğimizi duymuştu. Kollarımı kavuşturdum. "Kapıyı çalmadan birinin özel konutuna öylece dalamazsın!" Dedim, kelimelerim bıkkın bir öfkeyle yuvarlanıyordu.

"Kapıyı çaldım," dedi, ses tonu sıkıcıydı ve benim daha da öfkelenmeme neden oldu. "Ve ben hayatımda hiç kaçmadım." Charlotte'a doğru döndü. "Charlotte, sen beni hiç kaçarken gördün mü?"

"Hayır, bu doğru," dedi kaşlarını kırııştırarak. "Siz kaçmaya meyilli bir adam değilsiniz."

Hayal kırıklığı içinde tükürdüm. "Zıpla, zıpla, araya gir!"

"*Prance mi?*" Grayson kuşkuyla sordu. "*Kesinlikle* hiç zıplamadım. Hiç. Charlotte?"

Charlotte başını salladı. "Hayır, zıplamak yok." Bir parmağını kaldırarak dikkatini bana çevirdi. "Onu bir kez zıplarken görmüştüm. Ama hâlâ küçük bir çocuktuk..."

Kollarımı sinirli bir şekilde havaya kaldırdım ve Grayson'ın dalga geçmesini -ve Charlotte'un onun dalga geçmesini *desteklemesini*-görmezden gelip elimdeki konuya odaklanmak için elimden geleni yaptım. "Kapıyı çalmadın! Ya da çaldıysan bile girmen için sana izin vermedim. *Çıplak olduğumu* görseydin vermezdim!" Elmacık kemiklerine hafif bir pembe renk mi yayılmıştı?

Charlotte öksürdü. "*Aman Tanrım*" diye nefes aldığını duydum.

"Evet, her şey çok hızlı oldu. Neredeyse hiçbir şey görmedim. Gördüklerimi zihnimden çoktan sildim. Yemin ederim." Bunu sanki çok tatsız bir imgelemmiş gibi söyledi.

"*Eğer* bir kalbin varsa, ki bu tartışılır." Dişlerimi sıktım.

"Bu bir kazaydı, Kira. Özür dilerim. Seni çıplak görmekle ilgilenmiyorum, söz veriyorum. Bir daha olmayacak." Gözünün altındaki bir seğirmeyi düzeltir gibi parmağını ovuşturdu, sesi bir kez daha sıkılmıştı.

Dik durdum ve çenemi kaldırdım. Beni çıplak gördüğünde takındığı tavırdan neden rahatsız olmuşum ki? Ne istiyordum, Grayson'ın ağzının suyunu akıtan seksiliğim karşısında dilini ağzından çıkarmış durmasını mı? Ağız sulandıracak kadar seksi olmadığımı biliyordum. Cooper bana bu dersi vermişti. Kollarımı göğsümde kavuşturup kendime sarıldım ve öfkemdeki ateşin söndüğünü hissettim. Derin bir nefes aldım. "Peki, tamam, neye ihtiyacın vardı ki?"

Grayson bir an durdu, beni inceledi. "Arabanın geldiğini gördüm. Evlilik öncesi anlaşmamızın bugün hazır olacağını söylemeye geliyordum.

Çarşamba. Evlenmek için randevumuzu Perşembe gününe aldım." Durakladı. "Senin için sorun olmadığı sürece."

"Oh, um, evet. Sorun değil." Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Tamam." Beni izlemeye devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Peki o zaman, bu bir plan," diye mırıldandım. "Bu akşam yemek için şehre gideceğim. Yarın görüşürüz." Bana şüpheyle bakmaya devam etti, tek kelime etmedi. Döndüm ve hızla evden çıktım, ön kapıyı arkamdan kapattıktan sonra neredeyse koşarak kulübeme geri döndüm.

Grayson ve ben sonraki iki gün boyunca birbirimizden uzak durduk. Ya da en azından ben bunun karşılıklı olduğunu düşündüm. Onu birkaç kez gördüm ama bunun dışında zamanı çoğunlukla yalnız geçirdim. Hawthorn arazisi de dahil olmak üzere Napa çevresinde uzun yürüyüşler yaptım, kitap okudum, Charlotte'a birkaç yemekte yardım ettim - Grayson'ın gelmediği yemekler. Ama Charlotte ile sohbet etmeye bayılıyordum. Onunla anlaşmak çok kolaydı ve büyükanneimin sahip olduğu aynı nazik, açık ruha sahipti. Onu çok az tanıyor olsam da, sanki büyükanne öldüğünde oluşan boşluğu o doldurmuştu - hayatımda çok özlediğim bir büyükanne figürü.

Babamın numarası birkaç kez telefonumda belirdi ama cevap vermedim. Sonunda ona bir mesaj göndererek kendime biraz zaman ayırdığımı ve yakında onu arayacağımı söyledim. Cevap alamadım.

Çarşamba günü saat on birde, Grayson ve ben ana evin dışında buluştuk, sonra tuttuğu avukatla randevusuna gitmek üzere şehre doğru yola çıktık. Hem zamandan hem de paradan tasarruf etmek için ayrı avukatlar tutmaktan vazgeçmiştik. Yolda ikimiz de konuşmadık. Çıplak olayından beri aramızda garip bir gerginlik vardı. Bunun öfke mi yoksa beceriksizlik mi olduğunu anlayamıyordum - belki de her ikisinden de biraz vardı? Kendi adıma, kesinlikle kızgın ve garip hissediyordum. Neden kızgın hissetmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama o

öyle görünüyordu. Belki de onu okuyacak kadar iyi tanıımıyordum. Ve kendime asla tanımayacağımı hatırlattım.

Park ettik ve biraz erken geldiğimizi fark edince, aynı sokaktaki küçük bir şarap dükkânına girmemin sakıncası olup olmadığını sordum. Beni Grayson'ın evine dahil etmek için -sadece işini yapan bir temizlikçi rolünün çok ötesinde- nazikçe elinden geleni yapan Charlotte için küçük bir şey almak istedim. Özellikle de bu koşullar altında ona minnettar olduğumu bildirmek istedim.

İçeri girdikten sonra Grayson ön taraftaki şarap seçeneklerine bakmaya başladı, ben de şarap açacaklarının ve diğer mutfak malzemelerinin bulunduğu mağazanın arka tarafına yöneldim. Koridorlardan birinde güzel peynir tepsilerini incelerken, bir kadının yüksek sesle fısıldayarak "Mağazanın önünde Grayson Hawthorn'u gördün mü? Tanrım, eskiden ona çok aşıktım."

Başka bir kadın kıkırdayınca hafifçe gerildim. "Kim yapmadı ki? Git konuş onunla. Yani, onu şimdi eve, annene götüremezsin ama bir gecelik bir kaçamak için, lanet olsun, bunu deneyimlemek için para verirdim."

"Belki yaparım. Çok seksi. Kıçına iyice baktın mı?" Diğer kadın kıkırdadı ve bana doğru yürüdüklerini duyduğumda nabzım fırladı ve hızla kapıya doğru yürürken Grayson'ın kolunu tutarak diğer yöne doğru koştum.

"Vay canına," dedi bana ayak uydurarak.

"Aradığım şey onlarda yoktu," diye açıkladım, Grayson'ın kıcıyla ilgili görüşleri duymakla ilgilenmediğimden başka neden bu kadar telaşlı hissettiğimi bile tam olarak anlamamıştım.

"Ne arıyordun?"

"Peynir tepsisi ya da pasta standı gibi bir şey, bilmiyorum," diye geçiştirdim. "Bunların hepsi orada vardı."

"Bak," dedim, çantamın askısını düzelterip normal tempoda yürümeye başladım. "Bazı kadınların senin hakkında konuştuklarını duydum ve kendimi

gizlice dinlemek." I durakladı. "Bu Sadece... sadece o o
oldu garip ve rahatsız edici."

Grayson bana baktı ve başımı çevirdiğimde tek kaşını kaldırdı. "Benimle mi tartışıyorsun?"

Bir nefes çektim. "Eminim kadınların seni bilinmeyen bir nedenden ötürü çekici bulduğunun farkındasıdır."

"Çekici mi?"

"Ateşli, külot eritici," diye detaylandırımdı. "Kıcının..." Elimi sallayarak kendimi gevezeliği bırakmaya zorladım.

Grayson durdu, ben de durdum ve yüzümü ona döndüm. Yüzündeki ifade eğlence doluydu. "Hayır, lütfen devam edin. Bu tartışma hoşuma gidiyor."

Homurdandım ve uzaklaştım. Bana yetişti, arkasını dönerek önümde geriye doğru yürümeye başladı, yüz ifadesi iğrenç bir şekilde kendini beğenmişti. "Bekle, beni... çekici bulduğun için mi rahatsız oldun küçük cadı?"

Daha önce görmediğim bir şeyiniz yok.

"Hayır," dedim, muhtemelen amaçladığımdan biraz daha sert bir şekilde. "Hem de hiç. İşte geldik." Etrafindan dolaşp avukatın ofisinin kapısından içeri girdim, Grayson'ın sinir bozucu kıkırdaması beni içeride takip etti.

Pullu, kanatlı yaratık.

Evraklar basit ve anlaşılması kolaydı. İmzalarken Grayson'ı tamamen görmezden geldim, yine de dışarıda bana sataşmasına belli belirsiz sinirlenmişim. Çoğunlukla doğru olduğu için: Ben onu fiziksel olarak çekici buluyordum, o ise benim *onun tipi olmadığını* açıkça belirtmişti. Yine de ikimiz de evrakları dikkatle inceledik ve bir kopyasını yanımıza alarak isimlerimizi imzaladık. Ve iş bitmişti. Geriye kalan tek şey evlenmekti. *Evlenmek*. Bir ejderhayla. Tamamen sinir bozucu bir ejderhayla. Para için. İçimden homurdandım. Bu, şimdiye kadar yaptığım en çılgınca plandı.

Eksiler: ılgınca, gülünç, muhtemelen utanç verici... *kesinlikle* utanç verici. Evliliğın kutsallığına saygısızlık. B y kanneme saygısızlık. Bunlar bir sürü eksiydi. Ama... ama i e yarayacaktı. Babamdan kurtulacaktım. *Odaklan, Kira. Buna odaklan.* İnanılmaz derecede ağır bir profesyoneldi.

Bir gece önce Ejderha'yla ilgili bir liste yapmı tım, yemek yemek için mutfağa geldiğinde beni masada otururken görmüş ve hemen Charlotte'a şehirde yemek yiyeceğini söylemişti. Ben de ondan uzak duruyordum, o yüzden bu neden canımı yakmı tı, emin değildim. Listeyi gururum incindiği için yapmı tım ama i e yaramı tı ve az önce sahte evliliğimiz hakkında yaptığım liste de i e yaramı tı. En azından biraz.

"Randevumuz yarın öğleden sonra saat iki buçukta. Randevular yani. Biri ruhsatı almak için, diğeri de hemen ardından düğümü atmak için."

Sanki her şey yolunda gidiyormu  gibi başımı salladım. *Evlendim!* Yarın. İki buçukta. *Düğümü atıyoruz!* *Kulağa* ok sıradan geliyordu.  nemli bir şey değil. Sadece düğüm atmak - yeterince gevşek bağlarsanız, düğüm de aynı kolaylıkla çözülebilir. Birden içimden çılgınca gülmek geldi, belki de ağlayana kadar. Grayson'ın ruh hali de farklı görünüyordu, daha durgun.

"Babana önce mi söyleyeceksin sonra mı?" diye sordu.

"Sonra. Güven çekini bozdukdktan sonra." Babamla yüzleşme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Çevresel g r   mden Grayson'ın ba ını salladığını gördüm ama ona bakmadım. Beni inceliyor gibi görünüyordu. "Eğer... geri çekilmek istersen, ben-"

Başımı salladım. Çok ileri gitmi tik. "Hayır, istemiyorum." Gözlerine baktım. "Sen seviyor musun?"

"Hayır."

Bizi doğruca eve geri götürdü ve ben de yiyecek bir şeyler almayı planlayarak onu içeri kadar takip ettim. Fuayenin lo luğunda güneş gözlüklerimi çıkardım ve a ır  dolu çantama doldurdum, düğüme ihtimallerinin daha az olduğu alt tarafa doğru ittim.

"Yarın saat ikide burada buluşuruz o zaman," dedi Grayson, belli ki o gün işe koyulmak, taş binada her ne yapıyorsa onu yapmak niyetindeydi.

"Tamam," diye kabul ettim, soğukkanlı görünmeye çalışarak.

"Oh, işte. Bunu düşürmüşsün." Grayson eğilip bir kâğıt parçası aldı ve bana uzatmaya başladı.

Kaşlarımı çattım. "Bunun-" Ve sonra kâğıdın renginden ne olduğunu anladım. Grayson hakkında yaptığım listeydi. Kenarlarına birkaç kez "Kira Hawthorn" yazdığım ve yeni imzamı denediğim liste. Çantamdan düşmüş olmalı. Yüzümde sıcaklığın yükseldiğini hissettim ve ona uzandım. Grayson bana şüpheyile bakarak kâğıdı geri çekti. "Sakın buna cüret etme," diye nefes aldım.

Elindeki kâğıda ve bana baktı, belli ki şimdi bu kadar büyüttüğüm için daha çok ilgileniyordu. *Aptal, Kira!* Her şey çok çabuk olmuştu ve tepkimi maskeleyecek zamanım olmamıştı.

"Burada neyimiz varmış?" Grayson sordu. "Kişisel bir şey," dedim. "Geri ver onu."

"Kişisel mi? Evlenmek üzereyiz. Aramızda hiçbir sır olmamalı," dedi, ses tonundan alaycılık akıyordu.

"Çok komik. Ben alayım."

Ben hamle yaparken yarısını açtı. Bir gıcırtı çıkarıp neredeyse yere düşecekken sırtarak beni zarifçe yanından sıyırdı. Arkasını döndü ve hızlı adımlarla antrenin sağındaki geniş oturma odasına doğru yürüdü. "Sanırım bir okuma koltuğu çekip tüm bunların neyle ilgili olduğunu göreceğim."

"Geri ver onu!" Huysuz bir çocuk gibi bağırdım. Ben arkasından koşarken yolun geri kalanını açtı.

"Ejderha, nam-ı diğer Grayson Hawthorn: Artıları ve Eksileri," diye yüksek sesle okudu. Omzunun üzerinden bana baktı, bir kara kaşını kaldırdı ve sonra büyük deri koltuğun arkasına geçip bana döndü. Eşleşen sedirin üzerine takıldım, neredeyse tekrar düşüyordum.

"Yapma," diye uyardım, hak ettiğim tüm öfkemi bu tek kelimeye sığdırmaya çalışarak.

Başını eğdi, belli ki karaladığım imzamı okuyordu. "Kızlık soyadınızı kullanmanızı gerçekten tercih ederim," dedi. *Ahh*.

"Evet, tabii ki." Yüzüm sıcaktan zonkluyordu. "Ver onu bana." Vermedi.

"Artıları: Götün teki ama gerçek götünü görmek çok kolay." Kâğıdı indirdi ve üzerinden bana baktı. "Demek kıcımlı seviyorsun, küçük cadı. Bana söylemen gerekirdi. Bana karşı bir şeyler hissetmemen konusunda seni uyarmıştım. Ama sanırım beni gerçekten *çekici* buluyorsan, kıcıma hayran olmanın bir sakıncası yok." Sırıttı. "Ne de olsa sadece insansın," dedi ve düşünceliymiş gibi çenesini kaşıdı. "Cadılar insan mıdır? Hmm..." Tekrar gazeteye baktı.

"Sen..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi düşünmeden durdum, kollarımı çaresizlik içinde salladım, öfkeyle kaynadım. Öfkemi kasıtlı olarak uyandırmaktan *zevk alıyor* gibiydi. O aptal, yakışıklı yüzündeki kibirli ifadeyi silmek istiyordum.

Grayson sakince, "Eksi: O kendini beğenmiş bir ejderha," diye okudu. "Kanıtlanmış gerçek," diye homurdandım.

"Profesyonel: Bana ihtiyacı var." Grayson'ın gözleri benimkilere kaydı ve karardı. "Düzelتيyorum, *parana* ihtiyacım var."

Artık alamayacaktı! Sınırı aşmıştı. Bu ejderhaya asla bir şey vermeyecektim. Onu yaralayacak bir şey bulmak için çılgınca odanın etrafına bakındım ve muhtemelen mahzene açılan bir kapının yanındaki büfenin arkasında duran bir şişe şarap gördüm. Ona doğru koştum, kaptım ve ona fırlatmaya gittim.

"Hayır!" diye bağırdı, sesinde beni olduğum yerde durduran bir panik notası vardı. "Kira." Listeyi bıraktı ve ellerini teslimiyet pozuyla havaya kaldırdı. "O şarap şişesinin yeri doldurulamaz." Listemi almak için yavaşça eğildi ve aynı yavaşlıkla kalkıp bana uzattı. "Takas," dedi, sanki evcilleştirilmemiş bir hayvanmışım gibi temkinli bir şekilde bana doğru ilerleyerek.

Elimdeki şişeye baktım. Fransızca bir şey. Tekrar Grayson'a baktığımda yüzü bembeyazdı. "Bu mu?" Masumca sordum, küçük bir hareketle diğer elime geçirdim. Boğazından boğuk bir ses geldi. "Buradaki mi? Yeri doldurulamaz mı?" Kesinlikle abartıyordu. Yoksa neden oturma odasındaki büfenin üzerinde dursun ki? Yine de belli ki onun için çok şey ifade ediyordu. Tekrar bana doğru ilerlemeye başladı.

"Olduğun yerde kal," diye emrettim. Durdu. Çenemi kaldırdım. "Aşırı kabalığın için benden özür dile ve..." Elimdeki şarap şişesini sallayarak bana ve gururuma yaptıklarını anlatacak kelimeler bulmaya çalıştım.

Grayson'ın boğazından da aynı boğuk ses çıktı, gözleri şişeyi takip ediyordu. "Evet, evet, özür dilerim. Sadece seninle biraz eğleniyordum. Zarar vermek istememiştim. Yemin ederim. Buraya gel ve bana şarap şişesini ver, Kira."

Çenemi eğdim. "Hayır."

Gözlerini kırıştırdı.

"Hayır mı?"

"Ben sana gelmeyeceğim. Sen bana gel."

Gözlerinde bir şey parladı ama bakışları tekrar elimdeki şişeye indiğinde ifadesini dikkatlice kontrol etti. "Benimle ortada buluş."

Buna itiraz etmeyi düşündüm. Ne de olsa şu anda kontrol açıkça bendeydi ama ortasının yeterli olduğuna karar verdim. "Tamam. Hızlı değişim."

Bir kez başını salladı ve ben ona doğru ilerledim ama durdum. *Hmm.* Gözlerindeki o çaresiz panik ifadesini görmek ve boğazından gelen o tuhaf boğulma sesini son bir kez duymak hoşuma gidecekti. Şişeyi sol elimden sağ elime geçirmeye niyetlenerek, sol kolumu geniş bir kavis çizerek şekilde salladım ve sağ elimle öne uzanarak şişeyi aldım, Ejderha ile göz teması kurdum, dudaklarımda küçük bir sırıtiş vardı. Kırılan camın sesi sessiz odada yüksek sesle çınladı ve donakaldım, nefesimi içime çektim, soluma bakarken zaman yavaşlıyor gibiydi, unuttuğum yerde büyük bir taş sütun duruyordu.

Kolumu kaldırmış ve acımasız kayaya çarpmıştım. Kalın bir şekilde yutkundum ve kana benzeyen şeyin taştan damlayarak yerde büyüyen bir su birikintisine dönüşmesini izledim.

Kapı aralığından nefes nefese bir ses geldi ve başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Walter orada duruyordu, ağzı bir karış açıktı, teni korkunç bir beyazlığa bürünmüştü. "Şarap mahzeninin anahtarını almaya gitmiştim," dedi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Özür dilerim, efendim."

Aman Tanrım. Elimdeki şişenin kırık boynuna ve sonra yavaşça, çok yavaşça Grayson'a baktım. Güçlkle kontrol ettiği anlaşılan bir öfkeyle kaynıyordu. "Senin hatan değildi Walter. Gidebilirsin," dedi, sesi ölümcül bir sakinlikle doluydu.

Bir duraklama oldu. Walter'ın hızla uzaklaşmadan önce "Evet efendim," dediğini duydum.

Gözlerimi kırıştırdım, elim kırık darboğazı bırakırken o da yerde paramparça oldu. Grayson yavaşça bana doğru ilerlerken olduğum yere yapışıp kaldım. Ondan yayılan ateşli öfkeyi neredeyse hissedebiliyordum. Bana yaklaştığında parmaklarıyla çenemi tutup kendisine doğru eğdi. Çenesinde bir kas seğirdi. Daha dik durdum ve gözleriyle buluştum. "O şarap şişesi," diye homurdandı Grayson, "babamın gurur ve neşe kaynağıydı. Onu elde etmek için yıllarını harcadı. Sonunda elde ettiğinde ağladı. *Ağladı*, Kira. İnadına kırdığın o şişe için sevinç gözyaşları döktü."

Umutsuzca irkilmemeye çalışarak başımı salladım. "Bu bir kazaydı. Sadece... orada oturuyordum..." Sözlerim kaybolurken sesimdeki tutukluktan nefret ediyordum.

Çenemi bıraktı, gece yarısı gözleri hâlâ dikkatle bana bakıyordu. "Saat iki," dedi sonunda. "Yarın saat ikide burada buluşalım."

Saat iki mi? Saat iki neydi? Hatırlayamadım. Tanrım, evleniyorduk. Neredeyse ona iptal olduğunu söyleyecektim. Kelimeleri söylemek için ağzımı açtım ama çıkmadı. Açıkça görülüyordu ki

Şimdi beni cezalandırmak ya da en azından o "yeri doldurulamaz" şarabın bedelini telafi etmek için.

Grayson adımlarını hızlandırarak oturma odasından çıktı. Birkaç dakika orada durdum, sonunda titrek bacaklarımla çocukça listemi düşürdüğü yere doğru yürüdüm. Listeyi aldım ve Charlotte'un tezgahı sildiği, havayı tarçın ve elmanın tatlı kokusunun doldurduğu mutfığa doğru yürüdüm. Gergin olduğu her halinden belli olan bir bakışla bana baktı. "O kötü bir adam değil, Kira."

Yutkundum. "I..." Başımı salladım ve tekrar başladım. "Her zaman öyle olmadığına eminim ama erkeklerin içindeki en kötüyü ortaya çıkarmak gibi bir huyum var."

"Bunun doğru olmadığına eminim."

Omuz silktim. Gerçekten öyleydi. Gerçekten, gerçekten öyleydi. Boğazımda safra yükseldi. Hasta olabileceğimi düşündüm ama yutmayı başardım.

"Ve belki de senden çok onlar, canım. Belki de bunun için çok özel bir adam gerekecek..."

"Beni idare etmek mi?" Güldüm, çok az eğlence içeren küçük bir ses.

"Seni seviyorum," diye düzeltti. Charlotte'un bana sıcak bir şekilde gülümsemesi dışında bunu bir iltifat olarak kabul etmem gerektiğinden emin değildim.

Aşk. Göğsümde şiddetli bir özlem yükseldi. Bir kez olsun el üstünde tutulmak için. İçimi çektim. "Her halükarda, Grayson'la olan anlaşmamın aşkla hiçbir ilgisi yok. Zaten bir önemi de yok. Devam etmeyeceğim. En başından beri berbat bir fikirdi." Yüzünde düşünceli bir ifadeyle elindeki bulaşık bezini tezgahın üzerinde gezdiren Charlotte'a döndüm. "O şarap, Charlotte, gerçekten yeri doldurulamaz mıydı? Babası onu gerçekten yıllarca aradı mı?" İçimden gelen ağlama isteğine karşı koydum.

Charlotte bulaşık bezini lavabonun kenarına koymadan önce bir süre sessiz kaldı ve tezgahın etrafından dolaşarak yanıma oturdu. Ellerimi avuçlarının arasına aldı, gözlerinde sempati dolu bir ifade vardı. "Muhtemelen sana kendisi asla söylemeyecek, bu yüzden sana Grayson ve babası Kira hakkında bir şey anlatacağım. Dedikodu yapmaktan hoşlanmam

ama belki Grayson'ın bazı

Arka plan, bu lanet şaraphaneyi geri getirmeye neden bu kadar kararlı olduğunu anlamanıza yardımcı olacaktır." Bir an için dudaklarını büzdü ama sonra ifadesi düzeldi. *Kanlı şaraphane mi?* Burası onun da eviydi. Burayı sevmiyor muydu?

"Grayson ve babası Ford Hawthorn'un iyi bir ilişkisi yoktu." Başını üzüntüyle salladı. "Bunun pek çok nedeni vardı ve belki Grayson bir gün bunları sizinle paylaşır ama şu kadarını söyleyeyim, ne babası ne de üvey annesi ona hiçbir zaman bu eve ait olduğunu hissettirmedi. Onlar... bir çocuğun asla suçlanmaması gereken şeyler için onu yanlış bir şekilde suçladılar. Ona sefilce davrandılar - onu dışladılar, her biri diğerini ondan daha çok nefret ettiğine ikna etmeye çalıştı." İfadesini çığ bir hüzün kapladı. "Grayson çok çabaladı. Hayatı boyunca... Şey, hiç önemi yoktu. Yaptığı hiçbir şey yeterince iyi sayılmadı." Başını iki yana salladı. "Daha sonra, tutuklandıktan sonra..." Tezgâhtan bir mendil aldı ve burnunu sildi. "Babası onu bir kez bile ziyaret etmedi. Grayson uzaklardayken Ford'a kanser teşhisi kondu ve çabucak öldü. Ya da en azından öyle görünüyordu. Grayson eve döndüğünde babasının bu üzüm bağıını ona bıraktığını öğrendi, Ford hasta olduğunu öğrenir öğrenmez iflas etmeye başlayan bir işti bu. Parayı karısına ve Grayson'ın kardeşi Shane'e bırakmış ama bağı Grayson'a miras bırakmış." Yüz hatlarında bir şey kıpırdandı ama ben okumaya çalışmadan kayboldu. "Grayson o gün bağı geri getireceğine yemin etti, kendisi için değil, tüm hayatı boyunca onu dışlayan ve sonunda bu mülkü ona son bir barış teklifi olarak veren babası için. Grayson, Ford'un en sevdiği mülkünü ona emanet ettiğini hissediyordu çünkü sonunda onun buna layık olduğuna inanmıştı. Onu canlandırmaya, işletmeye layık. Ve Grayson babasının bu inancında yanılmadığını kanıtlamak için neredeyse her şeyi yapacaktır."

Bar taburesinde arkama yaslandım. Bu çok fazlaydı. "Her ne kadar babası ona o kadar kötü davrandın mı?"

Charlotte başını salladı. "Sanırım bundan önce babası ona çok kötü davrandığı için. Grayson için bu bağı kurtarmak kendi değerini kurtarmak anlamına geliyor."

Yavaşça başımı salladım, dudagımı ısırdım ve Grayson Hawthorn ile ne kadar çok ortak noktamız olduğunu düşündüm. İkimiz de asla yeterli olmadığımızı düşünen babalar tarafından büyütülmüştük.

"Teşekkür ederim Charlotte. Şimdi onu biraz daha iyi anlıyorum. Ve onunla ilişki kurabiliyorum." Düşünceli bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Belki arkadaş bile olabiliriz diye düşündüm ama... o benim bir cadı olduğumu düşünüyor ve ben de onun bir ejderha olduğundan hâlâ oldukça eminim. En azından bana gelince."

Neşeyle güldü, görünüşe göre bunu eğlenceli buluyordu.

"Bütün bunları bana neden anlattın Charlotte?" Başımı soru sorar gibi eğerek sordum.

"Bence insanların motivasyonlarını anladığınızda onları farklı bir gözle görebiliyorsunuz. Belki de Grayson'ın içindeki kötülüğü ortaya çıkardığını düşünüyorsun ama sen hayatına girdiğinden beri, çok kısa bir süre olmasına rağmen, evde geçirdiği bir yıl boyunca olduğundan daha canlı oldu... her ne kadar bu çok fazla ateş püskürmek anlamına gelse de. Bunun *iyi bir* şey olduğuna inanıyorum. Grayson büyük ölçüde görünüşünden dolayı kibirli olabilir. Ama içinde çok derin acılar var." Bir an üzgün göründü ama sonra bana gülümsedi. Ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Charlotte'ta harika bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. "Gel sana fırından yeni çıkmış büyük bir dilim tarçınlı elmalı kek keseyim," dedi ayağa kalkarken.

"Bu arada, canım," dedi Charlotte, elini tezgahın üzerinde benimkinin üzerine koyarak, gözlerinde bir parıltıyla, "prens ve prensesi unut. Ben her zaman en ilginç hikâyenin cadı ile ejderha arasında geçtiğini hayal etmişimdir." Müzikal kahkahası mutfakta çınladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kira

Düğün günümü bu şekilde hayal etmemiştim. Tek başıma uyanmış, buz gibi bir duş almış ve ardından giyecek bir şeyler almak üzere Napa şehir merkezine gitmek üzere Hawthorn tesisinden hızla ayrılmıştım. Ancak birkaç mağazaya göz atmaya başladığımda bunun ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Neden yeni bir kıyafete ihtiyacım vardı ki? Ve insan para için evlendiği adama sahte evlilik yeminleri ederken ne giyerdi? Bir gün önce olanlardan sonra büyük olasılıkla benden nefret eden bir adam.

Derin bir nefes aldım. Yine de bunu yapacaktım. Bir gece önce yatağında yatarken kararımı vermiştim; Gram'ın bana bıraktığı paraya ihtiyaç duymak için kendi nedenlerimi ve Grayson'ın nedenlerini düşünüyordum. Charlotte'un paylaştıklarından sonra, ikimizin de anladığından çok daha fazla ortak noktamız olduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Belki de hiçbir zaman tam olarak bilemeyecektik ama derinlerde bir yerde, ejderha olsun ya da olmasın, parayı onunla paylaşmaktan dolayı açıklanamaz bir huzur hissediyordum.

Sonunda yarı gündelik, beyaz dantelli bir güneş elbisesi ve bir çift gümüşü mavi bantlı sandalet seçtim. Çok şık değildi ama en azından bürodaki insanlara gelin gibi görünmek için biraz çaba sarf etmişim gibi görünecekti. *Her şey gösteriş için, diye* düşündüm üzülerек.

Hawthorn Vineyard'a geri dönerken birden aklıma bir anı geldi. Yedi ya da sekiz yaşındayken büyükannemin katalog ve eski dergi koleksiyonunu bulmuştum. İçlerinden birinde gelinlikler vardı, ben de bütün bir düğün partisi için seçtiklerimi kesip bir kartona yapıştırmıştım. Her bir kitabı inceleyerek, çiçekleri, pastaları ve vizyonuma katkıda bulunacak başka ne bulabilirsem seçerek saatlerimi harcadım. Büyükanneme gururla gösterdiğimde, tabii ki büyükannemin eğilimi olduğu gibi, çok beğenmişti ama sonra bana neden gelinin babasının olmadığını sormuştu. "Oh," demiştim, "çalışıyordu. Gelemedi." Büyükannem bana çok üzgün bir şekilde baktı ve sonra bana sıkıca sarıldı. "Sen çok güzel bir gelin olacaksın aşkım," demişti, "damadın da seni çok sevecek."

Göğsümde bir yumru oluştuğunu hissettim. "Büyükanne, bunun için çok üzgünüm," diye fısıldadım arabamın sessizliğine, gitmiş olmasına rağmen onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyordum.

Tam giyinmeyi bitirmiştım ki kulübemin kapısının hafifçe vurulduğunu duydum ve Grayson'ın planladığımız gibi evde buluşmak yerine beni almaya gelip gelmediğini merak ederek hafifçe irkildim. Ya da belki de iptal etmek için geliyordu? "İçeri gel" diye seslendiğimde kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı.

Bir an sonra Charlotte'un şarkı söyleyerek beni selamladığını duydum ve omuzlarımı gevşettim. Odama girerken gülümsedi. "Aman Tanrım, çok güzel görünüyorsun canım."

Hafifçe kıpırdanarak ona küçük bir gülümseme verdim. Bunu *gerçek bir* düğün günüymüş gibi göstermesini hiç istemiyordum. Bu sadece utancımı artırırdı.

"Sana iyi şans getirmesi için küçük bir şey getirdim," dedi ve avucunu açarak gül şeklindeki küçük gümüş ve kristal iğneyi gösterdi.

"Oh, hayır, Charlotte. Yapamam. Bu evliliğin şansa ihtiyacı yok. Bunu zaten başarısızlığa ayarladık," dedim yanaklarım kızarak.

"O zaman bu *senin* için iyi şans," dedi. "Lütfen, izin verin. Annem bunu bana düğün günümde vermişti ve verecek bir kızım yok, torunum da olmayacak. Eğer kabul ederseniz benim için dünyalara bedel olur."

"Gerçekten yapamadım," diye ciyakladım, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Sadece bugün için ne dersin?" Umutla gülümsedi. "İstersen geri verebilirsin." Ellerini çırpı. "Oh, bu da olur. Ödünç alınmış bir şey."

Bir nefes verdim. "Tamam. Sadece geri vermeme izin verersen."

"İşte," dedi, eğildi ve elbisemin korsajına tutturdu. Eğildi ve nazikçe gülümsedi. "Çok güzel."

Elimde olmadan kollarımı Charlotte'a doladım ve talk pudrasının sakinleştirici kokusunu içime çektim. O da usulca güldü ve bana sarıldı. "Şimdi o zaman," dedi nazikçe.

Saat ikide Grayson'ın taş cepheye rahatça yaslandığı ana eve doğru yürüdüm. Üzerinde bir çift haki pantolon ve mavi düğmeli bir gömlek vardı. Ne kadar çarpıcı bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark etmemeye çalıştım - iyi bir amaca hizmet etmiyordu. Yaklaştığımı duyunca başını kaldırdı ve gözlerinde kısa bir şaşkınlık parıltısı yakaladım, sonra kayboldu.

"Hazır mısın?" dedi basitçe, nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir yorum yapmadan.

Kamyonetindeki yolculuğun ilk beş dakikası boyunca ikimiz de konuşmadık. Sonunda ona döndüm ve bakışları çıplak bacaklarıma takıldı. Onları çaprazladım ve gözleri benimkilere kayd. Çenesini sıktı. Bir sebepten dolayı kıyafetimi beğenmemiş miydi?

"Grayson, ben... babanın şarap şişesi için üzgünüm."

Ön camdan dışarı bakarken omuzları biraz gevşemiş gibiydi. "Tamamen *senin* hatan değildi. Böylesine değerli bir şarap şişesinin oturma odasında duracağını bilemezdin. Ve seni o noktaya ben ittim, kabul ediyorum. Listenizle ilgili olarak sizinle alay ettiğim için masum değilim. Ben de özür dilerim."

Listemden bahsedilince yanaklarımın kızardığını hissederken bile nefes verdim. "Ödeşdik o zaman?"

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Hatta. Özellikle de bugün bana bunun karşılığını ödeyeceğini düşünürsek." Yüzünü bana çevirdi ve kalbimin göğsümde teklemesine neden olan şeytani bir gülümseme verdi. Ama sonra yumuşadı ve şaka yaptığını anladım. "Sonsuza kadar söz vermeye hazır mısın? Ya da en azından on iki aylığına?" diye sordu, yan gözle beni süzerek.

Gergin bir kakhaha attım. "Olabileceğim kadar hazırım sanırım. Düğün günümü tam olarak böyle hayal etmemiştim."

"Hayır mı? Büyük beyaz elbisenin ve sosyetenin en seçkin isimlerinin katılımının resmini mi çektin?" Gözleri bir saniye üzerimde kaldı.

Bu doğruydı. Cooper'la nişanlandığımda, düğünüm için böyle bir şey hayal etmiştim, çünkü babam ve Cooper'ın planladığı şey buydu. Ama *benim* hayalim asla bu olmamıştı. İkisini de memnun etmek için çok çabalıyordum.

Gülümsedim ama dudaklarımda hüznü bir his vardı. "Sanırım." Grayson'la bütün bunları konuşmayacaktım, özellikle de şu anda. Gözleri birkaç dakika yüzümü aradı ama sonra tekrar yola odaklandı.

Bundan sonra aramızdaki hava hala biraz gergindi ve ikimiz de konuşmadık, her birimiz kendi düşüncelerimizle meşguldük. Grayson şarap konusunda affedildiğimi söylemiş olsa da, bana her baktığında çenesindeki tik bir gösterge ise, hala biraz gergin görünüyordu. Bugünden sonra birbirimizden uzak duracaktık. Özürlerimi sunmuştum ve o da kabul etmişti. Hâlâ genel bir düşmanlık besliyorsa, bu benim için hiç fark etmezdi. Dudağımı acıyana kadar ısırdım ve dikkatimi her türlü düşünceden uzaklaştırmaya çalıştım. Gerçekte ne yaptığımı düşünmek istemiyordum.

Birkaç dakika sonra Napa İlçe Yazı İşleri Müdürlüğü'ne vardığımızda gökyüzü aniden açıldı ve yağmur yağmaya başladı. Grayson kıkırdadı. "Kader bize karşı."

Ben de küçük bir kahkaha attım. "Öyle görünüyor. Gerçi yağmurun düğün gününde iyi şans getirdiğini duymuştum."

"Sadece düğün günü yağmur yağan insanlar kendilerini şanslı hissetmek için bunu söyler. Kaçmamız gerekecek."

"Tamam. Üçe kadar sayacağım," dedim ve kamyonetin kapısını kırdım. İkimiz de dışarı fırladık, binaya doğru koşarken ben çığlık atıyordum. Arabayla ofis arasında elimi tuttu ve derin kahkahası sağanak yağışın gürültüsünün üzerine yükseldi. Bir an için, düğün günümüzde yağmur altında koşup gülen bir kız ve bir erkekten ibarettik. O an aniydi, rüya gibiydi, ama lobiye daldığımızda ikimiz de birbirimize göz kırptık ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Etrafımızda bizi izleyen insanlara baktığımızda büyü aniden sona erdi. Evlenmek için orada oldukları belli olan iki çift daha vardı, ikisi de el ele tutuşmuş, ikisi de sakın görünüyordu, *ikisi de* hayatlarının en mutlu günüymüş gibi görünüyordu. Yapmak üzere olduğumuz şeyin yoğun bir şekilde farkına varmamı sağladı. Grayson'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Hayır, hayır, hayır. "Evet."

Sonraki bir saat boyunca sanki kendi bedenimin dışında varmışım gibi yürüdüm. Durumun gerçekliğini düşünmemeye çalıştım. Rehabilitasyon merkezindeki insanların yüzlerini, Hawthorn Vineyard'dan ayrıldıktan sonra yerleşeceğim küçük evi hayal ettim, odağımı bu günün nihayetinde neyle ilgili olduğuna odaklamak için her şeyi yaptım. Evlilik cüzdanını aldık ve yeminlerimizi etmek için sırada bekledik. Grayson'ın ifadesi mesafeli ve biraz soğuktu. Yine de ne düşündüğünü sormadım. Kendi duygularımı yönetmek yeterince zordu, bu yüzden onunkileri de bu karışıma eklememe gerek yoktu. Bana destek olmayacaktı - bunu kolaylaştırmaya bile çalışmıyordu. Gerçi ondan ne yapmasını bekliyordum ki? Yağmur altında koştuğumuz anın hafifliği çoktan gitmiş, yerini sessizlik ve rahatsızlık almıştı.

Sonunda bir mahkeme çalışanı şahidimiz oldu ve ben de yeminimi okuyarak Grayson Hawthorn'u hayatım boyunca seveceğime, onurlandıracağıma ve ona değer vereceğime söz verdim. Sevmeye ya da kendimi adamaya hiç niyetim olmayan bir adama sevgi ve bağlılık yemini etme saygısızlığını işlerken omurgamdan aşağı bir korku yılanının süzüldüğünü hissettim. Bu bir yalandı, kutsal bir şeyin saçmalığıydı. Hiçbir zaman dindar bir insan olmamıştım ama bu alay yüzünden ikimizin de bir şekilde cezalandırılıp cezalandırılmayacağını merak ediyordum.

Bana yeminini okudu, sesi sabit, tavrı değişmemişti. Onu izledim, yakışıklı yüzündeki ciddi ifadeden dolayı göğsüm ağrıyordu. Nikâh memuru yüzük takıp takmayacağımızı sorduğunda Grayson elini cebine attı ve ortasında bir opal bulunan, etrafı elmaslarla çevrili güzel bir altın yüzük çıkardı. Parmağıma taktığında nefesim kesildi. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama elimdeki yüzüğe birkaç saniye baktıktan sonra gözlerini törenimizi gerçekleştiren adama dikti. Güzel, antika görünümlü mücevher parçasına baktım, bir yüzük getirmeyi hatırlayarak gösterdiği düşünceden dolayı boğazımda bir yumru oluştu. Bunu ben bile düşünmemiştim.

"Gelini öpebilirsin."

Grayson öne doğru eğildi ve ağzıma hızlı bir öpücük kondurdu. Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettiğimde, o sabah uyandığımdan beri uzak tuttuğum histeri aniden göğsümde kabardı ve zorlukla kontrol altına alınmış bir kahkaha attım. Küçük bir öksürük numarası yaptım, bedenimin ihaneti karşısında gözlerim büyüdü. Öpücüğü bana yaşlı, huysuz Colburn amcamın öpücüğünü hatırlattı. Colburn amca naftalin gibi kokardı. Neşe ve delilik kontrol için içimde savaşıyordu. Küçük bir homurtu daha çıkardım ve bunu yine öksürükle örtmeye çalıştım.

Grayson'ın kaşları havaya kalktı ve sonra gözleri kısıldı, bana bakarken neredeyse tembelleşti, ifadesinde gergin ve meydan okuyan bir şey vardı, sanki sadece onunla ve kuru, havasız öpücüğüyle alay etmek için güldüğümü düşünüyordu. Yutkundum, birden ciddileştim. *Bana ne olmuştu?*

Bunun stresi açıkça beynimi ikiye bölmüştü. Beni kurumuş yaşlı bir amca gibi öpmeliydi. Bu bir iş anlaşmasıydı.

Grayson tam alanıma girip yüzümü ellerinin arasına aldı ve ben şaşırılmış gibi cıvıl cıvıl bir ses çıkardım. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dilini ağzımın kenarında gezdirdi. Düşünecek zamanım yoktu ve vücudum içgüdüsel olarak ona karşılık verdi, dilini almak için dudaklarımı hevesle ayırdım ve ona karşı eridim. Öpücük hiç merhamet göstermedi, dili ağzımı yağmaladı ve omuzlarına yapışırken dizlerimi güçsüzleştirdi. Öpüşmeyi başlattığı gibi aniden geri çekildi, öne doğru tökezlediğimde ıslak bir patlamayla ağızlarımız birbirinden ayrıldı ve ona düşmeden önce kendimi yakaladım.

Evlendirme memuru sırttı. "Peki şimdi!"

Şimdi, gerçekten.

Son sözler söylenirken alt dudağımın altındaki tükürüğü silmek için başparmağımı kullanarak soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalıştım. "Bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

Ve bitti. Resmen Bay ve Bayan Grayson Hawthorn olmuştuk. Sonsuza dek. Amin.

Ya da en azından önümüzdeki bir yıl boyunca. Muhtemelen bir amini hak etmiyordu.

Grayson'la birlikte garip bir şekilde uyuşmuş bacaklarımın üzerinde kamyonetine doğru yürüdüm, hâlâ öpücüğünün etkisindeydim ve bir miktar aşağılanmışlık hissediyordum. Yine de düşünceli bir şey yapmıştı. "Yüzüğü hatırladığın için teşekkür ederim," dedim usulca. "Senin için bir tane almayı düşünmemiştim bile. Bu kadar kısa sürede bunu nereden buldun?"

"Hâlâ evdeydi. Sadece satmaya fırsat bulamamıştım." Yüzündeki gergin ifadenin üvey annesinin mücevherlerinden biri olduğu için olduğunu düşünerek ona baktım. Birlikteliğimizi dış dünyaya meşru göstermeye yarayacaktı, o yüzden nereden geldiği neden umurumda olsun ki? "Geri vereceğim, um-"

"Tamam" diye kısa bir cevap verdi.

"Tamam," dedim, öpücükten ya da ilk öpücüğüne güldüğüm gerçeğinden hiç bahsetmemeye karar vererek. Şimdi zihnim daha berrak olduğu için, bunu muhtemelen törenimizin inandırıcı görünmesini sağlamaktan başka bir nedenle yapmadığını fark ettim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki, geç bir öğle yemeğine falan gitmek ister misin?" diye sordum. O günkü protokol hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu benim düğün günüm. Oh Tanrım...

Sadece, pek sayılmaz. Bunu düğün günüm olarak görmezdim. Bir gün gerçek bir düğünüm olacaktı ve bunun tam tersi olacaktı. "Gelemem. İşe dönmem gerek," dedi Grayson bana bakmadan.

Tamam o zaman. "Bu akşam yemeğe ne dersin? En azından başımıza gelecek talih kuşunu kutlamalıyız." Ona amaçladığımdan daha az neşeli hissettiren bir gülümseme verdim.

"Kira..." İçini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi, sanki benim konuşmam ve ardından onu yemeğe davet etmem büyük bir sıkıntı yaratmış gibi. Bunun, karısı olduğum, zorunlu bir öpücük aldığım ve evinin tozlu bir köşesinde bulunduğu bir bibloyu taktığım için aniden onunla bir ilişki beklediğim anlamına mı geldiğini düşünüyordu? Öfke ve gerçekten bakmak istemediğim bir acı içimi yaktı.

"Boş ver," dedim. "Zaten planlarım olduğunu şimdi hatırladım."

Yalan söylediğimi çok iyi biliyormuş gibi bana baktı. "Belki başka zaman, tamam mı? Bir ekipmanla ilgili bir sorun yaşıyorum. Bugün bu birkaç saati almak beni şimdiden geride bıraktı."

Az önce evliliğin kutsallığını uçurumdan aşağı atmıştım ve o zar zor samimi olmayı başarabiliyor muydu? Teşekkür etmesini beklemiyordum ama gününe rahatsızlık veriyormuşum gibi hissetmeyi de beklemiyordum. Hayal kırıklığımı geri yuttum çünkü belli ki kibirli ejderha için boşa gitmişti. "Elbette. Anlıyorum," diye yalan söyledim.

Evinin önüne geldiğimizde inip seslendim: "Çek bir hafta içinde elimde olur. Senin payınla uğrarım." Bakmadım.

Geri.

Arkama baktım. Grayson kamyonetinin yanında durmuş, elleri cebinde benim uzaklaşmamı izliyordu. Çalılıkların arasından kulübeme doğru yürümeye başladığımda çenemi kaldırdım ve saçlarımı savurdum. Sonra keskin bir dalın kalçama battığını ve elbisemde büyük bir yırtık açtığını hissettim. Küçük bir çığlık attım. *Lanet olsun.* Çenemi daha yukarı kaldırdım ve yürümeye devam ettim. Arkamdan alçak sesle kıkırdadığını duydum ve arkamı dönüp geri koşma ve sürünge gözlerini oyma isteğine direndim. Bunun yerine, içeri girdiğimde kulübemin kapısını çarptım, ancak eski kapı menteşelere tam olarak oturmuyordu ve kapı çerçevesiyle zayıf bir şekilde buluştuğunda çok tatmin edici olmayan bir tıkırtı verdi.

Bu, şimdiye kadar yaşanmış en acınası düğün günüydü. *Ne bekliyordun ki? Bunu sen yaptın.*

Aslında bir dekordan başka bir şey olmayan opal yüzüğü çıkardım ve pencere kenarına koydum. Charlotte'un bana verdiği iğneyi de geri vermeyi unutmamak için çıkardım. Sonra yatağıma oturdum, elbisemdeki yırtık kumaş parçasıyla dalgınca oynadım ve sonunda sabahtan beri gözlerimin arkasından aktığını hissettiğim yaşlara teslim oldum.

Günün olaylarından sonra yorgun ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm ve önceki gece dönüp durduğum ve kararımı yeniden değerlendirdiğim için iyi uyuyamadığımdan uzun bir uyku çektim. Rüyalarım önce uçsuz bucaksız bir buz manzarasıyla doluydu. Amaçsızca dolaşıyor, soğuktan ağlıyor, kendimi ısıtmak için boşuna çabalarken şiddetle titriyordum. Aniden, çağlayan ateşin ortasındaydım, bir lav şelalesine yakalanmışım, vücudum sıvı haldeydi, tenim lezzetli bir şekilde erotik hissettiren bir sıcaklıkla kızışıyordu. Alevler beni tüketiyordu ama yine de bir şekilde yanmıyordum. İnleyerek uyandım, göğüslerim karıncalanıyordu ve bacaklarımın arası ıslak ve zonkluyordu. Yastıklarımın üzerine yığıldım. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir cinsel rüya görmemiştim. Sanırım bu ne kadar uzun zaman geçtiğini gösteriyordu. Ellerim ağrıyan göğüslerime gitti.

bir arabanın mırıldanarak durduğunu ve sonra dışarıda bir kapının çarptığını duydum. *Bu kesinlikle Grayson'ın tıktırlı kamyoneti değildi.* Çabucak doğrulup pencereye koştum. *Kim o zaman?* Babam olamaz, evliliğimi öğrenmiş olması mümkün değil. *Değil mi?* Yoksa ülkedeki her mahkeme sisteminde adamları mı vardı? Eğer varsa bundan hiç şüphe etmem. Hayır, hayır, kendimi rahatlattım. Hayatıma girmesine rağmen, benden daha önemli işleri vardı. Yine de adrenalın sistemimi doldurdu ve kalbim panikle çarparak ısınan kanımı en azından birkaç derece soğuttu. Ellerimi yırtık ve buruşuk elbisemin üzerinde gezdirdim ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Nasıl olsa bana bir şey yapamazdı. Ona evli olduğumu ve beni rahat bırakmasını söyleyecektim.

Çalıların arasından birkaç adım yürüdüm ve garaj yoluna çıktığımda, küçük kırmızı bir spor arabanın önünde Grayson'la konuşan sarışın bir kadın gördüm. İki de beni duymuş olacaklar ki döndüler ve ben de onları ilk gördüğümde niyetlendiğim gibi geri dönmedim. Bunun yerine durdukları yere doğru yürüdüm. Yaklaşmamı izleyen kadının yüzünde sanki az önce ekşi bir şey tatmış gibi bir ifade vardı.

Yanlarına vardığımda elimi uzattım. "Merhaba, ben Kira."

Kadın sanki ona ölü bir balık sunuyormuşum gibi elime baktı ama sonunda parmaklarımın ucunu kavradı ve zayıfça sıktı. *Tamam.* "Ben Jade. Grayson'a bu akşam evimde yemek pişirebilir miyim diye sormak için uğradım." Takma kirpiklerini kırıpıştırarak ona tatlı tatlı baktı. Üzerinde ağır bir yapay şeftali kokusu vardı ama güzel olduğunu inkâr edemezdim. Eğer o tiplerden hoşlanıyorsanız. Ki Grayson'ın sevdiği belliydi.

Ona baktım ve yüzünde yoğun ve... kızgın bir ifadeyle bana baktığını gördüm. *Şimdi ne yapmalıydım?* Ruh hali değişimleri sonunda bana kamçı etkisi yapacaktı.

Ne kadar kötü göründüğümü fark ederek ayaklarımın üzerinde kaydım. Yüzümün hâlâ rüyamdan dolayı kızardığını hissedebiliyordum ve saçlarımın uyuduktan sonra her zaman olduğu gibi darmadağın olduğunu biliyordum. Elbisem yırtılmış ve kırıkmıştı.

Darmadağınık ve... Karşımda duran bu bakımlı güzelliğin tam tersiydim. Dilimi gergin bir şekilde alt dudacağımda gezdirdim, kendimi güvensiz hissediyor ve bundan nefret ediyordum.

Bu kadına karısı olduğumu söylemesini bekledim.

Grayson tekrar Jade'e baktı. "Elbette, kulağa hoş geliyor."

Gözlerimin açıldığını hissettim ve küçük bir nefes verdim. Düğün günümüzde *beni akşam yemeğı için geri çevirdikten sonra Jade'in ona yemek yapma teklifini mi kabul edecekti? Ya biri onları gördüyse? Ya Jade'in çenesi düşükse ve Grayson'la çıktığını yayarsa? Kalbim küt küt atmaya başladı ve derim aniden kaşınmaya başladı.*

Kocam düğün günümüzde bir randevuya çıkacaktı. *Kocam düğün günümüzde biriyle buluşacaktı.* Gülmekten iki büklüm olmak için ani ve yoğun bir istek duydum.

Sadece sen, Kira. Sadece sen böyle bir durumda olabilirsin.

Grayson Jade'e, "Temizlenmem için bana iki dakika ver," dedi.

"Elbette, bebeğim." Ona tatlı tatlı gülümsedi. *Bebeğim.* Bu kadın az önce sahte kocama *bebeğim demişti.* "İstersen benim evimde duş alabilirsin." Dudakları bir gülümseme şeklinde yukarı kalktı ama gözleri bana hançer gibi saplandı.

Grayson eve girdiğinde Jade ve ben birbirimize bakakalmıştık. "Peki sen tam olarak kimsin, Kira?" Jade sordu.

Neden, ben onun karısıyım, şeftali. Umarım randevunuzda güzel bir akşam geçirirsiniz. Bunu söylememek için kendimi zor tuttum. Sağduyulu olduğumuz sürece her zamanki gibi devam etmemiz gerektiğı konusunda hemfikir dim, ancak bunun yeterli olduğunu düşünmüyordum. Yine de Jade'le olan bu durumu idare etmek Grayson'a kalmıştı. Aslında Grayson için henüz sekreterlik ya da muhasebe işi yapmamıştım ama birden teklif ettiğimi hatırladım. "Ben, şey, onun yeni sekreteriyim, muhasebecisiyim, şey..." Bu *kuyunun* diğer şeyleri özetlemesine izin verdim. Çok az şey biliyordu, çok büyük bir *kuyuydu.*

Gözlerini bana dikti, önce çıplak ayaklarıma sonra da yürüdüğüm yönden arkama baktı. "Sen... burada mı yaşıyorsun?"

İkimiz de başımızı kaldırıp Grayson'ın merdivenlerden aşağıya doğru koştuğunu gördük. Ellerini yıkamak ve yüzüne soğuk su çarpmak için ancak yeterli zamanı vardı. Görünüşe göre ya Jade'in tüm terli ihtişamıyla onun tadını çıkarmasını umursamıyordu ya da onun evinde duş alma teklifini kabul etmeyi planlıyordu. Kadının mutfakta ona yemek pişirdiği, onun da küçük bir havluyla arkasından yaklaşıp ensesini öptüğü bir an geldi aklına. Ve bu görüntü beni neden bu kadar rahatsız etti?

Aptal, Kira!

"Hazır mısın?" Grayson Jade'e sordu.

"Mmhmm," dedi. "Kira az önce bana senin yeni sekreterin olduğunu söylüyordu..." İkimiz de ona baktık, devam etmesini bekliyorduk, o da bize baktı, belli ki birimizin bir şey söylemesini bekliyordu. Belli ki *kuyunun* ağırlığını fark etmişti ve bu onu rahatsız etmişti.

Grayson boğazını temizledi. Öksürdüm. Jade gözlerini daha da kısarak Grayson'a yaklaştı ve açıkça iddiasını ortaya koydu. "Ve şimdi burada mı yaşıyorsun?" diye tekrar sordu.

"Evet. Orada kalıyorum." Elimi bahçıvanın kulübesine doğru salladım. Sanki sekreterlerin yerinde, pis alet edevat depolarında yaşaması tamamen normalmiş gibi.

Jade sevimli, küçük burnunu kırıstırdı. "Eww! Ormanın içine gömülmüş, araba yolundan zar zor görebildiğiniz o çirkin kulübe mi? İçinde fareler olmalı." Sanki nereye yerleştirildiğimi bilmek Grayson'ın bana olan hislerini anlatıyormuş gibi bu haberden tatmin olmuş görünüyordu. Bu tamamen yanlış değildi ve belki de bu yüzden canımı yakmıştı. Dişlerimi sıkarak direndim. Hem kim birinin *evi* hakkında böyle bir şey söyler ki? Geçici evi, ama yine de!

Gözlerimi açtım ve nefes nefese konuşmaya başladım. "Ah *evet!* Var. Yılanlar ve örümcekler de var," dedim heyecanla. "Gerçi çok utangaçlar. En dost canlısı olanlar fareler. Kısa bir süre içinde Ogilthorpe ve Ortensia adında bir karı kocayla yakınlaştım," dedim Grayson'a bir bakış atarak. O da bana boş boş baktı. Bakışlarımı Jade'e çevirdim ve devam ettim. "*Ve* Ortensia'nın hamile olduğundan oldukça eminim!" Düşünceli bir şekilde bir parmağımı çeneme koydum. "Küçük sıçan bebekler gelmeden önce birkaç O ismi bulmam gerekecek. İyi bir öneriniz varsa, bana bildirin." Gözlerimi şaşı yapma dürtüsüne direnerek ona sahte bir sırıtış verdim.

Grayson hafifçe dönüp eline doğru öksürdü ama ağzını kapatmadan önce dudağının hafifçe seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim.

Jade beni görmezden gelerek Grayson'a, "Gidelim," dedi.

"Sanırım bu gece kendini eğlendirmenin bir yolunu bulacaksın?" Grayson kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hiç şüphesiz öyle olacak," dedim ona küçük, yapmacık bir gülümseme vererek.

Gözleri birkaç kalp atışı boyunca yüzümde oyalandı ve sonra Jade'le birlikte arkasını döndü. Arabasına vardıklarında Jade ona döndü ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle "Ondan hoşlanmıyorum. Tuhaf biri."

Grayson bir yorum yaptıysa bile bunu benim duyamayacağım kadar alçak sesle söyledi.

Arabanın dönüşünü, garaj yolundan aşağı inişini ve gözden kayboluşunu izledim.

Babamın bu evliliğin tamamen bir oyun olduğunu anlaması an meselesiydi. Daha bir gün bile geçmemişti ve Grayson biriyle çıkararak her şeyi mahvedecekti. Dönüp *kulübeme* doğru yürürken, hızlı nefes alışverişlerimi kontrol etmek için yoğun bir çaba sarf ettim.

Şarap içilmesi gereken bir gün varsa o da bu gündü. Ve ne şanslıyım ki bir şaraphanede yaşıyordum!

DOKUZUNCU BÖLÜM

Grayson

"Teşekkürler," dedim Jade'in arabasından inerken. Bana sıkıca gülümseyip el salladı, şüphesiz gecenin nereye gittiği ya da *gitmediği* konusunda hayal kırıklığına uğramıştı. Genelde ikinci bir yemek için geri dönmezdim ama Jade'in yatağında biraz stres atmaya niyetim vardı. Ancak, onun evinde akşam yemeği yedikten ve beni kanepesine itip beni mıncıklamaya başladıktan sonra tek düşünebildiğim o günün benim düğün günüm olduğu gerçeğiydi. Bu çok sinir bozucuydu çünkü düğün günümün hiçbir anlamı yoktu. Ama sonuçta, adımı -geçici olarak ya da değil- verdiğim gün bir kadınla yatmak hiç de hoş değildi. Buna onur demezdim çünkü açıkça görülüyor ki bende pek onur yoktu ama bu bana... tatsız ve yanlışı geliyordu. Bu yüzden daha beni öpmeden, beni eve bırakmasını istedim.

Düşüncelerim o gece yüzüncü kez Kira'ya döndü. Kira ve şu aptal O isimli fareler. Tuhaftı, peki neden onu tekrar öpmek istememe neden *olmuştu*? Onu *doğru öpmek*. O ateşli saçlarını yumruğuma sararken onu uzun uzun ve sertçe öpmek? Belli ki bir şey benimle sağduyumun arasına girmişti.

Jade'in arabasının gözden kayboluşunu izledim ve bir dakika daha garaj yolunda durup cadı ruhlu, küçük karımı düşündüm. O sabah gelmeyeceğini, bu sahte evlilik fikrini iptal edeceğini ve bir gün önce liste ve şarapla ilgili olanlardan sonra taşınacağını tahmin etmiştim. Ve bunu isteyip istemediğime karar veremiyordum. Açıkça görülüyordu ki, iş ya da başka herhangi bir anlaşmada birbirimizi tamamlamıyorduk. Hâlâ şarap konusunu düşünüyordum ama gerçekten düşünecek olursam, onu çıplak gördüğümde işler benim için ters gitmişti. Eğer o görüntüyü beynimden silebilseydim, silerdim çünkü o zamandan beri onu düşünmeden edemiyorum. Tamamen istenmeyen... ve yine de tamamen inkar edilemez. Kulübesine girip onu çırlıçıplak gördüğümde şehvet beni öyle bir sarmıştı ki neredeyse destek için kapının pervazına tutunacaktım. Bir an için, dizlerimin bağının çözülmesine neden olacak kadar güçlü bir şeyin etkisine girmiştim, zihnim aniden ve kısa süreliğine boşalmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Nefesimi bedenimden çalan ve beni neredeyse arzuyla vahşileştiren şeyin kısmen durumun şoku olduğuna inanmak zorundaydım. Şimdi onu hayal ediyordum, zihnimin gözünde pürüzsüz, esnek cildi; gül rengi meme uçları olan dolgun, nefis göğüsleri; hafifçe genişleyen kalçaları ve küçük boyuna rağmen uzun ve biçimli bacakları canlanıyordu. Zayıftı ama giysileri ne kadar tatlı olduğunu gizliyordu. Ama artık biliyordum. Ve keşke bilmeseydim dedim. Bu, ayarladığımız iş ilişkisi için iyiye işaret değildi. Bu benim huzurum için de iyiye işaret değildi. Karım için şehvet dolu düşünceler beslemek istemiyordum. Bu öğleden sonra garaj yolunda belirdiğinde aklımdan geçenler gibi, bütün günü yatakta seks yaparak geçirmiş gibi görünüyordu, yanakları ve dudakları kızarmış, gözleri parlak, meme uçları sertleşmiş ve saçları çılgınca savrulmuştu. Kısa bir an için, kulübesinde biriyle seks yapıp yapmadığını merak ettim ve kıskançlık gibi şüpheli bir şey mideme kramplar girmesine neden *oldu*. Sonra da evde yalnız olup olmadığını merak ettim.

O küçük yatak, elleri kendi vücudunda... Tahrik olmuş bir kadının bakışını biliyordum. Bu beni Jade'in teklifini kabul edecek kadar çıldırtmış ve sinirlendirmişti.

Çıplak Kira'yı hatırlayınca vücudum zonkladı ve ona karşı verdiğim istenmeyen tepkiye içimden küfrettim. Hayır, karımı bu şekilde düşünmek beni kesinlikle huysuz ve düşmanca yapıyordu. Bugün başka kadınlarla yatmanın yasak olduğu tek gün olmalıydı, çünkü Kira'yı bu şekilde düşünerek hayatta kalmamın imkânı *yoktu*. Başka istekli bedenlerle dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, bu gece neredeyse gösterdiğimden daha dikkatli olmalıydım. Adımı ve nerede yaşadığımı bilen kadınlarla vakit geçirmek, Kira'yla özel hayatlarımızı gizlilik içinde yürütmek konusunda yaptığımız anlaşmaya tam olarak uymuyordu. Ve şimdi evliliğimizin bu kısmını bir an önce bitirmek için daha da fazla neden vardı, böylece bir an önce başımdan gitmiş olacaktı.

Kira. O artık benim karımdı.

Hayır, gerçekten değil. Kapa çeneni. Bunu kendine tekrarlamayı bırak.

Dün biraz ateşliydi. Bu sabah, ona verdiğim iffetli öpücüğe gülmesi, Tanrı'nın ve mahkemenin atadığı tanışımızın önünde kanımı ısıtması ve - bilerek ya da bilmeyerek- onu platonik olmayan bir şekilde tekrar öpmem için bana meydan okuması *dışında* sessiz ve bastırılmıştı.

Lüksün kucağında büyümüşü ve yine de (Charlotte'un bana söylediğine göre) yarım gününü o küçük kulübenin iğrenç banyosunu temizlemekle geçirmiş ve şimdi orada yaşıyordu. Tam bir muammaydı. Onu çözemiordum ve bunu deneyecek ne zamanım ne de isteğim vardı. Yine de, her nedense, ortaya koyduğu zorluklarla başa çıkmanın cazibesine, gözlerindeki o ateşi parlatma arzusuna karşı koymakta zorlanıyordum. Bunu zaten arzuluyordum. Öfkeleniği zamanki görüntüsü - yanakları kızarmış, gözleri öfkeyle dolu ve yanıyor... Beni sürekli dengede tutuyordu ve hayatım boyunca bundan neden bu kadar hoşlandığımı anlayamadım. İşte bu yüzden

O aptal listesiyle onunla dalga geçti ve işler o andan itibaren yokuş aşağı gitti.

Ve artık evliydik. Boşanma bizi ayırana kadar.

Eve geri dönmek için döndüğümde yukarıdan gelen seslere benzeyen bir şey duydum. Kaşlarımı çatarak döndüm ve karanlık gökyüzüne baktım. Hayır, sesler daha öteden, Kira'nın kulübesinin hemen kenarından geliyordu. Kafam karışmış bir halde yavaşça o yöne doğru yürüdüm. "Alo?" diye seslendim. Sesler kesildi, ancak küçük, boğuk bir kahkaha duyduğumu sandım.

"Kim var orada?" Tekrar seslendim, bu sefer daha yüksek sesle. Cevap yoktu.

"Ah!" Küçük ve sert bir şey kafama çarptığında ve yukarıdan daha boğuk kahkahalar geldiğinde söyledim. Boynumu büktüm. Biri ya da birkaç kişi ağaçların tepesindeydi. Başka bir meşe palamudu kafatasıma temas etti ve homurdandım. *Bu da neydi böyle?* "Yukarıda kim var?" fkeyle tekrarladım. "Polisi aramadan önce hemen aşağı in." Sessiz bir an oldu ve sonra birinin aşağı indiğini duydum. nce bir çift kaslı, kot pantolonlu bacak belirdi ve ardından Virgil'in kafası göründü. Zıplayarak aşağı indi, bana endişeyle bakarken başı eğikti.

"Ağalarımın arasında ne yapıyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Ben, şey, efendim, birkaç dilek yıldıza yakalayıp yakalayamayacağımızı görmek istedik, bakın... Kira ve ben, düşündük ki..."

"Kira?" diye sordum, tam o sırada ince ve biçimli bir çift bacak daha belirdi. Kira önümde ayağa kalktı, yapraklar elbisesine yapışmıştı ve o lanet ipeksi saçları yüzünün etrafına dağınık bir şekilde dökülüyordu. Tıpkı o akşam olduğu gibi yanakları kızarmıştı ve zor nefes alıyordu. Ama bu sefer alkol gibi kokuyordu. Yeni karım ağaçlara tırmanıyordu... *sarhoştu*. Çenemi sıktım. "Yani... sen delisin," diye ilan ettim.

"Merhaba kocacığım," diye hafifçe geveledi. "Randevun nasıl geçti?"

"Randevum... Kira, kendi boynunu ve Virgil'in boynunu da kırabileceğinin farkında mısın? Sanırım bu senin fikrindi."

Kira, az önce müdürün odasına gönderilmiş küçük bir ocuk gibi görünen Virgil'e baktı.

"Aslında hepsi benim fikrimdi," diye itiraf etti Kira, dik durup kollarını ggslerinin altında kavuşturarak. "Bütün gün bir aēata otursan insanları doyasıya izleyebileceēini biliyor muydun? Kimse kafasını kaldırıp bakmaz. Bu çok ilginç bir şey."

"Hmm. Çok fazla aēa tırmanma deneyimin var o zaman?" Eēildi ve ben onu düzelttim. "Oldukça fazla."

"Ve tabii bir de dilek yıldıızı meselesi var."

"şey, evet, o. En azından deneyebiliriz, deēil mi? Hiç kimse ormandaki kulübesinde oturup dēn gecesi tek başına içerek bir yere varamaz." Sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı, belki de tarif ettiēi kişinin kendisi olup olmadıēını.

"Gelecekte lütfen alışanlarımı bu tür gösterilerin dışında tutar mısınız? Virgil'in annesini arayıp oēlunun aēatan yuvarlandıēını söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Oh, hiç tehlike yoktu. Yani, çok az. Bu aēalara hiç tırmanmadın mı? *Mükemmel* tırmanma aēalarıdır. Dalları" -küçük bir hıçkırık çıkardı- "ok büyük, güçlü ve geniş. Birinin üzerinde uyuyabilirsin."

"Sarhoşsun, Kira. Eēer bir aēa dalında uyumaya alışsaydın, yarın seni yerden kazıyacaktım."

Sanki komikmiş gibi güldü. "Cidden, bu aēalardan birine tırmandıēına emin misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?" diye fısıldadı. "Neden?" Bana çok ciddi baktı, yüz ifadesi sanki daha önce hiç hava solumayı denemediēimi itiraf etmişim gibi şaşkındı.

Cevap vermeden, ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri gidip gelen Virgil'e döndüm. "Ranzana geri dnmelisin Virgil."

"Evet, efendim," diye mırıldandı. Kira'ya döndü, yüzü sanki Kira güneşmiş de o karanlığa bakıyormuş gibi aydınlandı - bu özel durumda karanlık olan bendim. Kira'ya yetişkin bir erkekte gördüğüm en aşık gülümsemeyi takındı ve utangaç bir ifadeyle, "İyi geceler Bayan Kira," dedi.

Kira ona sıırttı ve ben hafifçe irkildim. İşte oradaydı. İnternetteki fotoğrafta gördüğüm gamze. *Virgil'in* gamzesi vardı. Bende hiç gamze olmamıştı, bir kere bile. Muhtemelen asla da olmayacaktı, özellikle de bu geceden sonra.

"*Bayan Kira*," diye düzeltti, göz kırparak.

Virgil bana, ona bu lanet işi veren ben olmama rağmen şüpheci olduğuna yemin ettiğim bir bakış attı ve sonra Kira'ya başını salladı, dönüp uzaklaşırken tekrar gülümsedi. Küçük cadıyla yüzleştim. Birkaç dakika birbirimize baktık. "Babam buna asla izin vermezdi," dedim. "Ağaçlara tırmanmak."

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Gözleri benimkilerle buluştu ve sarhoş olduğu belli olmasına rağmen ifadesi yumuşadı. "Babam da buna izin vermezdi."

"Anladığım kadarıyla dinlememişsin?" Kaşlarımı kaldırdım.

Hafifçe güldü ve başını salladı, aniden ona uzanmak istememe neden olacak şekilde üzgün görünüyordu. Ama sonra gülümsedi ve bakışlarını yukarıdaki ağaca doğru kaldırdı. "İtaat konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadım. Ya da uysallıkta. Ya da sivri dilimi dizginlemekte. Berbat bir eş olurum." Yine hafifçe sallandı ve küçük bir kahkaha atarak bana doğru bir adım attı.

Onu üst kollarından yakaladığımda şakasına gülümsemekten kendimi alamadım.

Birden aklına bir şey gelmiş gibi oldu. "Babamdan bahsetmişken, sana özel hayatın hakkında ketum olmanı söylemiştim. *Sağduyulu*." Kelimeyi uzatarak bana doğru eğildi. "Bu çok önemli."

Boğazımı temizledim. "Baban için fazla endişelenmediğini söylediğini sanıyordum."

Omuzları düştü. "Her zaman babam için endişeleniyorum," diye fısıldadı, uzaklarda bir yere bakarak. Gözleri tekrar bana odaklandı ve daha dik durdu. "Sadece belaya davetiye çıkarmak istemiyorum."

Tekrar sallanırken ona verdiğim tek cevap "Not edildi" oldu. "Tamam küçük cadı, hadi seni ormandaki kulübene geri götürelim." Neredeyse yine evdeki misafir odalarından birini teklif edecektim ama beni daha önce de geri çevirmişti ve açıkçası aramızda mesafe olmasının daha iyi olacağını düşünmüştüm - zaten düşündüğümünden daha fazla düşünmek istemediğim bir sürü nedenden ötürü.

Kulübesinin kapısına vardığımızda bana döndü, gözleri kamaşmış, yanakları kızarmıştı. Başını eğdi ve tepesindeki ağaçların yaprakları rüzgârda savrulurken, yüzüne vuran bir ay ışığı yeşil gözlerinin zümrüt gibi parlamasına yetecek kadar aydınlattı. Belki de bu gece erken saatlerde toplanmış olan saçları neredeyse tamamen çözülmüştü ve her zamanki gibi ipeksi dallar yüzünü çevreliyordu. Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve ben bir anlığına sersemlemiş gibi hissettim. Bu kızın sadece güzel olduğunu mu düşünmüştüm? Ben yaşayan en aptal adamdım.

Kör bir aptal.

Tam bir moron.

Çok güzeldi.

Mantıksız bir şekilde kendimi kandırılmış hissettim, sanki küçük cadı bana bir çeşit büyü yapmıştı. Belki de o kadar mantıksız değildi, muhtemelen öyleydi.

Topuklarımın üzerinde döndüm. "İyi geceler," diye seslendim omzumun üzerinden, kulübesinin kapısından çıkana kadar bekleme zahmetine bile girmedim. Evime geri döndüm ve *çok* soğuk bir duş aldım.

Sonraki birkaç gün boyunca Kira'dan uzak durdum. Meşguldüm ama bundan da öte, o beni rahatsız ediyordu ve dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yoktu. Şu anda zamanım olan ya da arzuladığım tek kadın arkadaşlığı çok geçici ve kuşkusuz çok sığdı. Karımla ilişkiye girmek neredeyse her açıdan kötü bir fikir olurdu.

Aramızdaki tek temas, evlilik cüzdanımızın onaylı bir kopyasını talep ettiğini, ancak bunun işleme konması ve postalanmasının birkaç hafta alacağını bildiren mesajıydı. Daha çok bekleyecektik ama bir adım daha yaklaşmıştık. Birkaç hafta sonra ikimizin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu çek elimizde olacaktı. Son.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, umurumda da değildi. Ya da en azından kendime sürekli bunu söylüyordum. Her halükarda, o da benden kaçtığı için yeterince mutlu görünüyordu. Normal yemek saatlerinin hiçbirinde ortaya çıkmadı ve Charlotte'a bağda yemek yiyip yemediğini sormayı reddettim. Yine de onu orada burada koşuştururken gördüm ve birlikte çalıştığım adamlara birkaç kez öğle yemeği getirmiş olabileceğini düşündüm. Ben hep evde yediğim için emin olamadım ve onlara da sormadım.

Evlendikten bir hafta sonra, José, Virgil ve bir gün önce işe aldığım iki yeni yarı zamanlı elemanın çalıştığı üzüm bağlarına doğru tepeden aşağıya doğru yürüyordum ki, gördüğümü sandığım şeyi gerçekten gördüğümünden emin olmak için gözlerimi kısarak durdum. Kira tek ayağının üzerinde duruyordu, diğer ayağını da asmaların çevresinde hareket eden traktörlerden birinin arkasına uzatmıştı. Bir elinde uzun bir kurdele vardı ve onu havada sallıyordu. Ben izlerken bacaklarını değiştirdi ve kollarını önüne doğru açarak bir tür poz verdi. Adamlar tezahürat yapıp alkışladılar, sanki performansını puanlıyormuş gibi parmaklarını kaldırdılar. Onlara doğru döndü, traktör hala hareket ediyordu, José direksiyondaydı ve derin bir reverans yaptı, uzun, gevşek saçları öne düştü ve sonra ayağa kalktı ve etrafında döndü, bacağını balerin tipi bir pozla tekrar yukarı kaldırdı. Kalbim panikle yerinden fırladı ve nefesim kesildi.

tehlikeli bir numaraydı, bu da bacaklarımı tekrar hareket ettirdi. Ona doğru yarı yürüdüm-yarı koştum. Yaklaştığımda José olduğum yere baktı, traktörü yavaşlatırken yüzündeki gülümseme kayboldu ve sonunda tamamen durdu. Kıpırdamadan onlara baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonunda, "Ne halt ediyorsunuz siz?" diye bağırmayı başardım.

José boynunu kaşdı ve akıllıca başka tarafa baktı, Kira ise daha dik durdu ve meydan okurcasına bana baktı. Traktörün yolunun sağındaki bir ağacın dibindeki battaniyenin üzerine serilmiş In-N-Out Burger paketlerini işaret ederek, "Öğle yemeğini aşağıya getirdim," dedi. "Onlara sirke katılmak için kullanmayı planladığım rutini gösteriyordum. Bir filin sırtında dans eden kız olacaktım. Bunu yıllar önce en iyi arkadaşım Kimberly babamın golf arabasını sürerken mükemmelleştirmiştım. Hepimiz çocukluk hayallerimiz hakkında konuşmaya başladık ve..." Adamlara gülümseyerek konuşmasını sonlandırdı.

"Belli ki öyle," dedim, sesimde alaycı bir ton vardı.

Bir anlığına mahcup görünecek kadar zarafet ve bilgelik sahibiydi. Ama sonra o küçük çene tekrar yukarı kalktı ve gözlerinde ateş dans etti. "Sadece biraz eğleniyorduk, senin vaktinde de değil. Onların öğle yemeği molasıydı." Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Bu benim ekipmanım, Kira. Eğer yaralanmış olsaydın, sorumlusu ben olurum." O cevap vermeden önce José'ye baktım. "Peki ya sen? Kendin için ne söyleyeceksin?"

José omuzlarını silkti ama saklamaya çalışmasına rağmen yüz ifadesindeki eğlenceyi görebiliyordum. "Hanımefendi bir traktörün arkasında dans etmek istediğinde ben kim oluyorum da ona hayır diyebiliyorum? Bu üzüm bağının yarısı onun."

Dişlerimi sıkarak ona baktım. Kira'yla imzaladığımız evlilik öncesi anlaşmanın tam şartlarının üzerinden geçmeyecektim, ama her halükarda José'nin çok eğlendiğini görebiliyordum, bu yüzden zaten bir önemi olmayacaktı. *Hain*. Kira'ya sanki aya asılmış gibi bakan adamlara baktım.

"İn aşağı," dedim, bir hafta içinde ikinci kez gelinime yüksek ve tehlikeli bir yerden inmesini emretmek zorunda kaldığımı hatırlayarak. "Artık bağ evimde ağaçlara tırmanmayacak, traktörlerin üzerinde dans etmeyeceksin."

Gözlerini kısarak bana baktı, yüz ifadesinden meydan okuduğu anlaşılıyordu. Kollarını kavuşturdu. "Peki ya yaparsam?" diye meydan okudu.

"Eğer yaparsan, sana gerçekten ne kadar ejderha olabileceğimi gösteririm," dedim soğuk bir sakinlikle.

Yumuşak, zarif bir manevrayla aşağı atladı, ayaklarının üzerine mükemmel bir şekilde indi ve küçük bir reverans daha yaptı. "Belki de," dedi, dimdik durup kurdelesini havada sallayarak, "ejderha terbiyecisi olmak için pratik yapmalıydım!" Uzun, kumral saçları hareket ettikçe etrafında dönüyor, ağır ipek dalları koyu pembeye çalan yanaklarını okşuyordu. Yaklaştım ama kurdelesini önümde bir ileri bir geri savurdu.

"At silahını cadı," diye hırladım, damarlarımda sıcak kan dolaşıyordu.

"Yoksa ne olur?" diye sordu.

"Yoksa seni kendim silahsızlandırırım." Sonra onu dizlerimin üzerine yatırarak ve ona bir ders vermek için o eğreti kırbacı kullanacaktım.

Çenesini kaldırdı ve bana doğru zıpladı ve sonra tekrar hızla uzaklaştı, tüm çevikliği ve zarafetiyle benimle alay ediyordu. "Oh, sana meydan okuyorum," dedi, gözlerinde ateşli ve heyecan verici bir şey parlıyordu. "Bana o ejderha tarafını *göster*. En kötüsünü yap."

Meydan okumaya hemen müdahale ettim. "Ejderha gibi mi? Daha ejderhamsı bir *bakış* bile atmadın." Tam kurdelesini bana doğru savurduğu sırada hamle yaptım ve çenemde kesici bir acının sıcak sızısını hissettim. Donup kaldım.

Beni kırbaçlamıştı!

Küçük cadı beni kelimenin tam anlamıyla kırbaçlamış ve... kanımı çekmişti! Bir an için afalladım, elim yavaşça çeneme gitti ve orada parlak kırmızı bir leke ile karşılaştım. Gözlerim Kira'nınkilerle buluştuğunda vücudumda sıcak bir ateş tutuştu. Belli ki o da benim kadar afallamıştı. Kocaman gözleri

Kalın kurdeleyi eline aldı ve az önce ne olduğunu anlayamamış gibi tekrar yanağıma baktı. Ağzı açıldı ama sonra tekrar kapandı.

"Koşun, Bayan Kira!" Virgil'in aniden seslendiğini duydum. Ona dönüp baktığımda ellerini ovuşturuyordu, bize bakarken yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

Kira küçük bir çığlık attı, kurdelesini/kırbacını bıraktı ve Virgil'in önerdiği gibi yaptı. Adamlarımın her birine ters ters bakmak için bir an ayırdım. *Kira'nın adamları demek* daha doğru olur.

"Aslında onun hatası değildi, efendim," dedi José. "Onu cesaretlendirdik. Görünüşe göre ikiniz de iyi bir cesarete karşı koyamıyorsunuz." Gülmemek için kendini zor tutuyordu ve bu konuda çok kötü bir iş çıkarıyordu.

Ona en sert bakışımı attım. "Gelecekte," dedim Kira'nın koştuğu yöne dönerek, "lütfen karımı hareketli ekipman üzerinde tehlikeli hareketler yapmaya cesaretlendirmekten kaçınin."

"Evet efendim," diye mırıldandığımı duydum arkamdan. Hızımı artırdım ve çekilmez veledin peşinden koşmaya başladım.

Sanki kulübesine mi yoksa ana eve mi gitmesi gerektiğine karar veriyormuş gibi önümde durakladığını gördüm. Büyük olasılıkla Walter ve Charlotte'tan destek alacağını düşünerek ana evi seçti. İkimiz de kulübesinde kilit olmadığını biliyorduk.

Arka kapılardan birinden kaçmaya çalışacağını düşünmüştüm ama eve girdiğimde antrede durmuş, nereye gideceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

Kapı arkamdan hafifçe tıklatıldı ve çenemden aşağı damladığını hissettiğim kanı silmek için tişörtümün kenarını kullandım. Tişörtü indirdiğimde gözlerinin çıplak karnımda olduğunu gördüm. Sertleştiğimi ve şiştiğimi hissettim, kanım hızla pompalanıyordu. Lanet olsun ona.

"Bir kazaydı," dedi ve sanki o yöne doğru kaçmaya çalışmayı düşünüyormuş gibi merdivenlere baktı.

"Neden çoğu kişiden daha fazla kazaya meyilli görünüyorsun? Ve Kira" -başım la arkasını işaret ettim- "eğer seni yakalamayı aklıma koyarsam, o merdivenin yarısını bile çıkamazsın."

Gözleri büyüdü ve kararlılık yüz ifadesini doldurdu. Mutfağa doğru sağa dönmüş gibi yaptı ve sonra ani bir hamleyle sola, oturma odasına yöneldi. Peşinden gittim, onu kovalamak tüm duyularımı heyecanlandırıyor ve vücudumda uyarılmanın artmasına neden oluyordu.

Kira kanepeye doğru koştu ve üzerine tırmanmaya çalışırken hemen arkası ndaydım. Çığlık atıp benimle mücadele ederken onu aşağı çektim. "Charlotte!" Kira çığlık attı. "Walter!"

Onu altına almayı ve kollarını tutturmayı başardım ve bunu yaptığım da, yüzüne zaferle bakarken, sanki bir darbe bekliyormuş gibi irkildi ve başını çevirdi. Donup kaldım, hemen onu bıraktım.

"Sana vuracağımı mı sandın?" diye sordum.

O muhteşem gözlerini kırıştı rarak bana baktı, aniden kararsız ve çok genç görünü yord u .

Şefkat göğs üm ü doldurdu, hissettiğim öfkenin yerini aldı. "Sana asla vurmazdım."

Gözlerini etrafta gezdirdi. "Ben... Biliyorum," dedi ama ses tonundan tam olarak emin olmadığı anlaşılı yordu.

"Gray? Kira?" Arkamdan Charlotte'un sesini duydum ama kıpırdamadım ve kafamı kaldırmadım, Kira da kafasını çevirmedi.

"Biz iyiyiz Charlotte," dedim ısrarla.

"Duydum-"

"Biz iyiyiz Charlotte," diye tekrarladım. "Bize bir dakika verin lütfen."

Bir an tereddüt etti ve sonra ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Kira hâlâ iri ve dikkatli gözlerle beni izliyordu. Birine vurmaktan tutuklandığım için ona vuracağımı mı düşünüyordu? Hayır, bana karşı her zaman korkusuzca davranmış, *bu* duruma gelene kadar asla geri adım atmamıştı. özel bir pozisyon.

"Daha önce biri sana vurdu," diye tahmin ettim.

Bakışları benimkilerle temas halindeydi. "Evet," diye fısıldadı.

Uzun bir nefes vererek gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda hâlâ bana bakıyordu, bakışları çenemde tamamen unuttuğum kesiğe sabitlenmişti. Gerçekte, neredeyse bir sıyrıktı. O aptal kurdele bana tam isabet etmiş olmalıydı - bir kurdele tarafından kesilme ihtimali neydi ki?

"Seni incittim," dedi, sesi pişmanlık doluydu. Vücudum onunkine bastırılmıştı, hafif çiçek kokusu beni sarmıştı, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Gözleri şefkatli bir ilgiyle doluydu ve o kadar güzeldi ki kalbim hızla çarpıyordu.

Kendimi durduramadım. Dudaklarımı onunkilere doğru indirdim. Hafifçe irkildi ve birbirimizin açık gözlerine baktığımız gergin bir andan sonra koltuğa geri yaslandı ve kollarını boynuma doladı, göz kapakları titreyerek kapandı.

İnledim ve ağzının sıcak girintilerine girmeden önce dilimi dudaklarının tüm hatlarını izlemek için kullandım. Tadı tatlılık ve ateş gibiydi, elimi vücudunun altına götürüp omurgasının kıvrımlarını okşarken dili benimkine dolanmak için uzandı. İçime doğru kamburlaştı. Dillerimiz oynaşırken öpüşme ateşli bir yoğunluğa büründü. Şehvet, şimşek gibi keskin ve ani bir şekilde aramızda yaylandı. Altımda kendini çok *iyi* hissediyordu. Kontrolümün elimden kaydığını hissettim ve bu duygunun şoku endişe verici olduğu kadar şaşırtıcıydı da. Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve yüzüne baktım; yanakları kızarmış, dudakları öpücüğümünden ıslanmış ve kızarmış, gözleri yarı kapalı. *Büyüleyiciydi*. Maun rengi ipek saçlarından bir tutam aldım ve parmaklarımda hissettim. "Bu saç..." Nazikçe mırıldandım.

Gözlerini kırptırdı, yüz ifadesi temkinli bir şaşkınlığa büründü. Kıpırdandı ve sert, ağrıyan kasıklarına doğru hareket ederken nefes nefese kaldım. Altımdan kaydı ve aniden doğruldum. Ona doğru uzandım ama bana neredeyse suçlayıcı bir şekilde bakarak geri çekildi. Elimi açtım

Bir Şey söylemek için ağızımı açtım -ne söyleyeceğimi bilmiyordum- ama ben söyleyemeden döndü ve yine koşmaya başladı.

ONUNCU BÖLÜM

Kira

Ne halt olmuştu? Bir an beni öldüreceğini düşünmüştüm, ama bir an sonra beni öpüyordu! Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, sanki o anı rüyamda görmüşüm gibi ağzının şefkatini hissetmek için hafifçe bastırdım.

Beni öpmüş olmasından daha da kötüsü, ona ne kadar acınası bir şekilde karşılık verdiğimdi. *Tekrar*. Zihnim geri çekilmem için bir sürü sebeple doluydu. Ama kendimi hareket etmeye zorlayamamış, bunun yerine ne kadar hoşuma gittiğini ona göstermişim. *Ne kadar aşağılayıcı*.

Özellikle de düğün gecemizde şeftaliyle yaptığı şeyden sonra. *Jade*. Tadının hala onun gibi olmamasına şaşırdım.

Yatağıma uzandım, paslı yatak yayları yüksek sesle gıcırıyor ve sıkıntılı iniltilerine karışıyordu. Başka bir kadınla buluşmaya gittiği ve muhtemelen onunla yattığı günden beri ondan kaçırıyordum ve tam tersi de geçerliydi. O günü hatırlayınca yüzümü buruşturdum ama olanlardan sonra yaptığım gibi omuz silkmek için elimden geleni yaptım. Çoğunlukla da başarılı oldum. Ve gerektiğinde, artık kulübemde bulundurduğum birkaç şişe şarabın da yardımıyla. Şimdiye kadar, Grayson Hawthorn'la evli olmak beni ağır bir

kirli bir bahçıvan kulübesinde yaşayan bir içiciydim. Koşullarımı iyileştirme planım şu ana kadar harika gidiyordu!

Tekrar inledim ve sırt üstü döndüm. Öpücüğü anlamamıştım çünkü onun tipi olmadığımı ve bu fikre kapılmamam gerektiğini açıkça belirtmişti. Ve sonra bunu mu yapmıştı? Öfkeyle yapmış olmalıydı; başka bir açıklaması yoktu. Şüphesiz beni ilk öptüğünde yaptığına benzer bir şeydi: üstünlük sağlama çabası. Kafa karıştırıcıydı ve beni asık suratlı hissettirdi. Ama iki seferde de kısmen suçlu olan bendim. Bunu geride bırakabilirdik. Sadece birbirimizi görmezden gelmeye geri dönmemiz gerekiyordu.

Ve hayatımda bir kez olsun fevri kaçışlarımı kontrol etmek zorundaydım çünkü bunlar açıkça Grayson'ı tetikliyordu. Belli ki ağaca tırmanmaktan hoşlanmamıştı ve traktör dansını daha da az takdir etmişti. Ama doğruyu söylemek gerekirse? Sıkılmıştım. Babam çok fazla boş zamanın her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkardığını söylerdi. Muhtemelen en azından bu konuda haklıydı. Ama hayat o kadar çok olasılıkla doluydu ki, neden bir gününü bile *sıkılarak* geçiresin ki? Hareketsizliği kabullenmekte her zaman sorun yaşamışımdır.

Gözlerimi tavana diktim. Yapmam gereken şey San Francisco'ya gitmek ve desteklediğim çeşitli hayır kurumlarında çalışarak birkaç hafta geçirmektir. Başkaları için bir fark yaratacak şekilde meşgul olmayı arzuluyordum. Ancak, yanıma biraz para almak istediğim için gitmemiştim. Ayrıca resmi evlilik cüzdanımızı alana ve vakıf parası gelene kadar kalacak geçici bir yer bile tutamayacaktım.

Dağınık düşüncelerim kapımın yüksek sesle çalınmasıyla bölündü. Çabucak ayağa kalktım. "Kim var orada?"

"Benim." *Grayson*.

"Meşgulüm," diye seslendim. Onunla yüzleşmeye hazır değildim. "Git başımdan."

"Kira." Sesinde belli belirsiz bir kızgınlık vardı. "Bu kulübenin kilidi yok. Bana izin versen de vermesen de içeri gireceğim. İzin almayı tercih ederim."

Ellerimi yumruk yaptım. "Peki, içeri gel," diye homurdandım.

İçeri girişini ve ön odaya doğru ilerleyişini dinlerken kıpırdamadan durdum. Ve sonra odanın kapısında duruyordu. Gözlerimi kaçırdım çünkü ne kadar yakışıklı olduğunu ve bir öpücük için gerçekten çaba sarf ettiğinde yumuşak, dolgun dudaklarının benimkinde ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmek istemiyordum. Dilimde hâlâ onun tadını alabildiğimi düşünmek istemiyordum.

"Az önce olanlar hakkında konuşmalıyız," dedi.

"Ne?" Bedenimi pencereye doğru çevirerek kayıtsızca sordum.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu ve ses tonundaki mizah notasını duydum. "Eğer öpücüğüm bu kadar unutulduysa, belki de tekrar denemeliyim. İlk seferine kıyasla kendimi geliştirdiğimi sanıyordum ama belki de daha fazla pratik yapmamız gerekiyordur."

"Hayır," dedim ve ona doğru döndüm. Bir nefes aldım. "Hayır, buna gerek yok. İkimiz de... hararetliydik. Duygular yüksek olduğunda bazen böyle şeyler olur. Önemli bir şey değil." Elimi salladım. "Bundan herhangi bir fikir edinmeyeceğimden emin olabilirsiniz. *Hayali fikirler* yok."

Bana karşı konulmaz bir çekicilikle dolu çocuksu bir yarım gülümseme verdi ve eminim ki kadınların her saat başı ona atlamasına neden oldu. Jade gibi kadınlar. Düğün gecemizde yattığı kadın. Bunu tekrar düşündüğümünden değil, çünkü düşünmüyordum. Bir adım daha yaklaştı. "Belki de bazı hayali düşüncelere kapılan benimsin."

"Oh." Nefesim aniden kesildi ve bir ciğer dolusu hava aldım. "Şey, bu da iyi bir fikir değil. Sadece işleri karmaşıktırır. Ayrıca, ben senin tipin değilim, unuttun mu?"

Daha da yaklaştı. "Sanırım bu konuda yanılmış olabilirim, Kira."

Nasıl yanlış? "Beni öldürmek istedin," diye hatırlattım ona. Ama kalbimin hızlandığını da inkâr edemezdin.

"Evet, şey, maskaralıklarını dizginlemen gerekiyor. Ağaçlara tırmanmak ve traktörlerin üzerinde dans etmek... Yaralanmana izin veremem. Ayrıca, adamlarımın önünde benimle alay ettin ve sonra beni kırbaçlayıp kan akıttın."

O böyle söyleyince.

"Kazayla," diye savundum, kırbaçlama kısmıyla ilgili olarak. Gözlerim çenesindeki küçük kesiğe kaydı ve içimi bir suçluluk duygusunun kaplamasına engel olamadım.

Saçımdan bir tutam aldı ve kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerim yüzümün kenarındaki parmaklarını izledi. Yakınlığı beni karmakarışık ve şaşkın hissettiriyor, bariz erkekliği uzuvlarımı jöleye çeviriyordu. Vücudunun sıcaklığını kendi vücudumda hissedebiliyor, kıyafetlerinin altındaki gergin kasları hayal edebiliyordum. Gözlerim güzelce oyulmuş ağzına kaydı ve benimkinin üzerindeki hissini hatırlamadan edemedim. Dudaklarımı yaladım ve bakışları dilimi takip etti.

"Bunun bir kaza olduğunu biliyorum," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. Zihnim ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamak için çabaladı. "Nedense seninleyken özellikle..." Doğru kelimeyi arıyor gibi görünerek durakladı.

"Sürüngen mi?" Dik durarak ve üzerimdeki etkisinden kurtulmaya çalışarak teklif ettim.

"Huysuz," diye düzeltti, beni etkisiz hale getirmek için orantısız bir sırtıma yaptı, emindim. Ama işe yaramadı. Çoğunlukla.

Gözleri birkaç dakika yüzümde gezindi. "Biraz muhasebe deneyiminden ve çalışmak istediğinden bahsetmiştin. Eğer bunu kastettiysen-"

"Çalıştım. Babamın ofisinde çalıştım. Sekreterlik, muhasebe..."

Kısa ve öz bir şekilde başını salladı. "Tamam. Evdeki ofis artık senin. Son zamanlarda bir şeyler düzenlemek için fazla zamanım olmadığını söylediğim için üzgünüm. İşin senin için biçilmiş kaftan olacak."

"Sıkı çalışmaktan korkmuyorum."

Bana bakarken yüzü dalgınlaştı, gözleri karanlık ve anlamsızdı, o inanılmaz uzunluktaki kirpikleriyle kaplanmıştı. İçinde durduğumuz odaya baktı, gözleri o sabah koyduğum çiçek vazolarına takıldı ve sonra tertemiz banyonun açık kapısına doğru ilerledi. "Evet, bunu görebiliyorum."

Gurur göğsümü doldurdu. Hayatım boyunca erkeklerden karakterim ya da iş ahlakım hakkında çok az iltifat almıştım. Bu dört kelimenin benim için ne kadar önemli olduğundan neredeyse utanıyordum. Onları kafamda evirip çevirip birkaç dakika tadını çıkarmak ve gözlerindeki etkilenmiş bakışa takılıp kalmak istedim ama Grayson tekrar konuştu. "Belki de ilişkimizi tanımlarken aceleci davrandık," dedi. "Biz evliyiz. Belli ki aramızda bir çekim var. Bunu keşfetmememiz için bir neden var mı?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Her şeye rağmen benden etkilenmiş miydi? Beni mi istiyordu? *Neden istiyordu?* Azgın olduğu ve ben de uygun olduğum için mi? İlk kez bir erkekle birlikte olduğum anı hayal ettiğimde içimde bir gümbürtü hissettim. Geri çekildim ve aşağı baktım, o koyu renk gözlerle göz teması kuramadım - şimdi yakından gördüğüm gözler kahve çekirdeklerinin zengin rengiydi. Hiç de siyah değil, en koyu, en koyu kahverengiydi. "Keşfetmen gereken Yeşim var," diye hatırlattım ona. *Acı değildi, hiç de değil.*

"Jade ile yatmadım, Kira. Onu öpmedim bile. Sen haklıydın. Sağduyulu olmazdı ve doğru olmazdı. İstemediğimden bahsetmiyorum bile. Bunu sana daha önce açıklayamadığım için özür dilerim."

Alay ettim ama içime serin bir merhem yayılmıştı - sadece Jade'le yatmamıştı, aynı zamanda yaptıklarının ilişkimizin meşru olmaktan çok daha az görünmesine neden olabileceğini fark etmişti. Çenemi kaldırarak, "Tedbirli davranmadığını fark etmene sevindim ama bunun dışında Jade'le *ne* yaptığın pek umurumda değil," diye ısrar ettim.

Sadece gülümsedi. "Peki ne diyorsun? Bizim hakkımızda?"

Korku yavaş yavaş içime işledi. Hayır. Hayır, Ejderha'yla oraya gitmeye hiç niyetim yoktu. Muhtemelen yatağında ne yapacağını çok iyi bilen sayısız kadınla birlikte olmuştur. Ben onlarla kıyaslanamazdım. Ama korkunun ardından kızgınlık geldi. Artık beni çekici bulduğuna göre, ayaklarına kapanmam mı gerekiyordu? *Hayır.* Başımı salladım. "Bu iyi bir şey değil

ve zaten ilgilenmiyorum. Senden pek hoşlanmıyorum ve seni... itici buluyorum. Aslında iğrenç. Açık konuştuydum özür dilerim ama gerçek bu."

Sanki az önce onu aşağılamamış ve reddetmemişim gibi kıkırdadı. Tanrım, aklı başında hiçbir kadının onu çekici bulmayacağını biliyordu. Ayrıca, on beş dakikadan kısa bir süre önce öpücüğüne nasıl karşılık verdiğimle ilgili küçük bir sorun vardı...

"Ayrıca," diye devam ettim daha da vurgulamak için, "hazımsız bir sürüngenin tavırlarına sahipsiniz."

Dudağının kenarı titredi. "Eğer aklıma koyarsam medeni olabilirim," dedi.

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Bunu sana kanıtlayacağım. Saat altıda hazır ol. Ben seni alırım. O düğün yemeğini hiç yemedik."

Bekle, ne? Hayır. "Meşgulüm," diye bağırdım o arkasını dönerken. "Saat altıda," diye bağırdı.

Dişlerimi sıktım, onu ekmeyi düşündüm. Ama gerçek şu ki, acınacak derecede yalnızdım ve bir haftadır canım sıkılıyordu. Dışarıda bir akşam yemeğine karşı koymak zordu - kocamla olmak zorunda olsa bile.

İçimi çektim, bir ayağımdan diğerine geçtim. Ve ayrıca? Belki konuşmak, birbirimizi biraz tanımaya çalışmak ve daha iyi bir başlangıç yapmak iyi olurdu. Tek seferlik bir yemek randevusu. Böylece, onun kitaplarını yazmaya başladıktan sonra Çok Kötü Fikirler üretmeye daha az meyilli olurum. Vakıf parası geldiğinde onun da çok meşgul olacağından bahsetmiyorum bile. İşler yoluna girecek ve ben farkına bile varmadan buradan ayrılıp Grayson Hawthorn'u sonsuza dek hafızamdan silebilecektim.

Bavuluma doğru adım attım. Ama önce... Gecikmiş düğün yemeğim için ne giymem gerekiyordu?

Grayson'ın kamyoneti saat tam altıda kulübemin önünde durdu. Derin, güçlendirici bir nefes aldım ve çalıların arasından yavaşça yürüdüm. Yolcu tarafındaki kapıda durmuş, kapıyı açık tutuyordu. "Vay, vay," dedim, "kullanmak istediğin zaman terbiyeli oluyorsun. Kim tahmin edebilirdi ki?" Gülümsemesi çok memnun, kesinlikle dispeptik olmayan bir sürüngenin gülümsemesiydi - tatlı, şeytani bir pırıltıyla. Elini tuttum ve taksiye bindim. Yeni tıraş olmuştu ve hâlâ yarı ıslak olan saçları güneş ışığında parlıyordu, neredeyse siyah olan telleri parlak ve karışıktı. Uzaklara baktım, kalbimi ona karşı sertleştirmeye yemin ettim. Bildiğim bir şey varsa, o da onun gibi adamların cazibelerini kullanarak istediklerini elde etmekte usta olduklarıydı ve ben buna kanmayacaktım.

Taksiye oturduktan ve ön kapısından içeri girdikten sonra, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Seveceğinizi düşündüğüm yerel bir yer." Bunu kayıtsızca söyledi, ancak kısa bir an için yüz hatlarına endişeli bir ifade yerleşti ve sonra bu ifade kayboldu.

Ne düşündüğünü merak ederek profilini izlerken taktığım kolyeyi çeviriyordum. Bana baktı ve gözleri bir parmağımı göğsümdeki zincire doladığım elime kayd, sonra göğüs dekolteme indi, bakışları yola geri dönmeden önce birkaç vuruş boyunca kaldı. Sarı, geniş belli bir sundress ve lacivert bir çift topuklu ayakkabıda karar kılmıştım. Ama şu anda, Grayson'ın gözlerinin açıkta kalan tenimde oyalanması ve kamyonun kabinindeki cinsel gerilimin düşük kaynama hissiyle, aynı anda hem daha az açık bir şey seçmiş olmayı diliyor hem de bir tatmin dalgası hissediyordum.

"Kira, yakın zamana kadar Afrika'da olduğunu söylemiştin. Orada ne yapıyordun?" Grayson sohbet eder gibi sordu. Ah, şimdi aniden bir *şeyleri keşfetmek* istediğine göre, benimle ilgilenmeye karar vermişti. Ne kadar tipik. Yine de birbirimizi tanımak istiyorsak konuşmamız gerekiyordu.

"Bir arkadaşım hastane inşa ediyordu. Ben de bu çabaya yardım etmeye karar verdim" dedim.

Bana baktı. "Bir arkadaş mı?"

"Aslında, bir yardım programı aracılığıyla sponsor olduğum bir çocuk. Her neyse, Khotso yıllar içinde iyi bir arkadaş oldu - tabii ki mektuplar aracılığıyla. Annesi henüz on üç yaşındayken doğumundan sonra obstetrik fistül denen bir rahatsızlıktan muzdarip olmuş ve bu durum onun ömür boyu sürecektir doktor olma hayalini körüklemiş." Khotso'nun kararlılığını düşündükçe göğsüm gururla doldu.

"Fistül mü?" diye sordu.

"Bu bir doğum yaralanması. Amerika'da neredeyse hiç duyulmamıştır, ancak birçok kızın çok erken yaşta evlenmesi ve hamile kalması nedeniyle Afrika'nın bazı bölgelerinde büyük bir sorundur. Genç bedenleri çocuk doğurmaya hazır değil ve çok kötü zamanlar geçiriyorlar -genellikle günlerce doğum sancısı çekiyorlar ve sıklıkla bebeklerini de kaybediyorlar- ve ardından gelişen fistül nedeniyle korkunç bir durumda yaşıyorlar. Her neyse, Khotso, bazıları yıllarca bu durumla yaşayan bu kadınlara tıbbi bakım sağlamak için bir hastane açtı. Bu kadar genç biri için inanılmaz bir başarı." Projenin tutkusuna kendimi kaptırdığımı fark ederek aniden konuşmayı kestim. "Özür dilerim, ben..."

"Belli ki bu konuda tutkulusunuz," dedi. "Ve kulağa çok değerli bir çaba gibi geliyor. Bir kişiye yardım ettiniz, o da şimdi pek çok kişiye yardım ediyor." Bana içten bir saygı olduğunu düşündüğüm bir bakışla baktı. Kalbim, onu soğuk ve uzak tutmaya yemin etmeme rağmen ısındı. "Yani hastanenin tamamlandığını görmek için kaldınız ve eve mi döndünüz?" diye sordu.

Rahatsız edici bir kahkaha attım. "Şey, neredeyse. Kurdele kesme törenine kadar kalacaktım ama bir olay oldu."

Grayson kaşlarını kaldırdı. "Bir olay mı?"

"Bir kabile liderine ayak yarışı için meydan okudum." "Tabii ki yaptın."

Alaycılığını fark ettim, ama ona baktığımda gözlerinde neredeyse sevecen görünen bir eğlence gördüm. "Görünüşe göre kabile liderleri herkesin önünde yenilmekten hoşlanmıyor. Her halükârda, Khotso ve projesi için en iyisinin kendime mesafe koymak olduğunu düşündüm. Bu yüzden eve planladığımdan biraz daha erken döndüm." *Ve seninle evlenmekten daha iyi bir plan yapmaya fırsat bulamadan, Grayson Dragon Hawthorn.*

Napa şehir merkezinde bir park yerine girdik ve daha önce gördüğüm ama hiç yemek yemediğim bir İtalyan restoranına doğru yürüdük. Ön cephesini çevreleyen büyük taş sütunlarıyla görkemli eski bir banka binasındaydı. "Grayson bana ön kapıyı açarken, "İlk randevumuzun bir bankanın içinde olmasının uygun olacağını düşündüm," dedi. Ne de olsa her şeyin başladığı yer bir banka."

Kaşlarımı kaldırdım. "Doğru. Gerçi bu bir ilk buluşma değil. Bu sadece dostça bir düşün yemeği. Aslında pratikte bir iş yemeği."

O cevap vermeden önce bir hostes bizi karşıladı. "Grayson Hawthorn," dedi. "Altı buçuk için rezervasyonum var."

Kız ona hayranlık dolu bir bakış attı, saçlarını belirgin bir hareketle geriye doğru düzeltti ve bizi masamıza götürmek için döndü.

Restoranda ana yemek salonunun arka tarafına yakın bir masaya doğru yürürken bize doğru yönelen bakışları fark etmeden edemedim. Bazı bakışlar sadece kadınların Grayson'a olan hayranlığıydı, ama bakışların çoğu kesinlikle onaylamıyor gibiydi. Elimde olmadan adının fısıldandığını duydum ve konuşmalar pek de olumlu değildi. Kaşlarımı çattım ve ev sahibesini takip ederken Grayson'ın kendini nasıl sert bir şekilde tuttuğunu fark ettim.

Mağazadaki iki kıza kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum: *Onu şimdi eve, anneme götüremezsin...*

Oturduktan ve her birimize birer kadeh şarap ikram edildikten sonra Grayson hafifçe rahatlamaya başladı. Etrafıma bakındım, insanlar göz teması kurmak yerine bizden uzaklaşmaya çalışıyordu. Belli ki hakkımızda konuşuluyordu. Napa'nın ne kadar küçük bir kasaba olduğunu hatırladım. Bütün bu insanlar dedikodu yapıyordu.

Grayson hakkında, onu yargılayarak. Belki işlediği suçtan dolayı, belki de geri dönme nedenlerinden dolayı... belki de aile şirketinin batmış olmasından dolayı, belki de *artık onu eve, annesine götüremeyeceğiniz* "gerçeğinden" dolayı. Kalbim onunla beraberdi. Yargılanmanın ve ciddi şekilde eksik bulunmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Etrafındaki fısıltılara neredeyse bağışıklık kazanmış gibi görünüyordu ama omuzlarının sert duruşu bana öyle olmadığını söylüyordu. Ona baktım, dimdik oturuyor ve menüsünü biraz fazla yoğun bir şekilde inceliyordu ve uzak durmak için ettiğim yemin çöktü. "Bazen," dedim usulca, elimi yavaşça masanın üzerinde gezdirerek, "yapabileceğin en iyi şey gülümsemektir." Elim onun eliyle temas ettiğinde hafifçe sarsıldı ve gözleri benimkilerle buluştu. O kadar yoğun ve savunmasız bir bakıştı ki kalbim birkaç kez tekledi. *İşte orada, bankanın dışında ilk gördüğüm adam. Prens.* "Dene," diye nazikçe teşvik ettim, başımı eğdim ve ona büyük, parlak bir gülümseme verdim, içimde ölüyor olsam bile dünyada umurumda bir şey olmadığına başkalarını ikna etmek istediğimde ortaya çıkardığım gülümseme.

Küçük, gergin bir yüz ifadesiyle karşılık verdi.

"Daha çok soğuk ve kayıtsız bir adam olduğunun farkındayım ama bundan daha iyisini yapabileceğine eminim. Çıldırılmış bir sırtlan gibi görünüyorsun." Ürpermiş gibi yaptım.

Bir an için şok olmuş gibi göründü, ama sonra güldü ve ortaya çıkan gülümseme büyük, parlak ve çok, çok güzeldi.

Ben de sııttım. Ve aniden gerginlik azaldı. Elimi geri çektim ama tenim hâlâ dokunduğumuz yerden sıcaktı. Ondan sonra çoğunlukla sıradan bir sohbeta daldık, yemek boyunca sıradan şeylerden konuştuk. Beklenmedik bir şekilde yakaladığımız dostluğun büyüsunü bozmak istemiyordum.

Tatlımız servis edilirken masamıza yaşlı bir kadın geldi, genç bir kadın da endişeyle arkasında duruyordu. "Sen olduğunu sanmıştım,

Gray Hawthorn," dedi yaşlı kadın. "Yine de emin olamadım. Döndüğünüzden beri insan içine çıkmadınız... ah, döndüğünüzden beri."

Bakışları üzerimde gezindi ve elini uzattı. "Ben Diane Fernsby. Gray'in kızlarından biri olmalısınız," dedi, ameliyatla dolgunlaştırılmış dudaklarından neredeyse küçümseme damlıyordu.

"Aslında Diane," diye araya girdi Grayson, "bu benim karım, Kira Hawthorn." Gözlerim ona kaydı ve yutkundum, yaşadığım şok beni susturdu. Bu sözleri duymaya hazır değildim.

Diane'in gözleri büyüdü. "Karın mı? Neden Gray, annenin en eski arkadaşı ve ben düğüne davet edilmedik?"

"Üvey anne," diye düzeltti Grayson. "Ve samimi bir tören yaptık." Elimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "Bekleyemedik."

"Anlıyorum," dedi, gözleri üzerimde gezindi, masanın üzerindeki elime geldi ve sol elimdeki yüzüğü görünce genişledi. "Şey, bu kesinlikle bir-"

"Anne, gitmeliyiz. Merhaba Gray," dedi annesinin hemen arkasında duran genç kadın.

"Merhaba Suzie," dedi Gray, ses tonu daha sıcaktı. Suzie kızardı ve gözlerini kaçırdı. *Eski kız arkadaş mı?*

"Evet, haklısın canım. Gitmeliyiz." Diane Fernsby bize döndü. "Tebrik ederim," dedi, sesi hiç de tebrik edici değildi. "Vanessa'yla olanlardan sonra... hayatına devam edemeyeceğinden endişelendim." Başını iki yana salladı. "Nişanı bozmak ve sonra sen hapisteyken evlenmek-"

"Nişanlı değildik," dedi Grayson, sesi sabit ve soğuktu. Kalbim bir tekme attı. *Vanessa mı? Vanessa da kim?*

Diane elini havada salladı. "Oh, şey, hepimiz yakında olacağını biliyorduk. Annen bana bir yüzük bile aldığını söyledi. Ve sonra-"

"Anne," dedi Suzie sert bir sesle arkasından. Özür dileyerek ikimize de gülümsedi ve annesinin elini çekti. "İyi akşamlar," dedi.

"Ve tebrikler. Gray, seni gördüğüme sevindim."

"İyi akşamlar," dedi Diane Fernsby, kızının onu götürmesine izin vererek. Masamızdan sadece birkaç adım uzaklaştıklarında Diane kızına doğru eğildi ve hiç de sessiz olmayan bir sesle fısıldadı: "Bu sefer ucuz atlattın canım. Üzüm bağının zar zor geçindiğini duydum... ve şimdi de eski bir mahkum... Ailesine yaşattığı onca kalp ağrısından sonra-" Uzaklaştıkça sözleri azaldı, ama cık cık sesleri restoranın içinde yankılandı.

Onlar gözden kaybolana kadar bekledim ve konuşmadan önce Grayson'a endişeli bir bakış attım. "Her küçük kasabanın nezaketsiz bir dedikoducusu vardır," dedim. "Napa'dakinin adının Diane Fernsby olduğunu görüyorum."

Sözlerim küçük bir kıkırdamaya ve o çılgın sırtlanı anımsamasına yol açtı. "Orası kesin," dedi.

Başımı öne eğdim. "Benden karın olarak bahsetmeni beklemiyordum. Beni uyarabilirdin." Ama ses tonuma biraz hafiflik katmaya özen gösterdim. Bu beni rahatsız etmedi. Ne de olsa bu evliliği halka inandırıcı kılmaya çalışıyorduk. Sadece o söylemeden önce su içmediğim için mutluydum.

Grayson rahatlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti, sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana baktı. "Babanın şüphelerini önlemek için evliliğimizi gerçekmiş gibi göstermemiz gerektiğini söylemiştin. Evli olduğum haberi kasabada yayılırsa bundan zarar gelmez diye düşündüm. Diane Fernsby bu konuda kesinlikle yardımcı olacaktır."

"Doğru..." Muhtemelen haberi çoktan birkaç kişiye yaymıştır ve sadece bir blok ötede olabilir.

Grayson garsondan kredi kartı fişini aldı ve slipi imzalamaya başladı. Evliliğimizi toplum içinde meşru göstermek için çaba sarf ettiğine inanmak istiyordum ama benim iyiliğim için ya da babam yüzünden karısı olduğumdan bahsetmediğinden şüpheleniyordum. İçimde bir his vardı.

Diane Fernsby'yi susturmanın bir yolu olarak ve sadece bu nedenle onun karısı olduğumdan bahsetti.

Hayal kırıklığı yaratan şey, onun bir sıcak bir soğuk olduğunu biliyordum, ama Diane Fernsby ortaya çıkıp eski sevgilisinden bahsetmeden önce çok iyi anlaşıyorduk. Bu da neydi böyle? Vanessa adında bir kadın Grayson'ı terk etmiş gibiydi. Şimdi neredeydi? Napa'da yaşayıp yaşamadığını ve Diane Fernsby'nin evlendiğimiz haberini yayacağı kişilerden birinin o olup olmadığını merak ettim.

Kocamın özel hayatıyla ilgilenemezdim. Fiziksel olarak ne kadar cazip olursa olsun, onu okumaya çalışmak açıkçası yorucuydu.

Grayson beni restorandan çıkarıp kamyonetine götürdü. Yemek sırasında yakaladığımız rahat hava şimdi biraz bozulmuştu. Ama ikimiz de kamyonetinin kabinine oturduğumuzda bana döndü. "Bunun için üzgünüm, Kira. Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım ve son altı yılda ailemle ilgili çok şey oldu. İnsanlar merak ediyor sanırım. Seni buna maruz bıraktığım için özür dilerim. Rahatsız olduysan özür dilerim."

İnsanlar meraklıdır. Elbette. Ben de bazen öyleydim. Ama... "Merak bariz bir kabalıktan farklıdır," diye mırıldandım ön pencereden dışarı bakarken.

"Muhtemelen kabalıklarını hak ediyorum," dedi Grayson. "Napa'ya göre ben bir katil ve eski bir mahkûmum. Ve komşu bir kasabanın altın çocuğunu öldürdüm."

Pencereden dışarı bakarken profilini inceledim. İnternette işlediği suçla ilgili okuduklarımı hatırladım. Ölen çocuk yakındaki Sonoma ilçesinde yaşıyordu.

Tam olarak ne söyleyeceğimi bilemeden dudağımı ısırdım. "Onu sen öldürmedin Grayson. Bu bir kazaydı. Bunu bana kendin söyledin."

"Ve yine de hala ölü gibi."

"Bu konuda konuşmak ister misin? Ben iyi bir-" "Hayır."

Bana bakmadan önce bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk. Koyu renk gözlerinde pişmanlık gördüğümü sandım. Onu daha iyi okumaya mı başlamıştım? "Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğimi biliyorum, ha?"

Bir kahkaha attım. "Diane'e göre onlardan epeyce varmış." Ona alaycı bir gülümseme fırlattım.

Grayson yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. Üvey annem beni hiç sevmemesine rağmen, Diane kızıyla benim birlikte olmamı istedi. Suzie sadece-"

"Senin tipin değil miydi?"

Grayson kıkırdadı. "Her zaman sadece bir arkadaşım."

Başımı salladım, birkaç dakika önceki garipliğin ortadan kalkmış olmasına sevindim. Ama merak demişken... "Grayson, Vanessa kim?"

Grayson hemen cevap vermedi ama omuzlarının gerildiğini gördüm. "Vanessa kardeşimin karısı."

"Oh." Kardeşi kız arkadaşıyla -evlenmeyi planladığı kadınla- o hapisteyken mi evlenmişti? *Ahh*. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal ederek irkilmemi zorlukla bastırdım. Artık kardeşiyle konuşmamasına şaşmamalı. Bu kadar huysuz olmasına şaşmamalı. Onun için mazeret üretmek istediğimden değil, ama ihanetin ağırlığını taşıyordu. Ve bu taşınması ağır bir yükü. "Özür dilerim Grayson," dedim.

Sözlerimi onaylayarak bir kez başını salladı ve sonra kamyoneti çalıştırıp park yerimizden çıktı. Eve dönüş yolculuğumuz çoğunlukla sessiz geçti, radyo arka planda hafifçe çalıyordu. Çeşmenin etrafından dolaşıp evinin önünde durduğumuzda Grayson bana döndü. "Bir şeyler içmek ister misin? Bir şişe şarabım var ve uzman otoritesine göre zengin katmanlı ve coşkulu." Sahte kibirli gülümsemesi ciddileşti. "Yemekte pusuya düşürülmemi telafi etmek için bir içki?"

Gülümsedim. Bir içkiden ne zarar gelebilirdi ki? "Zengin katmanlı mı dediniz? Coşkulu da mı? Nasıl karşı koyabilirim?"

Hafifçe güldü. Grayson kamyonun yanına gelip bana elini uzattı ve ben de kocamı evine kadar takip ettim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Grayson

Verandadaki yarı paslanmış şezlonglarda oturmuş, her birimizin elinde birer kadeh şarap, rahat bir sessizlik içinde yudumluyor ve büyük olasılıkla altı bulanık ve çamur dolu olan üstü kapalı havuza bakıyorduk. Burası pek romantik bir yer değildi ve bu gece onu baştan çıkarmaya çalışmak niyetindeydim. Ama restoranda olanlardan sonra, ona kur yapma konusunda pek de hevesli hissetmiyordum. Daha çok aşağılanmış hissediyordum. "Ne yapmalısınız biliyor musun?" Kira aniden öne doğru eğilip beni şaşırtarak sordu.

"İçimden bir ses senin ağzından çıkan bu sözlerin ardından iyi bir şey gelmeyeceğini söylüyor," dedim.

"Komik. Hayır, gerçekten. Bu iyi bir fikir." "Tamam, ne?"

"Bir parti vermeliyiz!"

Onu izlerken başımı sandalyeye yasladım. "Parti mi? Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Şey," dedi, tamamen doğrulup bacaklarını yana sallayarak bana baktı, "bana öyle geliyor ki kasaba şu anda senden... çekiniyor.

Kendi toplumunuzda daha iyi bir sosyal konum elde etmek Hawthorn Şarapçılık'ın imajına kesinlikle zarar vermez. Haksız mıyım?"

"Muhtemelen." Haklıydı. Aile şirketimi yeniden hayata döndürmek için bir şansım olacaksa, şarap ülkesinin yüz karası olmak bana yardımcı olmayacaktı. Yine de... "Bir parti tam olarak nasıl yardımcı olur?"

"Bu sadece bir başlangıç olur," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ama laf yayılır, bilirsiniz. Eğer toplumdaki bazı nüfuzlu kişileri davet edersek ve onlar da sizin tarafınızdan hoş karşılandıklarını hissedерlerse, aynı nezaketi size de göstermeleri daha olası olacaktır. Dedikodu, insanlara hikayenin arkasında bir insan olduğunu unutturur. İnsanları buraya davet etmek onlara bunu hatırlatacaktır. Bence insanlar doğuştan anlamak ve affetmek isterler."

"İnsanlara çok fazla kredi veriyorsunuz."

Bunu düşünür gibi oldu, gözlerinin arasında küçük bir kırışıklık belirdi. "Olabilir. Ama ben buna gerçekten inanıyorum. Bence çoğu zaman doğru değil."

Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra, "Dedikoduya aşına olmalısınız," dedim.

Küçük bir iç çekişle sonlanan hoş bir ses çıkardı. "Hayatımın çoğu halkın gözü önünde geçti." Gözleri kaydı ve sıkıntılı göründü. Aniden ona uzanma içgüdüsüne kapıldım. *Tuhaf. Tanıdık gelmiyordu.* Gözlerimi kaçırdım, tereyağlı beyaz şaraptan bir yudum daha aldım, karamela ve armut kokularının tadını çıkardım.

"Her neyse," dedim konuyu değiştirerek, "insanlara insan olduğum nasıl hatırlatılacak? Beni insandan çok ejderha olarak gördüğünü sanıyordum."

"Doğru." Gülümsedi. "Sürüngen eğilimlerini bir geceliğine dizginlemen gerekecek. Sence bunu başarabilir misin?"

"Belki de." Kıkırdadım, ayın loş ışığında ve arkamızda hala yanan birkaç ev ışığında yüz hatlarının gölgelerini ve vurgularını inceledim. "Cidden Kira, iyi bir fikir ama parti planlayacak vaktim yok."

Başını iki yana salladı. "Hayır, tabii ki hayır. Ben olsam yapardım. Bu beni beladan uzak tutar. Bir tema belirleyebiliriz. Belki tropik bir luau ya da maskeli balo. Mükemmel bir şey düşüneceğim." Sırıttı ve o cadı gibi küçük gamzesi gözümün önüne geldi.

Kalp atışlarım tekledi, ama onun bu açık heyecanı karşısında boğazımda oluşan küçük kıkırdamaya engel olamadım. "Beladan uzak durmak için kitaplarımı düzenlememe yardım ediyor olman gerekiyordu."

"İkisini de yapabilirim."

İçimi çektim. "Peki. İkimizin de henüz sahip olmadığı parayı harcamaya başlamak için lütfen hesabı alana kadar bekle."

"Yapacağım. Davetiyeler hariç. Onların parasını ben ödeyeceğim. Bir tarih seçmek için izniniz var mı?"

"Devam edin. Sizi temin ederim ki takvimde herhangi bir sosyal planım yok."

Aramızda birkaç dakika süren bir sessizlik oldu. Ilıman gece havası yakındaki güllerle kokuluydu, şarabın tadı dilimde gevrekti, ağaçların hışırtısı etrafta fısıldıyordu ve yanardöner sis ötesindeki üzüm asmalarında süzülüyordu. Gözlerimi kapadım, çeşitli hislerin tadını çıkardım ve ne zaman şu anda olduğu gibi anı yaşadığımı merak ettim. *Sen hiç yaşadın mı?*

"Paranız olduğunda bu havuzu restore etmeyi düşünüyor musunuz?" Kira başını havuza doğru sallayarak sessizce sordu.

"Muhtemelen hayır. Yırtıp atmak istiyorum." "Neden? Yüzmeyi sevmiyor musun?"

Omuz silktim. "Sorun o değil. Bu havuzla ilgili pek iyi anılarım yok. Babam yavru köpeğimi derinlere atarak bana yüzmeyi öğretmeye karar verdi."

Kira derin bir nefes aldı. "Yavru köpeğin mi? Bunu neden yapsın ki?"

Tanrım. Bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Neden şimdi hatırlıyordum? Sanırım havuz tam önümde olduğu ve zihnim sınır tanımadan dolaştığı için... *Tanrım, o adi bir piçti.*

Evet, kötü bir piçti. Ama sonunda... sonunda yaptığı şeyler için pişmanlık duydu. Bana üzüm bağıını bırakması bunun kanıtıydı. Ve bu anıların normalde olduğundan daha az acı vermesinin nedenlerinden biri.

"Altı yaşındaydım ve derin uçtan korkuyordum. Babam beni ne kadar tehdit ederse etsin giremezdim. Lanet olası iş kıyafetiyle havuzun kenarında durur ve ben ağlarken bana bağırırdı." Yirmi iki yıl geçmesine rağmen aşağılanmayı hâlâ hissedebiliyordum. "Kapımızın hemen dışında başıboş dolaşan bir köpek yavrusu bulmuştum ve onu almam için aileme yalvarmıştım. Dışarıdan bir köpek olduğu ve bakımını sadece benim üstlendiğim sürece kabul etmişlerdi." Kendime Sport adını verdiğim o küçük köpeği hayal etme izni verdim, kahverengi-beyaz bir köpekti ve kocaman, güven dolu gözleri vardı. Onu uzun zamandır aklıma getirmemiştim ve aniden, hatırlanmamasına izin vermiş olmam korkunç bir rezaletmiş gibi geldi. "Her neyse, ders için buradaydık ve ben yine içeri girmeyi reddettim, babam da verandada oturan yavru köpeği aldı" -tam olarak orayı işaret ettim- "ve onu içeri attı. Bana ya peşinden atlayacağımı ya da boğulacağını söyledi."

"Tanrım, Grayson," diye nefes aldı Kira, gözleri kocaman açılmıştı.

"Uzun zaman önceydi," dedim ona. Peki neden hatırladıkça göğsüm hala ağrıyordu? Pişmanlık neden içimde ağır bir şekilde oturuyordu? "O yavru köpek boğulurken havuzun kenarında durup ağladım ve çığlık attım," diye itiraf ettim ona. "Babam sonunda onu çıkardı ama artık çok geçti." Ve bunun suçluluğu hala ruhumu parçalıyordu. Bir korkak gibi davranmıştım. "Keşke her şeyi yeniden yapabilseydim... Bu sefer onu kurtarırdım. Gerekirse kendimi boğardım. Ama onu kurtarırdım."

"Elbette yapardın," dedi, sesi inançla doluydu. "O zamanlar korkak bir cocuktun. Artık bir yetişkin cesaretine sahip bir erkeksin," dedi ve şezlonguma oturmak için yanıma geldi. "Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm Grayson. Ondan sonra yüzmeyi nasıl öğrendin?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, hatırladıkça bir avuç tutuyordum. "Walter. Babam birkaç hafta sonra gitti ve Walter hafta sonunu bana yüzmeyi öğreterek geçirdi. Dizlerinden boynuna kadar uzanan tuhaf siyah bir takım giymişti." Walter'ın derin sulara girecek kadar kendime güvenene kadar bana sığ sulara defalarca alıştırma yaptırdığını, sonra da benimle gelip ben bırakmaya hazır olduğumu söyleyene kadar omuzlarına asılmama izin verdiğini hatırlayarak usulca kıkırdadım. "O yılın ilerleyen zamanlarında, babam yokken kardeşime yüzmeyi öğrettim, böylece sonunda *onu* derinlere attığında küçük bir balık gibi yüzdü. Babam çok gurur duyardı," dedim, ironik görünmeye çalışarak, ama ifade hissettiğim gerçek gururla ortaya çıktı. Kardeşimle gurur duyuyordum ve benim yaşadığım dehşet ve suçluluk duygusundan kurtulmasına gizlice yardım ettiğim için gurur duyuyordum. Ve belki de Sport için küçük de olsa bir kefaret arıyordum ama bulamamıştım.

"Bu senin hatan değildi," dedi usulca, ne düşündüğümü biliyor gibiydi. "Babanın sana yaptığı şey küçük bir çocuğa yapılabilecek en kötü, en korkunç şeydi. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm." Öne doğru eğildi ve elini yanağıma koydu, ifadesi nazik ve şefkat doluydu. Restoranda da benzer bir şey yapmıştı - dışlandığımı fark ettiğinde beni rahatlatmak için bana uzanmıştı. Bakışlarımız buluştu ve birbirini tuttu. Bu küçük cadı hakkında yanılmıştım. Tamamen, tamamen yanılmıştım. Onun bağışlayıcı gözlerine baktığımda, içimde bir şey sanki çözülmüş ve uzaklaşmaya başlamış gibi hissettim.

Ona bu hikâyeyi anlatarak kendimi şaşırtmıştım. Acı dolu anılarımı nadiren birileriyle paylaşırken neden anlatmıştım? Bu gece restoranda, onca gözün yargılayıcı bakışları altında, birilerinin benim yanımda olduğunu hissettirdiği için miydi? İnsanların gözündeki sosyal konumumu yükseltmeme yardımcı olmak için bir parti planlama fikrini ortaya atmasının nedeni, önemsemesi ve yardımcı olmak için bir şeyler yapabileceğini düşünmesi miydi? Yoksa ne yapacağı belli olmayan karımdan beklenmedik bir dostluk ve anlayış gördüğüm için mi?

Yoksa bu gece sisin üzerinde sonunda dağılacak olan bir tür büyü mü vardı?

"Tatlı, güzel cadı," diye mırıldandım, onu öpebilmek için kendime doğru çektim. Dudaklarımız buluştuğunda ellerimi onun kalın, ipeksi saçlarına doladım. Çok hafif gerildi ama geri çekilmedi ve bana açılana kadar dilimle dudaklarında yavaşça gezindim. Onu daha yakına çektim ve içine daldım, ağzının ıslak, ipeksi hatlarını keşfettim, vücudumda ısı dolaşıyordu. Sonunda ciddi bir şekilde katılmaya başladığında, memnuniyetle inlemek istedim, ancak isteyerek altında olduğum büyüü bozacak ve geri çekilmesini sağlayacak bir şey yapmaya cesaret edemedim.

Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim ve birkaç dakika sonra kaslarının gevşediğini hissettim. İlk öpüşmemiz sert ve zorlayıcıydı, ikincisi doyumsuz ama şefkatliydi, ama bu yavaş ve şehvetliydi, sanki ağızlarımız sevişiyordu. Daha önce hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım. Beni tahrik ettiği kadar kafamı da karıştırmıştı. Deneyimlenecek yeni öpücük türleri olduğunu bilmiyordum.

Bana başka ne öğretebilirsin?

Bu düşünceyle ilgili bir şey beni korkuttu ve onu bir kenara ittim ve sonra onu kaydardım -hızlı ama akıcı bir şekilde- böylece o benim altımdaydı ve ben onun üzerinde duruyordum, ağırlığım kalçamda sezlongdaki vücudunun yan tarafındaydı. Az önce ne olduğundan emin değilmiş gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. Onu tamamen kendime çekmek istedim, böylece uyarılmışlığımın tüm boyutlarını hissedebilecekti, ama içgüdüsel olarak bunun şu anda yanlış bir hareket olacağını biliyordum. Ve Kira'yı yavaş yavaş tutkuya ısındırmak için ne gerekiyorsa yapmaya çok istekliydim. Günün erken saatlerindeki hızlı kıvılcım onu bir nedenden dolayı korkutmuştu - nedenini öğrenecektim ama bu gece değil.

Bir anlığına onu içime çektim. Saçları etrafına yayılmıştı, dudakları öpücüklerimin ıslaklığıyla parlıyordu ve gözleri bana puslu bir tutku ve biraz da ihtiyatla bakıyordu. Eğildim ve onu tekrar öptüm, vücudum kendimi tutma çabasıyla gerilmişti. Kıyafetlerini çıkarmak istiyordum.

ve tam burada onun yumuşak, sıkı sıcaklığına dalmak. Vücudum ihtiyaçtan zonkluyordu. Sundress'inin askılarını aşağı çekmeye başladım ve küçük bir protesto ciyaklaması yaptı, bu yüzden durdum ama eğildim ve boynunu öptüm, dudaklarımı yumuşak, kokulu cildinden aşağı sürükledim, dilimi onu tatmak için dışarı attım. Başını arkaya yaslayıp bana doğru eğildi ve ben de fırsattan istifade elbisesini aşağı çekerek göğüslerinin serbest kalmasını sağladım. Güzel, dolgun göğüslerini görünce boğazımdan yükselen derin hayvani iniltiyi bastıramadım. "Hayatımda gördüğüm en güzel meme uçlarına sahipsin," diye mırıldandım. "Onları düşünmeden edemiyorum." Eğilip birini öptüm ve Kira küçük, kadınsı bir nefes verdi. Bu sesle sikim acı verici boyutlarda sertleşti. "Geçen gün seni gördüğümünden beri onları tatmak ve emmek istiyorum," diye itiraf ettim, diğer göğsünü öperken dudaklarım tenine değiyordu. "Tatlarının da göründükleri kadar tatlı olup olmadığını merak ettim." Göğüslerinin hatırası günlerdir dikkatimi dağıtıyordu. Ve gerçekte ne kadar güzel olduklarını hatırlamıyordum bile.

"Grayson," diye inledi, parmaklarını saçlarıma doladı. Ağzımı sert bir tepe noktasına indirdim ve dilimi etrafında döndürerek yaladım.

"Tanrım, öyle," diye inledim, "tadın da görüldüğün kadar tatlı."

"Yapmamamız gerektiğini söyledim... Bu..." Sözleri nefes nefese bir iç çekişle sona erdi. Birkaç saniye sonra bu nefesler pantolona dönüştü. Tepkisi üzerine dudaklarımı göğüs ucuna tamamen sardım ve emdim, ağzımın içine çektim ve sonra dilimi kullanarak nazikçe yatıştırdım. Saçlarımı çekerek haykırdı. "Tanrım, Gray," diye inledi. "Sen, biz-"

"Şşş, küçük cadı," diye yatıştırdım, diğer meme ucunu ağzıma aldım ve geri çekmeden önce hafifçe emdim. "Bırak bunun tadını çıkar." Yapmamamız için hiçbir neden yoktu. Dünyada hiçbir neden yok.

Uyluklarını birbirinden ayırdım ve dizlerimden birini aralarına koydum. Odaklanmamış ve uyarılmanın etkisiyle uyuşmuş gözlerle bana baktı. Bu bakış karşısında içim sıkıştı. *Onu oraya ben koydum.* Bu kadın o kadar doluydu ki

Tutku... Her şey için. Hayat için. Bana doğru odaklanmış olması parlak bir ışık huzmesi gibi hissettirdi. Sıcak ama kör edici. Onu tekrar öpmek için eğildiğimde ereksiyonumu karnına bastırdım. Vücudu aniden kaskatı kesildi ve başını çevirdi. "Hayır," dedi, sesi yumuşak ve hâlâ arzudan cızırtılıydı.

"Evet," dedim, arkama yaslanarak. Omuzlarımı itti.

"Hayır," dedi daha sert bir şekilde. İnledim ve yana doğru yuvarlandım. Hızla ayağa kalktı ve elbisesini göğüslerinin üzerine çekti. Bacaklarını işbirliği yapmaya zorluyor gibi görünüyordu. "Bu iyi bir fikir değil... Sadece... Bundan kötü şeyler çıkacak."

Durmak kötü şeyler getirecek. Bedenim harcanmamış şehvetle acı verici bir şekilde titreşiyordu. Tanrım, onu istiyordum.

Nefes verdi ve elbisesini düzeltti, bir yandan kendini toparlarken bir yandan da etkilenmemiş görünmeye çalıştı. Kızarmış teni ve elbisesinin içinden çıkan sertleşmiş meme uçları onu ele veriyordu. Bu aynı zamanda beni gülümsetti. "Yatağa gitmeliyim."

Gitmek için döndüğünde kolum fırladı ve o kaçamadan elini tuttum. "Bunu, bizi düşünmek zorunda olmanı anlıyorum ama Kira, yalnız uyumamız için hiçbir neden yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil. Belli ki aramızdaki şeyi sen de en az benim kadar hissediyorsun." Gülümsemeye çalıştım ama bedenim gibi acı ve gerginlik hissettim.

Başka tarafa baktı ve elini elimden çekti, yüz ifadesi sıkıntılıydı. Kanımı soğutmak için işe yaradı. Onu üzmemek istemedim. Şu anda istediğim son şey buydu. "Bana o hikâyeyi bu olsun diye mi anlattın?" -elini ikimizin arasında ileri geri hareket ettirdi- "bu olsun diye mi?"

Kafa karışıklığı beni duraksattı. "Ne hikâyesi?" "Köpek yavrusu hakkında."

"Köpek yavrusu mu? Ne? Hayır." Bunu ona beni öpmesi için manipüle etmek amacıyla söylediğimi mi düşünüyordu? İçime bir acı kıymığı saplandı.

Bir an beni inceledi ve sonra keskin bir nefes verdi. "Sana söyledim Grayson, bununla ilgilenmiyorum... bununla." Bir kez daha onunla benim aramda bir işaret yaptı. "Bu sadece zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşıklaştırır. Anlaşmamız bu değildi."

"Fırsatlar her zaman değişir," diye mırıldandım ayağa kalkıp bacağımı sandalyenin üzerinden geçirdim ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. Saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına aldım, ipeksi dokusunu test ettim, ayın güneşin yaptığı gibi ateşli vurgularını ortaya çıkarmasını diledim. Ama bu ışıktaki ateşi gölgelenmişti. Vücudum yine zonkluyordu, hâlâ sertti. Onu istiyordum... saatlerce ve saatlerce. Ya da sadece bir kez bile... Benimle yatarsa onu bir şekilde kontrol etmeye çalışacağımdan mı endişeleniyordu? Sahiplenmeye çalışacağımdan mı? "Bu geçici olabilir, Kira. Tıpkı evliliğimiz gibi," diye onu rahatlattım.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra ellerini sanki sıcakmış gibi yanaklarına götürdü. Bu ışıktaki durumun böyle olup olmadığını anlayamıyordum. İçimde yanlış şeyler söylediğime dair bir his vardı ama benden ne istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. "İşe yaramaz. Sadece bana güven." Eve çıkan taş merdivene doğru döndü. Ona seslendim ama arkasına bakmadı.

Tekrar şezlonga oturdum, cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış bir şekilde uzun bir iç geçirdim ve az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım. Kendi karımı nasıl idare edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kadınlar bana her zaman kolay gelmiştir. Onları *elde tutmak*... Vanessa bunun farklı bir mesele olabileceğini kanıtlamıştı. Ama Kira ve ben ilişkimizin geçici olacağını çoktan belirlemiştik, bu yüzden onunla bu bir sorun değildi. Yine de seks için geri çevrilmeyi hiç deneyimlememiştim, özellikle de cazibeme odaklandığımda. Ukalalık yapmıyordum, sadece gerçek buydu. Başımı ovuşturdum. İsteksiz bir kadını nasıl baştan çıkaracağımı gerçekten biliyor muydum? Belki de bilmiyordum. Uğruna *çalışmak* zorunda kalacağım ilk kadının kendi karım olması ne kadar ironikti.

"Pazartesi görüşürüz Charlotte," dedim, öne doğru eğilip yumuşak yanağını öperek. Cuma sabahıydı ve o ve Walter arkadaşlarını ziyaret etmek için San Francisco'ya bir hafta sonu gezisine çıkıyorlardı.

"Dondurucuda birkaç güveç var, talimatları da üstünde yazıyor," dedi. "Ah, bir de şu sevdiğin turunçgilli tereyağlı kurabiyelerden yaptım. Kalay folyo içinde-"

"Charlotte." Kıkırdadım. "Ben yetişkin bir adamım. Hafta sonu için başımın çaresine bakabilirim."

Gülümsedi, başını salladı ve yanağımı şefkatle sıktı. "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Sadece üzerine titrememe izin ver. Oh! Ve lütfen Kira'ya sevdiği esmer şekerli yulafli kurabiyelerden yaptığımı söyle. O nerede bu arada? Veda etmek için eve gelir sanıyordum."

"Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydık. Muhtemelen uyuyordur," dedim, onu küçük kulübesinde çarşaflarına dolanmış, o görkemli saçları her yana dağılmış halde hayal ederek-

O hayalleri bir kenara bıraktım.

Charlotte sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana baktı. "Artık gerçekten evli olduğunuza göre aranız nasıl?" Bizimle törene gelmek istemişti ama ben ona kesinlikle hayır demiştim. O sırada töreni olduğundan daha garip bir hale getirecek hiçbir şey istememiştim. Charlotte'un orada bulunması sadece bizi daha da rahatsız hissettirecekti... ve beni suçlu hissettirecekti.

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Onun için bir şey söylemek zor. Bırakın ne düşündüğünü, an be an ne yapacağını bile bilemiyorum." *Bana direnmesi dışında.* Onu bu yüzden mi bu kadar çok istiyordum? Bu düşünce tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Hmm," diye mırıldandı, düşünceli görünüyordu. "Evet, pek çok kişi bu ruhla eşleşemez, gerçek bu. Belki sen hariç." Bana göz kırptı. "İkinizin dün akşam yemeğe gitmesine sevindim. Bu iyi bir başlangıç." Gülümsedi ve ben daha bu yorumuna cevap veremeden ya da ona büyük fikirlere kapılmamasını söyleyemeden

"Ona iyi bir hafta sonu geçirmesini söyle. Oh! Ve ona partiyle ilgili listesini aldığımı söyle. Ne muhteşem bir fikir! Bu acelenin nedenini ya da neden sabahın ikisinde bana e-posta gönderdiğini bilmiyorum ama Walter ve ben bu sabah şehre uğrayıp davetiyeleri sipariş edeceğiz, hemen basacak bir yer biliyorum. Napa'da kimin kim olduğunu gösteren Jessica'nın adres etiketi listesi hâlâ elimde ve birkaç dakika gözden geçirdikten sonra yazıcıya e-posta ile gönderebilirim." *Kira gece yarısı uyanmış mıydı? Neden? Verandada yaptıklarımızdan sonra o da mı uyuyamamıştı? Bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, o an-*

Charlotte düşüncelerimi bölerek, "Kira'ya söyle, Pazartesi postaya verilecek," diye devam etti. Şükürler olsun.

"Al, portakal suyunu iç," diyerek yarısı dolu bardağımı bana uzattı. "Ortalıkta korkunç bir grip dolaşıyor." Dediğini yaptım, sırf parti muhabbetini ve bitmek bilmeyen dırdırını kesmek için bardağı boşalttım. Ben içerken beni dikkatle izledi, yüz ifadesinde neredeyse gergin bir şey vardı. Grip konusunda bu kadar endişeli miydi? İşim bittiğinde bardağımı alıp lavaboda çalkaladı ve ben onu mutfaktan kovmadan önce, ayaklarının dibinde yerde duran küçük bavullarıyla fuayede bekleyen Walter'a veda etti.

"Hoşça kalın, efendim," dedi, karısı ona doğru gelirken küçük, şefkatli bir gülümseme verdi, sanki hafta sonu onun bakımı olmadan yok olacakmışız gibi, yapılmamış her şey için telaşlanıyordu.

O gün öğleden sonraya kadar çalıştıktan sonra erzak almak için kasabaya gittim ve saat beş gibi döndüm. Hızlı bir duştan sonra akşam yemeği için güveçlerden birini fırına koymak üzere mutfığa indim. Akşam yemeğinin altıda hazır olacağını bildirmek için Kira'ya mesaj attım, ama bir saat sonra bana hala mesaj atmayınca huzursuz olmaya başladım. Beni görmezden mi geliyordu? Bütün gün onu bir kez bile görmemiştim. O küçük kulübesine kapanıp benden kaçıyor muydu? Aklıma gelmişken, ofisimde işe başlamayı planlamıyor muydu? Orada olduğuna dair bir işaret var mı diye bakmaya gittim ama

değildi. Bir süre daha oyalandım, ancak hayal kırıklığı seviyem herhangi bir şeye odaklanamayacağım kadar yükseldiğinde, masamdan uzaklaştım ve telefonumu almaya gittim. Kira'ya tekrar mesaj attım ve parmaklarımı mutfak tezgahına vurarak beş dakika bekledim. Hiçbir şey yoktu. *Ne oluyor be?*

Evden çıktığımı bile fark etmeden çeşmenin önünden geçiyordum. Ya o gün kaldığı motel odasında bahsettiğim gibi Brezilya'ya gitmişse? Beni *terk mi* etmişti? Dün gece yaptıklarımız onu bu kadar korkutmuş muydu? Kanım damarlarımda tanımlayamadığım bir şeyle dolaşıyordu - ya panik ya da öfke, belki de ikisinin karışımı.

Bavulu gitmiş olabilir miydi? Beni tamamen aptal yerine mi koymuştu? Bana paramparça olmuş bir gurur ve gerçek bir bacak prangasından başka bir şey bırakmamıştı ama ne karım ne de paylaşmaya karar verdiğimiz mirasım vardı. Kapıyı çalma zahmetine bile girmedim, darmadağınık ön odadan geçip yatak odasına daldım, bulacağım şey karşısında kalp atışlarım göğsümde çarpıyordu. *Sakın gitme. Lütfen.*

Bavulunun yerde açık olduğunu ve kıyafetlerinin bir gün önce olduğu gibi döküldüğünü gördüğümde kocaman bir nefes çıkardım. Bakışlarım odanın içinde gezindi ve yatak örtüsünün altındaki yumruya takıldı. *Uyuyor muydu? Gecenin altısında mı? "Kira?"* Cevap vermedi. Yatağa doğru ilerledim ve örtüleri yırttım. Küçük bir inilti duyuldu ve Kira bacaklarını göğsüne doğru çekerek daha da küçük bir top haline geldi. "Kira?" Tekrar sordum, bu kez içimi kaplayan ani endişe sesime yansımıştı.

Yüzü o güzelim saçlarıyla kaplıydı, ben de saçlarını geriye çektim ve elimi alnına götürdüm. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ve terden sıırılsıklam olmuştu ama titriyordu. "Oh hayır, Kira, yanıyorsun, tatlım." Tekrar inledi, yüzünü bana doğru çevirdi ama gözlerini kapalı tuttu. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve sonra şiddetle titredi. *Lanet olsun bana.* Bu *benim* hatamdı. Bu cereyanlı yerde kalmasına izin vermiştim,

tozlu bir yer, günlerce soğuk duş almasına neden oldu. Neyim vardı benim? Suçluluk duygusu beni derinden sarstı ve kollarımı onun altına koyarak yorganla birlikte onu nazikçe kaldırdım. "Ana eve geliyorsun ve bu son sözüm. Kanunları uygulayacağım. Bir yerlerde benimle tartıőtıėını biliyorum ama hayır cevabını kabul etmiyorum. Bana itaat etmekten başka seçeneğin yok. Buna ne dersin, karıcığım?" Ondan bir tepki almaya çalışarak sordum. Kendini bana daha da yaklaőtırmaktan ve tekrar titremekten başka bir tepki vermedi.

Onu kirli, ekipmanlarla dolu  n odadan dikkatlice geçirdim ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım, mevsimsiz soğuk, sis dolu akőamda hızla ilerledim. Kira kollarımdayken merdivenleri çıkarken birden başım döndü ve durup bir an için tırabzana yaslandım. Bu çok garipti. Tanrım, umarım ben de hastalanmıyordum. İyi bir zamanlama olmazdı. Bir süre sonra bu his geçti ve geriye sadece kanımda garip bir uğultu kaldı. Kira'yı bir zamanlar üvey anneme ait olan yatak odasına götürdüm ve yavaşça yatağa yatırdım. Battaniyeleri diğer tarafa çektim ve sonra onu çarőafların üzerine taőıyıp üzerini  rtt m.

Saçlarını d zelittikten ve alnına serin bir bez koyduktan sonra biraz Tylenol almaya gittim. Tabletlerle döndüğümde Kira'yı hafifçe sarstım. "Kira, eğer bir şey i tiysen bana söylemen gerek. Kira?" Kıpırdandı, gözlerini kırpıőtırarak bana baktı, yeşil rengi ateşle birlikte daha da canlanmıőtı. "Kira, bir şey aldın mı? Herhangi bir ilaç?"

Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şeyim yoktu," diye mırıldandı. "Tamam, o zaman bunları almanı istiyorum," dedim, hapları ona yakın tutarak.

ağzını kapattı. Onları yuttu ve getirdiğim sudan uzun uzun i ti, yastıkların üzerine çöktü ve gözlerini bir kez daha kapattı. Bir an yüzünü inceledim. Cildi ateşten kızarmıştı, kirpikleri uzun ve yanaklarında koyu renkti, dudakları kuru ve hafifçe ayrık tı.

"Güzel küçük velet," diye fısıldadım, saçlarını geriye doğru düzeltirken. Damarlarımdaki garip uğultuyu tekrar fark ettim ve kaşlarımı çattım. Uğultu kasıklarına kadar iniyor gibiydi ve sertleşirken yüzümü buruşturdum. Şehvetin sırası değildi ama yine de bedenimin kendi fikirleri var gibiydi. Hafifçe utandığımı hissettim. Tanrı aşkına, karşımdaki kadın hastaydı.

Sonraki bir buçuk gün boyunca, vücudu ateşini düşürmek için savaşıırken Kira'yı rahat ettirmeye çalıştım ve kendi vücudumu kontrol altında tutmak için mücadele ettim. İhtiyaç, kontrolsüz şehvetin bir tür ateşli girdabında kanımı öfkeliendirdi. Birdenbire ortaya çıkan ve saatlerce süren bir ereksiyonun titreşen yoğunluğu yüzünden kendimi defalarca iki büküm olmuş halde buldum. Bu normal değildi. Bir şeyler ciddi şekilde yanlıştı.

José'yi aradım ve döndüğümünden beri ilk kez çalışamayacak kadar hasta olduğumu söyledim. Kira'yı yalnız bırakmak istemediğim için o gün zaten çalışmayacaktım ama gerçek şu ki evden çıkacak durumda değildim. Kontrolden çıkmış bir hayvan gibiydim. Bir Viking gibi sevişmek istiyordum; yağmalamak, kıyafetleri yırtmak ve zonklayan acım beni gevşetip sonunda tatmin edene kadar zonklayan arzumu tekrar tekrar doyurmak istiyordum. Bu düşüncenin kendisi gülünç derecede dramatik görünüyordu ama yine de bunu kendime bile açıklamamanın başka bir yolunu bulamıyordum.

Kira'nın boynuna ve göğsünün üst kısmına soğuk bezler silerken başka tarafa baktım, ateşten bayılsın ya da bayılmasın üzerine yuvarlanıp onu alma isteğimi kontrol etmek için titriyordum. Küçük cadıya bakabilecek kadar işlevsel olabilmek için banyoda tek başıma dört kez tuvalet ihtiyacımı gidermek zorunda kaldım. Hayır, bu normal değildi. Bana bir tür şeytani büyü mü yapmıştı? Hades'in derinliklerinden gelen cinsel açıdan saldırgan bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordum.

Pazar günü öğleden sonra semptomlar nihayet azalmaya başladığında bir doktor çağırmanın -ya da belki bana şeytan çıkarma ayini yapması için bir rahip- eşliğindeydim. Zihinsel olarak bitkin ve fiziksel olarak tükenmiş bir halde - kelimenin tam anlamıyla - bir anlığına Kira'nın yanındaki yatağa uzandım. Kendini belirgin bir şekilde

daha serin, nefesi yumuşak ve düzgündü. Alacakaranlığın alaca başlangıcı ağır perdelerin kenarlarından içeri süzüldü ve tavan vantilat r n n alçak vızılıtıı beni neredeyse anında uykuya daldırdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kira

Yavaşça uyandım, sanki derin ve karanlık bir yerden çıkıyormuşum gibi hissediyordum, ışık çok çok yukarıdaydı. Gözlerimi kırptırdım, nerede olduğumu anlamaya çalıştım, sırtımda sıcak ve katı bir şey hissettim. Sersemlemiş bir şekilde döndüğümde, uyuyan bir ejderhanın şaşırtıcı derecede güzel yüzüne baktım. *Ne? Nasıl?* Beni buraya neyin getirdiğini bir araya getirmeye çalıştım ve sadece yatağa tırmandığımı, neredeyse ayakta duramadığımı, önce vücuduma bir kaya parçası düşmüş gibi hissettiğimi ve sonra canlı canlı kaynatıldığımı hatırlayabildim. Şimdi bile halsiz hissediyordum, uzuvlarım ağırdı.

Grayson'ın beni et suyuyla beslediği, başıma serin bezler koyduğu ve saçlarımı geriye doğru düzelttiği görüntüler dağınık bir şekilde gözümün önüne geldi. Ben hasta ve ateşliyken benimle ilgilenmişti. Ona bakarken şefkat etrafımı sardı. Zihnim tam olarak uyanık değildi, ne korku ne de mantık tarafından sınırlandırılmamıştı, elimi yüzüne götürdüm ve başparmağımı siyah kirli sakallarla gölgelenmiş kaba çenesinde gezdirdim. *İşte ona uyanmak böyle bir şey olurdu. Eğer gerçekten benim olsaydı böyle olurdu.* Birkaç gündür tıraş olmamıştı. O kadar uzun zamandır burada, bu odada mıydım?

Grayson gözlerini kırptırarak açtı ve birkaç dakika boyunca bana baktı, uykulu ifadesine anlayış gelmişti. "Merhaba," diye mırıldandı,

elini alnıma götürdü. Elini çekerken iç çekti. "Ateşin düştü," dedi.

"Evet. Benimle ilgilendin," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim." Çok *nazik biri*. Bu düşünce ani ve kesin geldi.

Bakışlarımız tutuştu. Evet, içinde nezaket ve şefkat vardı ama çoğu zaman bu nezaketi buz ve ateşle örtüyordu. Ve şimdi nedenini anlıyordum. Charlotte babası ve üvey annesiyle iyi bir ilişkisi olmadığından bahsetmişti. Ama bana Grayson'ın babasının ne kadar zalim olduğunu söylememişti. Korkunç bir adama benziyordu. Yavru köpek hikayesi kalbimi kırmıştı. Bir çocuğa yapılacak ne kadar kötü bir şeydi. Bu beni Grayson'a karşı da yumuşatmış ve fiziksel cazibesine teslim olmama yol açmıştı. O öpücükler... Ağzının tenimdeki hissi şimdi bir ateş rüyasının parçası gibi geliyordu. Belki de öyleydi.

Öylece yatıyorduk, o an uyku ile uyanıklık arasında kalmış gibiydik, ikimiz de hâlâ rüyaların sisli ağına takılmıştık. Gözleri çok güzeldi; gece gökyüzü kadar karanlık ve içinde kaybolmak o kadar kolaydı. Elini yanağıma götürdü ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. İçimi çektim, dokunuşuna doğru eğildim. Birden gözlerini kırptırdı, sanki aklına bir şey gelmiş gibi gözleri tamamen açıldı.

Ve *pat*, büyü bozuldu.

Sırt üstü yuvarlandı, elini saçlarına götürüp parmaklarını saçlarında gezdirirken neredeyse suçlu görünüyordu. "Bu-"

Kapı zili çaldı, evin içinde yankılandı. Doğrulup oturdu. "Walter ve Charlotte hâlâ yoklar. Ben bakarım." Ayağa kalktı, kot pantolonu ve tişörtü buruş buruştu, saçları darmadağınktı, kirli sakalının koyu gölgesi onu bir şekilde daha da yakışıklı gösteriyordu. Bakışları vücudumda gezindi ve yine neredeyse suçlulukla gözlerini kaçırdı.

Bir dirseğimin üzerine çıktım. "Ateşli halimden faydalanmadın, değil mi ejderha?"

Çenesini sıktı, gözleri inanılmaz derecede karardı ve sertçe, "Hayır," dedi. Sonra döndü ve kapıya yöneldi. "Sıcak bir duş al. Bavulunu yukarı getirdim," dedi. Odadan çıkmadan önce başını eğdiği yere baktım, gerçekten de valizim ve tuvalet çantam pencerenin altında duruyordu.

Grayson'ın dediğini yaptım, uzun, sıcak, lüks bir duş aldım, ağrıyan kaslarımın üzerine yağın sıcaklığın tadını çıkardım, cildimi duş jelimle tekrar tekrar köpürtüp yıkadım. Cennet gibi hissettiriyordu. Sonunda temizlenmiş ve keselenmiş olarak çıktığımda kendimi tamamen uyanık ve yeniden insan gibi hissettim. Saçlarımı kurutup giyindikten sonra Grayson'ı bulmak ve biraz yiyecek almak için aşağı indim. Açlıktan ölüyordum.

Oturma odasından gelen sesler dikkatimi çekti ve o yöne döndüm, Kimberly'nin kanepede oturduğunu görünce durdum, Grayson da onun karşısındaydı. İkisi de bir şeye gülüyorlardı ama ben odaya girince durdular. Kimberly küçük bir çığlık attı ve ayağa kalktı, bana doğru koştu ve kocaman bir sarılmayla beni kucakladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes nefese sordum, onu içime çekerken kalbim mutluluktan sıkışıyordu.

"İki gündür telefonlarıma cevap vermiyorsun! Endişelendim. Bir şarap mahzeninde zincirlenip acımasızca işkence görmediğinden emin olmak için geldim." Grayson'a sanki bu zaten paylaştıkları bir şakaymış gibi gülümsedi. Şimdiden çok samimi görünüyorlardı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Grayson ayağa kalktı. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım," dedi, bize yaklaşırken bakışları bana sabitlenmişti. Yeni uyanmış olmasına rağmen hâlâ yorgun göründüğünü fark ettim, sanki fazla uyumamış gibiydi. "Zaten bir duşa ihtiyacım var. Memnun oldum Kimberly."

Grayson Hawthorn'un sıcak su spreyinin altında çırılçıplak kaldığını anımsayınca dudağımı ısırarak başka tarafa baktım. Sabun çağlayan-

"Kira? Alo, Kira?" Kimberly söyledi. "Oturmak ister misin?" Belli ki az önce kaçırdığım soruyu tekrarlıyordu.

"Oh, evet. Görüşürüz," dedim yanımdan geçip gitmekte olan Grayson'a. "Tekrar teşekkür ederim." Başını hafifçe çevirdi ama tek kelime etmedi.

"Buraya gel," dedi Kimberly elimi çekerek. "Neler oluyor? Evlendiğinizden beri senden doğru düzgün bir haber alamadım, sonra da bu hafta sonu tek bir aramama ya da mesajıma bile cevap vermedin."

"Hastaydım. Gerçekten hastaydım." Kanepeye uzandık ve ben kucağıma bir yastık alıp ona sarıldım. "Grayson benimle ilgilendi." Bu konuda hâlâ kafam karışık ve ona bu konuda bir şey sorma fırsatım olmamıştı. Bunu neden yapmıştı? Beni nasıl bulmuştu? Ve Tanrım, beni öpmesinin ve bana böylesine tutkuyla dokunmasının üzerinden gerçekten de sadece birkaç gün mü geçmişti? Sonunda yataktan kalktım ve parti için ayrıntıların bir listesini yapıp Charlotte'a e-posta ile gönderdim. Zihnimi *onun* dışında bir şeyle meşgul etmek işe yaramıştı ve yatağa döndüğümde sonunda uyuyabilmişim.

Kimberly bir kaşını kaldırdı. "Daha iyi olmana sevindim ve bunu birazdan konuşacağız. Ama seninle bir derdim var. Onun bir Yunan tanrısı olduğunu bilerek atladın."

Alay ettim. "*Yunan tanrısı mı?* Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Hayatımda gördüğüm en çirkin adamlardan biri. Ona zar zor bakabiliyorum."

Kimmy sırtıttı. "Yalancı." Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Yine de beni endişelendiriyor. Zaten ondan etkileniyorsan aşık olmak daha kolay olacaktır. Planın birkaç ay içinde ondan uzaklaşmak olduğuna göre, bunun olmasına izin vermemenin bir yolunu bul, tek söylediğim bu. Ve ne yaparsanız yapın, sizi öpmesine izin vermeyin."

İçimi çektim ve başımı kanepeye yasladım. "Tamam."

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Seni öpmesine izin verdin!"

Gölmekten kendimi alamadım. Tanınmak çok iyi hissettiriyordu. Kimberly'ye düğün günümüzden bu yana olan biten her şeyi anlattım. Yüz ifadesi öfke, hafif korku, şaşkınlık ve son olarak da dalgınlık arasında gidip gelerek beni dinledi. "Öpüşme konusunda hiç şaşırmadım." İç çekti. "Odaya girdiğinde gözlerinin seni takip etme şekli... Peki, şimdi ne yapacaksın?" *Gözleri beni mi takip etti?* Muhtemelen ne kadar hasta olduğumu göz önünde bulundurarak yürüyebildiğimden emin olmaya çalışıyordu.

"Hiçbir şey. O sadece beni uygun bir oyuncağa dönüştürmek ve sonra da çekip gitmemi izlemek istiyor. Bu asla olmaz, beni bilirsin Kimberly. Ben bu şekilde çalışmam. Bu tam bir felaket olur. Benim için."

Grayson'ın mutfaktan bağırdığını duyduğumuzda Kimberly cevap vermek için ağzını açtı. Ben ayağa fırladım ve Kimberly de peşimden evin diğer tarafına doğru koştu. Grayson mutfaktan yeni çıkıyordu. Ben yukarıda düş alırken dönmüş olması gereken Charlotte da peşindeydi. "Yardımcı olmak içindi," diye seslendi arkasından. Arkasını döndü, vücudunun hatları gergindi, gözleri Charlotte'a ateş püskürüyordu.

"Onu neredeyse taciz ediyordum. Ateşi varken ve bilinci yerinde değilken," diye mırıldandı.

"Ah canım," dedi Charlotte. Bir parmağını çenesine koyarak başını kaldırdı. "İki katına değil de yarıya mı indirilmesi gerekiyordu?" Parmağını indirdi. "Evet, sorun bu olmalı."

"Burada neler oluyor?" diye sordum. Kimberly'nin başı Grayson ve Charlotte arasında gidip geliyordu. Walter sessizce geldi ve kenarda durdu.

Grayson parmağıyla Charlotte'u göstererek, "Beni zehirledi," diye homurdandı.

Charlotte neşeyle güldü. "Onu ben zehirlemedim. Annemin bana öğrettiği basit bir bitkisel karışım, erkeklerin şevkini artırmak için." Bana sırtıttı. Yüzümün renginin solduğunu hissettim. Charlotte, Grayson'a *şehveti* arttırmak için b i r çeşit bitkisel karışım vermişti.

Hafta sonu mu? Neden? Ve... *Oh Tanrım*. Ben baygınken beni neredeyse taciz edeceğini mi söylemişti? *Um...*

Walter ilerledi. "Bana düşmez efendim, ama-" "Bu seni ne zaman durdurdu Walter?" Grayson ters ters baktı.

Walter devam etmeden önce pişmanlık duymadan "Doğru," diye onayladı. "Ben şahsen gün boyunca bol su içmenin... etkilerinin daha çabuk geçmesine yardımcı olduğunu gördüm. Bununla birlikte, uygun dozajı tavsiye ederim. Bu oldukça... yararlı."

Grayson acı dolu bir ses çıkararak tavana baktı. "Cehennemdeyim."

Charlotte bir adım öne çıktı. "Seni hazırlamamı ister misin-?"

"Hayır! Bir daha bana bir şey hazırlamana asla izin vermeyeceğim. Kovuldun! Etrafım deli insanlarla dolu." Sonra kapıya doğru yürüdü, arkasından öyle sert çarptı ki yanımızdaki rafta duran vazo sallanıp neredeyse düşüyordu.

Nefesim kesildi, gözlerim Charlotte'a kaydı. Sanki az önce kovulmamış gibi tekrar gülümsedi.

"Seni kovdu mu?" Nefes aldım.

Charlotte sanki hiçbir şey olmamış gibi elini havada salladı. "Ah, on altı yaşından beri ayda iki kez falan beni kovuyor." Mutfığa doğru döndü ve Kimberly ile bana seslendi. "Gelin bir fincan kahve için bana katılın kızlar."

Kimberly, genişçe sırtarak yolu gösterdi. "Buraya bayıldım!"

Charlotte tezgâhta duruyordu, önünde büyük bir kasap bloğu vardı ve bir çeşit unlu mamul için hamur açıyordu. Onu Kimberly ile tanıştırdım ve Kimberly ile ben otururken o da üç fincan kahve doldurdu.

"Ne düşünüyordun Charlotte?" Elimden geldiğince ters ters bakmaya çalışarak ona sordum, onun davranışları yüzünden bilincim yerinde değilken tacize uğramış olabileceğimi biliyordum. Elbette, aklıma gelen resimle bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissetmem, *kurban* kelimesinin tam olarak doğru olmayabileceğini açıkça ortaya koydu. Ayrıca...

Bitkisel müdahaleler, Grayson'ın bilinçsiz bir kadından faydalandığını görmedim. Yine de erkekler daha önce de beni gafil avlamıştı. Tecrübelerime göre, çoğunlukla güvenilmezlerdi. İki örnek vereyim: Babam ve eski nişanlım.

Charlotte'a gelince, yanlış yönlendirilmiş olsa da niyeti saftı. Bundan emindim.

Charlotte'un gözleri parladı. "Bana ikiniz birbirinizden kaçıyormuşsunuz gibi geldi. Ama sonra yemeğe gittiniz. Ben de Grayson'ın doğru yönde küçük bir itmeye ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Ve eğer ikiniz bütün hafta sonu yalnız olsaydınız..." Kaşlarını çattı. "Ama dozajı yanlış ayarlamış olabilirim ve tabii ki onun erkekliğini de göz önünde bulundurmalıydım..."

İnledim ve gülümseyen yüzüne tekrar bakmadan önce bir an için alnımı elime koydum. Kocamın erkekliği hakkında düşünmek bile istemiyordum. "Tam olarak bu yönde bir itmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Charlotte yaptığı işi bıraktı, oklavasını bir kenara koyarken gözleri parlıyordu. "Ya sen?" diye sordu.

"I..." Başımı öne eğdim. "Ben de ondan etkileniyorum. I..." Bir parmağımı kahve fincanımın kenarında gezdirdim. "İster inan ister inanma, ondan hoşlandığım anlar bile oluyor." Başımı salladım. "Ama çeşitli nedenlerden dolayı ona istediğini veremiyorum." Kimberly'ye baktım ve o da bana sempatik bir bakış attı. "Ama asıl neden, muhtemelen bedenini benimle paylaşmakta ve sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etmekte bir sorun görmeyecek olması. Ama ben bunu yapamazdım." Benim için hep böyle olmuştu.

-Bedenim nereye giderse, kalbim de onu takip ederdi. Bu pek hoşuma gitmiyordu ama doğrudu ve kendime yalan söylemek kişisel bir kötülük olurdu. Ona fırsat verirsem Grayson Hawthorn beni kolayca yok edebilirdi. Bu dersi bir kez almıştım ve tekrarlamak umurunda değildi. Bu kez aptalca, umursamaz kaprislerime boyun eğmeyecektim.

Özellikle de söz konusu olan son derece erkeksi bir ejderha olduğunda.

Charlotte tezgahın üzerinde duran elimi okşadı ve parmak eklemimde küçük bir un lekesi bıraktı. "Biz kadınlar böyle yaratıldık, canım. Bedenlerimizi verdiğimizde, kalplerimizi de veririz. Erkekler vücutlarını verdiğinde, şey..." Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi başını kaldırdı.

Kimberly ve ben hep bir ağızdan "Bedenlerini veriyorlar," diye sözlerimizi tamamladık ve ardından üçümüz kahkahalara boğulduk. Kalbim her ikisi için de sevgiyle dolup taşıtı. Etrafımda kız arkadaşlarımın olmasını özlemiştim.

"Evet. Yani bu konu kapanmıştır," dedim. "Göreceğiz," diye yanıtladı Charlotte.

"Kötü planlar yapmak yok," diye uyardım. Yine de içten içe, Charlotte'un Grayson ve benim aramda gerçek bir ilişki görmek istediğini bilmek kalbimi ısıtıyordu. Belki de onun için bunun en önemli nedeni, ayarladığımız sahte evliliğe inanmamasıydı; bunu gerçeğe dönüştürmek, Grayson için hayal kırıklığına uğramak yerine onun adına mutlu olmasını sağlayacaktı.

"Hayır," dedi Charlotte inandırıcı olmayan bir sesle. "En azından yakalanmayayım diye."

Hafifçe güldüm ve kahvemden bir yudum aldım. Charlotte'a geçen gece Grayson hakkında öğrendiğim bazı şeyleri, özellikle de Vanessa'yla ilgili olanları sormak istiyordum. Ama birincisi, onun arkasından böyle şeyler konuşmak bana pek doğru gelmiyordu, ikincisi de Kimberly oradaydı.

"Seni affedecek mi?" Charlotte'a sordum.

"Oh, sonunda. Şuradaki," dedi elindeki hamuru göstererek, "onun en sevdiği yaban mersinli çörekler için. Onları reçel ve kremayla sever. Gururunu korumak için birkaç gün kızgın davranacak ama bunlardan birkaç tane yedikten sonra gerçekten kızmayacak." Bir parmağını kaldırdı. "Bu bana Kira'yı hatırlattı. Yere düşecek kadar olgunlaşmış kayısıları toplamak için güneydeki tarlaya gitmem gerekecek. Birkaç parti kayısı reçeli yapmama yardım etmek ister misin?"

"Elbette. Bir keresinde büyükannemle çilek reçeli yapmıştık," dedim, o

günü sevgiyle hatırlayarak.

"Burayı seviyorum," dedi Kimberly tekrar. "Bence sen buraya aitsin, Kira."

Onun sözleri bana hem mutluluk hem de korku veriyordu çünkü ben de burayla ilgili pek çok şeyi sevmeye başlamıştım.

Yaban mersini ve kahve kokan sıcak mutfakta oturup yulaf ezmesi ballı kek yerken, Charlotte hafta sonu gezisi hakkında gevezelik ederken birden aklıma geldi: Grayson, tüm niyet ve amaçlar için, hiç ebeveyn olmadan büyüdüğünü söylemişti. Bu durumun dinamiklerini hâlâ tam olarak anlamamıştım. Ama bir konuda yanılmıştı. Başından beri bir ailesi *vardı*. İsimleri Walter ve Charlotte Popplewell'di ve onu kendi çocuklarıymış gibi seviyorlardı. Grayson'ın bunun farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Kısa bir süre sonra Kimberly bana gitmesi gerektiğini söyledi. Onunla dışarıya kadar yürüdüm ve arabasının yanında durduğumuzda gülümsedi. "Bu çok güzel bir ziyaret oldu. Söylediklerimde ciddiydim." Hawthorn arazisinde etrafına bakındı. "Buraya uyum sağladığınızı hissediyorum." Bir an için yüzümü inceledi. "Ama kendine dikkat et. Seni tekrar incinmiş görmeye dayanamam, Kira Kat."

Ona kısa bir gülümseme verdim. "Yapacağım, söz veriyorum."

Bir an için gözlerini kaçırdı. "Burada ne kadar iyi iş çıkardığını gördükten sonra bunu sana söylemekten neredeyse nefret ediyorum."

Kalbim sıkıştı. "Babam seni arıyordu, değil mi?" Hemen tahmin ederek sordum. Ne zaman babam aklına gelse yüzünde hep aynı gergin ifade olurdu.

"Birkaç kez aradı, hatta bir keresinde eğer onu aramanızı sağlamazsam Andy'nin işinde bir şekilde torpil yapacağını ima etti - ve bunu terfi ettirmek için yaptığını sanmıyorum."

"O kontrolcü piç." Öfkelendim. Kim'in kocası Andy bir polis memuruydu ve babamın San Francisco Polis Departmanı'nda nüfuz sahibi olmasının imkânsız olmadığını sanıyordum ama babamın bunu düşünmesi bile imkânsız mıydı? Beni kontrol etmek için batabileceği derinliklerin bir sınırı yok muydu?

Kimberly koluma rahatlatıcı bir el koydu. "Şimdi dinle. Bunu sana bizim adımıza onunla iletişime geç diye söylemedim. Andy biraz endişeli ama açıkçası babanın hayatımızı etkilemesine izin vermektense işsizlik maaşı almayı tercih ederiz. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Kim bilir başka neler çeviriyordur. Ona şimdi gitmen senin için en iyisi olabilir, böylece sen hazır olmadan önce nerede olduğunu anlayıp buraya gelemez."

Sadece bu düşünce bile tüylerimi ürpertti. Yine de kabul ettim. Ve bunun arkadaşımın sorunu olmasına izin *vermeyecektim*. "Vereceğim. Teşekkürler, Kimberly." *Lütfen evlilik cüzdanı bir an önce gelsin. Önce o çeki bozdurmam gerekiyordu.*

Ona sıkıca sarıldım, yakında ziyaret edeceğime ve onu sık sık bilgilendireceğime söz verdim ve sonra arabasının kapıdan çıkışını izledim.

Döndüm, çalışmayan çeşmeye baktım, tamir edilip akmaya başladığında nasıl görüneceğini merak ettim, Grayson'ın öncelikler listesinde ne kadar alt sıralarda olduğunu merak ettim. *Grayson...* Charlotte sayesinde tüm hafta sonunu tam bir işkence içinde geçirmişti ama yine de özveriyle benimle ilgilenmiş, ateşimi düşürmüştü ve asla yalnız kalmamamı sağlamıştı. Görünüşe göre Ejderha hakkında yanılmışım, en azından bazı açılardan. Başta düşündüğüm gibi umursamaz bir canavar değilmiş. Bir an için kardeşi, babası ve üvey annesi tarafından nasıl ihanete uğradığını düşündüm. O sadece bir adamdı - derin acıları olan ve bana kadar çok az umut veren bir durumda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir adam.

Ve onun sadece kendi babası tarafından değil, benim babam tarafından da haksızlığa uğradığını nasıl bildiğimi tekrar düşündüm. Bilseydi bundan neden bahsetmediğimi anlar mıydı? Ona şimdi söylemeyi düşündüm... Ancak planımız değişmemişti. Yakında yollarımızı ayıracaktık. Bu ne işe yarayacaktı?

Zihnim endişelerle doluydu, eve geri döndüm ve ofise doğru yöneldim - Grayson Hawthorn'la ilk kez resmi olarak tanıştığım odaya. Büyük masanın başına oturdum ve Charlotte'un Grayson Hawthorn'la tanıştığında posta kutusundan almış olması gereken bir yığın yeni postayı karıştırmaya başladım.

Bu sabah büyük bir yığın eski, açılmamış zarfla birlikte geri döndü ve hepsini üç yığına ayırdı: faturalara benzeyenler, önemsiz şeyler ve kişisel yazışmalar. Grayson'a hitaben yazılmış, kadınsı bir yazıya benzeyen birkaç açılmamış mektup vardı. Onları bir kenara bıraktım ama üzerinde ağaca yaslanmış bir bisiklet resmi olan kartpostala gelip çevirdiğimde aynı el yazısını ve çok yakın bir tarihe ait olduğunu fark ettim. Gözlerimin adresten mesaja kaymasına izin vermeden önce sadece kısa bir süre tereddüt ettim.

Grayson,

On üç yaşındayken bisikletimle üzerine çamur sıçrattığım ve kendimi çok kötü hissettiğim zamanı hatırlıyor musun? Bana uzun süre kızgın kalmanın imkansız olduğunu söylemiştin. Beni affetmek için hala kalbinde bir şeyler olması için dua ediyorum. Denemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Tüm sevgimle, Vanessa.

Vanessa. *Tüm sevgimi mi?* Onu hala seviyor muydu? Grayson'ı onu affetmesi için ikna etmeye mi çalışıyordu? Kardeşiyle evlendiği için mi? Göğsüme garip bir ağrı yerleşmiş, tenimi diken diken etmişti. Bundan hoşlanmamıştım. Hoşuma gitmemesinden de hoşlanmamıştım. Çünkü bunların hiçbirisi beni ilgilendirmiyordu.

İşimin bittiğine karar vererek son postaları bir kenara koymaya başlamıştım ki, bana gönderilmiş bir iş zarfıyla karşılaştım. Nefesimi içime çekerek zarfı yırttım ve açtım. Küçük bir çığlık attım, resmi evlilik cüzdanımız olduğunu görünce içimdeki dikenli his yerini umutlu bir heyecana bıraktı. Diğer postaları masanın üzerine fırlattım ve hızla ön kapıya doğru yürüdüm, mutfaktaki Charlotte'a seslendim, "Ben şehre gidiyorum. Birazdan dönerim."

Kapı arkamdan kapanmadan önce "Tamam," diye şarkı söylediğini duydum. Almam gereken bir miktar para vardı. Aslında oldukça fazla para.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Grayson

Saat üç olduğunda, bir dakika daha çalışamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Charlotte'un yaban mersinli çöreklerinin kokusunun havada tatlı tatlı asılı durduğu eve döndüm. "Adil oynamıyorsun," dedim mutfağa girerken düşmanca davranarak. "Sana en az bir buçuk gün daha sessizlik muamelesi yapacaktım. Şunlardan birini bana ver."

Charlotte mutlu bir şekilde gülümsedi, tabağa sıcak bir çörek koydu, üzerine bir top kaymak ve yanına bir kaşık reçel koydu.

"Hilekâr," diye mırıldandım. "Bunun seni affettiğim anlamına geldiğini sanma," dedim cennetten büyük bir ısırık aldıktan sonra.

"Özür dilerim," dedi Charlotte. "Sana acı çektirdim ve asla bilerek böyle bir şey yapmazdım." Bir an için beni inceledi. "Ben sadece _."

"Kira ve benim gerçek bir evlilik yapmamızı istiyorsun." Başımı salladım. "Üzgünüm Charlotte, böyle bir şey olmayacak. Bir eş için ne zamanım ne de arzum var."

Fiziksel yönüne gelince... Denemiştim. Charlotte'un bunu bilmesine gerek yoktu, bu sadece ona yanlış umut verirdi. Kira hayır demişti ama ben bu konuda pes etmeyecektim. Sonuçta, en azından şimdilik, biz karı kocaydık.

neden geçici faydalarından yararlanmayayım? Bunu hayal etmeden duramıyordum. Hayal ettikçe de onu daha çok istiyordum. Ama kesinlikle iki ay, belki biraz daha az, bu ateşi söndürmek için yeterli zaman olacaktı. Onu altımda, etrafımda, üstümde hissetmeyi öğrenecektim... ve sonra her şey bitecekti. Doymuş olurdum. Ve yoluma devam ederdim. O da öyle.

Charlotte düşüncelerimi okumuş gibi, "Sana o bitkisel karışımı ona karşı fiziksel bir çekim duyman için vermedim, biliyorsun," dedi. "Senin için bundan daha fazlasını umuyorum. Bu sadece kanın akmasını sağlamak içindi, ne demek istediğimi anlıyorsan." Kaşlarımı çattım. Bunu tartışmamız iğrençti. Beni neredeyse o yetiştirmişti. Ama ben onu durduramadan devam etti. "Vücuda ve kalbe. Kira'ya gelince, o da seninle tamamen fiziksel bir ilişki istemiyor, biliyorsun."

Tamamen fiziksel mi? Bu ne anlama geliyordu? Daha fazlasını mı istiyordu? İlgime engel olamayarak durakladım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü o bir kadın. Bunu böyle biliyorum."

Onun sözlerini düşündüm. Eğer birbirimizin vücutlarından hoşlanıyorsak, Kira gerçekten daha fazlasını ister miydi? Çoğu zaman benden *hoşlanmıyor gibi* görünüyordu. Hayır, Charlotte bu konuda yanılıyordu. Ancak Kira'nın dokunuşlarımdan hoşlandığından emindim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, o sürekli cinsel farkındalık uğultusu en başından beri vardı. Tenim onun tenine ilk dokunduğunda da vardı. Sadece onu yargılamakla, ona kızmakla ve tuhaf davranışlarıyla dikkatimi dağıtmakla meşgul olduğum için bunu kabul etmemiştim. Ama artık bunu inkâr etmiyordum. Aramızdaki ilişkiyi fiziksel düzeyde tutmamamız için bir neden olduğunu düşünmüyordum. Kendi adıma, ona aşık olmadan da vücudundan zevk alabileceğimi biliyordum. *Yapardım da.* Çoğunlukla çileden çıkaran ama son derece arzulanan küçük cadı söz konusu olduğunda kendimi inkâr etmeyi bırakmışım. Şimdi onu da ikna etmem gerekiyordu.

Kira'yı hasta ve ateşler içinde yatağında bulduğumda ona karşı hissettiğim korumacılık duygusu, onunla ilgilendiğim ilk birkaç saat boyunca beni endişelendirmişti. Ama sonra, bunu tam olarak düşünecek zamanım olmadan, Charlotte'un otları

Kendimi kontrol etmek için harcadığım çaba beni düşünemeyecek kadar bitkin hale getirdiğinden, kendi bedenimi hayatta tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Belki de garip bir şekilde, dikkatimin dağılması -korkunç olsa da- kısmen olumlu olmuştu. Ve belki de Kira'nın iyiliği için duyduğum ilk endişe, kendi karısını korumak isteyen doğal bir erkek tepkisinden başka bir şey değildi. Nereden bilebilirdim ki? Daha önce hiç karım olmamıştı. Eninde sonunda, bunun yol kenarına gideceğini bekliyordum. Tıpkı evliliğimiz gibi.

"Kira'dan bahsetmişken," dedim, "küçük baş belası nerede?"

"Bilmiyorum. Birkaç saat önce buradan çıkıp gitti."

Bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ederek kaşlarımı kaldırdım. Soruyu yüksek sesle sormaya fırsat bulamadan garaj yolunda bir araç sesi duydum. Birkaç dakika sonra da Kira'nın sesi duyuldu: "Alo?"

"Buradayım canım," diye seslendi Charlotte.

Kira telaşla mutfığa girip yere, üstünde delikler olan büyük bir kutu koyarken omzumun üzerinden baktım. "Bu da ne?" Büyük kabı işaret ederek sordum.

"Sürpriz," dedi sırtarak.

İnledim. Şimdi ne bulmuştu acaba?

"Ama önce," dedi yanımdaki tabureye oturarak, "resmen evlendik. Evlilik cüzdanını Bay Hartmann'a getirdim. Çekimiz bugün ilerleyen saatlerde işleme konulacak ve kesilecek. Sabah ilk iş olarak onu alabiliriz."

Heyecan vücuduma yayıldı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten." Sırıttı.

Kendime engel olamadım. Ayağa kalktım ve onu kucakladım, o gülerken etrafında döndüm. "Başardık," dedim neredeyse inanamayarak, durdum ve onu ayağa kaldırdım. Bana gülümsedi, gözleri parlıyordu, gülümsemesi ışıltı ışıltı. *Ve gamzeyi ben kazandım.*

"Biliyorum," diye nefes aldı. Tanrım, onu öpmek istiyordum. Ve bu isteğin yoğunluğu o kadar fazlaydı ki, bunun doğal mı yoksa Charlotte'un otlarının hâlâ sistemimde dolaşıyor mu olduğunu merak etmek zorunda kaldım.

Arkamızda yerde duran kutunun içinden gelen yumuşak ses bu düşüncemi yarıda kesti. Kira'nın sırtışı arttı, o büyüleyici gamzesi tekrar ortaya çıktı ve benden uzaklaşıp kutunun içindeki her neyse ona doğru hızla ilerledi.

"Ne yaptın sen?" Ben sordum.

Yere çömeldi, kutuyu açtı ve içinden büyük bir köpek yavrusu ya da küçük bir köpek gibi görünen bir şey çıkardı. Duygulu kara gözler bana ihtiyatla, parlak yeşil gözler ise heyecanla bakıyordu.

"Aman Tanrım," diye soludu Charlotte, aceleyle Kira'nın yanına gitti. "Peki bu kim?" Charlotte köpeğin boynundaki metal etiketi kaldırdı ve okudu: "Sugar Pie?"

Kira gururla başını salladı.

Köpeği gözden geçirirken başımı hafifçe salladım. "Yüzüne ne... oluyor?" Burnu ve çenesi bir şekilde ezilmiş gibi görünüyordu.

Kira, artık yaşlı bir köpek yavrusu olduğunu söyleyebileceğim şeyi göğsüne çekti ve diğer eliyle kulağını kapattı. "Şşşt," dedi. "Seni duyabilir, biliyorsun." Kaşlarını çatarak beni küçümsedi. "Ve Sugar Pie bir *dişi*." Güçlkle kontrol altına alınmış bir umutla kendisine bakan yavru köpeğe gülümsedi. "Değil mi, küçük kız? Değil mi, tatlı Şeker Pasta? Evet öylesin, sen bir *kızsın*, iyi bir kız. Çok iyi bir kızsın. Tatlı, iyi bir kız." Bu tiz bebek konuşması karşısında yüzümü buruşturdum. Ama görünüşe göre köpek yavrusu buna hiç aldırmanmıştı.

Kira'nın ilgisi karşısında kendinden geçtiğini belli etmek için titreyen köpek, garip bir şekilde deforme olmuş ağzıyla Kira'nın yüzünü yaladı. Kira güldü ve sonra yavru köpeğin kulağını tekrar kapattı. "Onu ben kurtardım. İlk sahibi daha süttten yeni kesilmişken ağzını kapatmış. Sonra da bunu kabul etmedi.

Yüzü büyüdükçe kapanmış. Bulunduğunda neredeyse ölmek üzereydi ve o mekanizmanın ameliyatla çıkarılması gerekiyordu!" Konuşurken sesi yükselmişti, köpeğin başına gelenlerden dolayı çok üzgün olduğu belliydi. Üzücüydü. İnsanlar bazen gerçekten boktan olabiliyordu. Ama bunların benimle ne ilgisi olduğundan emin değildim.

Kira elini köpeğin kulağından çekti ve birkaç derin acı dolu an boyunca onunla bebek dilinde konuşmaya devam etti.

Torunuyla ilk kez karşılaşan bir büyükanne gibi tıkırdayan ve miyavlayan Charlotte, yavru köpeğin kulaklarını kaşıdı. "Ah, zavallı küçük canım. Hiçbir şey için endişelenme, Şekerparem. Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın." Belli ki heyecanlı olan yavru köpek küçük bir gıcırtı çıkardı ve sonra sanki bu küçük, kaçan sesin sonucunda korkunç sonuçlar bekliyormuş gibi başını eğdi. Bize baktı, gözleri hüzünlü bir şekilde havaya kalkmış, başı hala aşağıdaydı.

"Vay, vay, *buralarda mı?*" diye sordum. "Hayır. İhtiyacım olan son şey etrafta koşuşturan, yoluma çıkan bir hayvan. Bir evcil hayvan için zamanım yok."

"Sugar Pie'ı *senin* için kurtardım. O artık *senin*. Onu düğün hediyem olarak kabul et. Ve bu hafta sonu gösterdiğin nezaket için bir teşekkür." Köpeği bana doğru itti, beni ondan almaya zorladı.

Geri vermeye çalıştım. "Ne? Olmaz öyle şey. Hayır. Köpek istemiyorum. Param nerede?"

Kira kollarını kavuşturdu ve Charlotte tısladı. Köpeği tekrar göğsüme götürdüm ve ona baktım, o iri, kara gözler korku ve umut karışımı bir duyguyla bana dikilmişti. Çok çirkindi. Ama aynı zamanda sevimli de sayılırdı. Başka bir çift güven dolu kahverengi gözü hatırladığımda kalbimin o bölgesinde garip bir kıpırdanma hissettim. *Aman Tanrım*. Kira ona babam hakkında anlattığım hikâyeden sonra gidip bana bir köpek yavrusu almıştı. *Sinir bozucu küçük cadı. Tatlı, şefkatli, sinir bozucu küçük cadı.*

Nazik bir düşünceydi. Yine de... "Kira, Sugar Pie adında bir köpeğim olamaz. Kimse Şeker Pasta adında bir köpeğe sahip olamaz."

"Oh." Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Şey, ona bu ismi verdim ve o da bu ismi benimsemiş görünüyor. Tam adı Sugar Pie Honey Bunches." Zorlukla bastırılmış bir gülümsemeyi tutuyordu. Bu durum küçük cadıyı eğlendirdi.

Hayvanı tekrar düşündüm ve uzun bir iç geçirdim. Biçimsizliğine ve kabul edilemez ismine rağmen, şimdi kollarımdayken ve bana böylesine ham bir umutla bakarken onu göndermeyi kendime yediremiyordum. Geniş bir arazim vardı. Etrafta koşturabilirdi, muhtemelen onu hiç görmezdim bile. Yine de en azından, köpekler için tehlikeli olabilecek üzümleri yememesi için eğitilmesi gerekecekti. Onu yere bıraktım. Kıpırdamadan durdu ve bana baktı. "O daha yavru ve sen onu daha bugün aldın. Yeni bir isim öğrenebilir." Geri çekildim. "Buraya gel Scout." O çirkin kafasını eğdi ve poposunun üzerine tam olarak oturdu.

Kira da geri çekildi. "Buraya gel Şeker Pasta," diye seslendi. Köpek hemen ona doğru koştu, aşırı büyük patileri yere vuruyordu. Kira onu kucağına aldı ve o son derece rahatsız edici bebek sesiyle ona miyavlamaya başladı.

"Gel buraya Şekerparem," diye seslendim deneysel bir şekilde. Kira onu yere bıraktı ve yavru köpek bana doğru koştu, tekrar ciyakladı ve sonra o korkak, utangaç şekilde başını eğdi. Onu kucağıma aldım ve gözlerinin içine baktım. "Öncelikle, burada konuşmaya iznin var." Sanki ne dediğimi anlamış gibi anlamlı gözlerle bana baktı. Yanağımı belli belirsiz yaladı. Başımı kaldırıp ikisi de geniş geniş sırttan Kira ve Charlotte'a baktım. "Peki, kalabilir," diye homurdandım, çenemi sıktım ve yeni yavru köpeğimle birlikte arkamı dönüp kapıya yöneldim. Hayatıma neler oluyordu böyle? "Ona evi göstereceğim ve yeni bir isme alışmasını sağlayacağım," diye seslendim mutfaktan çıkarken.

Mutlu kadınsı kahkahalar beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti, aniden bu evde hiç bu kadar sık duymadığımı fark ettim... Kira gelmeden önce.

Ertesi sabah erkenden Kira ve ben, tüm bu evliliğin katalizörü ve nedeni olan çeki almak için şehir merkezine gittik. Bay Hartmann çeki teslim etti ve bize mutluluk ve iyi şanslar diledi. Binaya girmemizin üzerinden on dakika bile geçmeden tekrar sokağa çıkmıştık ve şok olmuş gibi birbirimize bakıyorduk. Kira'ya sırttım ve "Hadi gidip bir banka hesabı açalım" dedim.

Caddenin aşağısındaki başka bir bankaya doğru giderken, Kira'nın beni ilk gördüğü bankanın önünden geçtik. Kira'nın o bankayla ilgili güzel anıları olabilirdi ama ben kredi talebimi reddeden bir bankada hesap açmayı içime sindiremiyordum - reddetmeleri haklı olsun ya da olmasın. Yine de oraya en son gittiğimde kendimi ne kadar umutsuz ve düşük hissettiğimi düşündüm. Kira'nın elini tuttum ve sıktım. Bana sırttı, gamzesi ortaya çıkmıştı. Ateşli saçlarından bir tutam bir gözünün önüne düştü ve kendime engel olamadım. Durdum ve onu bir binaya doğru geri geri götürdüm ve duvara yasladım, ona hızlı, sert bir öpücük verdim ve sonra şaşkın ifadesine sırttım.

"Bir oda tutun," diye mırıldandı yanımdan geçen biri. Kira kısa süreliğine şok olmuş gibi baktı ve ben de ona en şeytani sırıtışımı yaparak kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır," dedi kararlılıkla, altımdan kayarak. Ama yüzünde alaycı bir gülümsemeyle arkasına baktı. Kalbim bilmediğim bir şekilde yerinden fırladı ve ona yetişmek için hızla yürüyerek güldüm. Kendimi yeni hissediyordum. Umutlu. Sanki dünya önüme açılmıştı ve ben kollarımı açıp onu karşılamak istiyordum.

Bir saat sonra, her biri neredeyse yarım milyon dolar içeren ayrı hesaplarımız vardı. O umutlu his hâlâ oradaydı ama bağa geri dönerken, içinde yüzdüğüm balonu rahatsız edici bir utanç diken diken etmeye başladı. Evet, bir anlaşma yapmıştık ama gerçekten mi? Harcamak üzere olduğum para onun parasıydı. "Sana geri ödeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?" Gözlerim Kira'nınkilerle buluşunca sordum.

"Eğer istersen," dedi yüzümü inceleyerek.

"İstiyorum."

Kira bir dakika sessiz kaldı ve sonra sesi yumuşak bir şekilde çıktı.
"Bugün babamı görmeye gitmem gerekiyor."

İfadesi üzüntü ve keder gibi görünen bir şeyin karışımıydı. Bu beni şaşırttı-Kira'nın gözleri normalde canlılıkla doluydu. Sanki babasını görme fikri vücudundaki ışıltıyı çekip almıştı. Bir şey söylemem gerektiğini hissettim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Tamam," diye mırıldandım.

Bana bir şey soracakmış gibi baktı ama onun yerine sadece başını salladı, evin önüne geldiğimizde kamyonetimden indi ve arkasından beni birkaç gün içinde göreceğini söyledi.

Gidişini izledim. Birkaç günlüğüne gitmişti. Bu beni mutlu etmeliydi. En azından kırk sekiz saat boyunca burada biraz huzur bulacaktım. Mülkümün her yerinde dolaşan, sorun ve kargaşaya neden olan bir sigorta riski hakkında endişelenmem gerekemeycekti. Ve eğer o gözden uzak olursa, belki de kanım sürekli ihtiyaçla çalkalanmazdı.

Öyleyse neden onun yaklaşan ayrılışına sevinmek yerine içimde belli belirsiz bir melankoli hissi vardı? Dolambaçlı düşüncelerimden sıyrıldım ve haftalardır işaretlediğim malzeme ve ekipman siparişlerini vermek için ofisime gittim. En azından bu heyecanlanacak bir şeydi. Her şey yerli yerine oturuyordu.

Köpek ofisime girdi ve ben bilgisayarda çalışırken ayaklarımın dibine uzandı. Kırk beş dakika sonra, tüm siparişleri verdikten sonra ayağa kalktım ve çirkin köpeği hala masamın altında yattığı yerden çağırdım. "Buradayım, Buddy." Hiçbir şey demedi. Kafasını bile kaldırmadı.

Bir an için onu düşündüm. O bir kızdı, belki de sadece bir dişiye daha uygun bir isim istiyordu. "Al, Bailey." Bir kas kasılması bile olmadı. Dişlerimi sıktım. "Al, Şeker Pasta," dedim nefesimin altında. Köpeğin kulakları dikildi, heyecanlı bir ciyaklama çıkardı ve hızla ayağa kalktı,

durduğum yere doğru birkaç adım attı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona sert bir bakış attım. Nefes nefese bana baktı ve o çarpık ağzının gülümsediğine yemin ettim.

"Siz kadınlar bundan keyif alıyorsunuz, değil mi?" Köpek peşimden koşarken mutfağa doğru dönerek sordum.

Charlotte beni koridorda karşıladı. "Kira bavulunu arabasına koyuyor," dedi. "Onunla gitmiyor musun?"

Kapıya doğru baktım. "Neden onunla gideyim ki?"

"Babasına evlendiğinizi söylemek için ikinizin de gelmesinin daha mantıklı olacağını düşündüm. Bu daha inandırıcı olmaz mıydı?" Belli ki Kira Charlotte'a nereye ve neden gittiğini söylemişti. *Eğer sorsaydın sana da söylerdi Grayson.*

"Onunla gitmemi isteseydi, sorardı," diye ısrar ettim. Dikkatimi köpeğe çevirdim. "Buraya gel Maggie." Oturup bana baktı. İçimi çektim. "Haydi, Şekerparem." Çekilmez hayvan ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürürken peşimden koşmaya başladı. Charlotte güldü. "Eminim bu senin için çok eğlencelidir," dedim ona ters ters bakarak.

Charlotte buzdolabından bir şeyler almaya başlarken gülümsedi. "Kira'ya yolda yemesi için bir sandviç yapıyorum. Sen de ister misin?"

"Elbette," dedim, bir bar taburesine oturarak.

"Bu tatlı kıza gelince," dedi Charlotte'a neşeyle kuyruğunu sallayan köpeğe gülümseyerek, "Kira ona ilk kez Sugar Pie dediğinde, bunu öylesine taparcasına bir sevgiyle söylemişti ki, bu köpek artık bunu kolay kolay bırakamazdı. Sanırım o kısa, hüzünlü hayatında ilk kez kendisine sevgi dolu bir ses tonuyla hitap edildiğini duymuştu. Bu çok güçlü bir şey, biliyorsunuz."

Charlotte'un bilge gözleriyle karşılaştım, sözlerini düşündüm ve karımın bu köpeği uzun zaman önce olan bir şeyi iyileştirmek için eve getirdiğini düşündüm. Az önce gözlerinde beliren hüzünlü ifadeye bakılırsa, belki Kira'nın da uzun zaman önce yaşadığı bir şeyin iyileşmesine ihtiyacı vardı. Belki de sadece kâğıt üzerinde karı kocaydık, ama o

bana hak etmediğim bir nezaket gösterdi. Art niyetli değildi; sadece yapabildiği için yapmıştı. *Belki o da aynısını hak ediyordu.* "İki sandviçi de paketle, Charlotte," dedim. "Ben de onunla gidiyorum."

Charlotte sadece gülümsedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kira

Bavulumu arabamın bagajına yerleştiriyordum ki Grayson'ın evden elinde bir gece çantasına benzeyen bir şey ve küçük bir soğutucuyla çıktığını gördüm.

Bagajı kapattım ve yaklaşırken onu izlemeye koyuldum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seninle geliyorum," dedi ve bagajı açıp valizimi çıkardı.

"Benimle geliyor musun? Ama-"

Bagajımı tekrar kapattı ve bana doğru döndü. "İkimiz de babana gidersek daha inandırıcı olur. Bu iş anlaşmasını birlikte yaptık ve bunun yürümesi için ne gerekiyorsa ikimiz de dahil olmalıyız. Bunu kendi payımın bir kısmını kazanmak olarak düşün." Benimle mi geliyordu? Kalbim hem mutluluktan hem de belirsizlikten küçük bir dörtnala koştu. Yakınlarda park etmiş olan kamyonetine doğru yürüdü ve bavulumu ve kendi çantalarını ön koltuğun arkasına koydu.

"Tamam," dedim, onunla yürürken. "Ama neden bavulumu kamyonetine koyuyorsun?"

"Çünkü araba kullanmayı seviyorum."

İç çektim. *Kontrolcü adam*. Ve işte beni ezip geçmeyi seven başka birini görmek için seyahat ediyordum. Bu belirsizlik aniden hissettiğim anlık mutluluktan daha yüksek bir seviyeye çıktı.

Grayson direksiyona geçti ve ben de yolcu tarafındaki kapıyı açtım, ona baktım ama içeri girmedim. "Bunu yapmak zorunda hissetmek zorunda değilsin," dedim. Grayson'ın evliliğimizi anlatacağım babamla ilk kez tanışmasını isteyip istemediğimden tam olarak emin değildim. Sadece bana değil, Grayson'a da göstereceği soğuk küçümsemeyi hayal edebiliyordum. Ve Grayson'ın adının tanıdık gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Bundan şüpheliydim - babam sadece kendi gündemine bir şekilde hizmet etmeye devam edebilecek kişileri hatırlardı. Ayrıca, olanlar birkaç yıl önce olmuştu ve birkaç kısa an içinde gerçekleşmişti. Yine de babama önceden haber vermeden evlendiğimi söylediğimde Grayson'ın odada olacağını hiç düşünmemiştim. İşler çirkinleşebilirdi ve kimsenin, özellikle de Grayson Hawthorn'un bunu görmesini istemiyordum. Özellikle de babamın Grayson'ın duygularını hiçbir şekilde, hiçbir biçimde incitmemeye çalışacağından emin olduğum düşünülürse. Tanrım, ne zamandan beri Ejderha'nın duygularını bu kadar önemsemeye başlamıştım? Bu gerçekten biraz endişe vericiydi.

"Bunu halletmenin en uygun yolu bu, Kira. Şimdi gidebilir miyiz? San Francisco'da trafiğe takılmak istemiyorum."

"Sugar Pie'a kim bakacak?" Son bir tartışma girişiminde bulunarak sordum.

"Charlotte. Virgil de yardım edecek. Köpek şimdiden ona bağlanmış görünüyor."

Tamam o zaman, gelsin ve neden bu hayatta ya da başka bir hayatta babamdan bir şey almaktansa onunla evlenmeyi tercih ettiğimi kendi gözleriyle görsün. Tam olarak kim olduğumu görecekti. Ve bu beni korkuttu. *Neden korkuttu?* Sonra aklıma geldi. Ejderha'nın bana saygı duymasını istiyordum. Beni, ofisinde bana o kadar soğuk davrandığı o gün açıkça yargıladığı şımarık varis olarak görmesini istemiyordum. Onun beni

Büyüdüğüm yerin ihtişamını görmek ve bunun kim olduğumun ya da hayattan ne istediğimin bir parçası olduğunu düşünmek. Bu adamla evlenmişim ama Grayson Hawthorn'un özel hayatıma, özel acılarıma girmesine asla izin vermeyecektim. Bu anlaşmayı bir iş girişimi olarak kurmuştum. Ve şimdi, aniden, daha fazlasına dönüştüğünü fark ettim, en azından benim için. *Önemsiyordum*. Ve bu beni korkutuyordu.

Çalkantılı duygularımı yuttum ve arabaya bindim. Kapılardan geçerken camı açtım ve hala yaz sonu kokusuyla tatlı olan havayı derin bir nefesle içime çektim.

"Nerede kalmayı planlıyorsun?" Grayson otoyola döndüğümüzde sordu.

"Bir otel," diye
cevapladım.

"Kimberly ile değil
mi?"

"Hayır. Artık düzgün bir otelde kalacak param var, onlara yük olmamayı tercih ederim. Daireleri çok küçük."

Grayson başıyla onayladı. "İyi bir arkadaşına benziyor."

"Öyle. O en iyisi." Başımı koltuk başlığına yaslayarak gülümsedim. "Birlikte büyüdük. İkimiz de beş yaşındayken annesi bizim için çalışmaya geldi. Daha çok kız kardeşim gibidir aslında. Annem yeni ölmüştü" -
Dudaklarımı ısırdım

-"Bir kayak kazası ve şey... Kimberly'nin annesi Rosa Maria o dönemde beni kanatları altına aldı." Gülümsedim, düşüncelerimi babamla evliliğim konusunda yüzleşmekten başka bir şeye çevirdiğim için mutluydum. "Kimberly'nin doğum günü, annesi orada çalışmaya başladıktan birkaç gün sonraya denk geldi ve Rosa Maria onun için çok küçük bir parti verdi ve diğer çalışanların çocuklarını da davet etti. Gitmek için yanıp tutuşuyordum ve babama ona bir hediye almak için beni dışarı çıkarması için yalvarmışım ama o, 'Ona hediye almana gerek yok çünkü gitmeyeceksin' demişti. Bir Dallaire bu kadar alçak bir topluluğa ait değildir." Babamın erkeksi tonunu taklit etmek için sesimi kalınlaştırmışım ve Grayson'a baktığımda

küçük bir kaş çatma. *Güzel, babamın kazanan kişiliğiyle yüz yüze gelmeden önce onun tadına bakmalısın.*

"Tahmin edebileceğiniz gibi," diye devam ettim, "*bunu* bir cevap olarak kabul etmeyecektim, bu yüzden annemin bana verdiği üzerinde gümüş bir kalp olan kolyeyi aldım ve bahçıvanımız George'a onu ikiye ayırmasını söyledim. Bunu bir ipe geçirdim, Kimberly'nin yaşam alanlarındaki partisine gizlice girdim, geçici kolyeyi ona verdim ve bunun sonsuza kadar en iyi arkadaş olacağımız anlamına geldiğini ilan ettim." Kolyeyi ne kadar açık ve sevgiyle kabul ettiğini ve Kimberly'nin arkadaşlığımızın bu ilk simgesine hâlâ değer verdiğini hatırlayınca kalbim sıcaklıkla doldu.

Grayson dudağını emerken sessizdi, bana bakmıyordu. Garip hissederek önüme baktım ve birkaç dakika sonra gözlerini yüzümün yan tarafında hissettim. "Rosa Maria'ya hâlâ yakın mısın?"

"Hayır," dedim üzüntüyle. "Babam onu yıllar önce kovdu. Bu garip ve acı vericiydi çünkü onunla bir ilişkisi vardı ve aslında onu hem yeni hizmetçisi hem de yeni yatak arkadaşı olarak hizmet etmesi için daha yeni, daha genç bir modelle takas etti. Rosa Maria o olaydan sonra ona ulaşma çabalarımın hiçbirine yanıt vermedi." Elimi salladım, konuyu ve bu konuyu tartışmanın her zaman getirdiği incinmeyi uzaklaştırmaya çalıştım.

"Seni mi suçladı?" Grayson, sesinde garip bir tını hissederek sordu.

"Kimberly istemediğini söylüyor ama babamın ona yaptıklarını hatırlatacak herhangi bir temasta bulunmak ona çok acı veriyor. Sanırım onu seviyordu. O ise... şey, onu evini temiz ve yatağını sıcak tutmanın uygun bir yolundan başka bir şey olarak görmedi."

"Anlıyorum," dedi, sesi gergindi. Ona baktım, bir şekilde gerçekten gördüğünü hissettim - hatta onunla paylaştığımdan daha fazlasını.

Başımı hafifçe salladım. "Peki, dün sabah ben aşağı inmeden önce Kimberly ile ne konuşuyordunuz?" Sordum, fark ettim ki

Kimberly'ye sorma fırsatı bulamamıştı ki, Charlotte'la şifalı *otlar* *konusundaki* tartışması araya girdi.

Gülümsedi ve Rosa Maria ile babam hakkında konuşurken var olan kasvetli havayı dağıttı. Öğleden sonra güneşi pencereden içeri süzülüp Grayson'ın yüzüne vuruyor, gözlerinin derin, zengin kahverengisini ortaya çıkarıyor ve hâlâ tıraş edilmemiş çenesinin sertliğini vurguluyordu. Tırnaklarımı ellerimin etli kısmına bastırarak başka tarafa baktım. *Parlak pulları görmezden gel, diye* tekrarladım zihnimde. "Senin hakkında konuşuyorduk," diye cevap verdi ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde gülümsemesi genişledi. "Bana yıllar boyunca seni kurtarmak zorunda kaldığı belalarla ilgili ilginç hikâyeler anlatıyordu."

Homurdandım ve sonra dramatik bir şekilde iç çektim. "Kimberly yeterince iyi bir kız ama abartıyor. Bu onun en büyük kusurlarından biri."

Grayson'ın kıkırdaması derin ve sıcaktı. "Bilmiyorum. Ben bilmediğini düşünmeye meyilliyim," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Aklına böyle fikirler geldiğini söylüyor..."

"Sadece eğlence," diye savundum. "Sorun değil."

"Sizin için bu çok ince bir çizgi gibi görünüyor."

Ona sinirli bir bakış attım ama yüz ifadesinin cazibe dolu olduğunu ve gerçek bir sevgiye benzediğini görünce bu bakışım dağıldı.

"Seninle yaşamaya başladığımdan beri 'fikirlerimin' uygulanmasını kısıtlamak için yoğun bir çaba sarf ettim," diye ısrar ettim.

"Yüce Tanrım," diye inledi. "Kendini tutmadığında neler olacağını hayal etmek bile beni ürpertiyor."

Gülmeye başladım, ama sonra San Francisco'ya -babama- doğru gittiğimizi söyleyen bir tabela geçti ve mideme kramp girdi. Kaşlarımı çatarak iç çektim. "Babama sor," dedim, içten içe sormamasını umarak. "Onunla tanıştığında ne kadar büyük bir yükün altına girdiğini sana söyleyecektir. Hiç şüphem yok." Başımı çevirip manzaraya baktım.

"Selam," dedi Grayson ve yanımdaki koltukta sıcak elinin benimkini kavradığını hissettim. Birleşen ellerimize baktım ve sonra gözleriyle buluştum. Bakışlarımız bir, sonra iki dakika sürdü, sonra tekrar yola baktı. "Her şey yoluna girecek, tamam mı?"

Başımı salladım ama yanılıyor olmasından korktum. Grayson'ın önünde tamamen aşağılanacağım bir durumun içine giriyor olabilirdim. Hayır, her şey yolunda gitmeyecekti. Bu kesinlikle doğru olmayacaktı. Yine de artık geri dönüşü yoktu.

Yaklaşan alacakaranlığın yumuşak sarısı ve canlı turuncusu, tepedeki İtalyan Rönesans malikânesini rüya gibi bir ışıkla yıkıyordu. San Francisco'nun gösterişli Pacific Heights semtinde yer alan bu malikâne, şehrin ve muhtemelen ülkenin en pahalı gayrimenkulleri arasındaydı. Dallaire malikanesi. Evim güzel evim. İçten içe ürperdim. Burası benim için çok az tatlı bir yerdi.

Aslında bu ev ve anıları, hayatımın büyük bölümünde babamın kendine hizmet eden beklentilerinin gölgesinde yaşadığımı, oysa tek özlemimin olduğum gibi sevilmek olduğunu ezici bir şekilde fark etmemi sağladı.

Kamyonetinden inip devasa yapının önündeki caddeye park ettiğimizde Grayson'ın esrarengiz yüz ifadesine baktım. Geniş açık hava merdivenlerinin tepesinde tam bir daire çizerek döndü ve Golden Gate Köprüsü, Alcatraz, Angel Adası ve Marin Headlands'e kadar uzanan muhteşem manzarayı hayranlıkla seyretti. Uzaktan, evin arkasındaki açık hava kortunda birinin tenis toplarına vurduğunu duyabiliyordum.

Ben kapının zilini çalarken Grayson sessiz kaldı. Sanki buraya aitmişim gibi kendimi bu eve sokmayı reddediyordum. Birkaç saniye sonra içerideki mermer döşemede ayakkabı sesleri duydum ve kapı açıldığında hizmetçi üniforması giymiş, daha önce hiç tanımadığım genç bir kadınla karşılaştım. Gülümsedim. "Merhaba,

Ben Kira Dallaire. Sanırım babam beni bekliyor." Yolda ona mesaj atmıştım ama cevap vermemişti, bu yüzden beni gerçekten bekleyip beklemediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Genç ve güzel kadın gülümseyerek kapıyı açtı ve biz de içeri girdik. "Gidip onu getireceğim," dedi ağır bir İspanyol aksanıyla. "İçeride beklemek ister misiniz-"

"Burada bekleyeceğiz." Uzun süre kalmaya niyetim yoktu. *Zaten gitmek istiyordum.*

Kadın başını salladı ve arkasını döndü.

Grayson'a, "Babamla konuşmam için bana biraz zaman ver," dedim. "Sonra seni tanıştıracam." Gözleri yüzümde gezindi ve sonra sessiz bir onaylamayla çenesini kaldırdı.

Gösterişli, mermer fuayede birkaç dakika durduktan sonra, bir kez daha yaklaşan ayak sesleri duydum - bu sefer yukarıdan geliyordu - ve babamın uzun boylu figürünün merdivenlerin başında belirdiğini görmek için yukarı baktım. Benden kısa bir mesafe ötedeki mermer sütuna rahatça yaslanmış olan Grayson'a baktım.

"Kira," dedi babam hızla aşağı inerken, gözleri benimkilere dikilmiş, dudakları son derece aşına olduğum o onaylamayan ifadeyle incelmışti. "Sonunda eve dönmeyi uygun görmene sevindim." Sesi hiç de memnun değil gibiydi. Grayson'a bakmadı bile.

"Çalışma odama gel de konuşalım," dedi ve aniden dönüp o yöne doğru ilerledi.

"Burası iyi," dedim yüksek sesle ve onu olduğu yerde durdurdum. Babamı çalışma odasına kadar takip etmeye hiç niyetim yoktu; orada bir yargıç gibi masasının arkasında oturup hüküm verecekti.

Babam yavaşça döndü, durduğum yere doğru yürürken çenesi uyarıyla titriyordu. İşte o zaman Grayson'a baktı. "Peki sen kimsin?" diye sordu.

Öne çıktım. *İşte başlıyoruz.* "Bu, *baba*, kocam, Grayson Hawthorn."

Üç kalp atışı boyunca babam hiç sesini çıkarmadı. Bir adım öne çıkarken boynunda koyu kırmızı bir renk belirdi. "Ciddi olamazsın."

"Ben ciddiym. Birkaç hafta önce evlendik. Sizi davet etmediğim için üzgünüm ama sosyal takviminizin her zaman ne kadar dolu olduğunu biliyorum."

Darbe beni gafıl avladı, keskin tokat açık fuayede yüksek sesle yankılandı. Nefesim kesildi, sıcak acı çeneme ve göz çukuruma yayıldı. Elinin tekrar yüzüme doğru hareket ettiğini görmek için başımı zamanında kaldırdım ve ikinci tokat için hazırlandım ama o tokat hiç gelmedi. Gözlerimi açtığımda Grayson'ın babamın bileğini tuttuğunu gördüm, yüzündeki ifade öldürücü bir ejderha öfkesiyle doluydu. "Ne oluyor *lan*?" diye homurdandı. Durduğu yerden şimdi babamın bana tekrar vurmasını engellediği yere gelebilmek için yıldırım hızıyla hareket etmiş olmalıydı. Kesik kesik bir nefes aldım.

Yüzü sıcak bir öfkeyle dolu olan babam elini Grayson'ın elinden çekti ve ben ondan uzaklaşıp geriye doğru tökezlerken gözlerini tekrar bana dikti. Kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırdım, olabildiğince dik durdum ve yüzümün sol tarafı zonklasa da göz teması kurmaya devam ettim.

"Teşekkür ederim," dedim çenemi kaldırarak, beni ne kadar incittiğini görmesine izin vermeyerek. "Bunu düğün hediyem olarak kabul edeceğim."

"Sadece sen, Kira." Babam başını salladı ve boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sen gerçekten de gülünç bir aptalsın, değil mi?" Çenesini Grayson'a doğru çevirdi ama ona bakmadı. "Kendini lanet olası bir servet avcısına kaptırmışsın ve bunu göremeyecek kadar aptalsın sanırım." Sonra Grayson'a baktı. "Benden tek kuruş alamayacak, yani ikinizin de şansı yok Grayson Hawthorn." Adını Şeytan'la akraba olabilirmiş gibi söyledi ama babam gözlerini kısınca kalbim durdu

Sanki bu isim ona tanıdık geliyormuş gibi. Başını hafifçe salladı ve bakışlarını tekrar bana yöneltti.

"Paranızın tek kuruşunu bile istemiyoruz," dedi Grayson soğuk bir sesle. "Gidelim, Kira." Evin arka tarafından gelen ayak seslerini duyduğumda dönmeye başladım. Cooper'ı görmek için başımı çevirdim. Kalbim tekledi. Cooper burada mıydı? Bu bir tesadüf değildi. Tanrım, beni tuzağa düşürmeyi planlamışlardı! Midem sanki çok yüksek bir uçurumdan atlamışım gibi düştü. Cooper bana doğru koştu, altın rengi yakışıklılığı giydiği tenis beyazlarıyla vurgulanıyordu.

"Kira," dedi, gözleri üzerimde geziniyordu. Elini saçlarımın kenarından geçirirken irkildim ve başımı tekrar ondan uzağa çevirdim. Bu adamla bir ömür geçirebileceğimi nasıl düşünmüştüm? Şu anda onunla aynı odada bulunmayı zar zor hazmedebiliyordum. Grayson'ın yaklaştığını hissettim ve aniden elinin benimkini tuttuğunu hissettim. Cooper önce şaşkınlıkla Grayson'a, sonra da sorgulayan gözlerle bana baktı. "Kira?" Yanağıma dokundu ve sonra sertçe babama baktı. "Ona sen mi vurdun?" Cooper inanmayarak sordu. Sanki kendisi bana hiç vurmamış gibi. Öfke ve aşağılama boğazımda düğümlenip boğulacakmışım gibi hissedene kadar kabardı.

Babam dudaklarını birbirine bastırdı. "O evlendi, Cooper," dedi, sesi alaycı ve küçümseme doluydu. "Tebrik et onu."

Cooper'ın gözleri büyüdü ve aniden Grayson'a doğru döndü. Daha iyi bilmesem incinmiş göründüğünü söyleyebilirdim. "Evli misiniz?" Cooper sordu, ses tonunu şok kaplamıştı. "Ne oluyor Kira? Kim o? Hikâyesi ne?"

diye sordu sonunda, açıkça benimle konuşuyor olmasına rağmen gözleri Grayson'da durdu. Grayson gözlerini kısarak Cooper'a alaycı bir yarım gülümsemeyle baktı.

"Napa'da aile işini yürütüyor," dedim. "Orada tanışmıştık." Bunun her ikisi için de yeterli bir bilgi olacağını umuyordum.

Cooper'ın bakışları bana doğru döndü. "Nerede tanıştınız? Ne zaman? İki hafta önce mi?" Sesinde hırıltılı bir ton vardı.

Omurgamı dikleştirdim. "Bu seni ilgilendirmez Cooper," dedim. "Artık seni *ilgilendirmiyorum*."

"Sen deęilsin," dedi, bir adım daha yaklařarak. Grayson koruyucu bir duruřla yanıma geldi ve ben dūřünemedem, gözlerimi Cooper'dan ayırmadan hafifçe ona doęru döndüm.

"Gerçekten bir daha seninle bir şey yapmak isteyeceęimi mi dūřündün?" Cooper'a sordum.

"Bunu çözebilirdik, Kira," dedi, sesi acı çekmiş gibi ydi. İçimden gülmek geldi. Ne performans ama. Gerçekten de mahkeme sistemi yerine Hollywood'da kariyer yapmalıydı. "Seni temin ederim, evliliğimin çok ötesinde nedenlerden dolayı bunu yapamadık ve asla da yapamayacağız. Grayson."

Birkaç saniye boyunca hepimiz bu gergin açmazda durduk. "Kesin şu saçmalığı," diye bağırdı babam.

Cooper derin bir nefes aldı ve bir saniye daha beni süzdükten sonra, "O halde bunu çözmemiz gerekecek," dedi. Sesinde bir boyun eğme notası vardı. Artık "hallet" moduna geçeceklerdi, bizim bir önemimiz kalmamıştı.

Babamın bir yıl önce kulak misafiri olduğum sözleri birden aklıma geldi. *Merak etme, Cooper. Olaylar yatışana kadar onu göndereceğim. Sadece son hedefe odaklan.*

"Burası onların bölgesi," dedim Grayson'a. "Onları kendi hallerine bırakalım." Sesimin acı geldiğini biliyordum. Sesim sonlara doğru titriyor, kalbimi döven derin acı ve öfkeye ihanet ediyordu.

"Kira-" diye başladı Cooper ama ben başımı salladım ve Grayson'ın elini çektim.

Grayson direndi ve elimi bıraktı. Babama yaklaştı.

"Onun babası olabilirsin," dedi sessizce, sesi son derece sakindi, "ama bir daha asla karıma elini sürmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Babam önce Grayson'a sonra da bana küçümseyerek baktı. "İyi bir hayatın olsun, *Kira Hawthorn*," dedi sertçe.

Sözleri yüzüme bir başka tokat gibi çarptı. *İstediğim şey buydu, değil mi? Öyleyse neden bu kadar acıttı?* Bu adamların beni koruması gerekiyordu. Ama tam tersini yapmışlardı. Şu anda beni savunan tek kişi geçici kocamdı.

Babam döndü ve odadan dışarı çıktı. Grayson ve ben dönüp kendimizi dışarı atarken Cooper olduğu yerde kaldı. Dış merdivenlerden sessizce inerken Grayson elimi tuttu. Sanki onun eli beni ayakta tutan tek şeymiş gibi hissediyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Grayson

Kira'nın bavulunu otel odasındaki yatağın üzerine bıraktım ve ona doğru döndüm. Babasının evinden ayrıldığımızdan beri hâlâ konuşmamıştı. Ben de herhangi bir konuşma girişiminde bulunmamıştım, olanları sindirmem gerekiyordu. Doğruca Napa'ya geri dönebilirdim ama Kira'nın bırakma merkezini ziyaret etmek istediğini biliyordum ve bu noktada merkezin çoktan kapandığını hayal ediyordum. İyi bir uyku çektikten ve babasıyla olanları atlatmak için biraz zaman bulduktan sonra sabah uğrayacaktık.

Başını kaldırdı ve o büyüleyici gözleri benimkilerle buluştu, iri, parlak ve acıyla doluydu. Çektiği acı beni karnıma inen bir yumruk gibi etkiledi ve ani bir nefes verdim. Bu güzel ve canlı kız böyle mi büyümüştü? Sürekli bir hayal kırıklığı olmanın acısını anlıyordum. Ama soğukluk ve aşağılamadan başka hiçbir şeyin ortasında o özgür, açık ruhunu nasıl korumuştü? Bunun üstesinden nasıl gelmişti? Bana Rosa Maria'yla ilgili hikâyeyi anlattığında, durumu anladığımı düşünmüştüm: Babası -çalışanları için bir piç olduğu açık olsa da- kızına çok sert davranmış, son derece hevesli küçük bir kızla nasıl başa çıkacağını bilememişti. Ne de olsa onun bazı maskaralıkları karşısında hayrete düşmüştüm. Ama adama çok fazla kredi vermiştim. Çok, çok fazla.

"Seni bu işe bulaştırdığım için benden nefret ediyor olmalısın," dedi sonunda, gözlerini kaçırarak ve dudağını kaşıyarak. "Çok özür dilerim."

Ondan nefret mi ediyorsun? Ona doğru ilerledim. "Hayır, üzgün olan benim." Parmak eklemlerimi yumuşak bir şekilde morarmış yanağında gezdirdim. "Sana vuracağını bilseydim, onu durduracak kadar yakınında olurdum."

Başını iki yana salladı. "Ona bu haberi vermek için daha iyi bir yol bulmaya zaman ayırmalıydım. Yine de bana nadiren vururdu. Bunu beklemiyordum. Ama onu şok ettim ve utandırdım." Derin bir iç geçirdi.

"Sana vurması senin suçun değil, Kira."

Başını salladı ama sadece biraz ikna olmuş görünüyordu. "Sanırım uzun, sıcak bir banyo yapmak ve temizlenmek istiyorum. Belki akşam yemeği sipariş ederim..."

Anlamıştım; yalnız kalmak istiyordu. "Evet. Tabii ki. Ben gidip diğer odaya yerleşeyim." Kira başıyla onayladı ve ben de onun odasını süitinin geri kalanından ayıran kapıya doğru ilerleyerek gece çantamı bıraktığım yerden aldım. Onun uyuduğu odada rahat etmek isterdim ama Kira'nın babası ve eski nişanlısıyla olanlardan sonra, fiziksel gündemimi ona dayatmanın zamanı olmadığını biliyordum. Ona herhangi bir şey dayatmaya çalıştığım için yeni bir suçluluk duygusu hissettim - bir ömür boyu bunu yeterince yaşadığı aniden belli oldu.

"Oh, ve Grayson," dedi bana doğru dönerek. "Karin olmam konusunda babama söylediklerin için teşekkür ederim."

Durakladım. "Sen benim karımsın."

Dudakları çok hafifçe aralandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sanki ben senin *gerçek* karınmışım gibi konuştun. Çok ikna ediciydi."

Kaşlarımı çattım ama ne diyeceğimi bilemedim. Doğruydum, gerçek anlamda benim karım değildi. Öyle olsaydı, gözlerindeki o perili bakışı temizlemek için şu anda ne yapmam gerektiğini bilirdim. Bunun yerine sadece başımı salladım. "Sabah görüşürüz."

Odama girip duş aldım, yol tozunu vücudumdan temizledim ve Kira'nın babasıyla yaşadığım yüzleşmenin etkisinden arınmaya çalıştım

zihnimden. Kira'ya tokat attığında içimdeki her şey Frank Dallaire'in suratına yumruk atmak istemişti. Ama kendimi tuttum. Birine saldırmak beni sadece hapse geri gönderirdi ve bunu riske atamazdım. Bu şekilde, bu olay bana utancımı hatırlatmış, bir erkek olarak sınırlarımı ortaya koymuştu. Gerekirse, şimdi kadının için nasıl savaşıbilirdim ki? *Kadınım için*. Hayır, belki de Kira bu anlamda benim kadının değildi, ama bu nokta yine de önemliydi.

Başımı suya doğru eğdim ve suyun yüzümde gezinmesine izin vererek zihnimi Frank Dallaire'e geri götürdüm. San Francisco siyasetine hiç dikkat etmemiştim ama onu sevilen, sert ama adil, azınlıkların ve orta sınıfın dostu bir belediye başkanı olarak algılamıştım. Sanırım bu, siyasetin yalanlar ve ikili konuşmalarla dolu ne kadar saçma bir şey olabileceğini gösteriyordu. Güzel kızına bu kadar iğrenç davranan bir adamın kendisinden başka herkes için gerçek bir dost olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Ve şimdi o benim geçici kayınpederimdi. Tanrım, kendimi neye bulaştırmıştım? Tek umudum Kira'nın haklı olmasıydı - gerekirse halk için bir şeyler yapar ve ikimizin de işimize bakmasına izin verirdi. Neden içimde bunun böyle olmayacağına dair kötü bir his vardı?

Duştan çıktım, kurulandım, sonra giyindim ve bir süre balkonda oturmaya gittim. Kira'nın diğer odada ne yaptığını merak ediyordum. Çıplak vücudunun suya battığını, teninin kaygan ve ıslak olduğunu, o vahşi saçlarının tutmak için kullandığı toka yüzünden dağıldığını hayal etmekten kendimi alamadım. Damarlarımda sıcaklık kabardı, ama aynı zamanda onu kollarıma almak ve odadan çıkarken yüzünde gördüğüm acı ve utancı yatıştırmak istedim. Bu duygular beni şaşırtmış ve biraz da rahatsız etmişti, potansiyel olarak yarattıkları komplikasyonların farkındaydım. Ama orada otururken beni güçlü bir şey yakaladı. Evet, ona fiziksel olarak sahip olmak için hala erkeksi bir arzu hissediyordum. Onu öpmek, tadına bakmak, içine girmek için. Ama şimdi bu arzu aynı zamanda birkaç gün önce onunla ilgilendiğimde hissettiğim koruyuculukla birleşmişti.

Kesin şunu. Bunu hemen durdur.

Ama elimde değildi. Gözlerindeki o parlak ışığı geri getirmek, onu rahatlatmak, o büyüleyici küçük gamzesini görmek istedim. Başımı arkaya yasladım ve bir inilti çıkardım. Kendimi dizginlemem gerekiyordu. Anlaşmamızda bunların hiçbiri yoktu. Bu evliliğe bir iş anlaşması olarak başlamıştık ve birbirimize duyduğumuz çekime teslim olsak bile, bu şartlarda kalmalıydı. Evliydik - ilişkimiz ya hep ya hiç olmalıydı. Tanımlanmamış bir şeyin bulanıklığına giremezdik. Bunun sonu ikimiz için de iyi olmazdı. Rosa Maria'yı ve babasını tanıdığım için, benimle ilişkiye girme konusundaki tereddütlerini biraz daha iyi anlıyordum. Muhtemelen aramızdaki fiziksel ilişkiyi *onların* sahip olduklarından biraz daha fazlası olarak görüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu tam da benim önerdiğim şeydi. Gerçekten istediğim bu muydu?

İçimde kafa karışıklığı dönüyordu. Belki de ona olan fiziksel ihtiyacımı tatmin etme fikrinden vazgeçmeliydim, artık işin içinde cinsel çekimden daha fazlası olduğunu kabul edebilirdim, artık onu bir insan olarak önemsediyimi itiraf edebilirdim. Ama nedense onun yanında her zaman kontrolümü kaybediyor gibiydim ve tüm iyi niyetlerim pencereden dışarı çıkıyordu. Ve hala nedenini tam olarak anlayamıyordum. Onunla ilgili beni bu kadar dengesizleştiren şey neydi?

İçimi çektim. Belki de kendi kargaşamı düşünmeyi bırakmalı ve şu anda gerçekten ihtiyacı olan şeyin bir arkadaş olduğunu düşünmeliydim. Ve böylece, en azından bu gece, diğer tüm şeyler bir kenara bırakılmalıydı.

Oda servisi menüsüne göz attıktan ve süitimize teslim edilmek üzere bir sipariş verdikten sonra yatak odasının kapısını çaldım. Üzerinde bir kot pantolon ve siyah bir bluz vardı, ayakları çıplaktı ve saçları hala kısmen ıslaktı. Yüzü makyajsızdı ve çok güzel ve çok genç görünüyordu. Tabii ki çok gençti, sadece yirmi iki *yaşındaydı*. Yaşını çok sık düşünmezdim, belki de bazen yaramaz bir çocuk gibi davrandığı, bazen de çok bilge görüldüğü için. Ve tabii ki,

Bu derinlik ve içgörü anları onu benim için daha ilginç kılmaktan başka bir işe yaramamıştı. İçeri girdim, onun hafif çiçek kokusunu içime çektim.

"Merhaba," dedi bana şüpheyile bakarak.

Davet edilmediğim halde odasına girerken, "Bizim için akşam yemeği sipariş etme cüretini gösterdim," dedim. "Charlotte'un sığır straganofunu sevdiğini biliyorum. Eminim buradaki şef onun kadar iyi değildir ama..." Omuz silktim.

Kira biraz emin görünmüyordu, ama sonra belli ki kabul ederek bir nefes verdi. "Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim. Yine de çok iyi bir arkadaş olmayabilirim."

Dönüp balkona doğru yürüdü ve orada durup şehri seyretmeye başladı. Ona katıldım, kollarımı metal parmaklıklara dayadım ve ona baktım. Yüzünü benden saklamaya çalışır gibi çenesini aşağı eğerek başka tarafa baktı.

"Hey," dedim nazikçe, ona doğru dönerek. Parmaklarımla çenesini kendime doğru ittim. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Keskin bir nefes aldı, boğazından küçük bir hıçkırık yükseldi. Onu kollarıma çektim ve başını çenemin altına sıkıştırdım. "Sus," dedim, "her şey yolunda." Vücudu kollarımda gerilirken boğazım düğümlendi, sanki nasıl tutulacağını bilmiyormuş gibiydi. Tanrım, annesiz ve böyle bir babayla büyüdüğüne göre muhtemelen bilmiyordu. Elimde sadece biraz daha fazlası vardı ama liderliği ele geçirmeye yetecek kadar.

"Kira," diye fısıldadım, "rahatla. Sana sarılmama izin ver, tatlım." Kısa bir an için güçsüzce debelendi, ama kollarımı ona sardığımda, bana doğru sarktı ve gözyaşlarına yenik düştü.

Kira kollarımda hıçkırarak ağladı, yüzü uzun bir süre göğsüme gömülü kaldı. Sonunda hıçkırıkları azalmaya başladı ve yüzünü bana doğru kaldırdı. Göğsümde titreşen şefkat daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bu beni yine endişelendirdi ama duygularımı bir kenara ittim ve başparmağımı Kira'nın yumuşak yanağına sürerek gözyaşlarının ıslaklığını sildim. Saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim. "Sorun yok," dedim. "Ben buradayım. Yanındayım."

"Ejderha cadıya dedi ki," dedi usulca, hâlâ yaşlı gözlerinde küçük bir parıltıyla.

"İşte benim kızım," dedim.

Yumuşakça gülümsedi ve çekildi. Kollarım aniden çok boş hissetti. Kira balkondaki sandalyelerden birine çöktü, ben de diğerine oturdum, aramızda küçük yuvarlak bir masa vardı.

"Cooper'la aranızda olanları bana anlatacak mısın?" diye sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç çekti. Bir an için hayır diyeceğini düşündüm ama sonra derin bir nefes aldıktan sonra, "Cooper'la babamın ev sahipliği yaptığı bir yardım etkinliğinde tanıştım. Üniversitedeki ilk yılımdan sonra yaz için eve dönmüştüm. Babam Cooper'ı kanatları altına almıştı ve onu ilk yargıçlığını kazanması için yetiştiriyordu." Dudağını ısırdı ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Babam artık siyasette olmasa da, San Francisco mahkeme sistemine çok dahil." Gözleri bir an için bana kaydı ve *benim* San Francisco mahkeme sistemiyle olan ilişkiyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Neyse ki Frank Dallaire ile hiç temasım olmamıştı. Birkaç dakika sessiz kaldı. "Her neyse, Cooper ve ben çıkmaya başladık ve babam bundan çok mutlu oldu." Ufka baktı, anılarında kaybolmuş gibiydi. "Hayatımda ilk kez onu memnun ettiğimi hissediyordum. *İstendiğimi* hissettim. Baş döndürücü bir duyguydu. Neredeyse bağımlılık yapıyordu," diye düşündü ve kederle başını salladı. "Daha fazlasını istedim."

"Bu kadar mıydı?" Ben sordum. "Yoksa Cooper'ı seviyor muydun?" Kira'nın başka bir adamla, hatta çoğunlukla geçmişinde kalmış bir adamla birlikte olduğunu duyduğumda içime saplanan kıskançlık duygusundan nefret ediyordum.

"Oh, öyle sanıyordum, sanırım. O tamamen cilalı ve taşra klübü görgüsüne sahipti. Babam harika bir çift olduğumuzu ve birbirimizi mükemmel bir şekilde dengeleyeceğimizi düşünüyordu. Cooper sonunda beni evcilleştirecekti ve ben de Dallaire adını onun kampanyasına ve gelecekteki yargıçlık kariyerine sunacaktım."

"Peki ya sonra?" Gözlerine yerleşen boş bakışla mideme bir korku hissi yerleşirken sordum.

"Noel civarında nişanlandık ve ben, şey, ona bekaretimi verdim." Kaşlarını çatı ve uzun bir süre uzaklara baktı. Kaslarım gerilmişti ve bilinçli olarak rahatlamaya odaklandım. "Bunu sana sadece hikâyenin geri kalanıyla ilgili olduğu için anlatıyorum."

"Tamam."

Kira boğazını temizledi. "O yaz eve dönmeyi ve düğün planlarına başlamayı planlıyordum. Cooper ilk kampanyasına yoğun bir şekilde katılıyordu ve ekibi şehir merkezindeki bir otelde çalışıyordu." Kira devam etmeden önce birkaç saniye tırnağını karıştırdı. "Finallerden erken çıktım ve doğruca babamın burada benim için tuttuğu daireye gitmek yerine Cooper'a otelde sürpriz yapmaya karar verdim." Kaşları daha da çatıldı. "Cooper yatakta her zaman benden hoşnut değilmiş gibi görünüyordu. Bunu hiçbir zaman tam olarak söylemedi ama mesajı yeterince açık bir şekilde ilettil. Düşündüm ki belki ona sürpriz yaparsam, bir şeyler giyersem... anladın sen onu." Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Her neyse, odasına gittim ve kampanyasının bir üyesi kapıyı açtı, belli ki oda servisi bekliyordu. Yatak odasına geri dönmemi engellemeye çalıştı ama ben izin vermedim ve Cooper'ı... kadınlarla yakaladım."

"Kadınlar mı? Çoğul mu?"

Kira başını salladı. "Biri onun altındaydı ve biri de arkasında bir çeşit..." Başını salladı ve gözlerini kapattı, belli ki zihnindeki görüntüyü silkelemeye çalışıyordu. "Tanrım..." Kısa bir süre için yüzünü ellerinin arasına aldı ve derin bir nefes aldı.

"Tam bir açıklamaya ihtiyacım yok. Ana fikri anladım," dedim. *Tanrım. Ne domuz ama.*

Bir nefes verdi. "Sehpanın üzerinde kokaine benzeyen çizgiler vardı, her yerde yarısı boş içki şişeleri vardı."

"Kahretsin," dedim, elimi saçlarımın arasında gezdirirken, öğleden sonra tenis beyazları içindeki altın çocuk Cooper'ı hayal ettim.

"Cooper... sonunda beni fark ettiğinde uzaklaştı ama sarhoştı ya da uyuşturulmuştu ya da her ikisi birden. Bilemiyorum. Özür dileyerek başladı, ama daha sonra bir orospuyu karısı olarak istemediğini söyleyerek bana bağırmaya başladı. Bunun için gerçek fahişeleri vardı. Gitmeye çalıştım ama beni çekti ve ben de ona karşı koydum. Yere yuvarlandık ve bana vurdu ama ben kaçtım. Gitmek için döndüğümde bileğimi yakaladı ve cam sehpanın üzerine düştüm, iki kaburgamı kırdım, yüzümü daha da fazla çarptım ve kolumu kestim. Her şey çok *hızlı olmuştu* ama darmadağın olmuştum. Her yer kan içindeydi. Cooper'ın kampanya ekibinin diğer odada bulunan üyeleri koşarak geldiler. Beni oradan çıkardılar ve babamın evine vardığımızda bir doktor çağırdılar."

"Kira," dedim, sesim çığdı, içim çalkalanıyordu. Seks konusunda neden bu kadar güvensiz olduğunu şimdi tamamen anlıyordum. Mesele sadece babası ve onun Rosa Maria'yı reddetmesi değildi. Bu daha da kişiseldi - ona yataktaki tutkusunun bir şekilde uygunsuz ve iğrenç olduğu söylenmişti. *O da buna inanmıştı*. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Bu onun ilk deneyimiydi.

Kira yine uzaklara baktı. "Babam eve gelip olanları öğrendiğinde" -yine ağlayacakmış gibi yüzü buruştu ama derin bir nefes alarak kendini toparladı- "bana her şeyi mahvettiğini söyledi. Sonra da toparlanma moduna geçti: otel personeliyle temasa geçip uyuşturucu yüzünden başımın belaya girdiğini ve odadan çıkarken beni gören olursa ya da diğer personel temizlikten bahsederse diye çıldırdığımı anlattı. Tabii ki nişanı iptal ettiğimi duymak istemedi ama ben bu konuda çok kararlıydım."

"Seni otobüsün altına attı."

Başını salladı. "Evet. Cooper'ın kampanyası ve statüsü kendi kızından daha önemliydi. Beni bir iyileşme programındaymışım gibi göstermek için Avrupa'ya bir seyahat önerdi ve döndüğümde hikayeyi lehimize çevirerek beni bir başarı gibi gösterebilirdik. Şimdi manşetleri görebiliyor musunuz? 'Varis uyuşturucuya yöneldi, hayatını mahvetti ama sevgi ve bağlılık sayesinde

özverili nişanlısının hayatını değiştirir.' Ne mükemmel bir aşk hikayesi. Elbette Cooper daha da kahraman gibi görünecektir. Şu anki kampanyası ve gelecekteki tüm kampanyaları böyle bir hikayeyle daha da başarılı olurdu. Ve ben de düşmüş kız olurdum, ama hepsi iyi bir amaç içindi."

"Kahretsin," diye tekrarladım, inanamayarak bakıyordum. Böylesine aleni bir ihaneti aklım bir türlü almıyordu. Bunu nasıl kabullenmişti?

İç çekti. "Tahmin edebileceğiniz gibi, babamın beni alışveriş için Avrupa'ya gönderme planına uymayacaktım ama gitmem gerekiyordu. Kaliforniya'daki üniversiteye dönmek bile bana çok yakın geldi. Aramızda bir okyanus olsun istiyordum, kelimenin tam anlamıyla. Yıkılmışım ve hem fiziksel hem de duygusal olarak iyileşmeye ihtiyacım vardı. Bir yaşam planı oluşturmak için zamana ihtiyacım vardı. Khotso'nun hastanesine yardım etmem için yaptığı daveti hatırladım.

-Başlangıçta kabul edemeyeceğim bir davetti ve kendimi babamla ve Cooper'la ilişkiyi kestim. Tam bir cinsel yolla bulaşan hastalıklar muayenesi için fazladan bir gün ayırdım ve ardından banka hesabımdaki son parayı kullanarak Afrika'ya uçtum."

Birkaç dakika durakladı ve yüz ifadesinin düşünceli bir hal almasını izledim. "Oraya gittiğimde kendimi çok boş, çok kederli hissettim. Ama bakın..." Gözleri birden parladı ve kalbim küt küt atmaya başladı. *İşte o ışık.* "Çok şey kaybetmiş bu kadınlarla çalıştım; kontrol edemedikleri bir şeyin damgalanması yüzünden köyleri ve aileleri tarafından reddedilmişlerdi. Birçoğu bebeklerini kaybetmişti. Hastaydılar, travma geçiriyorlardı ve yas tutuyorlardı. Benden çok daha fazlasını kaybetmişlerdi. Ve yine de... içinde bulundukları koşullara rağmen çok *güçlüydüler* Grayson, iyileşmeye, umuda ve ilerlemeye çok kararlıydılar. Aynı cesareti kendi içimde bulmam için bana ilham verdiler. İnsanlar her gün dünyanın her yerinde acı çekiyor. Ama insanlar her gün dünyanın her yerinde zafer de kazanıyor. Ve bu güzel cesur kadınlar benim de zafere ulaşmama yardımcı oldular. Durumlarımız çok farklı olsa da onlarla birlikte ben de iyileştim."

Zafere ulaşmak için. Kelimeler kafamın içinde yankılandı. *Ama nasıl? Bu kadar acının ortasında bu nasıl mümkün olabilir?* "Kolaymış gibi söylüyorsun." Sesimde cızırtılı bir nota vardı.

Başını iki yana salladı. "Bu hiç kolay değil. Çalışmak, inanç ve umut dolu bir kalp ister. Acıya da izin vermek gerekiyor. Çünkü Afrika'da bu süreçten geçerken öğrendiğim şey, tüm duygularınızı kapatmadan tek bir duyguyu kapatamayacağınızdı. Neşeyi hissedecekseniz acıyı da hissetmek zorundasınız. İşler böyle yürüyor. Yani hayır, kolay değil ama mümkün. Şimdi tek istediğim babamın beni rahat bırakması ve hayatımın geri kalanında ne yapacağıma kendi başıma karar vermeme izin vermesi."

Şimdi anlıyordum. Biraz özgürlük kazanmak için neden sert önlemler almaya razı olduğunu anlıyordum. Babasından tek bir kuruş bile istemek yerine neden bir yabancıyla evlenmeye razı olduğunu anlıyordum; bu paranın ruhunu parçalayan bir sürü şartı olduğu kesindi. Sanki değerli olduğunu hissettiği tek pazarlık aracı buymuş gibi parayı yarı yarıya paylaşmayı seçmişti. *Beni* seçmişti ve birdenbire maddi kazançtan çok daha ağır basan bir minnettarlık hissettim. "Peki şimdiye kadar ne buldun?" diye sordum. *Hayalleriniz neler?*

"Üniversiteye geri dönebilirim. Bir korsan olup yedi denize yelken açabilirim." Bana alaycı bir gülümseme verdi, ama bu bir iç çekişe dönüştü. "Demek istediğim, seçeneklerim var. Büyükanнем ve *senin sayende* neredeyse her şeyi yapabilirim." Bakışlarımız kilitlendi ve dizlerimin üzerine çöküp ona sonsuza dek hizmet edeceğime yemin etmek için çok kısa ama keskin bir dürtü duydum. *Sakin ol Gray.*

"Senden çok ateşli bir korsan olurdu," dedim sonunda.

Tam o sırada ön kapının gürültülü bir şekilde çalınmasıyla güldü. "Oda servisi," dedim gülümseyerek.

Süitte masa yoktu, bu yüzden yemeği geniş oturma odasındaki sehpanın üzerine koydum ve ikimiz de yemeğe oturduk. Konuştuğumuz çok ağır konulara ve Kira'nın az önce çok kişisel, acı verici hikayesini paylaşmış olmasına rağmen ruh hali hafiflemiş görünüyordu. Belki de bu

Yine de ihtiyacı olan şey buydu. Olaydan hemen sonra ayrıldığı ve ancak yakın zamanda geri döndüğü için bu konu hakkında pek konuşmadığını tahmin ediyordum.

"Sana bir özür borçluyum," dedim Charlotte'un ki kadar iyi olmayan bir stroganoff ısırığının arasından. "Seninle tanıştığım andan itibaren seni yanlış değerlendirmişim. Seni tamamen yanlış tanımışım. Bunun için özür dilerim."

Kira omuz silkti. "Buna alışkınım. Ben de kendi payıma düşen yanlış değerlendirmeyi yaptım, ejderha." Bana göz kırptı.

"Kira," dedim bir dakika sonra, "iki ay olarak anlaştığımızı biliyorum ama istersen daha uzun kalabilirsin. Yani bir sonraki adımının ne olduğunu anlamam için sana zaman kazandıracaksa."

Bana yan gözle baktı. "Bu teklifinden pişman olabilirsin."

Alaycılığı karşısında bir gülümsemeyi bastırdım. "Muhtemelen. Durmadan sabrımı zorluyorsun. Ama yine de ciddiylim."

Bana doğru döndü ve sırtıttı, o küçük cadı gamzesi belirdi ve vücuduma yayılan şehvet keskin ve ani oldu.

"Bunu takdir ediyorum. Ancak kendime ait bir yer kurmanın benim için iyi olacağını düşünüyorum."

Onun sözleri karşısında hissettiğim hayal kırıklığını kabul etmek istemedim. "Napa'da kalacak mısınız?" *Lütfen evet de.*

Dalgin görünüyordu. "Bilemiyorum. Napa'daki sosyal konumunuzu yükseltmeye çalışıyorsak, orada kendi evime taşınmanın mantıklı olduğundan emin değilim. Ama en azından bir süre daha Kaliforniya'da kalacağım. Boşanma davası açana kadar."

Başımı salladım ve garip bir sessizlik oldu. Tüm bunların içinde *benim* durumumu *mu* düşünüyordu? Neden umursuyordu ki? O anda ne hissettiğimden emin değildim ve bunu analiz etmek istediğimden de emin değildim. İşler her geçen an daha da karmaşık bir hal alıyordu.

Yemeği bitirdik ve bulaşıkları alınması için kapının önüne bıraktım. Süite geri döndüğümde Kira'yı odasında buldum.

balkonun sürgülü cam kapısından dışarı bakıyordu. Birkaç saniye boyunca onu izledim, rahat duruşunu, sırtından aşağı dökülen uzun saç dalgalarını inceledim. Şefkat göğsümü doldurdu. Çok güçlü ve çok güzeldi. Arkasında durmak için yürüdüm, saçlarını bir omzunun üzerinden geçirdim ve eğilip ensesinden öptüm. Nefes almak kadar doğal geldi. Titredi ama geri çekilmedi.

"Kira," diye mırıldandım, güzel kokusunu içime çekerek. Ona dokunmalı mıydım, ilişkimizi bu yönde ilerletmeye çalışmalı mıydım, emin değildim. Belki de onu kendimden korumam gerekiyordu. Ama kendimi bir türlü durduramıyordum. Boynunu tekrar öptüğümde ve o yumuşak bir inilti çıkardığında, tamamen çözüldüm.

Onu kollarımın arasında döndürdüm ve ellerimi yüzünü tutması için yukarı kaldırdım, yanağında babasının ona vurduğu yerdeki çürüğe baskı yapmamaya dikkat ettim. Tatlı ağzını öpmek için eğildim, parmaklarımı saçlarının ipeksi dalgalarına geçirip dilimi daha derinlere daldırabilmek için başını eğdiğimde boğazımdan derin bir inilti çıktı. Onu yutmak, ateşinin, yaşam gücünün bir parçası olmak istiyordum.

Geriye doğru yürüdüm, yatağa varana kadar onu yavaşça kendime çektim. Sonra onu döndürdüm, böylece geriye düştü ve ben de onu takip ettim. Kendimi yavaşlamaya zorladım, uzun, ürpertici bir nefes aldım. Kira yarı kapalı gözlerle bana baktı. Tanrım, çok güzeldi. "Seni istiyorum," dedim, sesim kendi kulaklarıma çığ geliyordu.

Gözlerini kırptırdı, yüz ifadesi belirsizlikle doluydu. O da beni istiyordu ama hazır değildi. Kendi kendime yemin ettim, daha önce kollarımdayken nasıl görüldüğünü anımsadım, gözleri yaşlarla kızarmış, alt dudağı titriyordu. Muhtemelen onu bu gece benimle yatmaya ikna edebilirdim ama bu artık doğru gelmiyordu. Artık hikâyesini biliyordum. Yatağıma geldiğinde, isteyerek gelmeliydi. Ama yine de onun için bir şeyler yapabilirdim. Eğildim ve onu tekrar öptüm. "Sana zevk vermeme izin ver, Kira. Sana göstermeme izin ver.

Seni boşalttığımda ne kadar güzel olduğunu." Hâlâ kararsız görünüyordu ama bana durmamı söylemedi, ben de bunu evet olarak kabul ettim ve boynunu öpmek için eğildim. Ben boğazının yumuşak, hassas derisini yalayıp ısırırken başını geriye eğdi ve küçük bir iç çekti. Onun tadı aynı anda hem yeni hem de tanıdık ve kalbimin göğsümde hızla attığını hissettim. "Büyüleyicisin. Mükemmel," diye fısıldadım kulağına, gömleğini çıkarmak için üzerine çıktım. Kollarını başının üzerine kaldırdı, gözlerindeki bakış eskisinden daha az ihtiyatlıydı, sıcaklık önceki çekincesini yakıp yok ediyordu.

Sütyeninin düğmelerini açtım ve bir an için çıplak göğüslerine baktım. Aletim kotumun kısıtlayıcı fermuarına çarptı ve elimi gül rengi meme ucuna götürdüm. Başparmağımın tırnağıyla hafifçe sıyırdım ve o da kalçalarını yataktan kaldırıp inledi. "Gray," diye mırıldandı. Adımı dudaklarında duyunca çılgınca bir şehvet yeniden vücuduma yayıldı ve dişlerimi sıktım. Başparmağımı yaladım ve meme ucunu ıslattım, tatlı küçük pantolonlar çıkarana kadar sert zirveyi uyardım. Sonra eğildim ve diğerini ağızıma aldım, dilimi etrafında döndürdüm, hafifçe ısırıp ve sonra tekrar yaladım. Kalçaları şişmiş ereksiyonuma doğru bastırdı ve ikimiz de inledik.

Ben karnını öperken Kira'nın parmakları saçlarıma dolandı. Kot pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktım ve bakışlarımız birbirine karıştı, onunki tutkuyla parlak ve ışıltılıydı, gözleri bir an sonra çırpınarak kapandı. "Çok güzel," diye mırıldandım. "Çok güzel." Benim ateşli küçük cadım kıvranıyor, inliyor ve tutkuyla çok güzel bir şekilde canlanıyordu. Yaşayan herhangi bir erkek bunu nasıl şaşırtıcı derecede erotik bulmazdı? Yaşayan herhangi bir erkek nasıl olur da seviştiği kadından böyle bir tepki almak istemezdi? Ona ait olan kadından? Ona bu şekilde bakmak, parlak bir güneş ışığını solumak gibiydi.

Kot pantolonunu ve iç çamaşırını bir kenara fırlattım ve önünde yere dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüm doğrudan bacaklarının arasına gelecek şekilde onu nazikçe kendime doğru çektim. Çıplaktı, çok parlaktı ve uyarılmaktan kayganlaşmıştı.

Onun kokusuyla neredeyse hırlayacaktım, saf ihtiyaç damarlarımda kükrüyordu. Bu kadına duyduğum arzuyla resmen titriyordum. "Gray." Sesi ismimle kesildi.

Başını yana çevirdi ve başının yanındaki kalın yastığa doğru bir inilti boğdu.

"Hayır, Kira, bırak seni duyayım," diye yalvardım.

Bana baktı, gözlerinde puslu bir şaşkınlık vardı ama yastığı itti.

Eğildim ve onu yaladım, dilimi şişmiş dokusunun etrafında döndürdüm, onun tadı dilimin üzerinde patladı ve inanılmaz bir şekilde beni daha da sertleştirdi. Sadece onu tatmin etmekten orgazm olacaktım. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Yumuşak bir şekilde inleyerek kendini yüzüme bastırdı. O inleyip soluk soluğa kalırken uzun dakikalar boyunca emdim, yaladım ve kaygan etinin tadına baktım, zevk sesleri beni çılgına çevirdi. Sonunda iki parmağımı ıslak girişine bastırdım ve küçük bir çığlık attı, vücudu titrerken ve parmaklarımda etrafında kasılırken uylukları titriyordu. Sakinleştikten sonra yüzümü kaldırdım ve karnını tekrar öptüm.

Kira memnun bir iç çekişle yüzümü ellerinin arasına aldı, ben dudaklarımı onunkilere bastırırken o da kendi tutkusunu ağzımda ve dilimde tadabildi. Uzun dakikalar boyunca yavaşça öpüştük, ereksiyonum hala kollarımdaki güzel kadına karşı harcanmamış şehvetle acı verici bir şekilde zonkluyordu. Ona son bir öpücük verdim ve sonra yana doğru yuvarlanıp battaniyeleri üzerine çekmeden önce onu da kendimle birlikte çektim. "Çok güzelsin," diye tekrarladım, göğsümde ürkütücü bir şekilde korkuya benzeyen bir şey hissediyordum. *Ona karşı hissettiklerim beni neden bu kadar korkutuyordu?*

Yine memnuniyetle iç çekti ve göğsüme sokuldu. Kalçasında tembel daireler çizerken, hala azgın olan uyarılmışlığımı ve duygularımın karmaşasını bastırmaya çalışırken, ona tipim olmadığını nasıl söylediğimi hatırladım. Neredeyse gülüyordum. Sadece tipim değildi... Sanki benim için yaratılmıştı. Bu rahatsız edici düşüncüyü bir kenara ittim. Kendime bir şeyler düşünme izni veremezdim.

böyle. Nişanlısının kendisini bu kadar yetersiz hissetmesine neden olmasından sonra, bu sözleri bir erkeğin ağzından duymak -o sırada hoşlanmadığı biri olsa bile- onu incitmiş olmalıydı. Cooper Stratton'ın düşünceleri ve kendi pişmanlığım damarlarımdaki kanı soğutmaya çalıştı ama sadece bir nebze.

Kira'nın nefes alış verişini düzleştirdi ve küçük, narin bir horlama sesi çıkardı. Uyuyordu. Tanrım, evli olmanın cinsel açıdan bu kadar sinir bozucu olacağını bilseydim, daha fazla tazminat isteyebilirdim. Beni çıldırtıyor, tanıdığım herkesten daha çok kızdırıyordu. Yine de beni güldürüyor, gülümsetiyor, çok etkiliyordu. Bana lanet bir köpek bile almıştı. Ve şimdi bana daha da fazlasını verdi. Nefis vücuduyla bana güvenini verdi. Azgın mı? Evet. Tatmin oldun mu? Kesinlikle.

Kendi kendime gülümsedim ve Kira'nın mis gibi kokan başının tepesini öptüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kira

Grayson'ın yatak odasının kapısını usulca çaldığımda karnımda sinirler uçuşuyordu. Bu sabah yatağımda tek başıma uyanmıştım, hâlâ çıplaktım ve otel çarşaflarına sarınmıştım. Grayson'ın ağzının üzerimde olduğunu hatırlayınca aynı anda hem bir kedi gibi zevkle geriniyor hem de yorganın altına girmek istiyordum. Kendimi mutlu, utangaç ve biraz da kararsız hissediyordum. Ama çoğunlukla? Şefkat kalbimi ısıttı. Belli ki Cooper'ın neden olduğu acı ve aşağılanmayı anlamış ve bunların bir kısmını telafi etmeye çalışmıştı. Ve şaşırtıcı bir şekilde işe yaramıştı. Kendimi güzel ve arzu edilir hissetmemi sağlamıştı. Kendisine de bir bedeli olmuştu. Aslında, ciddi bir hayal kırıklığına uğradığından oldukça emindim. Bu konuda biraz kötü hissettim ama sonunda kapısını gülümseyerek açtığında rahat bir nefes aldım, bavulumu yere bıraktım ve ona gülümsedim. Belli ki hayatta kalmıştı. Ama odamı terk etmişti. Neden kalmadığını, neden kendi tahrikini tatmin etmeye çalışmadığını merak ettim. Ona izin verirdim. Hemen ardından zevkten ve uzun, duygusal bir günün yorgunluğundan yarı sarhoş bir halde uykuya dalmasaydım ona yalvarabilirdim.

"Günaydın," dedi.

"Bu sabah orada olmanı bekliyordum," diye ağzımdan kaçırdım. *Kurnazca, Kira.* Duruşumu gevşettim. "Yani, günaydın. Sen... ben uyuduktan sonra gittin."

Kapının pervazına yaslandı, sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi gözleri bir an yüzümde gezindi. Gözlerimi gizlemek için kirpiklerimi indirdim. "İyi bir gece uykusuna ihtiyacın olduğunu düşündüm ve kalırsam iyi olup olmayacağını bilmiyordum. Seni uyandırıp sormak istemedim. Zor bir gün geçirdin." "Oh." Bu çok hoştu. Düşünceli. "Teşekkür ederim," dedim. "Şey için..."

her şey."

Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Rica ederim," dedi. "Yola çıkmaya hazır mısınız?"

Başımı salladım, hâlâ ağzına bakıyordum - artık çok fazla zevk verebileceğini bildiğim o güzel, şehvetli ağzına. O dudakların daha da büyük, bilmiş bir gülümsemeye dönüştüğünü fark ettiğimde gözlerimi ayırıp yere baktım. Grayson çantasını ve benim bavulumu kaptığı gibi usulca kıkırdadı ve ikimiz de koridora doğru yürüdük.

"Yardım merkezine uğramanın bir sakıncası olmadığına emin misin?" Asansöre doğru ilerlerken yan gözle onu süzerek sordum. Duştan yeni çıkmış gibi görünmesi hoşuma gidiyordu; koyu renk saçları kısmen ıslak ve dağınıktı, temiz erkeksi kokusu burnuma geliyordu. Bir gece önce yaptıklarımızın ilişkimiz açısından neyi değiştireceğinden emin değildim, bu yüzden ondan bir işaret bekledim. Belki de hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Anlaşmamızı değiştirmekten ilk bahsettiğinde bana bunu belirtmişti. *Geçici, diye* hatırlattım kendime. İlişkimizin geçici olmasını istiyor. *Aklına bir şey gelmesin, Kira.*

"Hiç de değil," dedi. "Çok uzun kalmadığımız sürece sorun yok. Bugün biraz çalışacak kadar erken bağa dönmek istiyorum."

"Çok kalmayacağız," diye onu rahatlattım. "Sadece merhaba diyecek ve onlara bir çek yazacak kadar kalacağız. Çek yazmak istediğim birkaç hayır kurumu daha var ama onları da postaya verebilirim."

Yarım saat sonra San Francisco'da suç oranının en yüksek olduğu mahallelerden biri olan Tenderloin semtindeki barınma merkezinin otoparkına yanaştık. Ancak buradaki kiralar, şehirdeki diğerk yerlerin aksine yarı uygun fiyatlıydı ve evsiz insan nüfusu oldukça fazlaydı.

Grayson ve ben binaya girdiğimizde, kendi kendine mırıldanan yaşlı bir adam yanıımızdan geçip gitti ve konuşma, kahkaha ve arka planda bir yerlerde ağlayan bir çocuğun gürültüsü havayı doldurdu. Kokuyu tanıdım: öğle yemeğinde sloppy joes vardı.

Kısa, siyah, kıvrıcık saçlı bir kadın bize doğru koşarak geldi, o çok özlediğim tanıdık yüz. "Sen misin, Kira Dallaire?" Beni kollarının arasına alıp yumuşak bedenine sarılırken küçük bir çığlık attı.

Güldüm ve onu sıkıca kavradım. "Selam, Sharon."

"Kızım, geçen gün uğradığında burada olmadığım için çok üzölmüşüm. Carlos uğradığını söyledi. Çok uzun zaman oldu." Bana anne sevgisiyle baktı, beni ölçüp biçti. "İyi görünüyorsun. Ama sen nasılsın? Yüzüne ne oldu?" diye sordu, parmaklarını hafifçe yanağıma bastırdı ve başımı çevirerek hâlâ tam olarak solmamış olan kırmızı lekeyi görebilmesini sağladı.

Gölömsedim, Sharon'ın endişesi ruhuma merhem oldu. "Ben iyiyim. Bu da babamın nezaketi ama ben iyiyim."

Sharon dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını çattı. "O adama oy vermediğim için çok mutluyum. Aslında, onun kıcını tekmelemek isterdim."

"Sorun yok. Halledildi." Yanıındaki Grayson'a baktım. "Sharon Murphy, bu Grayson Hawthorn." İlişkimiz hakkında bilerek bir açıklama yapmadım. Sharon bana şüpheyle baktı ama elini Grayson'a uzattı ve ona sıcak bir şekilde gülömsedi. "Fazla kalamayız Sharon, ama bir çek yazmak istedim. Carlos'la finansmanla ilgili durumu konuştum."

"Çek mi? Gerçekten mi, Kira? Ödenek gelene kadar kapıları kapatmaya hazırдық."

"Artık bunu yapmak zorunda değilsin."

Sharon rahat bir nefes aldı ve bana tekrar sarıldı. "Çok büyük bir kalbin var, tatlı kız. Tanrı seni korusun." Sharon gözlerinde parıldayan yaşlarla Grayson'a döndü. "Tesisimizi gezmek ister misin? Kira, dışarıda tanıdığın birkaç çocuk var. Gidip merhaba dersin çok sevinirler."

Grayson'a baktım, o da çok zaman geçirdiğim tesisin etrafına bakınıyordu. Onu orada görmek çok tuhaftı; sanki iki uzak dünya çarpışıyor gibiydi. "Sakıncası var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, devam et."

On beş dakika sonra çeki yazmıştım ve dışarıda çocuklarla kovalamaca oynuyordum. Nefes nefese gülerek ve yüzümde çılgınca uçuşan saçlarımı boşuna kontrol etmeye çalışarak başımı kaldırdım ve Grayson'la göz göze geldim. Matthew adında küçük bir çocuk beni ebeledi ve sevinçle çılgık attı, ben de tekrar güldüm ve gizli hareketleri için onu alkışladım. Grayson kapının hemen dışında durmuş, oyunumuzu izlerken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Bir an için çocuk oyununa bu kadar dahil olduğum için utandım ve koşarak yanına gittim, çocuklara veda ettim.

"Hey," dedim nefesimi toplamaya çalışarak. "Hey, sen. Eğleniyor gibi görünüyordun."

Omuz silktim. "Evet. Harika çocuklar. Gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı. "Burayı neden bu kadar desteklediğinizi anlayabiliyorum. Harika işler yapıyorlar gibi görünüyor."

"Öyle yapıyorlar. Bölgedeki evsiz insanlar için sadece yemek yapmakla kalmıyorlar, aynı zamanda hizmetlere başvurmalarına da yardımcı oluyorlar. Buradaki çocukların çoğunun ebeveynleri çalışıyor ve okuldan sonra gidecek yerleri yok. Merkez onlara ev ödevlerinde yardımcı oluyor ve bakıldıkları ve birlikte oynayacakları arkadaşlarının olduğu güvenli bir yer sağlıyor. Eğer merkez olmasaydı, bu çocukların çoğu çetelerin hedefi olacak ya da kendilerine uyuşturucu teklif edilecekti. Ne kadar çok hayatı iyileştirdiklerini kimse bilemez."

Gözleri bir süre üzerimde kaldı. "Neden destekçi olduğunuzu anlayabiliyorum."

Başımı salladım ve gözleri yanağıma kayd, kaşları çatıldı, sonra gözlerini kaçırdı. *İncinmiş olmam onu hâlâ rahatsız ediyordu.*

Sharon'a veda ettikten sonra yola çıktık ve eve döndük. Geçici evime, diye kendime hatırlattım. Yine de küçük kulübeme dönme ve Charlotte, Walter, Virgil ve José'yi ve tatlı Şeker Pastası Honey Bunches'ı görme ihtimali beni heyecanlandırıyordu. Bu duygu beni biraz da endişelendiriyordu. Hawthorn Vineyard'a bağlanmaya başlamıştım ama orası benim evim değildi. Aslında, birkaç hafta içinde oradan ayrılacaktım. Grayson bana daha uzun kalma seçeneği sunmuş olsa da, bunun işleri daha da zorlaştıracığını biliyordum. Onunla sadece öpüşmenin ötesinde fiziksel bir yakınlık kurmuştum ve bundan pişman olmasam da, bunun ayrılığımızı benim için -küçük bir ölçüde de olsa- zorlaştıracığını biliyordum. Charlotte'a söylediklerimde ciddiydim - bedenim nereye giderse kalbim de onu takip etme eğilimindeydi ve burada da durumun böyle olacağından şüpheleniyordum. Belki de zaten öyleydi. Grayson'ın bunu bilmesine asla izin vermeyecektim elbette ama gerçeğin bu olduğunu *biliyordum.*

Ama... artık olan olmuştu, yapabiliyorken onun tadını çıkarmamak için bir neden var mıydı? En azından bu işe dürüstçe girmiştik. İşler bittiğinde sürpriz olmayacaktı. Belki de Grayson'dan kalbim hafifçe yaralanmış olarak ayrılacaktım. Ama biraz zedelenmiş bir kalp, birlikte yarattığımız elektriğe değmez miydi? Bir gece önce bana dokunma şeklini, vücudumu çok iyi tanıyor gibi görünmesini hatırlayınca ürperdim.

"Soğuk mu?" diye sordu, havanın sıcaklığını test etmek için elini havalandırmanın önüne koydu.

"Belki biraz," dedim, neden titrediğimi açıklamaya çalışarak.

Yolculuk hızlı geçti, çoğunlukla sıradan konular hakkında sohbet ettik. Kendi adıma, babamın evinde olanlar ve ardından otelde Grayson'a acı dolu hikayemi anlatmamın yeterince ağır olduğunu biliyordum.

"Yolda yarım saat kadar kaldıktan sonra, "Partinin bir teması olduğunu söylemeyi unuttum," dedim.

"Partim..." diye tekrarladı. "Tema ne?"

"Beni gezdirdiğinde evin hakkında söylediğim ilk şeyi düşünüyordum."

Bana baktı, belli ki düşünüyordu. "Buranın bir ejderhanın ini olduğunu mu?"

"Hayır, bunu labirent için söyledim."

Dudağı büküldü. "Ah, doğru. Ev hakkında söylediklerini bana hatırlatman gerekecek."

"Masal şatosuna benzediğini söyledim."

"Tamam..."

Güldüm. "Tema bir peri masalı maskeli balosu olacak," dedim ellerimi birbirine vurarak. "Mükemmel, değil mi? Ve tarih iki hafta sonra. Mutfaktaki ve ofisinizdeki takvimde daire içine aldım."

"İki hafta mı? Bu kadar kısa sürede kimse gelir mi?" "Gelme olasılıkları daha da yüksek olacak. Bu kadar kısa sürede planlamak fark, orada olup olmadıklarını umursamadığımız mesajını verir. İlgilerini çekecektir. Bütün kasaba gelecektir." *Umarım.*

Grayson kıkırdadı. "Tamam. Parti Psikolojisi 101'i sana saklayacağım."

"Ayrıca, hayatında iz bırakmak için sınırlı zamanım var," diye hatırlattım ona.

"Oh, izini bıraktın, Kira."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "*Olumlu* bir iz demek istiyorum. Kalıcı bir şey," diye düşündüm, parti için planlarımın ona uzun vadede fayda sağlayacağını umduğum tüm yolları düşündüm.

Birkaç kez bana baktı ve sonra tekrar yola döndü. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama yorum yapmadı.

Napa'ya döndüğümüzde saat öğleni geçiyordu. Grayson çantalarımızı kamyonetinden çıkardı ve eve doğru yola koyuldu. "Bunları buzdolabına koyacağım."

Fuaye. Neden benimle birlikte şarap üretim tesisine gelip neye yatırım yaptığınızı görmüyorsunuz?" Omzunun üzerinden, gözlerini kısarak güneş ışığına doğru büyüleyici bir gülümseme fırlattı ve midem bulandı. Tanrım, adam muhteşemdi. "Tamam." Şarap üretim tesisini görmek için sabırsızlanıyordum. Haftalardır burada yaşıyordum ve Grayson'ın sürekli çalışıyor gibi görüldüğü o gizemli binaya hiç davet edilmemiştim. Neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

İçinde ne olduğunu.

Bir dakika sonra tekrar dışarı çıktı ve bana Charlotte ile Walter'ın dışarıda olduğunu ve Şeker Pasta'yı da yanlarında götürmüş olabileceklerini söyledi. Ona tepeden aşağıya kadar eşlik ettim, yemyeşil kokan gül çalılarının ve hem tatlı hem de odunsu küçük beyaz çiçeklerin yanından geçtim. Kokular birbirine karıştı ve derin bir nefes alıp iç geçirdim. "Burası çok güzel kokuyor."

"Güller ve alıç çiçekleri," dedi ama yüz ifadesi asıktı. *Neden?* "Onları yıllar önce Shane'e hamileyken üvey annem dikmişti. Charlotte ona gülün dengeyi simgelediğini söylemişti; çiçek güzelliği, zıt dikenler ise aşkın acı verici olabileceğini hatırlatıyormuş. Alıç çiçekleri ise belli ki ismimizi simgeliyormuş. Bunlar araziye diktiği son şeylerdi."

"Ah, neden?" Charlotte'un düğün günümde bana ödünç verdiği gül iğneyi düşünerek sordum.

"Çünkü annemin -babamın onu aldattığı kadının- beni kapılarının önüne bırakmaya geldiği gün çiçek dikiyordu. Bana bu çiçeklerin kokusunun ona hayatının en kötü gününü, ihanete uğradığını öğrendiği günü hatırlattığını ve bana her baktığında bu gerçeği hatırladığını söylemekten hiç vazgeçmedi."

Kalbim dondu ve sonra göğsümde acıyla çarpmaya başladı. "Ah," diye nefes aldım, elini tuttum ve yürürken sıktım. "Bu... Çok üzgünüm. Ne kadar zalimce." Babası yavru köpeğini havuza atmıştı ve üvey annesi ona böyle şeyler mi söylemişti? Hâlâ burada yaşamak istemesi bile bir mucizeydi.

Ailesi hakkında verdiği küçük ipuçlarını düşündüm. *Anneni kayırıyor olmalısın*, demiştim. *Evet, herkesi dehşete düşürerek* cevap vermişti. *Oh, Grayson*. şimdi onun acısını ve derin yalnızlığını anlıyordum.

"Aslında birkaç kez aldırmaya çalışmış ama bir türlü gitmemişler. Tıpkı benim gibi, demişti." Sanki söyledikleri birazcık bile komikmiş gibi, sanki hatırladığı sözlerin acımasızlığından etkilenmemiş gibi gülümsedi. Yine de bu sözler onu kalbinin derinliklerinde yaralamış olmalıydı. Yaralamamış olması mümkün değildi.

Elini tekrar sıktım ve yürürken ona yaklaştım, eğer isterse varlığımın rahatlığını sunacaktım. Yanımda yürüyen bu güzel adamın kimse tarafından istenmediği ve sevilmediği düşüncesi kalbimi sızlattı. Ama aynı zamanda, yardım edemedim ama onur duydum. Çok özel bir insandı ve genellikle çok çekingendi. Yine de benimle gizli bir acısını paylaşmıştı.

"Cadılardan bahsetmişken," diye mırıldandım. "Üvey annen de bir cadıya benziyor."

şeytani türden.

"Diğer herkes için değil. Üvey annem Napa'da o kadar çok hayır işine karışırdı ki takip etmekte zorlanırdım. Tam bir hayırseverdi. Çok cömertti. Doğruyu söylemek gerekirse? Sanırım daha çok hanımların öğle yemekleri için bu işin içindeydi."

Profilini inceledim ve aniden anladım ki başlangıçta beni onun gibi biri olarak değerlendirmişti. Benden hemen hoşlanmamasına şaşmamalı. Eğer babama benzer niteliklere sahip olduğunu düşündüğüm bir adamla tanışsaydım, ben de onu küümserdim. "Sanırım cömertliğin farklı türleri var. Üvey annenizin kendisinden olmayan küçük bir çocuğa daha fazla şefkat gösterecek cömertliği bulamamasına üzöldüm."

Grayson içini çekti. "Hepsi geçmişte kaldı, sanırım." *Öyle mi, Grayson?*

Bana ne kadar açılacağını bilmediğim için tereddütte, "Bana annenden bahseder misin?" diye sordum.

"Annem mi?" Kaşları birbirine çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında balet olması dışında pek bir şey bilmiyorum. Babamla tanıştığında New York Şehir Balesi'nin bir üyesiymiş. Tek gecelik bir ilişki yaşamışlar. Hamile kalmış. Hamileliği yüzünden şirketten ayrılması istenmiş. Beni desteklemekte zorlandı, kariyerinin ve vücudunun mahvolmasından beni sorumlu tuttu ve artık bana bakamayacağına karar verdi. Beni burada babamın yanına bıraktı ve gitti. Ondan bir daha haber alamadım."

Tanrım, kimdi bu insanlar? Hepsi de kötü insanlardı. "Ne kadar korkunç ve bencilce," dedim. Ve sonra daha da fazla suçlama, acı, zulüm ve dışlama konusu olmak için buraya bırakılmak. Bu kadar *temkinli* olmasına şaşmamalı. Bazen ateş püskürmesine şaşmamalı.

"Tam bir çift olduk, değil mi?" diye sordu, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Bir nefes bıraktım. "Evet, sanırım öyleyiz." İkimiz de payımıza düşen kötü adamlarla uğraşıştık. "Ne kadar çok ortak noktamız olması komik."

"Birbirimizi hiç dengelemiyoruz, değil mi?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Hiç de değil. Hepimiz birlikte hatalıyız."

Önüme geçti ve arkasını döndü, ben de olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana gülümsedi. "O kadar da yanlış değil," diye mırıldandı ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Ağzı yumuşaktı, öpücüğü yavaştı ama öpücükleri her zaman yaptığı gibi tüm vücuduma bir his yaydı. Çok çabuk çekildi, ellerim sert göğsünde, başım dönmüş bir şekilde ona bakarken bıraktı beni. Gülümsemesi yavaş ve çok ukalacaydı, gülmekten ve gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

"Hadi ejderha," dedim elini çekerek. "Sık sık yaşadığın o karanlık mağaranın derinliklerinde ne yaptığını öğreneceğim."

Tepenin dibindeki taş binanın kapısını açtığımızda Grayson "José?" diye seslendi.

"Buraya," diye seslendiğini duydum José'nin.

Girdiğimiz oda genişti ve tavan pencereleri tüm alanı güneş ışığıyla aydınlatıyordu. Kapının iki yanında duran birkaç büyük makine ve bunların arkasında devasa paslanmaz çelik varillere benzeyen şeyler vardı.

Grayson en yakındaki makineye doğru yürüdü. "Bu, üzümlerin toplandıktan sonra ilk geldiklerinde gittikleri bir ayıklama bandı. İstenmeyen görünümlü meyve ya da yaprakları ayıklamak için elle ayıklanırlar." Devasa ekipman parçası boyunca yürüdü, taşıyıcı bantları geçti ve sonunda küçük bir yürüyen merdivene benzeyen bir şeyi işaret etti. "Bu destemmer. Saplar buradan çıkıyor" -metal bir hazneyi işaret etti- "ve bağ toprağına geri dönüyor." O ilerledi, ben de onu takip ettim. "Bu ikinci ayıklama masası," diye açıkladı, en az sekiz kişinin durabileceğı başka bir masayı göstererek. "Meyveleri işçilerin önünden geçiriyor ve son sap parçalarını ya da istenmeyen meyveleri elle ayıklıyorlar." Bana cazibe dolu ve kendisiyle alay eden bir bakış attı. "Hawthorn Vineyard'da şarabın kalitesinin meyvenin kalitesinden geldiğine inanıyoruz. Meyvelerin özenle ve titizlikle ayıklandığından emin olmak için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar zaman harcıyoruz."

Kaşlarımı kaldırırken ona gülümsedim. "Hiç şüphem yok. Hawthorn Üzüm Bağı tam çalışır durumdayken kaç kişi istihdam ediyordu?"

"Yüz yetmiş beş."

Ve Grayson'ın artık sanal bir iskelet ekibi vardı. Daha önce ne kadar zorlandığını fark etmemiş olsam da, şimdi fark ettiğime emindim.

Bana paslanmaz çelik fermentörleri gösterdi ve ardından beni benzer görünümlü ekipmanların bulunduğu ikinci büyük bir odaya götürdü. José bir şeyler kuruyor gibi görünüyordu ve dikkatle yaptığı işe odaklanmıştı. Bize başıyla hızlıca bir selam verdi ve sonra işine geri döndü. Bu odada paslanmaz çelik fiçılar yerine, duvarın arkasında çok büyük ahşap fermentörlere benzeyen şeyler vardı. Beni alanda gezdirirken, Grayson'ın ekipmanın çeşitli işlevlerini anlatışını dinledim, dikkat kesildim

açıklamalarını dinliyor ama aynı zamanda tüm vücudundan yayılan coşkuya da dikkat çekiyor. *Bu işi seviyor.* Geride durup onu hareket ederken izlemek istedim, gözleri gururla parlıyordu ve geniş omuzları yüksekteydi. Enerjiyle yaşıyor gibiydi. *Yapmanız gereken şey bu.*

"José yeni bir çalkalayıcı dut ayıklama makinesi kuruyor," dedi. "Cömert Dallaire yatırımla sipariş ettiğim ilk şeylerden biri."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "İyi bir yatırım gibi görünüyor." Bir süre onu inceledim. "Baban seninle gurur duyardı, Grayson."

Birden yüzüne küçük bir çocuk gibi, utangaç ve savunmasız bir ifade geldi. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Sanırım öyle olurdu," dedi usulca. "Fıçıların yıllandırılmak üzere depolandığı yeri görmek ister misin?"

Babasının onu yargılamasından hâlâ ne kadar etkilendiğini fark ederek gülümsedim ve başımı salladım. Bunu herkesten daha iyi anlıyordum ama nedense bu beni de inanılmaz derecede üzüyordu. Babasının hayatı boyunca tam olarak alamadığı sevgiyi, şimdi o adam öldüğü için kazanmaya çalışıyordu. *İmkânsız bir hayal.* Grayson elimi tuttu ve beni odanın arka tarafındaki bir kapıya götürdü. Hava aniden serinlemişti ve neredeyse hiç ışık yoktu. Onu bir çeşit uzun beton koridorda takip ettim. Koridor açıldı ve sıra sıra varillerle karşılaştım. Hava nemli, keskin odun kokuyordu. Topraksı havayı ciğerlerime çekerek nefes aldım.

"Bunlar Fransa'dan gelen bordo ağacından yapılmış bordo fıçılar," diye açıkladı.

"Hmm," diye mırıldandım. "Şarabı ne kadar süreyle yıllandırırıyorsunuz?"

"Bu şarap beş yıldır yıllanıyor. Şişelenmeye neredeyse hazır. Yine Dallaire yatırımları sayesinde artık şişelenebilir." *Babası hastalandıktan hemen sonra fıçılara konuldu. Hawthorn Bağları'nda yapılan son işlerden biri. Şimdiye kadar.*

"Burada mı şişeliyorsun?"

"Yapacağız," dedi, "yeni şişeleme makinem geldiğinde."

Fıçılara bakarak, "Bu kadar çok işlem yapıldığını hiç bilmiyordum," diye düşündüm.

"Size az önce meyvenin nasıl işlendiğini gösterdim. Şarap yapımında daha da fazlası var. Bir gün onu da göstereceğim." Bir gün... ama *yine de buradaki günlerim sayılı*. Bunun üzerinde daha fazla düşünmeden Grayson'ın bana yaklaştığını fark ettim. Nefesimi içime çektim ve yüzündeki yoğun ifadeye dikkat ettim. Loş ışıktaki gözlerindeki ateşi görebiliyordum. Bir adım geri çekildim ve bedenimi beton duvara yasladım. Bana doğru eğildi.

"Çok sıcaksın," diye mırıldandı. O da öyleydi. Bu odadaki hava çok serindi ve benimkine bastırıldığı bedeni özellikle sıcak hissettiriyordu. Arkasına yaslandı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra dilini ağzımın kenarında gezdirdi ve bir iniltiyle ona doğru açıldım. Ellerini yüzüme götürdü ve ben de kollarımı omuzlarına dolayarak duvardan aşağı kaymamak için onu tuttum. Öpücüğü beni neden böyle ateşliyor ve aynı zamanda vücudumdaki tüm kasları gevşetiyordu? Öpücüğü güven doluydu, vücudu benimkine bastırırken çok sağlamdı. Dillerimiz dans edip birbirine dolandı ve ben boğazımdan çıkan iniltiyi tutmaya çalıştım ama boşa bir çabaydı. Ona doğru bastırdım, tekrar inledim, kalbim bacaklarımdan arasında ısrarla atıyordu, hassas meme uçlarımda onun sert göğsüne lezzetli bir şekilde sürtünüyordu.

Daha önce de erkeklerle öpüşmüştüm ama birden fark ettim ki hayır, hayır, hiç öpüşmemiştim. Eğer bir öpücük insana böyle hissettiriyorsa, hayır. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Grayson'ın tüm vücudu bu öpücüğe katılmıştı.

"Sen," dedi Grayson dudaklarımdan ayrılırken, "çok lezzetlisin. Sana doyamıyorum." Ve sonra, Tanrı'ya şükür, tekrar eğildi ve beni tekrar öptü, ellerimi onun zayıf, kaslı sırtında gezdirirken dili ağzımın içine kaydı. Çok güzel yapıydı, çok geniş ve uzun boyluydu, çok sağlamdı. Erkeksi vücudunun alışılmadık hatlarını hissetmek içimde bir heyecan yarattı. Onun her parçasını, her kıvrımını ve

uçak. Kalamdaki ereksiyonunun sert baskısını hissedebiliyordum ve bu kanımda bir uyarılma sarsıntısı yarattı.

Yumuşak bir inilti çıkardı ve elimi aramızda gezdirip kot pantolonunun önündeki şişkinliğe sürdüğümde bu beni cesaretlendirdi. Kendini elime bastırarak sarsıldı.

"Kira," diye mırıldandı, "durmak zorundayım. Tanrı yardımcım olsun, eğer şimdi yapmazsam, yapamayacağım."

Titredim. Ben de aynı şekilde hissediyordum, neredeyse durmaması için ona yalvarmak istiyordum, beni tam burada bu soğuk duvara ya da toprak zemine götürmesi için. Neredeyse kendi çaresiz düşüncelerime gülecektim. Ama hayır, José kapının hemen dışındaydı. Her an buraya geri dönebilirdi. Kendimi Grayson'a teslim ettiğimde, çok zamanım olmasını ve bunun bir yatakta olmasını istiyordum.

Grayson benden uzaklaştı ve gözlerim onun uyarılmışlığının kanıtlarında gezindi. Kot pantolonunun önü gergin ve dolgun görünüyordu. Yutkundum, onu tekrar elimde hissetmeyi çok istiyordum.

Evet, onu istiyordum, itiraf ettim. Onu beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir çaresizlikle istiyordum.

Ona karşı koyabileceğimi düşünmüştüm ama sadece baştan çıkarmaya odaklandığında değil, kişiliğinin şefkatli tarafını görmeme izin verdiğiğinde sahip olduğu gücü hafife almıştım. Ve şimdi, direnmek için hiçbir arzum yoktu.

"Geri dönmeliyiz," dedim saçlarımı olabildiğince düzelterek.

Bir parmağıyla saçımın bir kıvrımını yanağımdan uzaklaştırmadan önce birkaç kez beni inceledi. "Bu gece benimle kal," diye fısıldadı. "Yatağıma gel, Kira."

Korku ve istek aynı anda karnıma doldu. Ateşle oynamak gibi olacaktı. Öyle olacağını biliyordum. Ama yine de istiyordum. Onu yakından tanımak istiyordum. Bir gece önce yaptığı gibi beni güzel ve arzulu hissettirmesini istiyordum. Vücudunun hissini, nelerden hoşlandığını, onu tutkuyla çılgına çeviren şeyleri de bilmek istiyordum. Ona karşı hisler geliştirebilirdim.

onu atlatmak zor olacaktı - aslında, neredeyse kesinlikle atlatacaktım. Şu anda yolu yarılamıştım. Ama üstesinden gelirdim. Ne de olsa, birkaç heyecanlı macera olmadan hayat neydi ki? Grayson Hawthorn'un ki gibi bir dokunuşu tanımak için biraz kalp ağrısı çekmeye değmez miydi? Beni içten dışa aydınlatan bir dokunuş. Ya bir daha böyle bir şeyle karşılaşmazsam? Şansım varken bu deneyimi kaçırmamalı mıydım? Zor olsa bile, duygularımı kontrol altına *alacaktım*. Ve kocamla fiziksel olarak yakınlaşmanın onun da duygularını harekete geçireceği gibi aptalca bir umuda kapılmama *asla* izin vermeyecektim.

"Evet," dedim gözlerine bakarak.

Yüzünü mutluluk kapladı ve elimi tuttu. José'ye veda ettikten sonra dışarıya, parlak güneşin altına çıktık. Tepeye doğru yürüdük ve birkaç dakika sonra eve girdiğimizde, Grayson'ın daha önce içine yerleştirdiği valizimi aldım ve kulübeme geri götürmek için arkamı döndüm.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Döndüm. "Kulübeme."

"Artık orada kalmıyorsun. Seni eve taşıdım."

"Beni taşıdınız mı?" Gözlerimi kısarak sordum. Küçük kulübemi *seviyordum*. Kendime ait bir yerim olmasını seviyordum. Ve eğer Grayson'la aramızdaki şeyler... başka şekillerde ilerleyecekse, sadece bana ait olan bir yerim olması zorunlu olacaktı.

"Evet. Hasta olmanızın bir nedeni de o tozlu havayı solumanız, soğuk duşlar almanızdı-"

"Bu çok saçma. Virüs kaptım. Tozlu havadan ya da soğuk duştan virüs kapmazsın."

"Belki. Belki de değil. Yine de eve taşınıyorsun." Bu ne cüret. "Taşınmıyorum."

"Öylesin."

Grayson kollarını kavuşturup kayıtsızca duvara yaslanana kadar birkaç dakika fuayede öylece durduk. "Sen zaten

bu gece benim odamda kal."

"Evet, bu *gece*, ama bu senin yanına taşınacağım anlamına gelmiyor." "Taşınıyorsun."

"Değilim," diye bağırdım. Öfkem yükseldi. *Bu ejderhaya bir santim ver, o da bir mil almaya çalışsın!* Gözüm büyük merdivene takıldı ve aklıma gelen bir fikirle Grayson'a baktım. "Seninle yarışacağım," dedim. "Kazanan istediğini alır."

Güldü. "Benimle *yarışmak mı*? Oh, küçük cadı, bana karşı yarışta hiç şansın yok. Şimdi teslim olsan iyi olur."

"Asla teslim olmayacağım. Ayak yarışından bahsetmiyorum. Seninle tirabzandan aşağı yarışacağım. Sen bir tarafı al, ben de diğer tarafı." O tirabzanı ilk gördüğümünden beri aşağı kaymak için can atıyordum. Bu mükemmel bir fırsattı. Ben bir trabzan kayma uzmanıydim. Büyük merdivenleri bilen biri varsa, o da bendim. Babamın evinde üç tane vardı.

Grayson yine güldü. "Şaka yapıyor olmalısın."

Cevap olarak iki kaşımı da kaldırdım.

"Hayır, tabii ki şaka yapmıyorsun. Bu çok saçma, bunu biliyorsun, değil mi?" Ama yine de merdivene doğru yürümeye başladı. Görünüşe göre istediği şeyi istiyordu ve bunun için savaşmaya hazırды. Ben de onu takip ettim ve en tepeye vardığımızda o sağa, ben de sola geçtim. Popomu koyu cilalı ahşabın üzerine yerleştirdim.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum bile," diye mırıldandı Grayson, diğer küpeştede yerini alırken.

"Eğer gerginsen, sana avantaj sağlarım," dedim.

O da şeytanca sırıttı. "Gerek yok cadı, hadi yapalım şunu."

Kıçımı küpeştenin üzerinde oynatarak yerime yerleştirdim. "Yerlerinize, hazır olun, başlayın!" İkimiz de havalanıp pürüzsüz ahşaptan aşağı hızla kayarken ciyakladım. Tehlikeli bir şekilde dengede durdum, neredeyse yan tarafa devrilecekken çığlık attım ama düşmeden önce kendimi düzelttim. Yanımda Grayson'ın derin kahkahasını duydum ama ona bakmaya cesaret edemedim. Düşündüğümünden daha hızlı hızlanıyordum,

Son hızla geldi ve boş havaya doğru uçtum, ayaklarımın üzerine inemedim ve bunun yerine sert mermer zemine çarparken kendimi ellerimin üzerinde yakaladım. Kısa bir süre soluk soluğa kaldım ve önümde kapının açılıp kapandığını duyduğumu sandım ama Grayson'ın yanımdan gelen derin kahkahasını duyduğumda kıkırdamama engel olamadım ve ona baktığımda onun da yere yığıldığını gördüm. Yere ilk benim düşeceğimden oldukça emindim. *Kazanan!*

İkimiz de bir süre öylece uzanıp nefeslendik, kahkahalarımız azaldı. Kafamı kaldırdığımda önümüzde dört çift ayakkabının durduğunu fark ettim ve tek kaşını kaldırmış Walter'ı gördüm. Onun yanında Charlotte bana baktı ve sonra gözlerini Grayson'a dikti.

Yavaşça ayağa kalkmaya başladım, Walter'ın yanında duran uzun boylu, yakışıklı sarışın adamın ve çarpıcı sarışın kadının yüzlerindeki eşit derecede şok olmuş bakışları fark ettiğimde kahkahalarım tamamen kayboldu.

Sarışın adam aniden kocaman bir sırtışıyla irkildi ve kıkırdamaya başladı.

"Merhaba," diye nefes aldım, tam boyuma geldim ve bir adım öne çıktım. Elimi uzattım. "Ben-"

"Shane," dedi Grayson, sesi garip bir şekilde kısılmıştı. "Vanessa."

Bakışlarımı ona çevirdim ve yüz ifadesinin birdenbire mizahtan uzaklaşıp soğuk bir hal aldığını gördüm. "Siz ikiniz burada ne *hale* ediyorsunuz?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kira

Aman Tanrım. Shane: Grayson'ın kardeşi. Vanessa: Hapse gönderilmeden önce evlenme teklif etmek üzere olduğu kadın. Şimdi *kardeşinin* karısı. Burada. Hem de kanlı canlı. Derin bir nefes aldım, sonra ellerimi kalçalarımın altına indirdim ve soğukkanlı, sakın ve derli toplu görünmek için elimden geleni yaptım. Ya da en azından bir korkuluktan uçtukten sonra kendini yere yayılmış bir pozisyondan yeni çıkarmış bir insanın görünebileceği kadar soğukkanlı, sakın ve toparlanmış görünmeye çalıştım.

"Bu o mu?" Shane, Grayson'ı görmezden gelip bana bakarak sordu. Sorusundan tam olarak ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama yüzündeki ifade kesinlikle heyecanlıydı, ben de gülümsedim ve elimi tekrar uzattım.

"Ben Kira Dallaire," dedim.

"Artık Hawthorn, değil mi?" Shane bana açık, çocuksu bir gülümseme verdi ve elimi avucunun içine aldı.

Yüz ifadesi hâlâ kapalı olan Grayson'a baktım. Kocamın bu halini hatırlıyordum. Tercih etmediğim biriydi. "Doğru. Hawthorn. Şey, evet." Boğazımı temizledim. "Unutup duruyorum," diye mırıldandım.

"Bu anlaşılabilir bir şey. Hâlâ yeni, değil mi?" Shane söyledi. "Doğru..." Fısıldadım. *Yeni ve... yakında bitecek.*

Uzun boylu, çarpıcı sarışın bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve öne doğru bir adım atarak Shane'inkini bıraktıktan sonra iki eliyle elimi kavradı. Tanrım, gerçekten de muhteşemdi - Grace Kelly'nin daha da güzel kız kardeşi.

Shane Grayson'a baktı. "Charlotte bize haberi verdiğinde yaşadığımız şoku tahmin edebilirsiniz. Ama bunun bir anlamı olmasını umduk-"

"Evimde hoş karşılanacağınızı mı?" Grayson buz gibi bir sesle sordu. "Yanıldın. Arkanı dönüp tekrar gidebilirsin."

"Gray!" Charlotte azarladı. "Bunca yolu seni görmek ve Kira'yla tanışmak için geldiler."

"Bunu sen manipüle ettin Charlotte," dedi Grayson, öfkeli bakışları onun üzerindeydi.

"Grayson," diye fısıldadım, bu soğuk aile buluşmasının ortasında kendimi garip hissediyordum. "Belki de..."

Gözlerini bana çevirdi ve bir an durakladı. "Ben kazandım," dedi ve bir an için neyi kastettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sonra tırazından aşağı inme yarışımızdan bahsettiğini anladım. Onunla tartışabilirdim

-çünkü *kesinlikle öyle bir şey yapmamıştı-* ama asıl kastettiğinin, kardeşi ve

baldızı -eski kız arkadaşı, neredeyse nişanlısı- hakkında şüphe uyandırmayacaksa evde kalmaktan başka seçeneğim olmadığı olduğunu düşündüm. *Yüce Tanrım.* Tabii kalmalarına izin *verecekse*. Ve *eğer* gerçek bir evliliğimiz varmış gibi görünmesini sağlayacaksa. Kalbim bir mil hızla atıyordu ve içimden kaçmak geldi. Onun yerine, sadece başımı salladım.

Walter boğazını temizledi. "Sanırım izninizi isteyeceğim." *Seninle gelebilir miyim?*

"Ben sadece"-bavulumu ve Grayson'ın hâlâ kapının yanında duran gece çantasını işaret ettim-"bunları yukarı çıkarayım da siz konuşun." Çantaları almak için hareket ettiğimde kendimi son derece mahcup ve teşhir edilmiş hissettim. Takırdayan ayakkabılarımın sesi dışında fuaye tamamen sessizliğe büründü. Yüzüm

Merdivenlerin dibinde dönerken kendimi sıcak hissettim. "O halde" - boğazımı temizledim- "yemekte görüşürüz." Etrafıma bakındım ama Grayson bana bakmıyordu. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle Vanessa'ya bakıyordu. Cevap vermedi, gözlerini Vanessa'dan ayırıp bana bakacak kadar bile bakmadı. Mideme kramplar girdi.

Sugar Pie'in tırnaklarının taş zeminde tıkırdadığını duydum ve köşede belirdi, durdu, gözleri aramızda dolaştı. Küçük bir ses çıkardı ve başını eğdi. "Buradayım Şeker," dedim sessizce ve bana doğru koşmaya başladı.

Shane bana sempatik bir bakış atarak, "Memnun oldum Kira," dedi. *Grayson hâlâ Vanessa'yı seviyor muydu?* Charlotte ellerini karnına götürerek bana başını salladı. *Eğer durum böyleyse neden beni Grayson'a doğru itmişti?* Vanessa bana küçük bir yarım gülümseme verdi, gözleri Grayson'a kaydı ve hemen bana döndü, yanakları pembeleşmişti. *Onu da mı seviyor?* Aman Tanrım. Her şey çok fazlaydı. Bunun ortasında olmak istemedim. *Değilsin, Kira. Sen geçici bir dikkat dağıtıcısın, başka bir şey değil.*

Dönüp aceleyle merdivenlerden yukarı çıktım ve hasta olduğumda kaldığım odaya girdim, Sugar Pie da peşimdeydi. Bavulumu ve Grayson'ın çantasını yere attım ve nefes almak için uzun süre kapalı kapıya yaslandım.

Benim sorunum neydi? *Birkaç öpücük, birkaç kişisel ifşaat ve sen Grayson'ın ne olduğunu düşündün? Arkadaşın mı? Gerçek kocan mı?* Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Alt kattaki kadına bakışı... bana *hiç baktığı gibi değildi.* Kadın kardeşiyle evliydi... Onu bir daha elde edebilecek gibi değildi. Ama Tanrım, onu hâlâ istiyor olması bile canımı yakıyordu. *Ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.*

Dik durdum. *Bu durum hâlâ kurtarılabilir.* Tanrıya şükür kendimi tamamen ona teslim etmemiştim. Her şey yolundaydı. Ben iyiydim. Birkaç kişisel anımızı paylaşmıştık. Şimdi asıl konuya geri dönecektik.

ki bu zaten çok daha iyi bir fikirdi. Kendimi nasıl bu kadar yoldan çıkarmıştım, hiçbir fikrim yoktu.

Kapı aniden çalındı ve irkilerek kapıdan uzaklaşıp arkamı döndüm. Kapıyı açtığımda karşımda Vanessa'yı buldum. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu utangaç bir gülümsemeyle.

Yutkundum ama gülümsemesine karşılık verdim ve içeri girmesini işaret ettim. "Burada duş alıyorum," diye yalan söyledim. "Ana banyodaki duş bozuk."

Vanessa iç çekti. "Tanrım, ne değil ki? Burası çok farklı görünüyor..." Sözüünü yarıda kesti, yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu - "farklı" derken olumlu anlamda söylememiştir.

Sugar Pie geldi ve Vanessa'nın ayaklarını kokladı. Vanessa geri çekildi, Sugar Pie'a elini uzatmak için eğilmeye başladı ama köpeğin yüzüne iyice bakınca elini hemen geri çekti. "Oh, o... o-?"

"Adı Sugar Pie," dedim ve onu kucağıma alıp yatağın sağındaki sandalyeye bıraktım ve Vanessa'ya dönmeden önce birkaç kez sevdim.

Makyaj masasına oturdu ve düzgün bacak bacak üstüne attı. Ben de geniş yatağın ayakucundaki saklama sandığına oturdum. Vanessa kısa, cilveli pembe bir etek ve yaz bronzluğunu gösteren soluk gri, ipeksi bir atlet giymişti. Göğüslerinin arasında düğümlenmiş birkaç boncuk teli vardı. Beni incelerken parmaklarını gergin bir hareketle aşağı doğru kaydırды. Komik bir surat ifadesi takınmak istedim ama kendimi tuttum.

"Kıyafetine bayıldım," dedim. Ben de sevdim. Şık ama aynı zamanda eğlenceli ve modaya uygundu.

Genişçe gülümsedi. "Teşekkür ederim. Kendi koleksiyonumdan bir tane. San Diego'da küçük bir butiğim var. Aslında burada da bir tane açmayı düşünüyorum. Bu gezinin amaçlarından biri de bu, bir yer bulmak. Ailemin büyürken çok fazla parası yoktu ve küçük bir bütçeyle modaya uygun giyinmek benim yaratıcı çıkış noktam ve tutkum oldu. Mağazamın odak noktası da bu-

daha ucuza moda şıklığı." Güzelce kızardı ve gözlerini indirdi. "Özür dilerim, gevezelik ediyorum." Gözlerini benimkilere dikip devam etmeden önce boğazını temizledi. "Gray'in evlendiğini duyduğumuzda Shane ve ben mutluluktan havalara uçtuk," diyerek konuyu değiştirdi. Ve samimi görünüyordu.

Ellerimi kucağımda sıktım. "Teşekkür ederim," dedim sonunda. "Yani, ben... Grayson ve Shane arasında tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama umarım aralarını düzeltmenin bir yolunu bulabilirler." *Tanrım, bu çok garipti.* Grayson'la evliliğimiz gerçekmiş gibi mi davranmam gerekiyordu? Vanessa Hawthorn'la teke tek görüşmek zorunda kalmadan önce Grayson'ın benimle konuşmak için bir dakikasını ayırmasını dilerdim. Belki de onlara sahte olduğumuzu çoktan söylemişti ve ben burada kekeliyordum. Vanessa da zorlanıyor gibi görünüyordu ve Grayson için hâlâ ne kadar şey hissettiğini merak ediyordum. Yoksa gerçekten onun kardeşine, kocasına mı aşıktı? Yaptığı şeyi neden yapmıştı? Umutsuzca ona sormak istiyordum ama bu doğru gelmiyordu ve bir şey biliyormuş gibi davranmam gerektiğinden bile emin değildim.

"Umarım biz de işleri yoluna koyabiliriz," dedi. "Shane ve Grayson çalışma odasında konuşuyorlar. Her neyse, sadece birkaç dakika daha ayırıp sana merhaba demek ve bir kız kardeşim olduğu için ne kadar mutlu olduğumu bilmeni istedim." "Teşekkür ederim, minnettarım. Ben de öyle." Gülümsedim. "Ben de çok mutluyum. bir kız kardeşim var." *Geçici bir kardeş olsam bile.* Vanessa ayağa kalkarken yüzüğü gerginlik içinde parmağımda evirdim çevirdim. Kıyafeti mükemmel ve kırışksızdı. Eğer seyahat ediyorlarsa bunu nasıl başarmıştı? Birçok nedenden dolayı ondan gerçekten nefret etmek istiyordum ama nezaketi ve samimiyetiyle bunu zorlaştırıyordu. Grayson'ın onu neden sevdiğini anlayabiliyordum.

Gözleri yüzük parmağıma kaydı. "Alabilir miyim?" diye sordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. Elime baktım ve o elimi kavrayıp Grayson'ın bana verdiği yüzüğü incelerken elimi kaldırdım.

Nefesini içine çekti. "Bir opal. Bak!" Ve nişan yüzüğünü kaldırarak ortasındaki taşın da opal olduğunu gösterdi. "Bu benim en sevdiğim

taş," diye açıkladı. "Aşk ve tutkuyu simgeliyor." Sırıttı, dişleri düz ve mükemmel beyazdı. "Bu da bunu kanıtlıyor, ikimiz de opalleri seviyoruz. Kardeş olmamız gerekiyordu." Öne doğru ilerledi ve bana hızla sarıldı, uzaklaşmadan önce burnuma onun kadar güzel, hafif ve pahalı bir parfümün kokusu çarptı. "Daha sonra konuşur muyuz?"

"Elbette." Zayıfça gülümsedim.

O gittikten sonra yatağa oturdum, gözlerim parmağımdaki yüzüğe dikilmişti. Diane Fernsby'nin, Grayson'ın Vanessa'ya bir yüzük aldığını bildiğini söylediğini hatırladım, ama evlenme teklif etme şansı hiç olmamıştı. Ortasındaki eşsiz taş nedeniyle bu yüzüğün bir nişan yüzüğü olduğunu düşünmemiştim ama yanılmışım. "Ona evlenme teklif etmek için kullanmayı düşündüğü yüzüğü bana verdi," diye fısıldadım inanmayarak. Öfke ve acı omurgamdan aşağı süzüldü ve yüzüğü çıkana kadar çevirdim.

"Pullu canavar," diye mırıldandım nefesimin altında gönülsüzce. Ama her nasılsa ona bir isim vermek acımı azaltmıyordu. Ona bir isim vermek, göz kamaştırıcı güzellikteki pullarının kalbimde yarattığı küçük çatlağı onarmadı. Ama bunu ben yapmıştım. Suçlanacak tek kişi o değildi.

Bir duş aldıktan ve Vanessa'yla yaptığım konuşmanın etkilerini olabildiğince üzerimden attıktan sonra Grayson'ı aramak için aşağı indim. Oturup bu garip ve rahatsız edici durumda tam olarak ne yapmam gerektiği hakkında konuşacaktık.

Alo diye seslendim ama cevap alamayınca dışarı çıktım ve Shane'i fiskiyeyle uğraşırken buldum. Yanında küçük bir alet kutusu vardı ve boş kuyunun ortasındaki aparatın üzerine sonuna kadar eğilmişti. "Hey," dedim.

Doğrulup oturdu. "Merhaba," dedi gülümseyerek.

"Birinin bir noktada bu şeyi tamir ettirmekle ilgileneceğini umuyordum," dedim ona.

Daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Görünüşe göre sadece yeni bir parçaya ihtiyacı var. Yarın kasabaya gidip alacağım."

Başımı salladım ve ikimiz de hafifçe gülmeye başlamadan önce garip bir sessizlik oldu. Gülümsemesinde Grayson'dan çok şey görüyordum. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı - daha çocuksu görünüyordu, oysa Grayson dikkat çekiciydi, ama aynı derecede uzun ve erkeksiydi. "Grayson'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Gülümsemesi soldu. "Akşam yemeği için kasabaya gitti."

Kalbim dibe vurdu. Grayson'ın tek kelime etmeden gitmesi -beni bu garip durumda kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakması- onun için çok az önemli olduğumu doğruluyordu. Vanessa'nın da görünürde olmadığını fark ettim. "Vanessa'yla yemeğe mi gitti?" diye sordum. Shane'le konuştuklarını söylemişti. Belki şimdi onlar da konuşuyorlardı.

Shane başını salladı. "Hayır. Vanessa ailesini görmeye gitti."

Bir nefes verdim. "Ah. Doğru." Vanessa'nın da burada büyüdüğünü hiç düşünmemiştim. Bu üçünün birlikte yaşadıkları geçmişi düşününce midem sıkışmaya başladı. Ve bu gerçek, benim buraya hiç uymadığımı açıkça ortaya koydu. Asla da olamayacaktım çünkü ben geçiciydim. Ama bu beni dışlanmış gibi hissettirdi ve Tanrım, hayatımda bunu çok sık hissetmiştim. Sadece bir kez olsun bir yere ait olmak istemiştim.

Shane çeşmenin kenarına oturdu ve başını eğerek sessizce benim de oturmak isteyip istemediğimi sordu. Birkaç adım yürüdüm ve dönüp ona bakarak oturdum. O da başını eğdi. "Vanessa, Gray ve benim durumum hakkında ne kadar bilgin olduğunu sorabilir miyim?"

Yani doğrudan konuya girecektik. "Pek bir şey yok," diye dürüstçe cevap verdim. "Sadece Grayson ve Vanessa'nın... birlikte olduğunu ve o hapisteyken Vanessa'yla evlendiğinizi."

Yavaşça başını salladı. "Ve doğal olarak bizim tarafımızdan ihanete uğramış hissediyor."

Başımı salladım, gözlerim yüzüne odaklanmış, ifadesini okumaya çalışıyordum. Yüz hatlarından geçen duyguya bir isim vermem gerekseydi, derin bir hüznü, hatta belki de kederi seçerdim. "Doğal olarak," diye mırıldandım.

"Bundan daha fazlası var," dedi. "Kardeşimi seviyorum, Kira."

Onu inceledim ve ona inandığımı fark ettim. Yüz ifadesi çok kasvetliydi. "O zaman neden?" diye sordum.

Shane derin bir nefes verdi. "Önce açıklama yapmayı Grayson'a borçluyum. Seni garip bir duruma soktuğumuzun farkındayım, hem de hiçbir uyarı yapmadan. Sadece her şeyi denediğimizi bilmeni istedim." Başını iki yana salladı. "Mektuplara cevap vermiyor, telefonlara çıkmıyor. Yapmadığımız tek şey onu koli bandıyla bir sandalyeye bağlamak ve bizi dinlemeye zorlamak."

Fazla espri yapmadan güldüm. "Bunu düşünmek isteyebilirsin. Ejderha'yı özellikle inatçı buluyorum. Kolay kolay pes edeceğini sanmıyorum."

Shane gözlerini kısarak bana baktı ve eğlenerek gülümsedi. "Ejderha mı? Ona böyle mi diyorsun?"

"Sadece ateş püskürttüğünde ve evin içinde kanat çırpıtığında." "Evin içinde çırpınırken." Shane'in sırtışı genişledi. "Charlotte dedi ki ama ciddi ve mesafeli kardeşime inanmakta güçlük çekiyordum. Sonra onu hiç olmadığı bir çocuk gibi tırabzanlardan aşağı kayarken gördüm..."

"Oh, o mu? Sadece bir bahsi kapatıyorduk."

Shane gözlerini kısarak bana baktı. "Onun için iyi olduğunu düşünüyorum. Ve seninle mutluluğu bulduğuna göre artık bizi dinlemeye daha istekli olacağını umuyordum."

Yüzüm kızardı ve Shane'in fark etmemesini umdum. "Yine de seni kovmadı, değil mi? Bu da bir başlangıç."

"Evet, bu da bir başlangıç." Shane ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Charlotte ve Walter arkadaşlarıyla yemek yiyorlar. Fırına bir şeyler koymuş ve çıkarma vakti gelmiş. Akşam yemeğinde bana katılır mısınız?"

Elini tuttum ve ayağa kalktım. "Elbette."

İçeri girdik ve o Charlotte'un tavuk dolmasını fırından çıkardı, ben de küçük bir salata hazırladım. Shane bana San Diego'da başladığı yazılım işinden bahsederken birlikte oturup yemek yedik. Kulağa sevdiği bir iş gibi geliyordu ve evden çalışmasına da izin veriyordu.

"Yani şarap yapmakla hiç ilgilenmedin mi?" Salatadan bir ısırık alarak sordum.

Başını iki yana salladı. "İlgim ve yeteneğim yok. Bilgisayar teknolojisi her zaman bana göre olmuştur. Babam bana bir miktar para bıraktığında, onu kendi şirketimi kurmak için kullandım."

Başımı salladım. "Neyse ki kardeşin şarap yapmak istedi."

Yüzünden okuyamadığım bir şey geçti, ama hemen küçük bir gülümsemeyle bunu örttü. "Evet, neyse ki."

Ona biraz kendimden bahsettim, babamla aramızın açık olduğu gerçeğinden kaçındım - bu sadece cevaplamaya hazır hissetmediğim soruları davet ederdi. Yemeğimizi yiyip mutfığı temizledikten sonra, uzun bir gün olduğu ve yorgun olduğum için odama gidip kitap okuyacağımı söyledim. Daha doğrusu, Grayson ve benim hakkımda cevaplamaya hazır olmadığım sorular sormaya başlayacağı için gergindim.

Yatmak için hazırlandıktan sonra Grayson'a kısa bir mesaj göndermeye karar verdim. Aramızda *bir şeyler* inşa ettiğimizi hissediyordum ama bu noktada bunu tanımlamaya çalışmayı reddediyordum. Kardeşinin ve eski kız arkadaşının beklenmedik gelişiyile şu anda üzgün ve savunmasız olduğu kesindi. Belki de bir arkadaşına ihtiyacı olabilirdi. Telefonumu aldım ve yazdım: *İyi misin?*

Birkaç dakika bekledim ama cevap gelmeyince kitabımı elime aldım ve okumakta olduğum hikâyeye odaklanmaya çalıştım. Bir saat sonra Grayson hâlâ mesajıma cevap vermeyince ışığı kapatıp yastığıma sarıldım, gözlerimi kapattım ve saatin erken olmasına rağmen umutsuzca uyumaya çalıştım.

Güçlü kolların beni yataktan kaldırdığını hissederek irkilerek uyandım. Beni tutan kişi gürültülü bir "oomph" sesi çıkararak beni yumuşak yatağa bırakıp yanıma gelene kadar bacaklarımı tekmeleyerek ve kollarımı sallayarak mücadele ettim. Gözlerim yarı karanlıkta Grayson'ın kollarıyla buluştu, yüz ifadesi sanki savunmasız bir şeye temas etmişim gibi acılıydı.

"Ne yapıyorsun?" Dizlerimin üzerine çökerek tısladım. Saçlarımın yüzümde ve sırtımda dağıldığını hissedebiliyordum. Yan döndü ve başını yastığıma koymuş, gözleri hülyalı bir şekilde bana bakıyordu.

"Bu gece benim yatağında olman gerekiyordu," diye mırıldandı.

"Yatağın mı?" diye sordum. "Benden beklediğin..." Eğildim, içime çektim. "Likör ve ucuz parfüm gibi kokuyorsun." Sesimden incinmişliği uzak tutmaya çalıştım. Zaten muhtemelen fark edemeyecek kadar sarhoştı.

Grayson bir dirseğinin üzerine çıktı. "Barda bir sarışın üzerime atladı."

"Oh." Buna ne demem gerekiyordu? Ellerimi kalçalarımın üstünde yumruk yaptım. Eski sevgilisi geldi diye bara gidip bir yabancıнын onu ellemesine izin mi verecekti? *Neden bana gelmedin, Grayson?*

"Ama anlaşılan," dedi parmağını çıplak kalçamda gezdirerek, "artık sarışınlardan hoşlanmıyorum. Kızıkları seviyorum. Ya da esmerleri. Ya da ikisinin mükemmel karışımını. *Senden* hoşlanıyorum." Gözlerini kısarak bana baktı, ifadesi aniden karışmıştı. "Neden yatağında değilsin?"

Alay ettim, başımı ondan yana çevirdim ve kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. "Şaka yapıyor olmalısın. Bana tek kelime bile etmeden çekip gidiyorsun, beni kardeşin ve eski sevgilinle baş başa bırakıyorsun. Sonra da sarhoş olup bir barda kadınların seni ellemesine izin veriyorsun ve evde yatağında rahatça beklememi mi bekliyorsun? Beni tam olarak ne sanıyorsun?" Öfkem incinmişliğime karıştı.

Grayson daha yukarı eğildi. "Seni karım olarak kabul ediyorum." Sarhoş haline rağmen gülümsemesi samimi bir sıcaklıkla doluydu.

Beni etkilemesine izin vermeyerek çenemi kaldırdım. Beni incitmişti. "*Sadece* isim olarak."

"Bunu değiştirelim. Bu gece. Daha önce... istekliydin." Bana çocuksu bir gülümseme verdi ve aptal kalbim tekledi. "Lütfen Kira, beni istediğini söyle. Ben sadece... Seni istiyorum, sana ihtiyacım var." Sesi çiğ geliyordu. Bana *ihtiyacı mı* vardı?

Yani ben bir kolaylıktan başka bir şey *değildim*. Onun fiziksel arzularını geçici olarak bastırmanın bir yolundan başka bir şey değildim. Ama ben onun şehvetinden *daha fazlasını* istiyordum. İstedğim... *Hayır, o konuya girme*.

Göğsüm ani bir panikle doldu. "Ona hâlâ aşık mısın?" Ağzımdan kaçırdım.

Grayson'ın ifadesi hemen sertleşti ve ayağa kalktı, belli ki sarhoş haliyle bile kimden bahsettiğime dair hiçbir şüphesi yoktu.

"Bana cevap vermeyecek misin?" Başka tarafa bakmayı reddederek çenemi kaldırdım.

"Seni incitmek istemiyorum, Kira. Ama Vanessa, kardeşim ve benim durumum seni ilgilendirmez. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Beni incitmek istemediyse bile, bunu kanıtlamak için tuhaf bir yolu vardı. Sözlerinin kalbimde nasıl bir çukur açtığını bilmesine izin veremezdim. Bunu kendim bile kabul etmek istemiyordum. "Lütfen git," dedim, sesim değişmeden. "Seni istemiyorum. Seni hiç istemiyorum."

Elini saçlarının arasında gezdirdi, bir şeyler düşünüyor gibiydi, sanki *onu* inciten benmişim gibi bakıyordu. Ama sonra ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı, kendini tuttu ve keskin bir nefes verdi. Hafifçe küfretti, döndü ve odamdan çıktı, kapıyı usulca arkasından kapattı.

Eğer burada kalmasalardı, sığınağım olan kulübeme giderdim. Bu gece Grayson'*la* yatmayı planlamıştım. Ama şimdi onunla aynı evin bir odasında uyumak dayanılmaz geliyordu.

Yastığımın üzerine çöktüm, kendime sarıldım ve ağlamayı reddettim.

Eğer yeni bir günün şafağında Ejderha'nın kanat çırparak odama gireceğini ve af dileyeceğini düşünseydim, büyük bir hayal kırıklığına uğrardım. Aslında, önümüzdeki birkaç gün boyunca onu neredeyse hiç görmedim.

Belli ki şarap üretim tesisine kaçmış, yeni ekipmanlar kuruyor ve her şeyin çalışır durumda olduğundan emin oluyordu. Ya da en azından, Grayson'ın hepimizi görmezden gelmesine en az benim kadar sinirlenmiş görünen Shane'den öğrendiğim buydu. Belli ki Grayson evliliğimizin sahte görünmesini bile umursamıyordu.

Shane, "Etrafında dolanacağım ve mümkün olduğunca kendimi onun yüzüne vuracağım," dedi. "Sonunda onu yıpratacağım." Bana göz kırptı, ancak yüz ifadesinden kendi ifadesine pek de ikna olmadığı anlaşılıyordu.

Ancak ben aynı şeyi yapmaya istekli değildim. Aslında, benim yöntemim her zaman incitici durumlardan kaçmak olmuştu ve şimdi de içgüdümlü buydu. Ama planlamam gereken bir parti vardı ve zaman daralıyordu. Bunu yapmak için kendime bu kadar kısa bir süre tanıyacak kadar ne düşünüyordum? Şimdi zar zor hatırlayabiliyordum. Yine de davetiyeler dağıtılmıştı ve insanlar bir etkinlik bekliyorlardı, ki olmayan kocamın bunu yapmayacağı kesindi. Her ne kadar şu anda bunun neden önemli olduğunu hatırlamakta güçlük çeksem de bu bana bağlıydı.

Haftanın ilk bölümünü Grayson'ın ofisini temizleyerek ve mali dosyaları anlamlandırmaya çalışarak geçirdim. Walter bana elinden geldiğince yardımcı oldu, çünkü programları benim kadar iyi bilmesede de defterleri mümkün olduğunca güncel tutan oydu.

"Walter," diye sordum, benimle birlikte borç hesaplarını incelerken, "birkaç yıl öncesine ait bazı mali tabloları görebilir miyim? Haddimi aşmak istemem ama şaraphane için işlerin ne zaman kötüye gitmeye başladığına dair daha iyi bir fikir edinmek istiyorum." Ford Hawthorn hastalandıktan sonra işlerin neden bu kadar çabuk -hem gerçek hem de mecazi anlamda- çöktüğünü anlarsam, bağ hesaplarının yönetilmesine daha iyi yardımcı olabileceğimi, hatta belki Grayson'a biraz tavsiye verebileceğimi düşündüm - bunu hak ettiğinden değil. Muhtemelen yeminini yerine getirememesini keyifle izlemeliydim. Ama bunu yapamazdım. Kalbim bu işte değildi ve büyükannemin parasının da iyi bir işe yaradığını görmek istiyordum.

Walter boğazını temizledi ve isteğimden belli belirsiz rahatsız olmuş gibi görüldüğünü düşündüm. "O zamanlar kayıtlar iyi tutulmuyordu. Bay Hawthorn hastalandıktan sonra her şey ihmal edildi."

"Ama eminim bir şeyler vardır? Her ne varsa hızlıca bir göz atabilirsem, bunun yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Geçmişte ne olduğunu anlamadan şimdi ne kadar etkili olabilirim bilmiyorum."

Walter o kadar uzun süre sessiz kaldı ki beni duyup duymadığını bile bilmiyordum. Ama kafamı kaldırdığımda bana dikkatle bakıyordu. Gözlerimi kırptım. Walter'ın yüzünde vurdumduymaz bir ifadeden başka bir şey görmemiştim. "Ne bulabileceğime bakacağım," dedi sonunda ve arkasını döndü.

Bu çok garipti. "Teşekkürler Walter," diye mırıldandım.

Ancak görünüşteki tereddütüne rağmen, o günün ilerleyen saatlerinde Walter bana bir dizi flash bellek getirdiğinde, gözlerimin içine bakarak "Bunlar beş yıl öncesine ait muhasebe kayıtları" dedi.

"Tamam, harika," dedim, yedeklenmiş dosyaları almak için ona yaklaşıırken. "Çok teşekkür ederim."

Ellerimi üzerlerine koydum ama onları tutarak şöyle dedi: "Dediğin gibi, geçmişini anlarsan şimdiki zamanda yardım etmek daha kolay olur. Umarım bunlar işe yarar."

Kaşlarımı çattım. "Benim de."

Walter desteyi bıraktı, bana başıyla selam verdi ve sert adımlarla uzaklaştı. Bu neyle ilgiliydi?

Mevcut dosyaları güncelleyene kadar diskleri incelemeye başlayacak vaktim yoktu, bu yüzden çabamı buna harcadım. Ayrıca mutfakta Vanessa'yı aradım ve parti hazırlıklarında bana yardım etmek isteyip istemediğini sordum. Şimdiden birkaç LCV almıştık, bu da beni biraz germeye yetmişti - insanlar gelecekti; hazır olsak iyi olacaktı. Ve biraz yardıma ihtiyacım vardı. Vanessa'ya temayı açıkladım ve şimdiye kadar hazırladığım listeleri gösterdim.

"Aman Tanrım, elbette. Çok isterim," dedi. "Ne inanılmaz bir fikir."

"Bu inanılmaz fikir de ne?" Arkamdan derin bir ejderha tınısı duydum. İkimiz de dönüp Grayson'ın buzdolabına doğru ilerleyip birkaç şişe su çıkarmasını izledik, Sugar Pie da arkasından geliyordu. Bakışlarım Grayson'ın üzerinde gezindi. Onu günlerdir görmemiştim ve sanki gözlerim açlıktan ölmüş gibiydi. Terlemişti ve muhteşem bir şekilde kızarmıştı. Ona verdiğim tepkiden dolayı acı duyarak gözlerimi kaçırdım. Hem genel olarak hem de Vanessa etrafımda olduğu için benden hiç etkilenmediği için.

"Kira'nın parti fikri," dedi Vanessa. "Sana söyledi mi? Bir peri masalı maskeli balosu-"

"Bana söyledi," dedi Grayson, bir şişe su açtı ve uzun bir yudum aldı. Boğaz kaslarının çalışmasını, suyu yutmasını izledim ve yüzüne baktığımda gözleri bana odaklanmıştı. Tekrar başka tarafa baktım, listeme konsantre oluyormuş gibi yaptım. İncelemesinin verdiği heyecanla yanaklarımın kızardığını hissettim ve kendimi tekmelemek istedim. *Ne kadar acınası. Günlerdir seninle konuşmuyor ve sana bir bakış attığında paramparça mı oluyorsun?*

Vanessa sırtıttı. "Benim en sevdiğim masal karakteri Tinker Bell'dir." Güldü. "Bu aptalca mı?"

Ona gülümsedim. "Hiç de bile. Shane'i Peter Pan gibi giyinmeye ikna edebildiğin sürece sorun yok."

Tekrar güldü, sesi şimdiye kadar duyduğum en müzikal sestti. Mükemmel bir Tinker Bell olurdu. Mükemmel bir şey olurdu. Mercan ve beyaz çizgili uzun askılı elbisesiyle orada dururken ona baktım, saçları zarif, altın sarısı ve omuzlarına kadar düzdü. Mükemmeldi. Ondan nefret ediyordum. Hayır, etmiyordum. Ondan hoşlanıyordum, ondan hoşlandığım için nefret ediyordum. Hoş ve samimi biriydi. Neden tam bir sürtük olamasın ki? *"Erkeksi" görünümlü bir Peter olmasını sağlayacağım. Yeterince çocuksu olsun. Tıpkı onun gibi.*

"Ne?" Dikkatim dağılmış bir şekilde sordum. Başımı salladım ve kendimi konuşmaya geri dönmeye zorladım. "Oh... Shane... Peter Pan, doğru."

Su şişesinin kapağını yavaşça kapatan Grayson'a baktım, ifadesi sertti, çenesinde küçük bir tik vardı.

Sugar Pie Vanessa'nın ayaklarını kokladı ve Vanessa eğildi, eliyle başını hızla okşadı ve sonra geri çekti. "Ona her dokunuşumda canını yakacaktım gibi hissediyorum," dedi, sesi sempati doluydu.

"Yapmayacaksın," dedim. "Sevgiye her şeyden çok ihtiyacı var. Eğer sevgini esirgersen bu onu daha çok incitir."

Grayson bir süre bana baktı ve sonra tek kelime etmeden dönüp mutfaktan çıktı. Sugar onu takip etti, kapı aralığına bakıp küçük bir inilti çıkardı, sonra başını eğdi ve Grayson'a yetişmek için koşmaya başladı.

Kalbim sıkışmıştı. Vanessa'nın araştıran gözlerinden yüzümü saklamak için listeme baktım. *Görünüşün hatırı için benden hoşlanıyormuş gibi bile yapamıyor mu? Shane ve Vanessa ne düşünüyor olmalı?*

"Üzgünüm Kira," dedi Vanessa. "Varlığımız evliliğinizi zorluyor. Gitmeliyiz-"

"Benim yüzümden değil, hayır. Shane ve Grayson'ın çözmesi gereken bir mesele var. Ben buna engel olmayacağım." Ben yakında gidecektim ama Shane her zaman Grayson'ın kardeşi olacaktı. Grayson'ın ona *-en* azından-kendini açıklaması için bir şans vermemesinin nedeni olmayı reddediyordum. Grayson'ın bana olan fiziksel ilgisi çoktan bitmişti. Ve nedenini anlayabiliyordum. Vanessa ile kim yarışabilirdi ki? Onun içi de dışı da güzeldi ve ben kendimi Grayson'ın bana dediği cadı gibi hissediyordum; çirkin, yırtık pırtık ve dışlanmış. Sadece kısa süreli bir büyü yapabildim ve o da çabucak geçip gitti. Ne de olsa kimse bir cadıyla birlikte olmak istemezdi. Sonunda değil.

Charlotte birkaç dakika sonra telaşla mutfığa geldi ve Vanessa ile benim aramda gergin bakışlar fırlattı. Shane ve Vanessa

Charlotte'la hiç yalnız kalamamıştım ama onu her gördüğümde ellerini ovuşturuyor ve içinden dualar ediyor gibiydi. Bu durumun iyi sonuçlanacağı konusunda bana pek güven vermiyordu.

Vanessa, Charlotte ve ben listelerin üzerinden detaylıca geçtik ve görevleri paylaştık. "Şimdi kim bana karamelli fıstık ezmeli kek yapmamda yardım edecek? Shane istedi, onun en sevdiği şey," dedi Charlotte sevinçle.

"Ben yardım ederim," dedi Vanessa. "Tarifi öğrenmem lazım ki bazen ona kendim de pişirebileyim."

Charlotte çekmecedan iki önlük çıkardı, birini Vanessa'ya verirken diğerini de bana uzattı. "Aslında," dedim. "Listemdeki bir sonraki şey, dışarı çıkıp orada ne yapılması gerektiğine karar vermem gerektiği. Sanırım bunu şimdi yapacağım." Ama gerçekten de Charlotte ve Vanessa'nın birlikte vakit geçirmeyi hak ettiklerini fark ettim. Vanessa bu ailenin gerçek bir parçasıyken ben sadece kısa bir süre için burada olacaktım. Bunu düşününce kalbimdeki keskin sızı neredeyse aşırı gibi görünüyordu, ama yine de oradaydı. Bu mutfağı seviyordum.

-Sıcaklık, kokular, rahatlığın hem lezzetli yemekler hem de Charlotte'un bilge tavsiyeleri şeklinde her zaman burada bekliyor olması. Charlotte'u ben de sevmeye başlamıştım.

Charlotte bana sempatiyle baktı ama neredeyse üzgün bir şekilde başını salladı. Ona kızamazdım. Grayson'la yaptığımız anlaşmayı biliyordu. Vanessa sonsuza dek burada kalacaktı, ben ise yakında ayrılacaktım. Charlotte'un Shane, Vanessa ve Grayson arasında bir köprü kurmaya yardım etmesi, Grayson'la beni kalıcı olarak bir araya getirmeye çalışmasından daha önemliydi. Zaten bu boşa harcanmış bir çaba olurdu. Belki de sonunda bunun farkına varmıştı.

Kendimi yalnız ve melankolik hissederek evin dış cephesine bakmak için dışarı çıktım. Haftanın geri kalanında çalışacak bir bahçıvan ekibim vardı. Bahçeyi güzelleştirmek biraz çaba gerektirecekti ama bu gerekliydi. Ev çok daha iyi görünecekti.

Sarmaşıklar kesildikten sonra. Zaman içinde evin dışında yapılabileceğini düşündüğüm birkaç şeyi not aldım ve sonra o bölgeyle ilgili bazı notlar almak için evin arkasına doğru yürüdüm. Büyük arka verandayı açmayı ve mümkünse havuzu temizletmeyi çok isterdim. Ağaçlara dizilmiş, büyü, masalsı bir parıltı saçan parıldayan ışıkları hayal ettim...

Bir an orada durdum, sahneyi hayal ettim, bakışlarım ilerideki asma sıralarına doğru yükseldi. Neden içimde bu çaresiz özlemi hissediyordum? Grayson'ın şu anda ne yaptığını, bu üzüm bağı ve burada yaşayan ve çalışan insanları ne kadar çok sevmeye başladığımı düşündüm. Grayson ve benim nasıl bir yöne doğru ilerlediğimizi hayal ettiğimi düşündüm... *ne, Kira?* Aşk mı? Gizliden gizliye umut etmeye başladığım şey bu muydu? Dehşetten farksız bir duygu içimi sıktı ve birkaç adım yürüyerek yakındaki bir karaağaca yaslanıp mutsuzluk içinde gözlerimi kapattım. İçimde bir yerlerde kocama aşık olmaya başladığıma dair korkunç bir his vardı. Onun ani soğuk kayıtsızlığı ve hâlâ başka bir kadına aşık olma ihtimali karşısında duyduğum ıstırabın başka bir açıklaması olamazdı. Canım yanıyordu.

Asmaların üzerinde parıldayan öğleden sonra güneşine bakarken, belki de Grayson Hawthorn'u ilk gördüğüm anda ona aşık olmaya başladığımı sadece kendime itiraf ettim. O bankanın önünde duran parlak zırhlı şövalyem, beni kurtaracağına dair verdiği söz ve ben, o, kalbimin içinden gizli bir fısıltı gibi akıyordu.

Oh, Kira. Oh, hayır.

Bu bir felaketti.

Destansı bir

felaket.

Kaçmak, bu duygulardan, bu farkındalıklardan kaçmak istedim. Ve parti biter bitmez yapacağım şeyin de tam olarak bu olduğunu biliyordum. Her an kocama daha da aşık olabileceğimi bilerek burada kalamazdım. O beni asla sevmeyecekti. Biraz emindim ki

yatağını paylaşmamı kabul ederdi, ama hepsi bu kadar olurdu. Onun için. Ama benim için, sadece sefaletle sonuçlanacaktı.

Çaresiz ve biraz da dramatik düşüncelerim, altımdaki çit labirentinin çevresinde yürüyen yalnız bir figür gördüğümde kesildi. Gözlerimi kısıtım, Shane'i tanıdım. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra listeyi ve kalemi kot şortumun arka cebine koydum ve tepeden aşağı inerek ona katıldım.

"Hey," dedim usulca. Arkasını döndü, belli ki irkilmişti, hızlı bir nefes verdi.

"Hey, Kira."

"Özür dilerim, sana gizlice yaklaşmak istememiştim."

"Söylemedin. Sanırım derin düşüncelere dalmıştım." Yanındaki taş banka oturdu ve bana da oturmamı işaret etti. Ben de oturdum, avuçlarımı arkama yasladım.

Yanımızdaki labirente baktım ve başımı ona doğru eğdim. "Gerçekten inanılmaz. Çocukken içinde çok eğlenmiş olmalısınız."

Shane bir nefes verdi ve Grayson'ın bazen yaptığı gibi elini saçlarında gezdirdi. "Tanrım, hayır. Babam hava karardığında bizi ortaya götürür ve çıkış yolunu bulmamızı isterdi. Bu lanet şeyle bize işkence ederdi."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ve Shane'e doğru döndüm. "Neden?" Nefes aldım.

Omuz silkti, birden küçük bir çocuk gibi göründü. "Babamın neden böyle bir şey yaptığını kim bilebilir? Bizi nasıl adam edeceğine dair fikirleri vardı. Bu da onlardan biriydi. Tabii ki Grayson en büyüğümüz olduğu için bundan nasibini aldı." Durakladı ve kucağındaki ellerine baktı. "Grayson'ın burada babamız için ağladığını, her gece çıkış yolunu bulmaya çalıştığını duyabiliyordum." Sanki tekrar oradaymış, kardeşinin yardım çağrısını duyuyormuş ve bu konuda hiçbir şey yapamıyormuş gibi üzüntü yüz ifadesini kapladı.

"Babamın dosyalarını karıştırdıktan sonra Walter labirentin bir haritasını buldu ve Grayson'a verdi. Tabii ben bunu yıllar sonra öğrendim. Grayson yedi ya da sekiz yaşında olmalıydı. Walter ona, 'Bunu çalış. Gün boyunca içeri gir ve her bir dönüşü, her bir kuytu köşeyi öğren ve baban seni içeri soktuğunda kontrol sende olsun. Babanın öğrenmediğinden emin ol ama labirenti avucunun içi gibi bil. O zaman korku olmayacak.' Gray de aynen böyle yaptı." Birden gülümsedi, yakışıklı yüzündeki gölgeler kayboldu ve ben de gülümsemeden edemedim. *Walter. Tanrı Walter'ı korusun.* Tanrım, şimdi ben de Walter'ı seviyordum. Bu durum her geçen an daha da kötüleşiyor ve harika bir hal alıyordu.

"Daha sonra, babam beni içeri getirdiğinde," diye devam etti Shane, "Grayson arkadan gizlice girdi, beni buldu ve babamın haberi olmadan beni dışarı çıkardı. Biz içeri girene kadar labirentte saklanır, sonra o da gizlice içeri girerdi. Beni kurtardığı için onun yaşadığı korkuyu hiç yaşamadım. Sadece o ortaya çıkmadan önceki kısa anları biliyordum. Ve Tanrım" -sesi hafifçe kırıldı ama boğazını temizledi- "dünyada, kaybolduğunuzda ve korktuğunuzda sizi seven birinin karanlıkta elinizi tutması gibi bir his yoktur."

Kalbim sıkışarak bir nefes verdim. *Zavallı küçük çocuk.* Ne diyeceğimi bilemiyordum, kelimeler kifayetsiz kalmıştı, portakal büyüklüğünde bir yumru boğazımı tıkamıştı. Grayson'ın labirentten nefret etmesine şaşmamalı; bir zamanlar burası onun için devasa bir işkence odası işlevi görmüştü.

Shane, "Kardeşim bunu benim için yıllar boyunca yüzlerce farklı şekilde yaptı - beni karanlıkta buldu ve elimi tuttu," dedi.

"O zaman neden?" Gözlerimi kırıpıştırarak fısıldadım.

Shane başını çevirip bana baktı. "Neden Vanessa?" diye sordu.

Başımı salladım. "Lütfen anlat bana, Shane. Anlamaya çalışıyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum ve belki anlarsam bir şekilde yardımcı olabilirim." Grayson'ın sevgiye sahip olmasını istiyordum. Mahrum bırakıldığı aile sevgisini.

Shane iç çekti. "Çünkü hayatım boyunca onu sevdim." Durakladı ve küçük, hüzünlü bir gülümseme takındı. "Birlikte büyüdü, bilirsiniz, üçümüz. Grayson onu hiçbir zaman benim fark ettiğim gibi fark etmedi." Bir an gözlerini kısarak boşluğa baktı, muhtemelen belirli olayları hatırlıyordu. "Ama sonra ona çıkma teklif etti ve ben de belki de sadece duygularını sakladığını düşündüm ve bu yüzden... tabiri caizse şapkamı ringe atacakken geri adım attım. Başka *biri* olsaydı kalbimi ortaya koyardım. Ama yapamadım. O her zaman kısa yoldan köşeyi dönmüştü ve hayatım boyunca benim için defalarca fedakârlık yapmıştı. Aynı şeyi onun için nasıl yapamazdım? Ve böylece... Onu sevdim ama tek kelime bile etmeden gitmesine izin verdim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, mavi gökyüzüne bakarken içimde hüzün dolaşıyordu. "Ama sonra o gitti..."

"Evet," dedi usulca. "Benim berbat bir insan olduğumu düşünüyor olmalısın." "Hayır, ben senin yargıcın değilim," dedim usulca.

Shane içini çekerek elini saçlarının arasında gezdirdi.

Ona bu konuda başka bir şey sormadım. Gerisini önce kardeşine açıklamak istediğini biliyordum. Ama her iki açıdan da durumu biraz daha iyi anladığımı düşünüyordum. Tek merak ettiğim Vanessa'nın şimdi Grayson hakkında ne hissettiği idi. Ne karmaşa ama. Özellikle de kalbimin nerede yattığına dair kendi farkındalıklarımın ışığında, geri adım atmam ve onların çözmesine izin vermem gereken bir karmaşa. Haklıydım. Bu işte bana yer yoktu. Ve belki Grayson da haklıydı. Belki de bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyordu. O dev labirentin gölgesinde otururken birden kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar yalnız hissettim. Ama bu arazide çok yalnız yıllar geçiren, babasının kabulünü kazanmaya çalışan ve sürekli başarısız olan ve başvuracak bir anne figürü olmayan Grayson'dı. Onun yalnızlığını anlıyordum çünkü bunu ben de yaşamıştım.

"Bana annenden - üvey annesinden - bahsetti, onu asla kabul etmediğini söyledi," dedim usulca. "Onunla iyi bir ilişkiniz var mıydı?"

Shane bir nefes verdi. "Onunla ilişkim iyiydi, ancak Gray'e davranış şeklinden nefret ediyordum. Ondan nefret etmiyordu ama temsil ettiği şeyden nefret ediyordu. Grayson'ın annesi kapısına gelmeden önce hayatının mükemmel olduğunu düşünüyordu. O zamanlar ben daha doğmamıştım bile ama yıllar boyunca ona bunu yeterince hatırlattığını duydum. Ve babamız... zaten bana karşı bile çok şefkatli bir baba değildi, ama Grayson'a özellikle soğuk davranarak anneme hatasını kabul ettiği ve bu hatanın sonucunun asla tam olarak kabul edilmeyeceği mesajını verdi. Yine de onun gözünde bunun telafisi yoktu. Zaten bunu yapmanın doğru yolu da bu değildi." Shane aniden başını bana doğru çevirdi. "Aslında sana bu konuda bir şey söylemesine şaşırdım. Benimle bile bu konuda konuştuğunu hiç görmedim."

Omuz silktim. "Sanki havanın gidişatını açıklıyormuş gibi çok kesin bir şekilde söyledi."

Shane'in gülümsemesi alaycıydı. "İnan bana, Grayson kendini pek ifade edemiyor ama babası ve üvey annesi hakkında her şeyi hissediyor. Ben de oradaydım."

Tekrar başımı salladım, Grayson'ın gizli işkencesini daha derinlemesine araştırmamam gerektiğini biliyordum. Bu sadece onu daha çok sevmeme neden olacaktı. Bir erkekte harika karın kasları ve gizli eziyetlerle dolu bir kalpten daha seksi ne olabilirdi? Bunu şişeleyip kamyonlar dolusu satmalılar. Ya da belki bir kitap yazmalılar: *Karın Kasları ve Gizli Azap: Bir Erkeğin Kız Tavlama Rehberi*. Ağlayacak gibi hissetmeseydim gülerdim.

Vanessa'ya olan aşkını geride bırakabilse bile beni asla sevmeyeceği her zamankinden daha açıktı. Kalbini çevreleyen buzdan bir kale inşa etmişti. Bazı kısımlarının eridiğine tanık olmuştum ama Shane ve Vanessa ortaya çıkar çıkmaz boşlukları hızla doldurmuştu. Başlangıçtaki gerekliliği anlıyordum, ama onu kalıcı olarak eritmeye yeteceğimi hayal edersem aptallık etmiş olurum.

"Hey, bu kadar üzgün görünme. Bizim de burada birkaç güzel anımız var. Çocukluğumuz korku ve travmadan ibaret değildi. Ayrıca Charlotte'tan kurabiye çaldık ve Walter'ı sık sık gülümsetmeye çalışarak kızdırırdık."

Kendime rağmen güldüm, aynı zamanda kaşlarımı çatarak. "Hiç işe yaradı mı?"

"Nadiren." Yine de, yorumuna rağmen, sevgiyle gülümsedi. Walter'ı o da seviyordu.

"Yaptıklarını benimle paylaştığın için teşekkür ederim Shane. Bana içini dökerek kadar güvenmen çok anlamlı."

Bir saniyeliğine beni inceledi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Hiç düşünmeden öne doğru eğildim ve ona sarıldım, bir zamanlar küçük bir çocuk olduğumu hayal ettim, cesur ağabeyi elini tutarken karanlıkta yalnızdı. O da güldü ve bana sarıldı. Geri çekildiğimde, "Ben çoğunlukla-" demeye başladı.

"Zaten benden bir kadın çaldın. Bir tane daha çalabileceğini mi düşündün?"

Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışız gibi ikimiz de hemen ayağa kalktık. "Grayson, biz sadece-"

"Sen karışma Kira," dedi öfkeli bakışları Shane'e odaklanmışken.

"Tanrım, Gray," dedi Shane kuşkuyla. "Biz de tam konuşuyorduk."

Grayson Shane'e doğru bir adım attı, çenesi sert ve gergindi. Ağlamak mı yoksa bir şeyler fırlatmaya başlamak mı istediğini bilemeden keskin bir nefes aldım. "*Sadece konuşmanın* nasıl işlediğini biliyorum," dedi Grayson, sesi yükselmiş ama tonu ölümcül derecede soğuktu, "ve kollar ve bedenler içermiyor. Söyle bana, bu kadar mı Shane? Biri yeterli değil mi? Kira'yı da mı baştan çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Kira'yı baştan çıkarmak mı? Bu ne lan? Tanrım, kıskandığında gerçekten aptallaşıyorsun. *Karını* baştan çıkaracağımı mı sanıyorsun, seni aptal?" diye bağırdı. Görüş alanımın dışında Vanessa ve Charlotte'un

Kira'ya doğru koştuklarını gördüm.

Biz.

Grayson'ın çenesi *kıskanç* kelimesini duyunca gerildi, gözleri yarıklara inerek kardeşine dik dik baktı. "Kıskanç mı? *Kıskandığım için mi* seni güvenilmez bulduğumu sanıyorsun? Yalancı, ihanet eden bir piç olduğun için değil mi? Ben *kıskanç* değilim." Bir adım daha yaklaştı. "Tanrım. O benim gerçek karım bile değil. Para için evlendik," diye homurdandı.

Jilet soluyormuşum gibi hissettiren bir nefes çektim, yüzüm sıcaktan kızardı. Tüm bağ aniden sessizleşti, bir yaprak çırpıntısı bile duyulmuyordu. Etrafıma bakındım: Shane ve Vanessa'nın yüz ifadeleri şok olmuştu; Charlotte'un yüz ifadesi ise acılıydı. Grayson hâlâ Shane'e ters ters bakıyordu ama hepsinin bana baktığını görünce bakışlarını bana doğru çevirdi, az önce ne söylediğinin farkına varınca ifadesi bir anlığına düzelir gibi oldu. "Kira-" demeye başladı ama ben arkamı döndüm ve kaçtım, bakışlardan, yargılamadan, utançtan ve yakıcı acıdan uzaklaştım. *Uzaklara.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Grayson

Ben lanet bir piçtim. Üvey annemin bana sık sık söylediği şekilde değil. Tam bir pislik olduğum anlamına geliyordu. *Kıskanç bir pislik.* Shane haklıydı. Onu ve Kira'yı sarılırken görmüştüm ve aklımı kaçırmıştım. Shane ve Vanessa geldiğinden beri kendimi tamamen kapatmıştım, hatta odasına gidip sarhoş bir aptal gibi onunla yatmaya çalıştıktan sonra Kira'yı bile görmezden gelmiştim. Shane'le rahatlık ve arkadaşlık aramaya gittiye sadece kendimi suçlayabilirdim. *Shane*, her zaman yumuşak başlı bir büyücü olmuştu. Shane, hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Seni istemiyorum. Seni hiç istemiyorum. Kimse seni istemiyor. Hiç kimse istemedi.

Elbette Shane'in yanında kendini rahat ve güvende hissediyordu, kim hissetmezdi ki? Bir kıskançlık mızrağı daha hissettim ve dişlerimi sıktım. Kira ve Shane'i kucaklaşırken gördüğümde hissettiğim sahiplenme duygusu beni çileden çıkarmıştı. Geçen hafta boyunca onları izlemiş, arazide nasıl dolaştıklarını, konuştuklarını, hatta güldüklerini görmüştüm. Umutsuzluğa yakın bir his göğsümde kabardı. Tanrım, kendime gelmem gerekiyordu. Neyi kıskanıyordum ki? Yatağıma gelmeye istekliydi-şu anda bu söz konusu olmasa bile. Başka ne istiyordum ki? Bunu sabote ettiğim için üzgün müydüm?

Hayatımdaki iyi olan her şeyi sabote ettiğim gibi kendimi de mi sabote ediyordum? Yoksa bunun tek nedeni Shane'in Vanessa'yı benden çalmış olması mıydı? Buraya geldiklerinden beri bu konuda çok fazla düşünmeme izin vermemiştim; bunları araştırmak istememişim. Ve bu yüzden kendimi kapattım.

Ve daha da kötüsü, kıskanç *olmadığımı* kanıtlamak için aptalca bir çabayla - ve belki de Kira'yı da incitmek için, bu kadarını kabul ediyorum - evliliğimizin gerçeğini acımasız, kalpsiz bir şekilde ortaya çıkarmıştım. Onun gözlerinde gördüğüm derin acı ve aşağılanma, suçluluk duygusunun üzerime çökmesine neden olmuştu. Hayatında onu günah keçisi olarak kullanan başka bir adam olmuşum. *Hay sikeyim*. Ve sonra kaçtı.

Diğer tarafa döndüm ve Shane, Vanessa ve Charlotte'u arkamda bıraktıktan sonra onu bulmak için başka bir patikaya yöneldim. Bu nasıl bir karmaşaydı böyle. Ne kadar berbat bir haldeydim. Bütün hafta boyunca içimde tuttuğum her şeyin içimde dönüp durduğunu ve kaynama noktasına geldiğini hissediyordum.

Bana ne olmuştu böyle?

Kira Dallaire ile tanışmıştım, başıma gelen buydu.

Onu güneydeki tarlada gördüm, sanki yerden kayısı topluyormuş gibi görünüyordu. Onları gömleğinin altında mı tutuyordu? Bir an durup onu izledim, meyvelerin arasında zıplıyor, eğilip topluyor, arada bir bir parça meyveyi burnuna götürüyordu. Neyin peşindeydi ki? Başımı eğdim, şaşkınlık verici manzarayı izledim. Onu omuzlarını kamburlaştırmış bir şekilde bir yerde otururken ya da belki de bir çalının altında cenin pozisyonunda kıvrılmış halde bulmayı bekliyordum. Belki de şimdiye kadar Kira söz konusu olduğunda sadece beklenmeyi beklemem gerektiğini bilmeliydim.

İçimde bir şeyler kasılıyordu; içim sayamayacağım kadar çok duyguyla çalkalanırken neden sinir bozucu karım beni büyülemek zorundaydı? Yavaşça yaklaşarak ona doğru yürümeye başladım ve yüzlerce aşırı olgunlaşmış kayısının

Yerde, kabarık gömleğini ağırlaştıran on ya da on beş meyve parçası vardı.

"Kira," dedim olabildiğince sakın bir şekilde, "ne yapıyorsun?"

"Charlotte'un reçeli için meyve topluyorum - çok sevdiğin reçel, seni *mutlu eden* reçel. Bütün hafta bunu yapmak istiyordum ama ofisini düzenlemek, Napa sosyetesine yeniden katılmanı kolaylaştıracak bir parti planlamak, aileni eğlendirmek ve Shane ile Vanessa'nın bazı sorularını nasıl savuşturacağımı düşünmekle uğraşıyordum - ki aklıma gelmişken, gerçeği ağzından kaçırdığın için sana teşekkür etmek istiyorum çünkü *bu sayede* üzerimden bir stres yükü kalkmış oldu. Artık *yalan* söylemek zorunda olmadığım için ne kadar rahatladığımı anlatamam-"

"Kira," dedim, yaklaşarak. "Özür dilerim. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Ayrıca," diye devam etti, sanki beni duymamış gibi, "tüm bu kayıslar yerde mi yatıyor? Ne büyük bir yiyecek israfı! Burada, Napa'da bile yeterince yiyeceği olmayan insanlar var. Ve işte tüm bu meyveler neredeyse çöpe gidiyor. Bu gerçekten vicdansızlık."

"Kira," diye tekrarladım, daha da yaklaşarak.

Bana doğru döndü, saçları uzun ve dalgalı bir şekilde sırtından aşağı sarkıyor, bukleler yüzünü çevreliyordu. Gözleri parlak yeşil ve fırtınalıydı, karaya çıkmak üzere olan tropik bir fırtınayı akla getiriyordu. Ortalığı kasıp kavurmak üzereydi. Yanakları kızarmıştı ve öfkeyle dolduğu için nefesini tutmakta zorlandığını görebiliyordum. Gömleğinin meyve dolu derme çatma bir sepetin içine girdiği yerden düz karnı belli belirsiz görünüyordu. Onu içime çekerken nefesim kesildi. O güne kadar gördüğüm en güzel vahşi şeydi.

Yalvarmam gerektiğini biliyordum ve -Tanrım, onun da bunu hak ettiğini biliyordum- ama günlerce Kira'dan uzak durduktan ve şimdi onu karşımda, ateş ve hayat içinde gördükten sonra, geçen hafta dikkatle tutunduğum kontrolü kaybettim.

Gözleri açıldığında ona doğru yürüdüm ve gömleğinde biriktirdiği meyveleri yere bıraktı, yumuşak kayısılar ayaklarının dibinde yere sıçrarken ıslak sesler çıkarıyordu. O artık benimdi. Onu Shane'in kollarında gördüğümde hissettiğim kıskançlık, onu bedenime çektiğimde yeniden alevlendi. Birden onu ne kadar çaresizce istediğimi, geçen günlerin nasıl ışıksız yaşamak gibi olduğunu fark ettim ve yeniden kıskandım. Böyle hissetmek istememiştim. Bir daha asla böyle hissetmemek için çok uğraşmışım. Savunmasız. Kolayca incinmiş. İçimdeki vahşi ıstırapı yatıştırmasını, kalbimin yaralı kısmına bende değerli bir şeyler olduğunu düşündüğü konusunda güvence vermesini, onun da beni istediğini söylemesini istiyordum. Ama bu duyguları nasıl kelimelere dökeceğimi, nasıl isteyeceğimi bilmiyordum, özellikle de özür dilemem gereken bu kadar çok şey varken. Bu yüzden ona bildiğim tek yolla sahip çıktım. Onu kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Onu sadece bir kez öpüp bırakmayı planlamışım ama onun tadı karnımın derinliklerinde bir alevin yalamasına neden oldu. Ona sarıldım, ağzımı onunkinden ayıramıyordum. Birkaç kısa an boyunca benimle mücadele etti, ben onu kendime çekmeye çalışırken o da uzaklaşmak için mücadele ederken ikimizin de kolları birbirine dolandı. Ama sonra küçük bir hıçkırık çıkardı ve kollarını boynuma dolayarak beni tutkuyla öptü. Dilini yaladım, onun tadı içimdeki acıyı dindirdi, bana aynı anda hem kontrolümü kaybettirdi hem de çok uzun zamandır hissettiğim huzurun ilk küçük tadını verdi. Belki de bir ömür boyu. *Kira, Kira, Kira.*

Öpücüğün içine gömülmeye vakit bulamadan Kira göğsümü itti, birkaç adım geriye sendeledi, gözleri yenilenmiş bir acıyla doluydu. "Kira," dedim, sesimdeki yalvaran tonu fark ederek, "Özür dilerim. Lütfen buraya gel. Kibarca rica ediyorum."

Çenesi yukarı kalktı ve geriye doğru birkaç adım daha attı. "Hayır."

Tereddüt ettim. Ne istiyordu ki? "Ortada buluşalım mı?" Başımla çimlerin üzerinde karşılıklı durduğumuz yeri işaret ettim.

"Hayır," diye tükürdü.

Benden ne *istiyordu*? Tekrar ona doğru adım attım ama birden yerden bir şey aldı ve fırlattı, lapa gibi bir kayısının gürültüsü alnımda patlayarak yüzümden aşağı damladı. Bir an için afalladım. Elimi uzatıp bir parmak dolusu kayısıyı alnımdan aldım ve inanamayarak parmağımı aşağı indirip ona baktım. "Seni küstah, küçük dişi şeytan," dedim, gözlerim onunkilerle buluştu. Hızlı bir hareketle yumuşak bir kayısı kopardım ve ona fırlattım. Kayısı, bluzunun V yakasında görünen küçük bir deri parçasına temas edince ciyakladı, meyve suyu ve posa sıçrayarak parçalandı ve gömleğinden aşağı kaydı. Ağzı bir karış açık kaldı ve sanki onu takip ettiğim için şok olmuş gibi bana baktı.

"Seni kendine hizmet eden, sümüklü canavar," diye tısladı.

Bırakın onu, kendimde bile tanımlayamadığım yüzlerce duygunun patlamasıyla ikimiz de meyveleri toplayıp birbirimize atmaya başladık. *Ne oluyor?* Kanım damarlarımda ısındı ve sanki son zamanlarda kendimi sardığım soğuk kayıtsızlık derimi eritiyordu. Yumuşacık meyveler tekrar tekrar üzerime uçtu, çoğu temas etti, yapışkan ıslaklık saçlarımı keçeletirdi ve vücudumun her yerine damladı.

Kayısıların tatlı, keskin kokusu havayı koklarken iradelerimiz çarpıştı. Kira benim hayal ettiğim gibi görünüyordu, sanki bir meyve fiçisinin içinde yuvarlanmış gibiydi. Nefes almak için duraklayıp bana dik dik baktığında ona doğru hamle yaptım, ikimiz de yumuşak çimlere yuvarlandık, vücudu benimkinin altında dinlenmeye başladı. Şehvet içimde kabardı, keskin ve neredeyse acı vericiydi. *Bu* öpücüğü kimin başlattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun yapmış olabileceğini düşündüm. Birbirimizin ağzını çılgınca, açgözlülükle yaladık, inledik ve kavradık. Elimi gömleğinden yukarı kaydırıp, yumuşak, pürüzsüz tenini hissettim ve o da altımda kıpırdandı. Diğer elimi boğazına götürdüğümde nabzının güçlü ritmini hissettim, başparmağımı üzerinde daireler çizerek ovuşturdum, parmaklarımın hemen altındaki can damarının verdiği hissin tadını çıkardım. Ona olan arzum kalbimi yakıp kavuruyordu. Güzel, inatçı, hassas, inatçı, merhametli, çileden çıkarıcı küçük cadı.

"Lütfen Gray," diye nefes nefese gömleğimi çektişirdi.

"Evet," diye başardım, kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlayarak. "Beni istediğini söyle Kira, lütfen söyle," diye yalvardım.

"İstiyorum, seni istiyorum. Seni çok istiyorum."

İçimdeki rahatlama ani ve şiddetli bir şekilde patladı. Tanrım, onunla gülünç ve umutsuz bir şekilde büyülenmiştim. Bir saniye daha bekleyemezdim. Onu o kadar çok istiyordum ki, her parçasını. Sikim kalçalarımın arasında hevesle zonkluyordu. O benim olacaktı. Çimlerde yuvarlanıyor olsak da umurumda değildi-

"Aman *Tanrım*" diye bir kadın sesi geldi üstümüzden.

"Bu da ne-?" diye başka bir ses daha geldi.

"Aşkına-"

"Şey, ben hiç bir şey görmedim-"

İkimiz de donup kaldık, birbirimize göz kırptık, ikimiz de yukarı bakarken Kira'nın ifadesindeki sis dağıldı. Gözlerimi kısarak güneş ışığına baktım ama sadece üzerimizde gezinen altı figürün karanlık hatlarını görebildim. Kendimi sersemlemiş hissettim ve kendime gelmem ve kanımın soğuması birkaç dakika sürdü, Kira sanki ben ateşmişim de o yanmış gibi benden uzaklaştı. Ayakta olduğunu fark ettiğimde ben de kendimi yukarı çektim, jelatinimsi kayısı yapışkanı yüzümden ve çıplak kollarımdan aşağı kayıyordu.

Sonunda önümdeki yüzleri seçebildiğimde, gözlerim Charlotte'tan Walter'a, Shane'e, Vanessa'ya, tanımadığım pembe saçlı bir kadına ve yeni ama hemen tanıdığım bir yüze kaydı. "Harley," dedim şaşkınlıkla.

Harley, hatırladığım kadar iri ve sert görünümlü, dövmelele kaplı koca bir ayı gibi bir adam, öne çıktı, gözleri Kira ve benim üzerimde gezindi. "Lanetleneneğim."

"Ne? Nasıl?" Zihnim bu durumu anlamlandırmaya çalışıyordu. Kendimi Kira'dan odağımı çekmeye zorladım.

ayakları. "Nasıl geldin buraya?" Yapışkan elimi pantolonuma sildim ama sadece daha fazla yapışkan meyve posası çıkardım.

Harley bir an bana baktı ve sonra kahkahayı patlattı, kıkırdaması derin ve sıcaktı. "Dostum, ben bir ay önce çıktım." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, yüzünde iğrenme ve gülme arasında bir ifade vardı. "Sanırım seninle neler olup bittiğini duymak daha çok ilgimi çekiyor. Görünüşe göre işler... yapış yapış olmuş."

Kira aniden bize doğru adım attı, yüzü kayısı iç organlarının altında çoğunlukla tanınmaz haldeydi. "Bekle, Harley? Harley?" diye sordu, sesi soluğu kesilmişti.

Harley gözlerini kısarak ona doğru döndü. "Kira?" diye sordu.

Başım aralarında gidip geldi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum, sesim hissettiğim şaşkınlıkla doluydu. Çevresel görüşümde diğer herkesi görebiliyordum, onların da kafaları bir kişiden diğerine gidip geliyordu. Eksik olan tek şey patlamış mısırdı.

"Aman Tanrım!" Kira heyecanla Harley'e doğru koşarken, kendisinin kaplandığı yapışkan çamurla onu da kaplamak üzere olduğuna aldırmıyordu. Yine de Kira ona doğru atılıp sıkıca sarıldığında onu durduramadı. Bir kıskançlık anı daha yaşamış olabilirim ama sarılma kısa sürdü ve Harley Kira'ya dostça bir şefkatle gülümsüyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Tekrar sordum.

"Rehabilitasyon merkezinden," dedi, bana bakmadan. Başım dönüyordu, sadece geçmişimden gelen bu garip patlamadan değil, Kira ve benim aramda olanlarla şimdi olanlar arasındaki geçişten de. Bu alışverişi izleyen diğer herkesin sessizliği bir gösterge ise, onlar da şok olmuşlardı. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Hapishaneden," dedim.

"Oh," diye nefes aldı, sonunda bana baktı ve sonra tekrar Harley'e odaklandı. "Harley, hapis yattın mı?"

"Evet, Kira, söylediğim için üzgünüm ama yaptım. Aslında başıma gelebilecek en iyi şeylerden biri olduğu ortaya çıktı. Hayat güzel. Yine de" - bana döndü - "burada bir iş fırsatı olabileceğini umuyorum."

"İşe mi ihtiyacın var?" diye sordum. "Evet, tabii ki bir iş bulabilirsin. Dostum, neye ihtiyacın varsa."

Harley'nin etli suratında bir sırıtma belirdi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Pembe saçlı, dar deri etekli ve yanında daha da dar bir atlet giyen kadına döndü. "Bu arada, bu Priscilla."

Neden teklif etmediğimi açıklamak için ona yapışkan elimi gösterdim. Hafifçe güldü ve "Tanıştığımıza memnun oldum Grayson. Harley bana senin hakkında çok şey anlattı. Bazılarını atlamış olabileceğini görebiliyorum." Kira ile bana baktı, yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı.

Charlotte boğazını temizledi. "Gray, belki sen ve Kira temizlenip...şey, temizlenip...şey, temizlenirsiniz ve hepimiz evde tanışabiliriz?" Umutlu görünüyordu. Labirentin yakınında olanlardan sonra Kira ile benim bir tür fiziksel hesaplaşma içinde olduğumuzu düşünerek buraya koştuklarını varsaymıştım. Belki de bu biraz doğrudu.

"Bu iyi bir fikir," dedim. "Kira?" Bana baktı, *ne* yapmak istediğine karar verememiş gibiydi.

"Evet, tamam," diye mırıldandı sonunda.

Kolunu çektim ve durdu, elimin ona dokunduğu yere baktı. "Kira-"

"Hadi temizlenelim Grayson," dedi sessizce, gözlerime bakmadan, yüz ifadesini okumaya çalışmama izin vermeden.

Başımı salladım ve ona sarılmayı bıraktım. Kayısı tarlasında karımla boğuşurken damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisinden çıkıyormuşum gibi ben de kendimi dengesiz ve hafif sönük hissediyordum. Tanrım, o benim hayatıma ne yapmıştı?

Hepimiz eve doğru yola çıktık, Kira önde yürüyordu, Harley bana Napa'da beni nasıl bulduğunu ve Priscilla'nın yakınlardaki Vallejo'da sahip olduğu küçük yeri anlattı. "Napa Vadisi'nde olduğunu hatırladım ve seni araştırdım ve burası olması gerektiğini biliyordum. Dostum, bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum."

Üzüntüyle Harley'e baktım. "Biliyorum, iletişim kurma konusunda pek iyi değildim. Bunun için özür dilerim. Buraya gelip de ne kadar çok işim olduğunu fark ettiğimde tünel görüşüne kapıldım."

"Anlaşılabilir bir durum. Özür dilemeye gerek yok. Ama burası, vay canına. Buranın güzel olduğunu söylediğini biliyorum ama bunu hayal etmemiştim," dedi ve elini uzaktaki parlak yeşil üzüm bağlarının bulunduğu tepelere ve görkemli dağ manzaralarının nefes kesici bir silüet oluşturduğu diğer yöne doğru salladı.

"Bir zamanlar olduğu gibi olma yolunda ilerliyor," dedim dalgınca, eve yaklaşırken Kira'ya bakarak. İçeri girmeden önce bir şeyler düşünüyor gibi görünerek hızla geri döndü.

Harley'i yanağından öptü ve elini sıktı. "Seni böyle iyi gördüğüme çok sevindim," dedi, sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu. Kaşlarımı çattım ama bana doğru bakmadı ve Harley'nin cevap vermesini beklemedi. Dönüp evin içinde kayboldu ve beni az önce bulunduğu boş yere bakmak zorunda bıraktı.

"Grayson," dedi Shane bana yaklaşırken, "temizlendikten ve Harley ve Priscilla ile sohbet etme fırsatı bulduktan sonra konuşmalıyız." Vanessa onun arkasında durmuş, gergin bir şekilde dudağını ısıırıyordu. Tanrım, bu doğrudu. Kira'yla mantık evliliği yaptığımızı ağızımdan kaçırmıştım. Ve şimdi açıklamam gerekiyordu. Ancak, artık durumu kendim bile zar zor anlarken bunu yapmaya nasıl başlayabilirdim? Bir zamanlar her şey çok net görünüyordu... *Şimdi ise*, benim şu anda olduğum kadar yapışkan ve çamurluydu.

"Tabii," diye mırıldandım ve içeri yöneldim. "Charlotte, Harley ve Priscilla'ya yiyecek ve içecek bir şeyler getirir misin? Ben birazdan aşağıda olacağım."

"Elbette," dedi Charlotte ve ikisini de mutfağa doğru yönlendirdi.

Kira'nın kaldığı odanın kapısını denedim ama kilitlemişti ve kapıyı çaldığımda cevap vermedi. Muhtemelen duştaydı. Ben de duş alır, sonra geri dönerdim. Her şeyden önce onunla konuşmam gerekiyordu. Bitmemiş bir işimiz vardı. Ve onun iyi olduğundan emin olmak istedim. İyi olduğumuzdan emin olmak istedim. Ona, tarlada neredeyse ona saldırmadan önce dilediğimden daha içten bir özür borçluydum.

Duş aldım, yapış yapış giysilerimi bir yığın haline getirdim ve çamaşırhaneye götürmek üzere bir havluya sardım. Tanrım, başımıza ne gelmişti böyle? Bu da *neydi böyle*? Temiz bir kot pantolon ve tişört giydikten sonra yalınayak Kira'nın odasına doğru yürüdüm ve kapıyı tekrar çaldım. Hâlâ cevap gelmeyince kapı kolunu denedim ve kilitli olmadığını gördüm. Çoktan aşağıya inmiş miydi? Odanın içine baktım ve bavulunun yerinde olmadığını hemen fark ettim. Panik içimde dönüp durdu ve adını söyleyerek odaya girdim. Dolap açtı ama içinde üvey annemin eski kıyafetlerinin olduğu birkaç giysi torbasından başka bir şey yoktu.

Gitmek için döndüğümde şifonyerin üzerindeki notu fark ettim. Törenimizin hatırına Kira'ya verdiğim yüzük -ilk akşam yemeği randevumuzdan beri taktığı yüzük- en üstte duruyordu. Kaldırdığımda ışık elmasları yakaladı. *Ona bu yüzüğü verirken ne düşünüyordum?* Notu okumak istediğimden emin değildim.

Grayson,

Sanırım bugünden sonra birbirimizden biraz uzak kalmaya ihtiyacımız olduğu çok açık ve senin de Shane ve Vanessa ile aranızda ben olmadan işleri yoluna koymak için zamana ihtiyacın var. Karın olarak son görevimi yerine getirmek için gelecek hafta partide olacağım ve sonra temelli taşınacağım.

Kira

Not: Sanırım bu yüzük Vanessa'ya ait, bana değil. A s l ı n d a hiç olmadı.

Boğazımda bir yumru oluştu, soğukluk omurgamdan yukarı tırmandı. Bu muydu? Notu bıraktım. Beni istediğini söyledi ve beni dinlemeden mi gitti? *İyi o zaman.* Döndüm ve merdivenlerden indim, buz omurgamdan hızla yukarı çıkıp göğsümü doldurdu ve kalbimi sardı. Bu soğuk his beni rahatlatmıştı. Bildiğim, hak ettiğim ve acıdan nasıl kurtulacağım buydu.

Sesleri takip ederek mutfağa gittim ve masada Harley, Priscilla ve Charlotte'a katıldım. Charlotte bana ekşi kremalı kahveli kekinden bir parça kesmeye başladı ama elimi kaldırarak sessiz teklifini reddettim.

"Harley bana senin onun hayatını nasıl kurtardığını anlatıyordu." Charlotte beni inceledi, yüzünde hem şefkat hem de üzüntü ifadesi vardı.

Elimi saçlarımda gezdirdim. Hapishanede geçirdiğim zaman hakkında kimseyle konuşmamıştım. Şimdi de pek istekli değildim ama Harley'i de kapı dışarı edemezdim. Ona çok şey borçluydum. Benimle birlikte oradaydı, her şeyi yaşamıştı. "Daha çok benim hayatımı kurtardı," dedim.

"Yok, ben öyle hatırlamıyorum," dedi arkasına yaslanıp parmaklarını kel kafasının arkasına geçirerek.

"Sadece şans eseri bir şey yaptım, sonraki beş yıl boyunca arkamı kolladın," dedim, boğazıma bir şey takıldı. "Eğer sen olmasaydın, o yerden sağ çıkamazdım." Ve bu doğrudu. İlk geldiğimizde şoktaydım, avukatım bana en iyi ihtimalle kamu hizmeti, en kötü ihtimalle altı ay ceza alacağımı söyledikten sonra beş yıl hapis cezasına çarptırıldığımı inanamıyordum. O sırada tanımadığım Harley ile bahçedeyken gözüme parlak bir şey çarpmıştı. İçgüdüsel olarak onu ittim ve bu ona dönüp, aksi takdirde onu derme çatma bir bıçakla deşecek olan adamı etkisiz hale getirmesi için zaman kazandırdı. O günden sonra Harley -birkaç kez hapse girmiş ve

Sistem içerideki bağlantılarla işliyordu ve o olmasaydı yaşayabileceğim pek çok dehşetten beni korumuştu.

"O zaman sen de ailedensin," dedi Charlotte gözlerini kaçırmadan önce, akmamış gözyaşlarına benzeyen gözleri parlıyordu.

Harley bana dönmeden önce Charlotte'a sıcak bir gülümseme verdi. "Ve şimdi," dedi öne doğru eğilerek, "buraya gelip seni Kira Dallaire ile evli bulmak. Hayat sürprizlerle dolu."

Boğazımdan küçük bir onay sesi çıkardım, evliliğimizin koşullarından ya da yakında biteceği gerçeğinden bahsetmemeye karar verdim. Ya da beni terk ettiği gerçeğinden.

"Nerede bu arada?" diye sordu. "Ah, dışarı çıkması gerekti," diye mırıldandım.

Harley bana hala tanıdık gelen bir şekilde bakıyordu. Harley iri yarı ve kaba görünebilirdi ama tanıdığım en iyi insan sarrafıydı. Bana San Francisco sokaklarında büyürken bunun gerekli olduğunu söylemişti - ya bir insanın bir sonraki hamlesini tahmin etmek ya da bir sonraki kurbanı olmak. "Sana Kira hakkında bir hikye anlatabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedim temkinli bir şekilde.

"Yaklaşık altı yıl önce gerçekten kötü bir durumdaydım." Durakladı, Priscilla'ya baktı ve sonra onun elini kendi elinin içine aldı. "Kendimi nasıl ayık tutacağımı bilemiyordum, her şeyimi kaybetmiştim, beni önemseyen herkesi kendimden uzaklaştırmıştım. Hayatıma son vermeyi planladım. Bir silah ve her şeyi aldım. Dolu ve gitmeye hazırđı."

"Tanrım, Harley," diye mırıldandım. "Bilmiyordum."

"O zamanlar ne kadar kötü durumda olduğumu, hayatıma ne kadar az değer verdiğimi itiraf etmek zor. Ama hikayemin gerçeği bu. Son yemeğimi yemek için düşkünler evine gittim ve Kira ile orada tanıştım. O zamanlar henüz ergenlik çağında olmalıydı."

Bir ge. Ergenler genellikle özverileriyle bilinmezler. Ama Kira o zaman bile nazikti.

Tekrar Harley'nin söylediklerine odaklandım. "Bana biraz yemek ikram etti, yanıma oturdu ve bir süre sohbet ettik. Çocukları eğlendirmek için bir sihir seti getirmişti ve benim için birkaç numara yaptı - tamamen amatörce. Yine de çok hareketliydi, hayat doluydu, anlıyor musun?" *Evet, biliyorum.* "Ve uzun zamandır ilk kez gülümsediğimi hatırlıyorum. Ertesi gün gelirim bana nasıl yaptığını göstereceğini söyledi. Gerçekten umursasaydım muhtemelen kendi başıma çözebilirdim - karmaşık değillerdi. Ama birinin benden geri dönmemi istemesi ve bazı aptalca numaraların cevaplarıyla bana rüşvet vermeye çalışacak kadar bunu istiyor gibi görünmesi bile" - yumuşakça kıkırdadı- "ertesi gün geri döndüm. Sonra ilgimi çekecek başka bir şey yaptı ve ilk kez o zaman ilgimin *kaldığını* fark ettim. Beni güldürdü ve her zaman beni tekrar ne zaman göreceğini sormaya özen gösterdi. Bu basit şeyler bana ihtiyacım olan umudu verdi. Bu yüzden gelmeye devam ettim ve sanırım hayatımı sonlandırmaktan uzaklaştığımı söyleyebilirsiniz. Gerçek bu."

Tanrım, bu Kira'nın sesine benziyordu - *tıpkı* onun sesine benziyordu. Nefesimin kesildiğini hissettim ve kalbimin etrafında yeniden oluşmaya başlayan buzlar erimeye ve kaymaya başladı. Buna kızgın olup olmadığımı karar veremiyordum. Bunu hep yapıyor gibiydi. *Neredeydi* o?

Harley sözlerine şöyle devam etti: "Hayatımı değiştirmeye henüz hazır değildim, bazı hatalar yaptım ve sonunda seninle birlikte hapis yattım. Ama Tanrı şahidim olsun ki, Kira hayatımı kurtarmasaydı, senin tarafından tekrar kurtarılacak ve içeride geçirdiğin zamanı biraz daha kolaylaştırmak için elimden geleni yapmak için buralarda olamazdım. İşlerin bu şekilde gelişmesi komik, değil mi? Bir hayatın başka bir hayatı etkilemesi, sonra o hayatın bir sonrakini etkilemesi ve bunun böyle sürüp gitmesi ne kadar da komik."

"Komik," diye nefes aldım. "Rastgele."

Harley göz kırptı. "Eğer rastlantılara inanıyorsan." Durakladı, yüzünde bir gülümseme belirdi, "Dinle dostum, anılarımızı tazelemek için çok vaktimiz olacak. Ama

Yarın sabah işe en iyi şekilde gideceksem eve gidip dinlensem iyi olur. Ayrıca, Priscilla'nın bu gece çalışması gerekiyor."

"Oh," dedi Charlotte. "Ne iş yapıyorsun canım?" "Ben bir direk dansçısıyım," dedi.

"Ah, bir dansçı! Ne kadar güzel," diye cevap verdi Charlotte, sanki Priscilla ona Broadway'de başrol olduğunu söylemiş gibi ellerini birleştirerek.

Boğazımı temizledim ve ayağa kalkarken Harley ve Priscilla'ya gülümsedim. "Beni aradığınız için ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Sizi görmek çok güzel."

"Sen de kardeşim." Hapishanede her zaman yaptığımız gibi yumruklarımızı tokuşturarak el sıkıştık. Charlotte, Harley ve Priscilla'ya sarıldı ve onları kapıya kadar geçirdi. Onlar gittikten sonra, ama kimse beni aramaya fırsat bulamadan, anahtarlarımı aldım ve arka kapıdan çıktım, ön tarafa dönüp kamyonetime bindim. Kasabaya doğru sürdüm - aramam gereken bir eş ve yapmam gereken bazı işler vardı.

"Oh, dönmüşsün," dedi Charlotte, elinde banyomdan getirdiği çamaşır kutusu ve belli ki yeni ütülediği iki gömlekle. Pencereden dışarı bakıyordum ve ona zar zor bir bakış attım. Son bir haftadır onu da görmezden geliyordum - en çok da Shane ve Vanessa'yı sahte bahanelerle buraya çekip beni onların varlığıyla mücadele etmeye zorladığı için.

Napa'da Kira'nın arabasını aramaktan eve yeni dönmüştüm. Harley'nin hikâyesi beni onu aramaya ikna etmişti ama belki de bulunmak istemiyordu. Beni istediğini söylemişti ama belki de bu sadece o anın sıcaklığıydı. Ya da tamamen fiziksel anlamda söylemişti. Ya da yalan söylemişti. Ya da... Ne olduğu kimin umurunda? Burada değildi, önemli olan buydu.

Seni istemiyorum. Seni hiç istemiyorum.

Eğer daha değerli olsaydın.

Belki de Kimberly ile kalmak için San Francisco'ya gitmiştir.

"Kendine acımayı bıraktığında, akşam yemeği-" Charlotte'un sözleri aniden sona erdi ve başımı kaldırıp baktım. Dolabın kapısında duruyordu, ütülenmiş gömlekleri yeni asmıştı. Bana doğru sertçe döndü. "Yani kendini böyle mi görüyorsun? Kötü adam mı? Ya da bekle, belki de *kurban*. Kardeşinin Peter Pan'ına karşı Kaptan Kanca mı? Bula bula bunu mu buldun?" diye sordu Kira'yı bulamayınca durup kiraladığım kostümü tutarken. Yüzündeki ifadenin tek bir tanımı vardı: tam bir hayal kırıklığı.

"Beni ne olarak giydirmek istersin Charlotte?" diye sordum. "Bir prens mi? Bu sadece aptal bir parti zaten. Hiçbir anlamı yok. Ve ben prens değilim."

"Bu, karınızın kalbindeki nezaketten dolayı sizin için düzenlediği bir parti."

Ona ters ters baktım. "*Karım* gitti. Beni terk etti. Sadece parti için geri gelecek ve sonra tekrar gidecek, kalıcı olarak. Tıpkı planladığımız gibi."

Charlotte kısa bir an için şok olmuş gibi baktı ama sonra aramızda sessizlik oluşurken bilmiş gözleri yüzümde gezindi. "Ama bu sadece senin planladığın gibi değil, değil mi? Hiçbir şey planladığın gibi değil. Ve bu seni çok ama çok korkutuyor." Charlotte bana yaklaştı ve elini uzattı. Ben elini tuttum, o da benimkini iki elinin arasında sıktı, onun rahatlatıcı kokusu - unlu mamuller ve talk pudrası - nefes alış verişlerimin sakinleşmesine neden oldu. "Ah, oğlum, çok sert düştün, değil mi?"

"Düşmüş mü?" Elimi Charlotte'un elinden çektim. "Nereye düştün?" "Aşka tabii ki. Kira'ya. Karına."

Ağır ağır yutkundum ve pencereye doğru döndüm. "Kira'ya aşık değilim," diye ısrar ettim ama kelimeler sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş ve uçup gideceklermiş gibi dayanıksız geliyordu.

Charlotte iç çekti. "Kutsal olan her şey aşkına, ikiniz de çok inatçısınız. İkiniz de muhtemelen birbirinize zincirlenmekten daha azını hak etmiyorsunuz."

bir ömür boyu. Sizi birlikte izlemenin beni i kiye s r klememi  olması bir mucize."

Homurdandım. Küçük cadıya açık değildim. Açık *mıydım*? Hayır, olamazdım. -Ona karşı olan duygularım çok çalkantılı, çok kontrolden çıkmış, çok... *korkutucuydu*. Belki de ona takıntılıydım, b y lenmi tim, baştan  ıkarılmı tım. Ama a k? Hayır, a k değil. "Beni deli ediyor," dedim Charlotte'a dönerek. "Birlikte olduğumuzda, zamanın yarısında kontrolden çıkmış çocuklar gibi davranıyoruz." *Diğer zamanlarda ise ellerimizi birbirimizden uzak tutamayan çaresiz açıklar gibi...*

"A k söz konusu olduğunda hepimiz  ocuk olmalıyız - açık ve savunmasız." Durakladı. "Kira'nın geçmişi hakkında bilinmesi *gereken* her şeyi bilmiyorum ama kalbini korumak için iyi bir nedenin olduğunu biliyorum. Bu kadar tutku, bu kadar yoğunluk ve bu kadar korku uyandırmayan birini seçmek için de iyi bir nedenin var çünkü aşkın acı verdiğini erken  ğrendin. Kira'nın da incindiğinden   pheleniyorum. Ve sizin gibiler için gerçek a k korkutucu bir ihtimaldir. Gerçek a k var olan en büyük inanç sıçramasıdır."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Her şey çok fazlaydı ve nereden ba layacağımı, neye odaklanacağımı bile bilmiyordum. İ im içime sığmıyordu, bir an Kira'ya kızgındım, bir an sonra onu çaresizce istiyordum... iki saniye sonra onu uzaklaştırmaya ihtiyaç duyuyordum.

Charlotte sanki aklımı okuyormu  gibi, "Bence ba lamak için iyi bir yer," dedi, "kardeşin ve Vanessa ile konuşmak. Ve onları *dinle, acınla* değil, kalbinle *dinle*." Elim tekrar kavradı. "Ve  unu aklından çıkarma: a k her zaman pürüzsüz ve kolay değildir. A k delici olabilir. A k, *kendini* -tüm benliğini, her hassas parçanı- incinmeye maruz bırakmak demektir. Çünkü gerçek a k sadece  i ek değildir; gerçek a k aynı zamanda dikenlerdir."

İçimi  ektim. "Keskin ve acı verici," diye onayladım. Bir insan neden a kı arar ki zaten?

Charlotte usulca güldü. "Keskin, evet, delici, evet. Ama her zaman acı vermez. Seni  ıplak bırakmak ve yaralarını ortaya çıkarmak içindir.

İyileşmek. Onunla savaşılmayacak kadar cesur ol. Teslim ol, oğlum. Bırak kendini. Sadece bir kereliğine, bırakacak cesareti göster." Parmak uçlarına doğru eğildi ve yanağımdan öptü, ben de ona izin vermek için hafifçe eğildim. Sonra sıcak bir şekilde gülümsedi ve beni olduğum yerde bıraktı.

Aşk her zaman pürüzsüz ve kolay değildir. Bir zamanlar Vanessa'yı bu yüzden mi seçmiştim? Ona karşı hislerim ılık olduğu için mi? Bu soruyu kendime sorar sormaz, kalbimde cevabın evet olduğunu biliyordum. Shane ve ben Vanessa'yla birlikte büyümüştük. O her zaman bir arkadaşı - güzel ve tatlı - ve Shane'in ona nasıl baktığını ve onun da ona nasıl baktığını fark etmiştim, bir hamle yapmasını umarak. İkisi de diğerinin kendilerine karşı bir şeyler hissettiğinin farkında değildi. Ama *ben biliyordum* ve Shane'in benim için geri adım atacağını bile bile Vanessa'ya çıkma teklif ettim. Omuzlarım düştü. Aman Tanrım. Bunu neden yapmışım ki?

Onu istemiştim çünkü o söz konusu olduğunda duygularımı tamamen kontrol edebildiğimi hissediyordum ve bu tür bir sakinlik, risk eksikliği, *dikenlerin yokluğu*, büyürken yaşadığım derin acılardan sonra arzuladığım bir şeydi. Bir daha geri dönmeyen aşağılayıcı sevgi arayışından, istenmeyen biri olmanın yalnızlığından sonra, artık sevgi aramak istemiyordum. Artık umut etmek umurumda değildi. Çok fazla acı veriyordu. Ve bu yüzden bana bunların hiçbirini ilham etmeyen birini seçtim. *Vanessa hayır diyemeyecek kadar tatlıydı.* Ve içimde bir yerlerde, Shane'e ait olduğunu bildiğim bir şeyi almaktan duyduğum memnuniyeti hissettim. Utanç içimi kapladı. Tüm hayatımı vermiş, onun benim gibi acı çekmemesini sağlamışım. Vanessa söz konusu olduğunda ondan bir adım önde olmayı hak ettiğimi düşünmüştüm. *Tanrım.*

O benim kardeşimdi ve o bilmese de ben ona ihanet etmişim. Ve ben de onu düşünmemişim bile. Benim ılık duygularım uzun vadede onun için yeterli olur muydu? Tabii ki hayır. Sürekli soğuk bir kopuş halindeydim ve sadece *Kira* sıcaklığı ve coşkusuyla beni geri çağırabilmişti. Vanessa ve ben birbirimizi asla mutlu edemezdik. Kendi kendime, asla mutlu olamayacağımı söylemişim.

sırlarımı ona açmam gerekiyordu çünkü o benim aile dinamiklerimi biliyordu ama gerçek şu ki ben bunu istememiştim. Hiçbir zaman kendimi onunla paylaşmak istemedim ve bu yüzden de paylaşmadım. Ve eğer onu sevdiysem, bu sadece bir arkadaş olarak kalmıştı.

Bana kendini evliliğe saklamak istediğini söylemişti ve çıkmaya başladığımızdan beri birlikte olduğum onca kadından sonra bu bana doğru gelmişti. Karımı beklemem gerektiğini söylemişti. Muhtemelen kendini evlilikten çok *Shane* için saklıyordu, o zaman fark etse de etmese de. Ama şimdi... Tanrı'ya şükür kardeşimin karısıyla hiç sevişmemiştim. Yaptığımız şeyler birdenbire enest ve yüzde yüz zevksiz gelmeye başladı. Elimi yüzümde gezdirerek yüzümdeki buruşukluğu düzelttim.

Ben hapse girmiştim ve onlar da bir şekilde birbirlerine ulaşmışlardı. Ama doğruyu söylemek gerekirse? Birlikte oldukları sürece mi? Tek hissettiğim içi boş bir ihanet duygusuydu. Daha çok, her zaman yanımda olan birkaç kişiden birini, küçük kardeşimi kaybetmenin üzüntüsünü yaşadım. O zamandan beri, kendime hiçbir şey hissetme izni vermedim. Ve bu biraz kolay oldu. Ama sonra Kira geldi, tüm duygularımı harekete geçirdi ve beni içimde sakladığım ihtiyaçlarımı kabul etmeye zorladı. Onun sıcaklığı ve canlılığı ördüğüm soğuk duvarları eritti.

Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayan Kira.

Kira, en az benim kadar hatta benden daha fazla acı çekmişti.

Ve birden kendimi daha da küçük hissettim çünkü hikayelerimizdeki benzerliklere ve ciddi şekilde haksızlığa uğramış olmasına rağmen Kira'nın dünyaya umut ve iyimserlikle bakmayı seçtiğini çok net gördüm. Ve özveriyle. Peki ya ben? İçime kapanmış, sadece kendi bencil arzularıma odaklanmışım. Karımın aksine, ben bir korkaktım.

Ama daha iyi olmayı, ona layık olmayı arzuluyordum. Ve onu istedim. Tanrı yardımcım olsun, onun vücudunu istiyordum, evet, ama bundan çok daha fazlasını da istiyordum. Onun onayını almak, düşüncelerini duymak, sırlarını bilmek istiyordum. Ve ona kendiminkileri anlatmaya devam etmek istiyordum.

Ağır bir şekilde yatağıma oturdum, zihnime hücüm eden tüm düşünceler ve farkındalıklar yüzünden kendimi hırpalanmış ve yaralanmış hissediyordum. *Karımı seviyordum.* Şiddetli meydan okuma ve derin kırılğanlık kombinasyonuyla beni hayata döndüren güzel, büyüleyici Kira'yı.

Hala çatlak olan açık kapımdan küçük bir tırmalama sesi geldi ve Sugar Pie kapıyı burnuyla iterek tamamen açtı ve sonra tırısyla yanıma geldi. Hafifçe mırıldandı ve o yaralı başını her zamanki gibi eğmek yerine dizimin üzerine koydu ve duygulu gözleriyle bana baktı. Kulağını kaşıdım. "Aferin kızıma, Şekerparem," dedim, sesini bulduğu ve onu kullanacak kadar cesur olduğu için onu överek. "Güzel kız," dedim elimi bir zamanlar incindiği yerlerde gezdirerek.

"Ben ona ne zaman aşık oldum?" Karımın bana hediye ettiği köpeğe diğer kulağını kaşıyarak sordum. Sugar Pie tatmin olmuş küçük bir mızıldıdan başka bir cevap vermedi. Ne zaman olmuştu? Bana ilk kez ejderha dediğinde mi? Şu saçma O isimli fareler yüzünden mi? Onu ilk öptüğümde mi? Daha bir gece önce babasının zulmünden sonra mutsuz olmak için her türlü hakka sahip olmasına rağmen, açık ve sevgi dolu ruhunu paylaşıırken, saçları yüzünün etrafında çılgınca uçuşurken, bırakma merkezindeki o çocuklarla oynamasını izlemek mi? Ona ne zaman aşık olmuşum ve bunu fark etmemiştim bile?

Yatağa geri düştüm. *Tanrım, onu seviyorum.* Ve onun sevgisini istedim. Bunun için açlık çekiyordum. Ve böyle bir şeyi istediğim için dehşete düşmüştüm. Aniden kabul ettiğim duyguları nasıl hissedeceğimi bilmiyordum, onları onun reddine nasıl maruz bırakacağımı daha da az biliyordum.

Teslim ol, oğlum. Bırak.

Sadece bir kereliğine, gitmesine izin verme cesaretini gösterin.

Yapabileceğimi bilmeden, bu kadar cesur olup olamayacağımı bilmeden sendeleyerek nefes aldım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kira

Büyüleyici bir pansiyona dönüştürülmüş olan 1902 tarihli konak, şehir merkezindeki nehir kıyısına sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Aynı anda hem yaralarımı sarmak hem de Hawthorn Vineyard'da yapılacak partinin listesinin bana düşen kısmını tamamlamak için neredeyse bir haftadır burada kalıyordum. Charlotte ile mesaj yoluyla iletişim halindeydim ve evin içindeki ve dışındaki projelerde her şeyin yolunda gittiğini biliyordum. Charlotte defalarca beni ziyarete gelmeyi teklif etmişti ama ben reddetmiştim. Buna minnettardım ama kimsenin benim için yapabileceği bir şey yoktu. Ve Grayson'ın ailesi olan ama benim ailem olmayan insanlarla yakınlaşmaya devam edersem sonunda daha çok acı çekecektim. Sonunda zaten bildiğimden daha fazla harap olmamak için kendimi geri çekmeye başlamalıyım.

Grayson'ın beni aramayı denemek şöyle dursun, bir kez bile mesaj atmamış olması anlamlıydı.

Son planım nasıl bir karmaşaya dönüşmüştü. Nihai amacıma ulaşmış olduğumu bilerek kendimi teselli etmek zorundaydım. Finansal olarak bağımsızdım, aradığım özgürlüğe sahiptim ve Grayson'a gelince, üzüm bağı tekrar faaliyete geçme yolundaydı ve umarım çok başarılıydı.

Ve Şimdi burada, bu akŐamki parti için kost m m n son r tuŐlarını yapıyordum. Söz verdiğim gibi katılacak, her Şeyin yolunda gittiğinden emin olacak, Grayson ve benim namuslu bir evli çift gibi g r nd Ğ m zden emin olduktan sonra hemen Şehri terk edecektim. Şüpheli görünmeden pansiyona geri d nemezdim. Ev sahipleriyle arkadaş olmuştum ve onlar da üzüm bağında yapılan çalıŐmalar nedeniyle burada kaldığımı sanıyorlardı. İnşaat tozunun aslında sahip olmadığım astımımı azdırdığından Őikayet etmiştim.

Yani... Napa'da ya da yakınında kalamayacaktım. Kasabadaki herhangi biri aslında mutlu bir evli çift *olmadığımızı*  Ğrenirse, kendilerini aldatılmış hissederler ve bu partinin tüm amacı -insanların Grayson hakkındaki algılarını iyileştirmek- boşa giderdi. Grayson'a küçük kulübemde son bir gece geçirip geiremeyeceğimi soracak, sonra da Walter'ın beni arabamı alıp sabah yola çıkmam için bırakmasını isteyecektim. Kalbim sıkıştı ve yanağımdan aşağı düşmeden önce gözyaşlarımı sildim. Bu hafta yeterince aĐlamıŐtum. Ve Şu anda gözyaşlarına ayıracak zamanım yoktu, makyajım için epey zaman harcadığımdan bahsetmiyorum bile. O yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve ayakkabılarımı giydim, tam da telefonum aracımın geldiğini bildiren mesajla çaldığında.

Aynaya son bir kez baktım, valizimi aldım ve odamdan çıktım.  n girişin solundaki mutfakta çalışanların akşam yemeği hazırladığını duydum ama etrafta başka kimse yoktu. Faturamı çoktan  demiŐtim ve davet edildikleri için ev sahipleriyle partide g r Őecektim.

Araba evin önünde bekliyordu ve merdivenlerden indiğimde Şoför bana iri gözlerle baktı. "Vay canına," dedi, "tam bir kostüm." Bavulumu aldı ve kapıyı açtı, bana elini uzattı ama gözleri takdirle üzerimde gezindi.

"Teşekkür ederim," dedim ve arabanın içine tırmanıp uzun, kabarık elbisemi etrafımda topladım ve beni yutmaması için elimden geldiğince düzenledim. Kendi başıma araba kullanmamamın baŐlıca nedeni bu elbiseydi. Bir d i r e k s i y o n u n arkasına asla sığamazdım. Elbise, benim için

siyah ve koyu yeşil saten ve tül, eteği üç çemberle daha büyük hale getirilmişti. Straplezdi ve belimi küçük gösteren bir korsesi vardı. Uzun, siyah, şeffaf eldivenlerle süslemiştim. Boynuma siyah mücevherler dolanmış ve geniş kenarlı, şeffaf bir cadı şapkası görünümü tamamlamıştı. Saçlarım uzun bırakılmış ve bir saç maşası yardımıyla normalde olduğundan daha da vahşi bir hale getirilmişti. Gözlerimin kenarları siyahtı, rujum parlak kırmızıydı ve maskem siyahtı ve sadece gözlerimi kapatıyordu, bu da onları daha da kedi gibi gösteriyordu.

Birkaç kostüm düşünmüştüm ve sonunda içime sinen tek kostüm bu oldu. Grayson'ı ona geldiğim gibi bırakacaktım: onun küçük cadısı. Hayır, diye düşündüm kederle, onun değil. *Asla* onun olmayacaktı. Bunun Hawthorn Bağları'nda geçireceğim son gece olacağını bilmek içimi umutsuzluğa sürükledi. Belki de bu kostüm ona olan aşkıma gizlice itiraf etmenin acınası bir yoluydu. Beni olduğum gibi kabul etmesini istiyordum. Her şeyimle. Oysa Grayson vücudumu istiyordu, başka bir şey değil. Onun gözünde asla yeterli olamayacaktım, tıpkı babamın ve hatta Cooper'ın gözünde asla yeterli olmadığım gibi. *Kendi gözümde yeterli olmam* gerekiyordu ve şimdilik bu yeterli olmalıydı.

Yolculuk sadece birkaç dakika sürüyor gibiydi ve kendimi derin nefes almaya zorladım. Tanrıya şükür eldiven giymiştim. Ellerimin soğuk ve nemli olduğundan emindim.

Arabam durdu ve şoför kapıyı açtığında elini tutup dışarı çıktığımda nefesimi içime çektim, kalbim mideme indi ve sonra tekrar yükseldi.

Fıskiye, en üst kattan aşağıdaki pırıltılı havuza doğru akarken usulca sıçrayan suyla doluydu. Yaklaşan alacakaranlığın pembeleri ve morları gökyüzünü dolduruyor ve tamamen aydınlatılmış evin altın ışıklarını dengeliyordu. Sarmaşıklar budanmış ve bakımlı, her balkondaki pencere kutuları yemyeşil yeşillikler ve beyaz, çağlayan çiçeklerle doluydu. Güllerin ve şimdi alıç çiçeği olduğunu anladığım şeylerin kokusu esintiyle sürükleniyordu

Şimdi güzelce düzenlenmiş yapraklar hışırdıyordu. Yavaşça tam bir daire çizerek döndüm, her şeyi içime çektim, araba yoluna çıkan ağaçları dolduran ve büyülu ambiyansa katkıda bulunan parıldayan ışıkları fark ettim. Muhteşem güzellikteydi, büyüleyiciydi; bir peri masalı için mükemmel bir ortamdı.

Benim olmasını ne kadar isterdim.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve şoföre bir kez başımı salladım, o da bana bavulumu uzatıp başıyla karşılık verdi.

Garaj yolundaki tek araç bir catering minibüsü ve büyük olasılıkla kiraladığım müzisyenlere ait olan diğer iki arabaydı, bu da ilk konukları karşılamak için mükemmel bir zamanda geldiğim anlamına geliyordu. Onları Grayson yanımdayken karşılayacaktım. Panik soğukkanlılığımı bozmakla tehdit ederken tökezledim, ama kendimi toparladım ve çenemi yukarı kaldırarak büyükanname sessiz bir dua fısıldadım ve bana güç göndermesini istedim.

Bunu yapabilirsin, son bir şey daha.

Siyah pantolon, beyaz gömlek ve kırmızı yelek giymiş, kenarda durup ilk arabaların gelmesini bekleyen iki valeye başımla selam verdim. Grayson'la evlendiğimizden beri içeri kendim girmeye alışmış olmama rağmen kapının zilini çaldım. Walter kapıyı açtı, gözleri köşelerinden hafifçe kırışmadan önce genişledi. Gözlerimi kırptım. Az önce Walter'dan ilk yarı gülümsememi mi almıştım? Elimi tutup başını eğdiğinde ona sııttım. "Bayan Hawthorn."

"Walter..." Bana yüzüncü kez Kira demesini söylemek üzereydim ki fuayeyi ve ötesindeki boş oturma odasını görünce sesim boğazımda düğümlendi. Walter'ın bir yere koyabilmesi için valizimi yere bıraktım, gözlerim büyüdü. Ahşap pervazlar cilalanmış, avizeler ışıllı parlıyor ve gün ışığının son kırıntıları pencerelerden içeri süzülerek duvarlarda değişen prizma parçaları oluşturuyordu. Açıkta kalan her yüzeyde uzun gül, zambak ve yeşillik vazoları vardı ve sarhoş edici tatlılıklarıyla odaları kokluyorlardı.

Oturma odasına girdiğimde, küçük yaylı çalgılar dörtlüsünün bir köşeye kurulduğunu ve karşı köşeye de tamamen dolu bir bar yerleştirildiğini gördüm. Mobilyalar geniş bir oturma alanı sağlayacak şekilde düzenlenmişti, ancak aynı zamanda misafirlerin kaynaşması ve hatta arzu etmeleri halinde orkestra eşliğinde yavaş dans etmeleri için de bolca alan vardı.

Pencereye doğru yürüdüm ve kokteyl saati sona erdikten sonra küçük bir grubun çalmaya başlayacağı aşağıdaki yüzme havuzunun berrak, temiz sularına baktım. Küçük, samimi masalar avluyu süslüyordu ve güzelce yerleştirilmiş adak mumları tüm sahneyi romantik bir havayla aydınlatıyordu.

Tekrar odaya döndüm ve bir an sessizce durdum, hüznle karışık bir sevincin bedenime yayıldığını hissettim. Burayı çok sevmiştim. Ve buradan ayrılıyordum. Bu gece bir vedaydı. Ama en azından bazı açılardan güzel bir vedaydı.

Birinin bakışlarının ağırlığını hissettim ve bakışlarımı kaldırdım. Grayson odanın karşısında duruyordu. Ve o güzel, duygusal ağzı sırtacak şekilde kıvrıldığında gözlerim büyüdü ve nefesimi içime çektim.

Kostümü. Aman Tanrım. Kostümü.

Sevincim ani ve şiddetliydi ve eldivenli ellerimi ağzıma götürdüm, sevinçle gülerken öne doğru eğildim. Sevinç, umut, mutluluk, şaşkınlık, keder ve daha yüzlerce duygu içimde çiçek açmıştı. Benim durduğum yere doğru yürümeye başladığı anda ben de ona doğru bir adım attım. Bunu benim için mi yapmıştı?

Siyah bir smokin giyiyordu. Taktığı maske yüzünün sadece üst yarısını kaplıyordu ve yanardöner mavi, yeşil ve siyah ejderha pulları gözlerinin etrafında ve başının yanlarında kıvrılıyormuş gibi görünüyordu. Tepesinde küçük boynuzlar vardı ve ateş gibi görünmesi için içinden parıltıyan kırmızı ve turuncu iplikler geçiyordu.

Bir ejderha gibi giyinmişti.

Durakladı ve sırtına bağı kanatları bana göstermek için hafifçe döndü -Aynı mavi-yeşil pullara ve ateşten ipliklere sahip siyah. Bana doğru tekrar döndüğünde sırtışı büyüdü ve odanın ortasında karşılaştık, birbirimize doğru koştuk ve aramızda birkaç santim kaldığında aniden durduk.

"Merhaba küçük cadı" demeden önce birkaç kalp atışı boyunca birbirimize baktık. Sesi çiğ geliyordu ve sadece maskesindeki deliklerden görünen gözlerine baktığımda, özlem gördüğüme yemin edebilirdim. "Çok güzel görünüyorsun. Hayır... büyüleyici."

"Merhaba ejderha," diye nefes aldım. Bana tekrar gülümserken şeytani bir şekilde muhteşemdi ve kalbim göğsümün içinde bir ve sonra iki kez takla attı. "Sen de öyle. Bunu yaptığına inanamıyorum." Sırıttım. Aramızdaki engeller ne olursa olsun, bunu benim için yapmıştı. Beni gülümsetmek için.

"Oh yaptım," diye beni temin etti. Bir adım öne çıkarken sırtışı soldu. "Seni özledim."

"Öyle mi?" Ben de bir adım öne çıkarak fısıldadım.

Bir adım daha yaklaştı. "Evet, Tanrım evet. Kira, bu hafta... Sana anlatacak çok şeyim var. Konuşacak çok şeyimiz var. Umarım-"

"Öyle mi?" diye sordum, sözlerim onunkilerle çarpışıyor, içimde yeniden umut yükseliyordu.

"Evet."

Yere baktım. "Beni aramadın bile," dedim, incinmişliği sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Düşündüm ki-"

"Charlotte nerede olduğunu öğrenmeye çalıştı."

Göz kırptım. *Oh*. "Seni sorduğunu bilmiyordum. Neden bana kendin sormadın?"

"Sonra düşünmedim... Şey, sana söylemekten ziyade *göstermek* istedim ve bu yüzden bu geceyi beklemenin en iyisi olacağını düşündüm," dedi, sesinde gırtlaksı bir ton vardı. "Gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. Kira-"

"I-"

"Kira!" Kapı aralığından yüksek sesle söylenen şarkıyı duydum. Charlotte bir iyilik perisi gibi giyinmiş, koşarak bize doğru geliyordu. Mutlulukla güldüm, ona döndüm ve beni sıcak kucağına almasına izin verdim. "Seni ezmek istemiyorum. Sana bakmama izin ver." Beni bir o yana bir bu yana çevirdi. "Mükemmel, tek kelimeyle mükemmel."

"Sen de Charlotte," dedim. "Bunu her zaman takmalısın. Ya da... belki de takmana gerek yok. Sen bir iyilik perisisin. Sen benim oldun." Ve onun da her zaman Grayson'ın olduğunu biliyordum.

"Sevgili kızım," dedi, "sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim ve ona tekrar sarıldım. Sarıldım da. Shane ve Vanessa'yı buraya getirmesinin nedenlerine rağmen -ki aniden nedenlerinin henüz bildiğimden daha derin olduğuna inanmaya başlamıştım- niyetlerinin saflığından ya da beni önemsediklerinden şüphe etmedim. Bunu kalbimde hissettim.

Birkaç saniye sonra Vanessa ve Shane odaya girdiler. Vanessa gördüğüm en mükemmel Tinker Bell gibi giyinmişti, Shane ise smokin giymiş, yeşil bir maske takmış, Peter Pan şapkası takmış ve yanında bir kılıç taşıyordu. Onları en son ne zaman gördüğümü düşününce yanaklarımın ısındığını hissettim ama bana gülümsediklerinde ve Vanessa bana sımsıcak sarıldığında rahatladım ve bir nebze de olsa rahatladığımı hissettim. Yüz ifadesi sakın görünen Grayson'a baktım.

Vanessa ve Shane barda içki almaya gittiklerinde Grayson'a döndüm. Gözlerinde daha önce sadece bir anlığına görebildiğim bir huzur vardı. "Onlarla barışmışsın," dedim kuşkuyla.

"Evet. Etrafta bir sürü özür vardı. Ve hakkımızdaki her şeyi anlattım. Sana anlatacak çok şeyim olduğunu söylemiştim."

Vanessa ve Shane'e tam olarak ne söylediğini duymayı çok istediğimden konuşmak için ağzımı açtım ama kapı çaldı. Yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başladı, "I See the Light" ın mırıldanan melodisi masalsı havaya katkıda bulunuyordu.

masal ambiyansı, yemek personeli gümüş tepsilerde lezzetli kokan ordövrler tutarak mutfaktan girerken.

Sonraki iki saat, konuklarla selamlaşmak ve sohbet etmek, herkesin rahat olduğundan ve eğlendiğinden emin olmak ve partinin sorunsuz bir şekilde başlamasını sağlamak için bir kasırga gibiydi.

Kostümler harikaydı, bazıları gece kıyafetleriyle birleştirilmiş güzel maskelerden fazlası değildi ve diğerleri tepeden tırnağa kreasyonu.

Biraz mola verdiğimde, önümden geçen tepsiden bir kadeh şampanya aldım ve katıldığım tüm bu sıkı çalışmayı hayranlıkla izlemek için arkama yaslandım. Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu ve etrafa bakındıklarında herkesin yüzündeki hayranlık dolu bakışlar herhangi bir gösterge ise, Hawthorn Vineyard onları etkilemişti. Umarım kasabada Grayson'ın konuksever ve misafirperver olduğunu ve evinin çok güzel bir şekilde davetkâr olduğunu yayarlardı. Dedikodularda belirtildiği gibi burası harap bir halde değildi. Aksine, evi Grayson'ın yönetimi altında üzüm bağının yükselişte olduğuna inanmak için her türlü neden olduğu mesajını veriyordu. İyi bir geri dönüş hikâyesini kim sevmez ki? Kim bunun bir parçası olmak istemez ki? Benim umudum ve partinin amacı da buydu.

Grayson'ı bulmak için etrafıma bakındım ve onu, içlerinden birinin Diane Fernsby olduğunu anladığım bir grup misafirin arasında gördüm. Başını kaldırıp gözüme baktı ve bana bir gülümseme fırlattı. Yine de nefesimi kesen gözlerindeki ifadeydi. *O ejderha gülümsemesi. Bu benim felaketim olacak.*

Çirkin kılığına girmiş Harley ve Güzel'in punk versiyonu kılığına girmiş Priscilla dikkatimi çekti. İkisine de sarıldım, onları gördüğüme çok sevindim. Harley üzüm bağında çalışmaya başlamıştı ki bu harikaydı. İç ve dış yaralarına rağmen çok iyi ve nazik bir adamdı. Grayson'ın onun gibi birine sahip olmasına çok sevinmiştim. Onlarla sohbet ederek ve Priscilla'yı daha yakından tanıyarak birkaç dakika geçirdikten sonra diğer konukların arasına karışmak üzere oradan ayrıldım.

Aladdin kılığındaki Virgil'i selamladım, José ve eşiyle sohbet ettim.
-Kurt ve Kırmızı Başlıklı Kız kılığına girerek kısa bir süre dışarıda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için izin aldım.

Dış avlu mum ışığının parıltısıyla çalkalanıyor, konuklar havuzun etrafında dolanıyor, kahkaha sesleri grubun çalmaya başladığı yeni bir şarkıya karışıyordu. Bir an durup gözlemledim. Grayson'la daha fazla konuşacak vakit bulamamıştım ve onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyordum. Gece şu ana kadar tam bir kasırga gibiydi ve sabırsızlığıma rağmen partinin gidişatından çok memnundum.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Arkamda sıcak bir beden, çıplak omzumda nefes fısıltısı hissedince döndüm. Güzel bir ejderha bana sırtıyordu, elini benimkini almak için uzatmıştı. "Karımla henüz dans etmediğimi fark ettim... ya da hiç etmediğimi." Nefes nefese bir kahkaha attım ve beni dans pistinin ortasına götürürken elini tuttum. Şarkıyı *Enchanted* filminden hatırlıyordum ama adını bilmiyordum.

"Ejderhaların dans edebildiğini fark etmemiştim."

Beni kollarına çekti ve yönlendirmeye başladı. Kulağıma eğilerek fısıldadı: "Evet. İnsanlar bizim hantal olduğumuzu düşünüyor ama bu doğru değil. Bu az bilinen bir gerçek - bir ejderhayla dans etmek ateş ışığıyla dans etmek gibidir." Ve sonra beni etrafında döndürdü. Kalbim yerinden fırladı ve yüksek sesle güldüm, saçlarım arkamda uçtu. Sırtarak beni diğer tarafa döndürdü ve kulağa ne kadar aptalca gelse de sanki parlıyormuşum gibi hissettim. Ve onu sevdiğimden emindim. Kocama aşkıttım. Bu trajik olabilirdi ama umarım öyle değildir.

Sonra yavaşladık; müziğin ve vücudunun benimkine karşı sallanışının içinde kayboldum. Ona pek çok şey sormak istiyordum, gözlerinde gördüğümü sandığım kelimeleri söylediğini duymaya ihtiyacım vardı ama onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. O anın sadece bizimle ilgili olmasına ihtiyacım vardı. Hâlâ gergindim ve işlerin ne kadar çabuk değiştiğiyle boğuşuyordum.

Bu gece onunla vedalaştım ve şimdi... ve şimdi hayal etmekten neredeyse korksam bile bir umut fısıltısı vardı.

Şarkı bitti ve ben yavaşça uzaklaştım, gözlerimi kocamdan alamıyordum, o da bana bakıyordu, yüz ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Yanağıma dokunmak istercesine elini kaldırdığında aniden alkış sesleri duyduk. Etrafıma bakındım ve dans pistinde sadece bizim olduğumuzu ve konukların sanki onlar için gösteri yapmışız gibi alkışladıklarını gördüm. Güldüm, yanaklarımda sıcaklık yükselirken küçük bir reverans yaptım ve Grayson da biraz utanmış görünerek eğildi.

Hafif aksayarak yürüyen bir kadın yanımıza yaklaştı, yüzünde nazik bir gülümseme vardı. "Çok güzeldi," dedi elini uzatarak. Ben de kendi elimi uzattım. "Ben Virgil'in annesiyim, Trudy Potter."

"Oh!" dedim. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Virgil burada ailenin bir parçası oldu. Hepimiz onu seviyoruz."

Bir nefes verdi ve Grayson'ın elini sıkarken gözleri doldu. "Sizi tutmayacağım ama" -ağlamamaya çalışıyormuş gibi keskin bir nefes aldı- "sadece size teşekkür etmek istedim Bay Hawthorn." Sözleri bir fısıltıyla sona erdi.

"Rica ederim," dedi Grayson yumuşak bir sesle.

Ona başıyla selam verdi ve dönerek kalabalığın içinde kayboldu.

"Adama sadece bir iş verdim," diye mırıldandı, sanki onun takdiri çok fazlaymış gibi. Ama Trudy Potter için *sadece* sözcüğünün bunu karşılamaya yetmediğini söyleyebilirim. Grayson'ın oğluna verdiği şey bir şanstı.

Aniden, sağımda, bize yaklaşan tek bir kişinin yumuşak el çırpışını duydum ve kalbim teklerken gülümsemem soldu. Grayson elimi tuttu.

"Merhaba Kira," dedi babam.

Ona dikkatle baktım ve çevredeki kimsenin bizi duymadığından emin olmak için hızla etrafıma bakındım. Gölgede duruyordu ve görünüşe göre henüz kimse onu tanımamıştı. Bu tuhaf bir şey değildi, sanırım, benim için

babam ev sahipliği yaptığım bir partideydi ama kesinlikle kalmasını istemiyordum. "Burada ne halt ediyorsun?" Tısladım.

"Sizi yeni evinizde ziyaret etmeyi planlamıştım. Davetsiz geldiğim için bağışlayın. Bir partiyi böleceğimi hiç düşünmemiştim ama San Francisco'daki ilişkimizin bitiş şeklinden hoşlanmamıştım. Evlendiğiniz adam hakkında biraz daha bilgi edinmek istedim." Birden Grayson'a baktı. "Görünüşe göre Kira'nın bana inandığından daha fazlasısın," dedi. "Elbette her baba bu koşullar altında kızı için endişelenir."

"Bunu daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?" Grayson öne doğru bir adım atarak sordu, çenesi sertti, kelimeleri kırılmıştı. "Burası pek yeri değil." Etrafımızda şampanyalarını yudumlayan, kahkahalar atan ve arkamızdaki dans pistini doldurmaya başlayan insanlara başıyla işaret etti.

Babam gözlerini kıstı ama bir kez başını salladı ve Grayson elimi bırakmadan ofisine doğru ilerledi. Kapıyı arkamızdan kapattığında, "Sana bir tavsiyede bulunayım, bir daha evimize öylece uğrarsan işler iyi gitmez," derken sesi buz gibiydi.

Babam ona döndü, gözleri de aynı derecede soğuktu. "Bir katilden tavsiye almamayı tercih edersem elbette anlayışla karşılırsınız." Dişlerinin arasından konuştu, dudakları zar zor hareket ediyordu.

Grayson ona baktı, yüz ifadesinde hiçbir duygu yoktu.

"Ne istiyorsun?" Kederle sordum. O ortaya çıkmadan önce bu gece sihirle doluydu.

İkimizin arasında bir ileri bir geri baktı, kostümlerimize göz attı ama belli ki yorum yapmamayı tercih etti. "Sen ve ben her zaman aynı fikirde olmadık, Kira. Ama açıkçası kızımın bir katil ve eski bir mahkûmla evlenmesini istemiyorum."

"Yapma," diye karşılık verdim. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Mide bulantısı mideme baskı yaptı ve elimi sanki onu tutmak için oraya götürdüm.

"Kira," dedi Grayson. "Benimle savaşmak zorunda değilsin. Lütfen babanla yalnız konuşmama izin ver." Sesi kısılmıştı ama bana küçük, güven verici bir baş selamı verdi.

"Grayson, onun ne olduğunu bilmiyorsun-"

"Bence bu iyi bir fikir," dedi babam. Bana doğru attığı gülümseme, kampanya vaatleri kadar dayanıksız görünüyordu.

Grayson benimle göz teması kurdu. "Kendimi idare edebilirim, küçük cadı." Sesi şefkatli bir hal aldı. "Partiye geri dn lütfen."

Sinirli bir nefes verdim ve Grayson'ın gözleriyle tekrar buluşmadan önce bir süre babama ters ters baktım. "Peki." Başka ne yapacağımı bilemediğim için kabul ettim. Titremeyi en aza indirmek için ellerimi yumruk yaparak odadan ıktım.

Ay yukarıdan altın sarısı bir parıltı saçıyor, aşağıdan da tüylü sis parmakları ayaklarımı çevreliyordu. it labirentinin yanındaki banka oturdum, Shane'le oturduğum banka, çok uzun zaman önce gibi görünen ama gerçekte sadece bir hafta olmuş olan banka. Eldivenlerimi ve ardından şapkamı tutan iğneleri çıkardım ve her ikisini de yanımdaki banka oturttum, parmaklarımı kullanarak saçlarımı kafa derimden kaldırdım.

Grayson'ın ofisinde hissettiğim dehşet, soğuk bir korkunun yalnız yumruğuna dnmştı. Babam ve Grayson'ın baş başa konuştukları düşüncesiyle içimde dönüp duran tüm endişeleri kategorize etmeye güçlükle alışabiliyordum. Babam neden buradaydı ve ne istiyor olabilirdi? Ne biliyordu ki? Grayson'ı hatırlıyor gibi görünmüyordu... her ne kadar onu araştırmış olsa da. şimdi neyi kontrol etmeye çalışacaktı? Bir zamanlar onun tarafından seilmeyi çok istemiştim. şimdi ise sadece ondan kurtulmak istiyordum.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda ayağa kalktım ve Grayson'ın patikadaki kavisin etrafında belirdeğini görmek için tam zamanında döndüm. Maskesini ıkarmıştı. Nefesimi bıraktım, bir panik patlaması hissettim.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Baban senden tamamen uzaklaşmam için bana çok büyük bir para teklif etti, büyükannenin emanet olarak bıraktığından bile daha fazla." Daha önce boğazımda olan yumru mideme indi. Keskin bir nefes verdim ve kollarımı kendime sararak arkamı döndüm. Peki, o zaman İyi haber ise evliliğimizin gerçek olduğuna inanmış olmasıydı. "Gitti mi?"

"Evet."

"Almalısın," dedim, kelimeler nefes nefese ortaya çıkmıştı. "Ne kadar çok para... o kadar çok bağla uğraşabilirsin. Nasıl olsa boşanıyoruz. Bunun zaten planlanmış olduğunu bilmesine gerek yok." Samimi görünmeye çalıştım. Tek umudum sesimin cızırtısının beni tamamen ele vermemesiydi.

"Titriyorsun," dedi.

"Öyle miyim?" Ellerimi kollarımda gezdirdim. "Biraz serin sanırım..."

Elleri benimkilerin yerini aldı, tenimde sıcak ve sertti. "Kira," diye fısıldadı Grayson. "Artık onun için endişelenmene gerek yok. Ben senin kocanım.

-Artık seninle ilgilenmek benim işim. Onun parasını istemiyorum. Bunu ona söyledim. Ve çekip gitmek istemiyorum."

O vahşi umut içimde yükseldi. "Sen...sen değil misin?" Ona geri döndüm.

Yanağımdaki bir parçayı düzeltti. "Hayır, istemiyorum. Ejderha kostümü giymiş bir adamı ciddiye almanın zor olabileceğinin farkındayım ama..."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "İşte bu yüzden seni ciddiye alıyorum."

Gülümsedi. "Güzel, çünkü ben de... şey, bu evliliği gerçekten deneyebileceğimizi umuyordum. Benim olmayı kabul edeceğini umuyordum... gerçekten. Karım, sevgilim, arkadaşım." Yüz hatlarındaki umut dolu ifadeye, o derin, karanlık gözlerine kırılganlık kazınmıştı ve kalbim sevinçle yerinden fırladı.

"Evliliğimizi gerçeğe dönüştürmek mi?" "Evet."

Bunu ben de çok istiyordum. Burada kalmak, onu sevmek ve sevgisinin karşılığını hissetmek istiyordum ama aramızda hala çözülmemiş o kadar çok şey vardı ki...

"Peki ya Vanessa?" diye sordum. Eğer kalbimi gerçekten ortaya koyarsam, ona karşı olan duygularını çözdüğünü bilmem gerekiyordu.

Nefes verdi. "Vanessa'yı hiç sevmedim, Kira. Ya da sevdiysem bile, bu doğru türden bir sevgi değildi. Bunu şimdi anlıyorum. Vanessa Shane için yaratılmıştı. Biliyorum çünkü bir kadının bir erkek için yaratılmış olmasının nasıl bir his olduğunu anlıyorum, tıpkı senin benim için yaratılmış olduğun gibi."

"Gri," diye mırıldandım, yanağımda gezdirdiği eline doğru eğildim.

"Bu hafta hepimiz konuştuk. Vanessa ve benim kaderimizde asla evlenmek yoktu. Biz arkadaşlık. Ya Kira? Biz asla... şey, biz asla birlikte de yatmadık. Bence bunu bilmen önemli. Ben...biliyordum. Onu sevmediğimi ve onun da beni sevmediğini biliyordum. İkisine de özür borçluydum."

"Oh, Grayson, çok sevindim." Derin bir nefes aldım, içime bir huzur yerleşti.

Sonra gülümsedi. *Muhteşem bir ejderha*. "Onlara bizden bahsettim, bana bir şans vermen için seni ikna etmeye çalışacağımı söyledim. Sanki hepimizin omuzlarından bir yük kalktı. Ve kardeşimi geri aldım."

"Bu harika."

"Kira, o aptal yüzük için özür dilerim. I..." Kelimelerini seçiyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Seni incitmek istememiştim. Sadece bunu düşünmemiştim ve o yüzüğü bulduğumda, bir dekor olarak yeterince iyi olacağını düşündüm. O anda öyle olduğu için üzgünüm. Senin için mücevher seçiyor olsaydım, tamamen farklı bir şey seçerdim... belki gözlerin için zümrüt ya da içindeki ateş için yakut." Bana tatlı bir gülümseme verdi. "Elmas ya da opal kadar renksiz bir şey değil. Senin için değil."

Bir rüyadaymışım gibi hissediyordum. Ama reddedilme korkusu ve kaçma içgüdüsüyle dolu olduğum için bir hafta boyunca kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım. "Bu işe yarayacak mı? Bunu hep geriye doğru yaptık. Ben senin *karınım*."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Evet, öylesin. Benim büyüleyici karım." Gözleri yüzümde gezinirken ifadesi ciddileşti, ihtiyaçla doldu. "Sen de beni istediğini söyle, Kira."

Kalbim hızlandı. Bana daha önce iki kez onu isteyip istemediğimi sormuştu. İlkinde, incinmişliğim ve şaşkınlığım içinde hayır demiştim. İkincisinde evet deyip gitmiştim. Ama şimdi, gerçekte ne istediğini anladım. Charlotte ve hayatındaki mümkün olduğunca çok boşluğu dolduran Walter dışında, hiç kimse tarafından gerçekten istendiğini hissetmemişti. Kardeşinin ona ihtiyacı vardı ama onu sevmesi ve kabul etmesi gereken ama bunu yapmayan insanlar tarafından reddedilmişti. Evet, onu istedim. Sevmeye layık olduğunu bilmesini istiyordum. Yine de ona güvenimi tekrar vermeye hazır mıydım? O da bana güvenini vermeye hazır mıydı?

"İstiyorum Grayson," dedim elimi yanağına götürerek. "Seni istiyorum. Biz sadece... bazı açılardan birbirimiz hakkında çok az şey biliyoruz."

Başını çevirdi ve avucumu öptü. "Bilmem gerekeni biliyorum, gerisini biz öğreneceğiz."

Gülümsedim, elimi bıraktım. O da elimi tuttu ve patika boyunca labirentin önüne doğru yürümeye başladık, partinin sesleri hafif gece esintisiyle bize doğru geliyordu. "Göbek adın ne?" diye sordu.

Güldüm. Sanırım bir yerden başlamamız gerekiyordu. "Isabelle, büyükannemden sonra. Seninki ne?"

"Benim yok."

Ona döndüm. "Göbek adın yok mu? Bu... suç!"

Güldü. "Görünüşe göre değil."

"Birinin göbek adının *olmaması* doğru görünmüyor."

Omuz silkti ve gülümsedi, dudakları yumuşak, kırılgan bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kimsenin bu adama bir göbek adı verme zahmetine girmemiş olmasına saçma bir şekilde öfkelen dim. Bana ailesi hakkında anlattığı onca şeyden sonra, bu da bir başka küçümseme gibi gelmişti. Bir nefes çektim ve bana eğlenen bir bakış attı.

Durduk ve o gece gökyüzüne baktı. Gözlerimin onu içine çekmesine izin verdim. Orada, yıldızların altında duruyordu. Göbek adı olmadığını bilmiyordum. Ama onun hakkında başka pek çok şey biliyordum, tam bir resim oluşturmak için bir araya getirdiğim anlar. Ve birden onu çok net bir şekilde gördüm, sadece çarpıcı görünüşünü değil, *her şeyini*: zekasını, iyiliğini, sadakatini ve koruyucu doğasını, zekasını ve derin hassasiyetini - çok az insanın görmesine izin verdiği şeyi. İçime bir sevinç yayıldı. *Ben onun karısıydım*. Bu güzel adam beni seçmişti. Onu sevmek, iyileştirmek, tüm karanlık anılarını aydınlığa dönüştürmek istiyordum. Ona layık olmak istiyordum ve onun da beni sevmesini arzuluyordum.

"Nasıl hissettiğini fark etmeni sağlayan neydi?" Bilmek istediğim ama utandığım için sordum.

Tekrar yürümeye başladığımızda bana bakarak gülümsedi. "Charlotte anlamama yardımcı oldu. Beni bir inanç sıçraması yapmam için cesaretlendirdi - bırakmam için."

Charlotte. Tatlı Charlotte. Peri vaftiz annemiz. Tabii ki. "Ah. Bırakmak. Zor ama önemli." Ve ilerlemek için çok önemli. Bunu çok iyi anladım.

"Peki ya sen? Bu gecedan önce biliyor muydun?"

diye sordu. "Sanırım bir süredir biliyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu geceye kadar bunun son derece talihsiz bir durum olduğunu düşünüyordum."

Hafifçe kıkırdadı. Labirentin girişinin yanında durduk ve ona doğru dönerek ellerini ellerimde kavradım.

"İşte geldik," dedim usulca, başımı labirente doğru sallayarak.

"Evet," dedi, gözleri labirentten uzaklaşıp bana döndü. "İşte geldik."

Yaklaştı, beni kollarına çekti ve dudaklarına fısıldadı. "Bana huzur veriyorsun küçük cadı ve kanıma ateş düşürüyorsun."

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Ama bana güveniyor musun?" Avuç içimi ceketinin üzerine koyarak sordum, elimi göğsünde gezdirdim ve

Kalbinin güçlü atışı altında.

"Sana güvenmek mi?" Kara kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

Kolunun altına girdim ve o da dönüp bana baktı. "Gel beni bul Grayson," dedim ve labirentin içine doğru koştum.

"Kira," diye seslendi, sesinde alçak bir ton vardı, "şimdi ne yapıyorsun?"

"Bir şeyi bırakmana yardım ediyorum," dedim, bir köşeyi döndüm ve sonra

hızla diğerine döndüm. Arkamda Grayson'ın ben koşarken yavaşça yürüdüğünü duydum. "Eğer beni bulabilirsen, seninim."

"Kira," dedi ve aradaki mesafeye rağmen uyarı tonunu duydum. "Bu labirenti iyi bilirim, burada benden saklanmak yok."

Evet, ama bunu biliyorum.

Bir köşeyi daha döndüğümde içimi bir heyecan kapladı. "Gerçekten mi ejderha?" Seslendim. "Göreceğiz bakalım. Bekliyorum." Çoktan umutsuzca kaybolmuştum, aynı anda hem Grayson'ın yıllar önce burada yalnızken hissettiklerine dair küçük bir korku ve sempati duyuyor, hem de beni bulacağını bildiğim için heyecanlanıyordum. Çalılıklar uzun ve bakımsızdı ve ben eteğimin çemberlerini vücuduma olabildiğince yakın tutarak koşarken, uzun elbisem arkamda yere düşüyor, dallar uzanıp beni yakalıyor gibiydi. Ay ve yıldızlar ve ötesindeki evin parıltısı tek ışıktı.

Başka bir şey söylemedi ama sanki nereye koşacağımı biliyormuş gibi, yabani otların ve devrilmiş dalların arasından bana doğru bir amaçla yürüdüğünü duydum. Bir köşeyi daha döndüm ve labirentin ortasında harap ve bakımsız eski bir çeşme, önünde de taştan bir bank vardı. Oturdum ve Grayson'ın beni bulmasını bekledim.

Onun ayak seslerini dikkatle dinlerken, nabzım hızlandı, kalbim güm güm atarken, partiden gelen müzik ve sesler zihnimde arka planda kaldı.

"Neredesin küçük cadı?" diye sordu, şimdi çok daha yakındı. Ama sesinde soru varmış gibi gelmiyordu. Evet, tam olarak nerede olduğumu biliyordu.

öyleydi. Hala her dönüşü hatırlıyordu. Kalp atışlarım hızlandı.

Oturduğum yerin en ucundaki köşeden döndü ve nefesim boğazımda düğümlendi. Yıldız ışığının parıltısında bakışlarının üzerimde olduğunu görebiliyordum. Yavaşça ayağa kalktım ve yaklaşmaya başladığında elimi kaldırarak durmasını işaret ettim, böylece ona gelebilecektim. Çünkü burada, bu yerde kurtarma işini hep o yapmıştı.

Yaklaşmamı izledi, gözleri karanlık ve anlamsızdı.

Ona yaklaştıkça, o gün bankanın önünde Grayson'ı izlerken aşık olduğumu fark ettim ama sadece romantik, kız gibi bir şekilde. Onun fikrine aşık olmuştum. Ama burada, labirentin derin karanlığında -bir zamanlar kaybolduğu, korktuğu ve yalnız olduğu yerde- elimi uzattım ve adama aşık oldum. Kocama aşık oldum.

Elimdeki eli sağlam, sıcak ve gerçektir. Ve o da beni kavradı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Grayson

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde etrafı dolaşırken parti sona eriyordu, hala orada olanlarla hızlıca sohbet etmek ve ayrılanlara iyi geceler demek için durdum. Charlotte'u José'nin ailesiyle hararetli bir şekilde sohbet ederken gördüğümde onları selamladım ve Charlotte'u bir dakikalığına ödünç alıp alamayacağımı sordum. Charlotte kenara çekildiğinde, "Charlotte, ben gece için yukarı çıkıyorum. Misafirleri kalıp müziğin ve yemeğin tadını çıkarmaları için teşvik eder misin? Eğer sorarlarsa, Kira'nın ve benim mazeretlerimizi söyler misin?" *Karım beni yatak odamızda bekliyor.*

"Bahane mi? Emin misiniz? *Hâlâ* var." dedi, bakışlarında bir anlayış ve dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "İyi geceler Gray."

"İyi geceler, Charlotte." Ona göz kırptım ve hızla uzaklaştım. Derin bir sohbeta dalmış birkaç konuğun yanından geçtim ve köşeyi dönerek merdivenlere yöneldim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Üç tane bile olabiliirdi.

Yatak odamın kapısını açtığımda Kira küçük yazı masasının başında oturmuş saçlarını tarıyordu, havlusunu da üzerine örtmüştü. Kapının kilitlenme sesini duyunca döndü ve bana usulca gülümsedi. Yüzündeki makyaj temizlenmişti, saçları yumuşak ve uzundu.

sırtından aşığı. Ayağı kalkıp sandalyenin etrafından dolaşarak yüzüme bakarken çok güzel ve biraz da utangaç görünüyordu.

"Artık küçük bir cadı değilsin," diye mırıldandım ona doğru yaklaşırken.

Dudaklarını bükerek gülümsedi. "En azından dışarıdan." Boynumda düğümlemiş papyonu çözmek için uzandı. Beni soymaya hevesli görünse de ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim ve ona yardım etmeye gittiğimde utangaç bir şekilde güldü. "Kendimi yeni bir gelin gibi hissediyorum." Sözlerini biraz mizahla söylemişti ama gözleri geniş ve kırılmıştı.

"Öylesin. İşte sen busun." *Gelinim*. Birden ben de kendimi titrek bir zeminde hissettim. Odadaki hava etrafımıza kapanmış gibiydi, bu yüzden içinde sadece o ve ben vardık.

Ellerimi indirdim ve kravatımı çıkarmayı bitirmesine izin verdim. Sonra kravatı bir kenara fırlattı ve gömleğimin üst iki düğmesini açtı. Eğilip boğazımı öptüğünde nefesim kesildi; sıcak, yumuşak dudakları tenimde geziniyordu. Dili beni tatmak için dışarı fırladı ve sonra o noktayı tekrar öptü, geri kalan düğmelerimi açmak için arkasına yaslandı. Onu izledim, bakışları elleriyle ne yaptığına odaklanmıştı. *Bu kadın benim*, diye düşündüm, bakışlarım kirpiklerinin yanaklarında oluşturduğu koyu gölgeyi, dudaklarının hafifçe ayrılmış halini, alttakinin üsttekinden daha dolgun olduğunu, sağ kaşının yan tarafındaki çok küçük güzellik işaretini ve gülümsediğinde gamzesinin belireceğini bildiğim yanağındaki tam noktayı içiyordu.

"Çok güzelsin," dedim saygıyla.

Gözleri benimkilerle buluştu, iri ve merak doluydu, bir rüyada rastladığım puslu, efsanevi bir diyardaki çimenli, inişli çıkışlı tepeler kadar yeşildi. Benim güzel küçük cadımın içinde sihir vardı. Tatlı sırlar ve gizli güç kuyuları. Bir zamanlar karanlık olan şeyleri aydınlığa dönüştürebilirdi. Bir daha asla o labirente bakıp da onun bana doğru yürüdüğünü düşünmeyeceğim.

Elini uzatırken yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle ay ışığında bana bakıyordu.

Ceketimi omuzlarımdan indirip yere bıraktı, sonra aynı şeyi şimdi düğmeleri açık olan gömleğime yaptı, avuç içleri çıplak pazularımda gezindi. "Çok güzelsin," dedi. Gözleri benimkilerle buluştu ve etrafına sardığı havluyu gevşetip yere bıraktı. Çıplak güzelliği karşısında keskin bir nefes aldım, o kadar gür ve tatlı kıvrımlıydı ki. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öpmek için eğildim, boğazımdan bir inilti yükseldi. İstemekten kendimi güçsüz hissettim, sikim pantolonumun dar sınırları içinde tamamen canlandı. Alt dudağını emerken ayakkabılarımı tekmeledim ve ellerimi kemerimi çözmek için aşağı indirdim ve sonra bir kenara attım.

Pantolonumun düğmelerini açıp boxer'larımla birlikte yere düşmesine izin verdiğimde öpüşmeye devam ettik, ikisini de tekmeleyerek çıkardım ve çoraplarımı çıkarmak için bir anlığına eğildim. Ben de onun önünde çıplak durduğumda, gözleri vücudumda gezindi ve şişmiş ereksiyonumda durdu. Gözleri benimkilere kayd, yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. "Sana dokunabilir miyim?"

"Evet, Tanrım evet," diye boğuldum. "Ben seninim. Lütfen dokun bana." Elleri üzerimde hissetmek için onlarca yıl beklemiştim. Yüzyıllar. Eons. *Sonsuza kadar.*

Aşağı uzandı ve testislerimi nazıkçe avucunun içine alarak ağırlıklarını test etti. Vücudumu keşfederken kendimi hareketsiz kalmaya zorladığımda bir nefes nefese kaldım, beni hem heyecanlandırıyor hem de işkence ediyordu. Uzunluğumu kavradığında ve elini tabandan uca kaydırduğında inledim, burada başparmağını başın etrafında döndürmek için kullandı. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. "Kira," diye mırıldandım, elimi onunkinin üzerine koydum ve çektim. Bunun uzun sürmesini istiyordum.

Birbirine bağlı ellerimize bakarken dudakları aralandı ve yutkunurken boğazının hareket edişini izledim. Vücudunun bana verdiği her tepkiyi hissetmek için başparmağımı ona doğru götürdüm. Başparmağımı boynunda bir aşağı bir yukarı hareket ettirdim, başının arkasını kavrayıp ona doğru eğilmeden önce sadece bir an için yavaşça.

Ağzının tadına bakmak için tekrar içeri girdim. İpeksi pürüzsüzlükteki tenini kendi tenimde hissettiğimde ürperdim, yumuşaklığının sertliğimle birleşmesinden zevk aldım. Vermek. Boyun eğmek.

Yüzüne bakmak için arkama yaslandım, umutsuzca ifadesinde ne olduğunu görmek istiyordum - bu onun için de benim için olduğu kadar anlamlı mıydı? Bu onun için de yeni bir şey miydi? Farklı mıydı? Sorulacak kelimeleri, soruları nasıl soracağımı bilmiyordum ve bu yüzden cevapları onun gözlerinde aradım. Kirpiklerini indirmeden önce bakışlarının büyüüne kapıldım ve beni yatağa götürmek için elimi tuttu.

Arkasına yaslandığında üzerine çıktım, ağırlığımı bir dizimin üzerinde tutarken diğer dizimle kalçalarını ayırdım. "İşte buradayız," diye mırıldandım, labirentte bana söylediği sözleri tekrarlayarak. *Nihayet. Sonunda.* Bu kelime kafamda yankılanırken, Kira'yı benim yapmak için katlandığım bekleyişten daha büyük bir şeymiş gibi geldi. Sanki çok uzun zamandır hissetmeyi beklediğim bir şeyi özetliyordu. Tüm hayatım boyunca.

Sonunda buradasın. Onunla birlikte.

"Evet," dedi. "İşte geldik."

Bir an daha hareketsiz kalamazdım. Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladım ve ikimiz de inledik, başı yatağa doğru eğildi. Elleri başıma geldi ve tırnaklarını kafa derimin üzerinde gezdirerek zevkle inlememe neden oldu.

Bakışlarım onun güzel vücudunda gezindi ve bir an için nereden başlayacağımı bilemedim. Kadınlara neyin zevk verdiğini, bana neyin zevk verdiğini ve karşılıklı olarak tatmin edici bir deneyimle neyin sonuçlandığını biliyordum. Ama Kira'yla birlikte bunların hepsi pencereden dışarı çıktı. Önce ne yapmam gerektiğini ve oradan nereye geçmem gerektiğini hatırlamaya çalıştım, ama hepsi aklımdan kaçtı, bu yüzden tek dayanağım içgüdülerimdi. Sadece kendi uyarılmışlığımın ağırlığına ve altımdaki yumuşak etinin sıcaklığına odaklanabiliyordum. Sanki Kira dokunduğum ilk kadınmış gibi kendimi emin ve becerikli hissetmiyordum.

Bunu daha önce de yapmıştım, diye kendime güvence verdim, ama kelimeler yanlış geliyordu. Artık hiçbir şeyden emin değildim. Adımı zar zor hatırlıyordum.

Başını kaldırıp ağzını benimkine yaklaştırdı ve birden kendimi yeniden demir atmış gibi hissettim. Tanrım, tadı çok güzeldi. Onunla ilgili her şey taze, tatlı ve yumuşaktı ve asla doyamayacağımı hissettim. Dilimin ağzına tamamen girebilmesi için başımı eğdim ve derin bir onay sesi çıkardı, pelvisi zonklayan horozumun üzerine yukarı doğru itilirken ve yumuşak göğüsleri göğsüme bastırırken dili bükülmek ve dolaşmak için benimkiyle buluştu. Lezzetli etkiyle homurdandım ve ağzından ayrıldım, dudaklarımı boğazından aşağıya doğru takip ettim ve sertleşmiş meme uçlarını yaladım, önce birini sonra diğerini. Yumuşakça ovdum ve ısırdım ve sonra dilimle yatıştırdım, ta ki altımda çılgına dönene, nefes nefese kalana ve vücudunu benimkine bastırana kadar. *Tanrım, buna bayılıyorum.*

"Kira," diye inledim. Ona tapmak istiyordum. Her gizli noktasına, her hassas vadisine, her hassas kıvrımına. Ters dönene kadar onu hafifçe dürttüm, omurgasını öperken usulca miyavladım, teninin kadınsı kokusunu içime çektim, onu soludum. Kalçalarının üzerindeki minik çukurları yaladım ve sonra dudaklarımı kıç yanaklarının üzerinden geçirip dizlerinin arkasına kadar indirdim ve tekrar yukarı kaldırdım. Tüm kontrolümü kaybetmiş, tamamen bedenimin emirlerine teslim olmuşum. Çıkardığı sesler beni arzuyla çılgına çevirmiş, altımdaki tatlı, seksi kadına duyduğum aşkla çaresiz bırakmıştı.

"Kira," diye tekrar fısıldadım. Tüm kelime dağarcığım bu tek kelimeye indirgenmiş gibiydi.

Döndü ve ellerimi vücudunda gezdirdim, okşadım, şekillendirdim, o yükselip kendini bana sunarken şekillendirdim. Onu tanımak istiyordum, her parçasını. Elleri tekrar saçlarımda gezinirken eğildim ve bir uyluğunun iç kısmını öptüm. Dilimi şişmiş klitorisine götürüp birkaç lezzetli dakika boyunca yaladığımda "Lütfen," diye nefes nefese kaldı, vücudum onun zevk sesleriyle daha da ısındı ve sertleşti. Daha fazla dayanamadım. Daha orgazm olmadan

Onun içinde olmak ve umutsuzca bedenini kendi bedenimle kaplamak, içine gömülmek, sıcak, kaygan yumuşaklığına pompalamak ve itmek istedim. Ama aynı zamanda bitmesini de istemiyordum. Sanki tüm hayatım boyunca bunu beklemişim gibi hissediyordum ve şimdi buradaydı, ona doğru acele mi edeceğimi yoksa sürmesini mi sağlayacağımı bilmiyordum. "Grayson," diye mırıldandı beni çekerken, kararımı vermiştim.

Ağırlığımı üste yerleştirirken gülümsedim, pelvisimi onunkinin üzerinde yuvarlarken gözlerimiz buluştu, aletim ihtiyaçtan ağrıyordu.

Kira omuzlarımı kavradı, yüzünde saf bir çaresizlik ifadesi vardı. "Lütfen," dedi tekrar, sesi çiğdi.

Tek başarabildiğim "Evet" oldu, ağzım onunkine döndü, elleri kollarımı, sırtımı, göğsümü okşarken öpüşmemiz vahşileşti, her yerdeymiş gibi görünüyordu. *Evet, evet, evet.* Karmakarışık beynimin girintilerinde bir yerde, *"Bu nedir?" diye düşündüm. Eğer bu sevişmekse, daha önce hiç yapmamıştım. Eğer bu şehvet ise, o zaman sadece yarım versiyonunu deneyimledim.* Bu, bu şimşekle dans etmek gibiydi-sevdiğim bir kadınla sevişmek. Elleri omuzlarımı kavrarken ve yavaşça içine girerken gözlerine bakmak için sadece bir anlığına geri çekildim. Bana göz kırptı, yüz ifadesi arzu ve sabırsızlığın en harika karışımıydı.

"Kira," diye mırıldandım tekrar, kendimi onun içine bastırarak. Vücudu sıcak, ıslak ve yumuşaktı ama o kadar dardı ki kendimi içine zar zor sığdırabildim. İçine biraz daha bastırdığımda kontrolümü kaybederek bir inilti çıkardım. Sanki onun için çok yavaş gidiyormuşum gibi bana doğru kalktı ve çaresiz ihtiyacıma rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Tanrım, o büyüleyici.

Tanrım, o benim.

Ona biraz daha girdim ve Kira bacaklarını kalçalarımın etrafına sararak küçük bir inilti çıkardı. Daha derine bastırdım, sonunda son bir hamleyle tamamen içine girdim. Gözleri dalgalanarak kapandı, küçük bir iç çekerken dudakları aralandı. Hareket etmeye başladığımda bakışları tekrar benimkilerle buluştu ve ben onunla birleşirken gözlerinin içine bakmanın samimiyeti neredeyse

katlanılamayacak kadar çoktu. Aşkla, şehvetle, tanımlayamadığım duygularla dolup taşıdığını hissettim, hepsi etrafımda parıldıyor, tenime sihir gibi nüfuz ediyordu. Nefesi gittikçe daha hızlı geliyor, kalçaları benimkilerle buluşuyor ve ben karnımda dönen, taşaklarımı sıkıca yukarı çeken, tenimi karıncalandıran zevki zapt etmek için mücadele ediyordum.

Ona fısıldadığım kelimeleri hayal meyal duyuyordum; bunlar kelime değil, sadece duyguların sese dönüşmüş haliydi; kopuk kopuk, çiğ ve kalbimin en derin yerinden geliyorlardı.

Elleri sırtımdan aşağı kayarak kığıma gelene kadar keşfetti ve ben içinde hareket ederken onu kavradı.

"Daha hızlı," diye inledi ve bu tek komutun verdiği heyecanla ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Hızımı artırdım, ona daha sert sokuldum, nefesim keskin nefesler halinde çıkıyordu. Benim nerede bittiğim ve onun nerede başladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Küçük bir nefes verdiğinde ve kaslarının kasılmaya başladığını hissettiğimde, teslimiyetine tanıklık etmek için hafifçe geriye yaslandım. Bir zamanlar bana direnen ve hala her fırsatta bana meydan okuyan bu kadının, beni büyüleyen ve sınırlarımı zorlayan ve beni her zaman tahmin etmeye devam eden bu kadının çözölmesini merakla izledim. *Benim karım.*

"Kira," diye inledim son bir kez, paramparça bir dorukta parçalanırken, zevk doruğına ulaştığında yıldızlar gözlerimin önünde parıldıyordu. Ona doğru gevşekçe sarktım, nefes alış verişimiz yavaşça normale dönerken başım boynunun kıvrımına yaslandı. Elleri hâlâ sırtımda aşağı yukarı geziniyordu ve az önce yaptıklarımızdan ve bir bedeni ve bir ruhu sevmenin alışılmadık ağırlığından sarsılmış bir halde onun dokunuşuna ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika sonra ondan ayrıldım ve onu kollarımın arasına aldım, kör bir şekilde yukarıdaki tavan vantilatörüne bakıyordum, daha önce yaşadığım tüm cinsel karşılaşmalarla üzücü bir şekilde alay eden bir şey yaşadığım için sersemlemiştim. *Çünkü onları hiç sevmedin. Onu seviyorsun.*

Kendimi garip bir şekilde savunmasız hissediyordum, sanki tüm güç onun elindeymiş gibi. Bu yeni duygularla ne yapacağımdan emin değildim.

Seks bana her zaman kendimi

Kontrol. Ve Şimdi...

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı.

"Kocan gibi," dedim hemen, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Başını kaldırıp bana baktı, yüzünde mutlu ve tatmin olmuş bir ifade vardı. "Karın gibi," diye fısıldadı.

Tekrar gülümsedim ve onu daha yakına çektim.

Kira bir parmağının ucunu meme ucumun etrafında dolaştırdı ve ben titreyerek onu kendime çektim. Başını geriye eğdi ve bana baktı. "Her zaman böyle midir?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Hayır," diye yanıtladım hemen. Gözlerimdeki samimiyeti görmesini sağlayarak ona baktım. "Hiç bu kadar harika bir Şey yaşamamıştım. *Senin kadar harika bir Şey yaşamadım.*"

İfadesinde mutluluk parladı ve nazikçe gülümsedi. "Aramızdaki her Şey hep böyle mi olacak?"

Onun savunmasız ifadesini inceledim. *Evet*, diye düşündüm, *bizim için her zaman böyle* olacak, çünkü Kira bunun bir parçasıydı - neşesi, tutkusu, güzel ruhu. Ama gerçekte ne istediğini bildiğimi sanıyordum. Bir zamanlar ona doğal gelen bir Şey için utandırılmıştı. Rahatsız edici bir kıskançlık duygusu tehdit ediyordu ve eski sevgilisini odaya getirmek istemiyordum, bu yüzden zihnimi ondan uzaklaştırıp ona geri döndüm. Gülümsedim ve alnından öptüm. "Bunu öğrenmemiz gerekecek, değil mi?" Birden döndüm ve üzerine çıktım, kollarını yukarı kaldırıp ellerini başının üzerinde kenetlerken onu bir kez sertçe dudaklarından öptüm. Güldü ve sonra altımda kıvrandı, an hafif ve çapkın bir hal aldı.

Onu tekrar öptüm ve sonra bıraktım. "Prezervatif kullanmadık," dedim, gözlerim tepkisini ölçmek için yüz hatlarında geziniyordu. Hayatımda ilk kez bunu düşünmediğimi ancak daha sonra fark etmişim. Yine de nedense pek endişeli değildim. Her ne kadar o da bundan bahsetmemiş olsa da, onun endişelenmiş olabileceğinden endişeleniyordum.

Tereddüt etti, belli ki o da bunu ilk kez düşünüyordu. "Bir kereden bir şey olmaz. Doğum kontrolü yaptıracağım, böylece bunu düşünmek zorunda kalmayız."

"Tamam," dedim başımı sallayarak ve endişelenmediğime şaşırarak. Şu andan itibaren güvende olacaktık ama evliydik. Bir evimiz vardı. Çocuk sahibi olmaya hazır olduğumu sanmıyordum, bunu hiç düşünmemiştim bile. Ama bu bir trajedi de olmayacaktı. Yeni karımın bir süre bana kalmasını istiyordum ama eğer olursa bir yolunu bulurduk.

"Su ister misin?" Burnumu onun kine sürterek sordum ve sonra ağzının köşesini öptüm.

"Evet, lütfen," dedi.

Ayağa kalktım ve Kira doğrulup yatak başındaki yastıklara yaslandı. Onu içime çekmek için bir an durdum: maun rengi saçları her tarafına yayılmış, yeşil gözleri tembel ve yarı kapalı, yüzündeki ifade saf bir memnuniyet, çıplak güzelliği tamamen sergileniyor - az önce içinde bulunduğum o güzel vücut. Suyu unutup tekrar onun tadını çıkarmak için yatağa dönmeden önce döndüm ve banyoya yöneldim. Aynada kendime bir göz attığımda, yüzümde farkına bile varmadığım gülümsemeyi görünce şaşırdım.

"Bana anlatacak mısın?" diye sordu usulca, eğilip boynumu öperek. Az önce ikinci kez sevişmiştik ve yastıklara uzanmıştık, Kira'nın başı göğsümdeydi.

Duraksadım, neden bahsediyor olabileceği konusunda bir an için kafam karıştı. "Hapse girmekten mi bahsediyorsun?"

Başını salladı, dudakları hala tenimdeydi, saçlarının kokusu bana kadar geliyor ve kendimi huzurlu ve mutlu hissetmemi sağlıyordu.

İçimi çektim. Hakkımdaki her şeyi bilmesini istiyordum. Hiç kimseyle paylaşmadığım şeyleri onunla paylaşmak istiyordum ama kelimeleri zorlayarak

zordu ve hiç pratik yaptığım bir şey değildi.

Elimi ipeksi saçlarında gezdirdim ve bir tutamını kavradım. "Annemi görmeye gittiğim New York'tan yeni dönmüştüm."

"Annemi görmeye mi gittin?" diye sordu şaşırarak.

Başımı salladım. "Yolculuk neredeyse daha başlamadan sona erdi. Unutmaya çalıştım. Asla gitmemeliydim. Ama o zamanlar ben... şey, üniversiteden mezun olmuştum ve beni görürse, dönüştüğüm adamı görürse, ne bileyim, dizlerinin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarır diye düşünmüştüm." Biraz eğlenerek yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "Kulağa ne kadar saçma gelse de, ben de tam olarak böyle bir şey hayal etmiştim." İçimi çektim ve o da bana yaklaştı. "New York'a uçtum ve onu araştırdım, davetiye olmadan kapısına gittim." Dairesinin önünde dururken yüzeye çok yakın taştığı umudu hatırlayarak bir an sustum. "Evliydi, bir ailesi vardı - iki genç oğlu."

"Lütfen bana onu görmeye geldiğiniz için memnun olduğumu söyleyin," dedi usulca.

"Hayır. O kadar acı çekiyordu ki - bana büyük bir kariyerin eşiğindeyken buna son verdiğimi söyledi. Her gün bana bakıp sahip olabileceklerini hatırlamak zorunda kalmamasının daha iyi olduğunu söyledi. Sonra benden gitmemi istedi. En kötüsü de ben oradayken diğer iki oğluna bakma şekliydi. Ve anladım ki sorun onun sevgiden yoksun olması değil, sadece beni sevmekten yoksun olmasıydı." Sözlerimi olabildiğince rahat bir şekilde söyledim ama elmacık kemiklerimin hafifçe kızardığını hissettim. O anın hatırası hala yanıyordu.

"Gri," dedi, uzanıp yanağımı okşarken gözlerinde bir dünya şefkat vardı. Ona doğru eğildim. Dokunuşu serin bir merhem gibiydi ve bana o korkunç geceyle ilgili hikâyeye devam etme cesareti verdi.

"Her neyse," diye devam ettim. "San Francisco'ya uçtum ve bir bara gitmeye karar verdim. Bir ya da on içkiye ihtiyacım vardı."

"Canın yanıyordu," dedi.

"Ben... evet. Tanrım, keşke yola çıkıp eve dönseydim," dedim. Son kelimedede sesim çatallaştı. Hâlâ çok fazla pişmanlık taşıyordum. Acı veriyordu. Bir yanımda bunu unutmak istiyordu ama diğer yanımda bunu saklamayı hak ettiğimi düşünüyordu. Benim seçimlerim yüzünden bir adam hayatını kaybetmişti. Kira kollarını bedenime doladı ve bana sarıldı.

"Brent Riley'e rastladığımda yaklaşık bir saattir bardaydım, tanıdıklar vasıtasıyla tanıdığım ve yıllar boyunca birlikte bazı partilere gittiğim zengin bir çocuk. Ailesi buraya yaklaşık yarım saat uzaklıktaki bir kasabada yaşıyor. Bekarlığa veda partisi için San Francisco'daydı - orada bir grup vardı. Bir süre onlarla takıldım. Brent ve ben hiç anlaşılamamıştık. Dışarıdan bakıldığında mükemmel, namuslu bir altın çocuktuk ama perde arkasında kötü ve kendine hizmet eden biriydi. Haksızmışım ya da olanları haklı çıkarıyormuşum gibi görünmesini istemem ama onun hakkında bildiğim gerçekler bunlardı."

"Bu tipe biraz aşınayım," dedi.

Doğru, Cooper. Evet, eski nişanlısı Brent'e çok benziyordu.

"Dışarıda otoparka doğru yürüyorduk ve gülerek bana bir kızı nasıl uyuttuğunu ve diğer adamlarla birlikte onu otellerine götürüp biraz eğleneceklerini anlatmaya başladı." Kira yüzünü buruşturdu. "Olaya dahil olmak isteyip istemediğimi sordu ve arka koltuğunda bir kızın yığılıp kaldığı bir arabayı işaret etti." Durakladım. "Bir kavga arıyordum, Kira. Onunla kavga etmek için bir neden *arıyordum*. Doğruyu söylemek gerekirse, herhangi biriyle kavga etmek için."

"İyi bir nedendi Gray," diye fısıldadı.

"Belki de. Ya da belki de sadece polisleri aramalıyım. Bunun yerine yüzüne baktım ve ona ne kadar boktan biri olduğunu söyledim. Beni ilk iten oydu ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Ona hiç merhamet göstermedim. Birkaç iyi vuruş yaptı ama yumrukların çoğu benimdi. Bundan zevk aldım. Ve sonra düştü..." Durakladım, hayatımın akışını sonsuza dek değiştiren o korkunç anı hayal ederken gözlerimi kapattım. "Onun

yere indi... Öldüğünü hemen anladım. İnsanlar dağılmaya başladı, arabalar uzaklaştı, çok geçmeden polis geldi..."

Bana baktı, gözleri o kadar şefkatli ve anlayışlıydı ki içine düşmek istedim. Belki orada bir kurtuluş bulabilirdim. "Onu öldürmek istememiştin," dedi.

"Hayır. Tanrım, hayır, onu asla öldürmek istemedim. Sadece canını yakmak, ona bir ders vermek istedim. Ama içimde bastırılmış bir öfke vardı ve onun hapse girmesi yerine, hapse mahkûm edilen ben oldum. O gece onun yargıcı, jürisi ve ortaya çıktığı üzere celladı gibi davrandım."

Kira elini kaldırdı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. Ve şaşırtıcı bir şekilde, ona söylediklerimden sonra bile aynı sevgi hâlâ gözlerindeydi. Sessiz bir nefes verdim.

"Uyuşturulan kızı bulabildiler mi?"

"Evet. Polis o gece geldiğinde çoktan gitmişti. Onu teşhis edebildiler ama doğal olarak hiçbir şey hatırlamıyordu ve uyuşturucu testi yapmak için çok geçti. Savunmam onu mahkemede kullanamadı. Brent'in arkadaşları onun kimseye uyuşturucu verdiğini bilmediklerini söylediler. Tek bildiğim, bana bu konuda yalan söylediği. Ama ben öyle düşünmüyorum. Şimdi bile."

Derin bir nefes aldım. "Babam avukat için para vermedi, beni asılı bıraktı. Kamu avukatı kullanmak zorunda kaldım. Adam tamamen beceriksizdi. Öyle bile olsa, olanlardan dolayı çok az ceza alacağımdan emindi - en fazla altı ay, en iyi ihtimalle kamu hizmeti. İkimizin de kavgaya ettiğine ve onun düşmesinin sadece bir kaza olduğuna dair ifade veren bir sürü tanık vardı. Yargıç beş yılla geri döndüğünde, dumura uğradım, şok oldum. Hayatım sona ermiş gibi hissettim."

Kira'nın vücudunun gerildiğini hissettim ama hareketsiz kaldı. Derin bir nefes verdim. "Babamın beni ziyaret etmesini bekledim - sadece bir kez bile olsa - ama etmedi. Sonra Shane beni görmeye geldi ve Vanessa'yla evlendiğini söyledi..." Sonuç artık öyle olmasa bile o anın acısı beni hala etkiliyordu. Ve sonra

Shane'i de ziyaretçi listemden çıkardım. Denemişti. Onca yıl boyunca yazmayı, beni ziyaret etmeyi hiç bırakmadı, Vanessa da öyle.

"Senin için korkunç olmalı. Kendini çok terk edilmiş, çok aldatılmış hissetmiş olmalısın," dedi Kira.

Başımı salladım. Adalet sistemi tarafından aldatıldığımı hissetmiştim ama dışarıdan biraz destek alsaydım bununla çok daha iyi başa çıkabilirdim. "Harley olmasaydı hayatta kalamazdım. Ve eğer bilmiyorsanız, bunda sizin de payınız var."

Kaşları çatıldı. "Nasıl?"

Ona Harley'nin benimle paylaştıklarını anlattım. Çenesini göğsüme yasladı, dudaklarında küçük, dingin bir gülümseme vardı. "Belki de küçük bir şekilde ben de oradaydım," diye fısıldadı.

Bunu düşündüm, eylemlerin nasıl tepkiler yarattığını ve bunun devam ettiğini, her bir halkanın zaman içinde bir kişiden diğerine uzanan bir zincir olduğunu. Evet, o zaman. Onun küçük bir parçası benimle birlikte oradaydı. Ve birdenbire, o gri, yalnız hücreyi hayal ettiğimde, zihnimde biraz daha parlak göründü. Bir kez daha onun dönüştürücü büyüünün sonucuydu bu. Kalbim hızla çarparak ona baktım. Onun tatlı, yumuşak vücudu benimkine bastırdı ve şaşırtıcı bir şekilde, arzu beni tekrar doldurdu. Ama ağrı sadece bacaklarımın arasında değildi. Ağrı kalbimdeydi. *Sen sihirlisin ve seni seviyorum*. Kelimeleri itiraf etmek istedim ama boğazıma takıldılar, o son korku her türlü sesi bastırmak için yükseliyordu. Onları hissediyordum, öyleyse neden söylemeye hazır değildim? Eğildim ve onu öptüm, teslim oldum ama tamamen değil. Bunun için yeterince cesur değildim. Henüz değil.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kira

Kocama aşık olmak ne kadar garipti. Garip ama tamamen harika. Kendimi Hawthorn Vineyard'da dudaklarımda küçük, hülyalı bir gülümsemeyle yürürken buluyordum. Eşyalarımı Grayson'ın odasına taşıdım ve gerçek bir evli çift olarak yeniden başladık. Kendimi sürekli bir baş dönmesi halinde hissediyordum, içinde bulunduğum koşulların gerçek olduğuna inanamıyordum.

Shane ve Vanessa ile vedalaştık ve onlara sonbahar hasadı biter bitmez San Diego'daki sahil evlerinde onlarla biraz zaman geçireceğimize söz verdik. Gidişleri gelişlerinden ne kadar da farklıydı. Kendi kendime gülümsedim, Grayson ve benim fuayede yere yayılmış halimizi hatırlayıp kıkırdadım, belki de Ejderha hala kazandığı izleniminde olduğu için bir rövanş maçına ihtiyacımız olduğunu düşündüm.

Ejderha. Benim ejderham.

Günlerimi ofisini düzenleyerek, birikmiş faturaları ödeyerek ve altı yıllık muhasebe kayıtlarını inceleyerek geçirdim. Bu hızlı ya da kolay bir iş olmayacaktı. Yine de, üzüm bağının hızla çöküşüne neden olan şeyin ne olduğunu anlamaya kararlıyım

Artık orası benim evimdi ve bundan sonra da öyle kalacaktı. Tekrar başarısız olmasına izin veremezdim.

Her günün sonunda Grayson'ın işini bitirmesini sabırsızlıkla beklerdim, böylece akşam yemeğini birlikte yiyebilirdik. Sonra üzüm bağının etrafında uzun yürüyüşler yapar, konuşur, güler, sırlarımızı paylaşır ve sanki yeni çıkıyormuşuz gibi birbirimiz hakkında bilgi edinirdik. Tüm niyet ve amaçlar için, yaptığımız şey buydu, sadece benim için, zaten aşık olmanın ek unsuruyla. Ve onun da bana aşık olacağı günün hayalini kuruyordum.

Ama zamanımız vardı. Acele etmeye gerek yoktu.

Saatler yeterince uygun olduğunda ya da bazen olmadığında, yatağımıza çekilir ve uzun geceler boyunca sevişirdik. Grayson hakkında onu tutkuyla çılgına çeviren şeyler öğrendim, vücudumu ve ağzımı kullanmanın yollarını keşfettim, bu da her zaman taşıdığı kontrolün bir kısmını bırakmasına neden oldu. Ve onun da beni daha önce kimsenin tanımadığı kadar derinden ve yakından tanımasına izin verdim. Grayson her inleyişinde, her erkeksi nefes alışında, her titreyen okşayışında Cooper'ın yanıldığını, yatakta neşe ve tatmin getirdiğimi söylüyordu. Cooper'ın davranışları kendi çarpık ahlak anlayışının *ya* da açıklanamayan boşluğunun sonucuydu ama benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Birkaç kez akşam yemeği için şehre indiğimizde, partide bulunan birkaç kişi merhaba demek için bize yaklaştı ve Grayson sıcak ve cana yakındı. Sanki benimsediği soğuk tavrın büyük parçalar halinde üzerinden kayıp gitmesini izliyor gibiydim. Elbette hâlâ ona temkinli gözlerle bakanlar vardı ama bu biraz zaman alacaktı. Ona, aklıma başka fikirler getirmeye çalışacağımı söyledim. Sadece güldü ve yapacağımdan emin olduğunu söyledi.

Partiden birkaç hafta sonra bir sabah, Sugar Pie'ı alıp üzüm bağlarında dolaşmaya karar verdim. Bunca zamandır, uzaktan sürekli hayranlıkla izlediğim bitkilerin sıralarında hiç yürümemiştim. Gün hafif bir

Güneş pırıl pırıl parlıyor olsa da, sonbahar havadaydı. Yakında bu meyveler hasat edilecek ve Hawthorn Bağları'ndaki asıl iş başlayacaktı. Olgunlaşmakta olan tatlı üzümlerle renklenen gevrek, toprak kokulu havayı derin bir nefesle içime çektim. Sugar Pie toprağı kokluyor, bir köpeğin burnuna ilginç gelen şeyleri keşfediyordu. Grayson yaklaşan hasat için büyük ölçüde hazır olduğunu söylemişti. Yapması gereken bazı işe alımlar vardı ama bunun dışında tüm ekipman çalışır durumdaydı ve kullanıma hazırdı.

Bu beni daha fazla mutlu edemezdi; planımız işe yaramıştı. Üzüm bağı, büyükannemin parası olmadan olamayacağı bir başarıya hazırdı. Dudağımlı çiğneyerek meyve sarmaşıklarına bakıyordum. Bu sabah içimde bir sıkıntı vardı. Walter'ın bana verdiği muhasebe dosyalarında çok endişe verici bir şey vardı. Çözdüğümü sandığım şeyi kendime bile itiraf etmek istemiyordum ama dosyaların üzerinden geçtikçe daha da emin oluyordum. Ve ne yapacağımı bilemiyordum.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun."

Döndüm, elimi ağzıma götürdüm ve Grayson beni kollarının arasına alırken güldüm. "Beni burada nasıl buldun?" Dudaklarını boğazıma bastırırken sordum. "Senden iyice saklandığımı sanıyordum."

"Benden asla saklanamazsın. Her zaman kokunu alırım." Sonra burnunu boğazıma dayadı ve aşırı hevesli bir köpek gibi etrafı koklamaya başladı. *Ya da ejderha gibi*. Nefesinin tenimi gıdıklama hissine gülerek ciyakladım ve sonra o da gülerken onu ittim.

"Ve işte seni gizli bir yerde yalnız yakalayabilmek ve vücuduna her türlü pis, ejderhavari şeyi yapabilmek için entrika çevirmek ve plan yapmak için o kadar zahmete girdim."

Güldüm. "Bunu zaten yeterince yapmadın mı?"

"Asla." Döndü ve o zaman sepeti fark ettim, alıp durduğum yere getirdi. Etrafına göz gezdirdi, doğrudan güneş ışığı alan sıcak bir noktadaki küçük çimenlik bir alanı gözüne kestirdi. Sonra da

sepeti açtı ve büyük bir yorgan çıkarıp üzerine serdi. Grayson yakınlardaki bir şeyi koklamakta olan Sugar Pie'a döndü. "Bizi biraz yalnız bırak, Şekerparem. Git fare falan kovala." Şekerparem keyifle sıranın ilerisindeki bir asmaya doğru ilerledi ve eğitildiği gibi meyvelerden uzak durdu.

"Komplo kuruyormuşsun," diye not ettim. "Bu neyle ilgili?"

"Bu," dedi, oturdu ve yanındaki bir noktaya vurdu, "sana farklı üzümleri tanımayı öğretmekle ilgili. Buraya gel."

Ben de ona katıldım ve yorganın üzerinde yanına oturdum.

"Eğer bir şarap üreticisinin eşi olacaksanız, yetiştirdiğimiz üzüm çeşitlerini bilmeniz gerekir ki insanlar sorduğunda onlara bilgi ve güvenle cevap verebilesiniz."

"Ah." Sepeti açmaya çalıştım ama beni güldürerek kapattı.

"Sabırlı ol, küçük cadı. Önce soyunmanı istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu ders çıplaklık mı gerektiriyor?"

"Tüm iyi derslerin yaptığı gibi. Açıkçası," dedi, karanlık gözlerinde ejderha şeytanlığının parıltısı vardı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kadınsı kaslarım onun bariz erkeksi güzelliği karşısında sıkıştı. Tanrım, onun ejderha tarafının ortaya çıkmasına bayılıyordum.

"Çıplaklık için biraz soğuk, sence de öyle değil mi?" "Seni sıcak tutacağım. Söz veriyorum."

Hafifçe güldüm ama itaat ettim, uzun kollu tişörtümü çıkardım, ayakkabılarımı tekmeledim ve kot pantolonumun üst düğmesini açtım. Ben arkama yaslandım ve Grayson da pantolonumun altından tutup çekiştirerek çıkardı. Daha önce hiç kimse beni bu kadar dikkatle incelememişti ve güneşin parlak ışığı altında kendimi güvensiz hissetmeye başlamıştım ama yüzündeki saf takdiri görünce bunu bir kenara bıraktım.

"O kadar güzelsin ki acıtıyorsun," diye mırıldandı. Eğildi, dudaklarını boğazımda gezdirdi ve sonra kulağıma fısıldadı. "Bir keresinde seninle sevişirken bunu hep ışıpta yapmak istediğimi düşünmüştüm."

Senin her canlı parçanı görebiliyordum - bu güzel, zengin renkli saçları." Bir tutam aldı ve parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. "Zümrüt gözler..."

"Grayson," diye mırıldandım, parmaklarımı siyah saçlarında gezdirirken vücudum gevşedi, onun sıcaklığının battaniyesi altında ısındı. Bir an dizlerinin üzerine çöküp tişörtünü çıkardı ve sonra öne doğru eğilerek sütyenimi çözdü. Sütyenim yana düştü ve askılarını kollarımdan aşağı indirdi, gözleri keskin havada hemen sertleşen meme uçlarımda kaldı.

"Tıpkı gül yaprakları gibi," diye fısıldadı. Sonra tekrar üzerime geldi, dili ağzımın içine kaydı. Titredim, bacaklarımın arasında kıvılcımlar çıktı. Neden ona hiç doyamıyordum? Ve bunu neden bu kadar çok seviyordum?

Ellerim omurgasından aşağı kayıyordu, teni sıcak kadife gibiydi. O kadar geniş, her yeri o kadar sert, o kadar mükemmel bir erkekti ki. Üstümdeki ağırlığını hissetmeyi seviyordum, avuçlarımda değişen kaslarının karnımda lezzetli bir kıpırtıya neden olduğunu hissediyordum. Benden çok daha güçlüydü ama yine de bana çok nazık davranıyordu. Pelvisinin benimkinin üzerindeki yavaş hareketi kanımı ateşledi ve ağzına doğru inledim. Şimdiye kadar sayısız kez sevişmiştik ama her seferinde bir şekilde yeni ve farklı hissediyordum. Her seferinde sadece onun hakkında değil, kendim hakkında da lezzetli keşifler yapıyordum.

Elimi aramıza soktum ve parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdirdim, nefesini emerken dokunuşumla gerildiklerini hissettim. Ağzıma karşı gülümsedi ve ben küçük bir kayıp iniltisi çıkarırken benden uzaklaştı. *Demek bugün kontrol onda.* Arkasına yaslandı ve sepetten bir salkım üzüm çıkarıp yanımızdaki battaniyenin üzerine koydu. "Bu," dedi sesi boğuk bir şekilde, "chardonnay üzümü." Salkımdan bir tane kopardı, dudaklarının arasında emdi ve ikiye bölerek ısırdı. Parmaklarının arasına alıp meme ucuma götürürken büyülenmiş gibi onu izledim. Yumuşakça inledim, gözlerim kapanırken başımı arkaya yasladım. Ağzıyla ısıttığı ıslak meyvenin hissi, hassas mememe karşı çok lezzetliydi.

Derimi. Eğildi ve üzümün bıraktığı suyu yaladı, üzüm parçasını dudaklarıma götürmeden önce her bir meme ucunu öptü.

"Chardonnay üzümünün tadı genellikle nötrdür, aromalar meşe tarafından ortaya çıkarılır," dedi ağzıma sürerek. O dilimi izlerken dudaklarımı yaladım, gözleri arzudan kararmış ve tembelleşmişti. Boynundaki nabzın hızla attığını gördüm. Üzümü dişlerimin arasına aldım ve ısırđım, tatlılık dilimin üzerinde patlarken gözlerimi kapattım. Grayson tekrar eğildi ve beni öptü, dilini ağzımın içinde döndürdü.

"Hmm," diye mırıldandı kulağıma doğru çekilirken.

Bu dersleri çok sevdim. "Şimdiye kadar nasıldım?" diye sordum.

"Çok iyi. Dikkatini verme şeklini seviyorum," diye alay etti.

Yumuşakça güldüm. "Seni görmezden gelmek biraz zor."

Dudakları küçük, memnun bir gülümsemeyle yukarıya doğru eğildi ve arkasına yaslanıp sepetten mavimsi mor üzümlerden bir salkım daha çıkardı. "Cabernet sauvignon," dedi, sesi alçaktı. Bir tanesini tekrar dudaklarına götürdü ve ısırarak ikiye böldükten sonra karnıma doğru götürdü. Sonra suyunu yalamak için eğildi, sıcak dilinin karnımın hassas derisi üzerindeki hissi nabzımın çılgınca atmasına neden oldu. Başını ellerimin arasına aldım ve nefes nefese kaldım. Başını kaldırdı ve kısa bir an için gözlerimiz buluştu ve aramızda konuşulmayan bir şey aktı.

Seni seviyorum, diye düşündüm. *Kalbim senindir.* Başımın geriye düşmesine izin verdim, karşılık vermeyeceğı korkusuyla kelimeleri söylemekten çok korktum.

"Bu üzümler dolgun bir şarap yapar," dedi, sesi sanki kontrol için savaşıyormuş gibi çıkıyordu. *Ya bu dersi hiç hatırlamayacağım ya da her kelimesini hatırlayacağım. Her hissi.*

Ben daha farkına bile varmadan Grayson ayağı kalkmış ve görünüşe göre ayakkabılarını çıkarmıştı çünkü şimdi kot pantolonunu çıkarıyordu. Birkaç saniye içinde tekrar yanıma uzanmış, koyu mor meyvelerden oluşan farklı bir salkımdan bir üzüm daha koparmıştı. Onu dişlerinin arasında tuttu ve başparmaklarını iç çamaşırına geçirdi. Kalçalarımı kaldırdığımda iç çamaşırımı çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Yanımda diz çöktü.

işaret parmağını bacaklarımın arasında gezdirdi ve ben inleyerek onun için ayrıldım. Ben daha fazlasını isteyerek kalçalarımın ona doğru itilmesini engellemeye çalışırken, o üzümü en hassas tenimin üzerinde kaydırды. "Merlot," diye mırıldandı. "Zengin dut aromalı şarap verir."

Suyu yalayıp yutarken azap ve rahatlama içinde iç çektim. Dili içimde dönüp dururken, aldığım zevk o kadar yoğundu ki neredeyse titreşiyordum. Adını haykırarak kıvrandım. Aniden tekrar üzerime boşaldı, serin tenim onun sıcaklığıyla bir kez daha ısındı. Kendini eline aldı ve ben açık bir davetle kalçalarımı ona doğru eğerken şişmiş başını girişime sürttü.

"Evet," diye nefes aldı, içine doğru iterek.

Artık tanıdık gelen içimi doldurma hissiyle nefesim kesildi. *Bundan daha harika bir şey olamaz. Hiçbir şey.* Ama evet, vardı.

Yavaşça itmeye başladı.

Ani, yoğun zevk karşısında tiz bir nefes verdim ve ellerimi sırtından aşağıya doğru kıkında gezdirdim, avuçlarımın altında çalışan kaslarının sert hissinin tadını çıkardım. Birlikte hareket ettik, zevk gittikçe yükseliyordu, ta ki uçurumun kenarından başka gidecek yer kalmayana kadar. Uzaktan Grayson'ın kendi orgazmını homurdandığını duydum, boşalırken kalçaları son iki beceriksiz hamle yaptı, titredi ve sonra boynumun kıvrımına doğru sertçe nefes aldı.

Yeryüzüne geri döndüğümde dünya aniden durgunlaştı, Grayson'ın hırıltılı nefesi tenimde yavaşlıyordu. Yukarıda tembelce süzülen bulutlara göz kırptım, çevredeki ağaçlarda şarkı söyleyen kuşların seslerini ve kocamın kalbinin benimkine karşı attığını kaydettim. Sanki dünya sadece güzelliklerle doluymuş gibi hissediyordum.

"Bir şarap üreticisinin karısı olarak başka hangi dersleri dört gözle bekleyebilirim?" Grayson bedenini benimkinden çekip tenime karşı gülerken nefes nefese sordum.

"Oh, daha öğretecek çok şeyim var. Bu sadece başlangıç." Üzerimden yuvarlandı ve ağzıma gülümseyerek beni bir kez daha öptü. Serin havada hafifçe titredim ve doğrulup kıyafetlerimizi giydik.

Grayson bir termos kahve, Charlotte'un kızılıklı portakallı keklerini ve plastik bir kap çilek çıkardı. Piknik kahvaltımızı gülerek ve sohbet ederek birlikte yedik. *Eğer bundan daha büyük bir mutluluk varsa, diye düşündüm, ne olduğunu hayal bile edemiyorum.*

Ertesi gün öğleden sonra yağmur yağdı. Pencereye vuruyor, dış dünyayı puslu suluboyalara boyuyordu. Grayson'ın ofisinde oturmuş, önümdeki temiz masanın üzerine yayılmış muhasebe kayıtlarının çıktılarını, meşe ağaçlarını ve ön kapıları seyrediyordum. Ofisini düzenlemiştim ve artık her şeyin bir yeri vardı, ister masasının alt çekmecesinde düzgünce etiketlenmiş bir dosya klasöründe olsun, ister masasının üstünde duran üst üste yığılmış kağıt tepsilerinden birinde. Ayağa kalktığımda Sugar Pie ayaklarıma kapandı ve sonra esnedi.

"Burada kal kızım," diye yatıştırdım. "Hemen döneceğim."

Charlotte ve Walter'ı mutfakta, büyük yemek masasında yan yana otururken buldum, ikisinin de önünde bir fincan çay vardı.

"Merhaba canım. Bir fincan içki için bize katılmak ister misin? Bugün hava sıcaklığı kesinlikle düştü."

"Tabii ama ben bir kupa getireyim. Sen orada kal," dedim Charlotte ayağa kalkmaya başladığında dalgınca. Masaya oturdum, fincanımı Charlotte'a doğru tuttum, o da masadaki tencereden doldurdu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım ellerimi sıcak fincanın etrafına koyup sıcaklığın tenime nüfuz etmesine izin verirken.

"Gray'le aranızda her şey yolunda mı?" diye sordu, ses tonunda endişeli bir ifade vardı. "Öyle görünüyor-"

"Evet, bizim için her şey yolunda. İyiden de öte." Gülümsedim ama gülümsemem çabucak kayboldu. "Başka bir şey var." Charlotte ve Walter arasında gidip geliyordum, şüphelendiğim şeyi kelimelere dökmek istemiyordum ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

"Ne oldu?" Charlotte sordu. O ve Walter çok hareketsiz görünüyorlardı.

"Eski muhasebe kayıtlarını inceliyordum ve öyle görünüyor ki... Ford Hawthorn bu bağı bilerek yerin dibine batırmış gibi görünüyor. Bu mümkün mü?" Fısıldadım.

Charlotte ve Walter birbirlerine baktılar, yüzleri asıktı. "Bulduklarını Grayson'a anlatmamalısın," dedi Charlotte. "Genelde gerçeği saklamaktan yana değildir ama... babasının elinden yeterince acı çekti ve bu... onu mahveder. Belki bir gün... Sanırım doğru zaman geldiğinde anlayacağız, ama şimdi değil. Daha yeni iyileşmeye başladı."

Geniş bir nefes verdim. "Bu doğru," diye boğuldum, vücudumda bir ürperti dolaşıyordu. "Neden? Bunu neden yapsın ki?"

"Bu onun Grayson'a son mesajıydı," dedi Charlotte, gözleri yaşararak. "Walter elinden geldiğince geri almaya çalıştı, mümkün olan her şeyi korumaya çalıştı, ama Ford hasta olduğunu öğrendiğinde ve Shane ile Jessica bu bağla hiçbir şey yapmak istemediklerini söylediklerinde, bunu sadece Grayson'a bırakabileceğini anladı ve onu yok etmeye koyuldu. Neyse ki düşündüğünden daha az zamanı vardı ama oyalandığı kısa sürede bile yeterince zarar verdi."

Kendimi hasta hissettim, midem bulanıyordu. "Ondan bu kadar çok mu nefret ediyordu?" Ellerimdeki sıcak çaya rağmen vücudum aniden iliklerime kadar soğudu. Bardağı sıktığımı fark ettim ve elimi bıraktım.

"*Kendinden* nefret ediyordu," dedi Charlotte ve onu tanıdığımdan beri ilk kez sesinde hararetle bir öfke duydum. "Ve bunu oğluyla olan ilişkisine kanalize etti. Oğluna değersiz bir hiç bırakmak istiyordu."

Grayson yüzüne son tokadını indirdi. Zalim, çirkin ve kindardı ve-"

"Bu bir yalan," diye kapı aralığından Grayson'ın sesi geldi.

Hepimiz irkildik, vücudum sarsılırken sıcak çay ellerime sıçradı.

"Grayson," diye nefes aldım.

"Hayır," dedi ama kapı çerçevesine yaslanırken sesi kesildi. Charlotte, Walter ve ben hızla ayağa kalkıp yanına koştuk.

"Gray," dedi Charlotte, elini tutmak için uzandığında yüzünde derin bir acı ifadesi vardı.

"Bana bunun bir yalan olduğunu söyle Charlotte," dedi, bakışları ona yalvarıyordu.

Yüzünde derin bir keder vardı ama gözlerini indirdi. Doğrudan bir soru karşısında yalan söyleyemeyeceğini görebiliyordum, Grayson'a değil. Olan olmuştu. Grayson döndü ve sert adımlarla odadan çıkıp merdivenlere yöneldi.

Charlotte ve Walter onu takip etmeye başladılar ama ben elimi kaldırdım. "Bırakın onunla ben konuşayım," dedim. "Lütfen."

İkisi de başını salladı, Charlotte ellerini sıkıyor, kederli görünüyordu. Walter, "Bize ihtiyacın olursa, hemen burada olacağız," dedi.

"Biliyorum," dedim, elimi koluna koyup onu nazikçe sıktım.

Merdivenleri çıktım, inançsızlığım hâlâ kalbimi dövüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kayıtları titizlikle incelediğimde derin bir şüpheye kapılmıştım ama bunun gerçekten doğru olabileceğine inanmakta zorlanıyordum. Bir insan hayatının büyük bir kısmını harcadığı bir şeye bunu neden yapsındı? İnat uğruna mı? Bir insan bu kadar kötü olabilir miydi? Bir insan dünyadaki zamanının sonunda bu kadar nefret edebilir miydi? Bırakmayı seçtiği miras *bu muydu*? Bunu aklım almıyordu. Grayson hapse girip onu daha da utandırdığı için miydi? Onun gözünde hiçbir şeyi doğru yapmadığı için mi? Babasının onu gördüğü gibi bir hata olduğunu onayladığı için mi? Karısının

-Grayson'ın üvey annesi onu hiç affetmemiş miydi?

Grayson'la paylaştığımız ana yatak odasına girdim ve onu pencerenin önünde durmuş yağmura bakarken buldum. "Gray," dedim çekingen bir tavırla, yaklaşarak. Bana doğru döndü ve yüzündeki yıkılmışlık ifadesi beni olduğum yerde durdurdu. Nefesimi içime çektim.

"Ona bir yemin ettim," dedi kırık bir sesle. "Çünkü düşündüm ki... ve bunca zaman..." Pencereden uzaklaştı ve sırtını pencerenin yanındaki duvara dayadı. Bacakları altına çöktü ve yere doğru kayarak başını kollarına gömdü. İrkilerek küçük bir çığlık attım ve ileri atıldım, onunla birlikte halının üzerine düştüm ve kollarımı titreyen bedenine doladım. Ona sarıldığımda, muhtemelen altı uzun yıl boyunca ya da daha büyük olasılıkla tüm hayatı boyunca yapması gereken şeyi yaptı: ağladı.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Kira

Hawthorn Vineyard çok sessizdi. Grayson günün geri kalanında odamızda kaldı, işe dönmedi, yatağa uzanıp duvara baktı. Birkaç kez odaya girdim ama birkaç kelimeden fazla konuşmadı. Öğrendiklerini sindirmeye ihtiyacı olduğunu anlamıştım. Kim istemez ki? Derinden yaralanmıştı, acı çekiyordu, babasının onu sevdiği ve kabul ettiği inancı artık tamamen yok olmuştu. Tek bir yemini yerine getirmek için yaşıyordu; şimdi yalan olduğunu bildiği şeylere dayanan bir yemin. Altında yatan gerçek ise çirkin ve ruh kırıcıydı. Yönsüz hissedip hissetmediğini merak etmeme gerek yoktu, ben de bir zamanlar o durumdaydım. Sadece benimle konuşmasını diledim. Onun yerine yatağa gittik ve odasına taşındığımdan beri ilk kez bana uzanmadı.

Gecenin bir yarısı uyandığımda yatağın onun tarafını boş ve soğuk bulmuştum ve telaşla kalkıp geceliğimle karanlık ve sessiz evin içinde parmak uçlarımda yürüyerek kocamı aramaya çıkmıştım. "Grayson?" Yavaşça seslendim. Cevap vermedi. Kıpırdamadan durdum ve dinledim, sonunda çok uzaktan cam kırılmasına benzeyen bir ses duydum.

Oturma odasındaki, daha önce hiç girmemiş olmama rağmen şarap mahzenine indiğini bildiğim kapıya gelene kadar uzaktaki sesi takip ettim.

Sadece küçük bir çatlak açıldı, aşağıdan bir ışık parlıyordu. "Grayson?" Tekrar seslendim. Hâlâ cevap gelmeyince kapıyı belli belirsiz açtım ve dar, spiral merdivenden aşağı indim. Sesler daha da belirginleşti, gürültülü bir çarpışma beni korkuttu ve ilerlemeden önce duraksamama neden oldu.

Aşağıya inip köşeden baktığımda Grayson'ın yerde oturduğunu, sırtını bir rafa yasladığını ve bir şişe şarap içtiğini gördüm.

Beni gördü ve şişeyi dudaklarından uzaklaştırdı, bir elinin tersiyle ağzını sildi ve şarabı bana doğru tuttu. "Kira, dene şunu. Bu bir Domaine Lefl... falan filan kimin umurunda, Fransa'dan," diye geveledi ve bana alaycı bir gülümseme verdi. Sonra yarı sarhoş şişeyi fırlattı ve diğer kırılmış şişelerin arasında çimento zeminde paramparça olmasını, içindekilerin artık değersiz bir şarap, cam ve vıcık vıcık şişe etiketi karışımında bir araya toplanmasını izledi. "Tüh, özür dilerim, elimden kaydı. Genelde bu kadar kazaya meyilli değilimdir. Hadi, bir tane daha deneyelim." Arkasına uzanıp raftan başka bir şişe aldı ve yanında yerde duran şarap açacağını eline aldı.

Hemen öne atıldım ve yanına diz çöktüm. "Grayson," dedim, öne doğru eğilip bir elimi yanağına koyarak, "ne yapıyorsun?"

Şişeyi açmaya çalışırken durdu ve gözleri kamaşarak bana baktı. "Babamın nadir şarap koleksiyonundan örnek alıyorum," dedi. "Walter, kendisi yok edemedi önce koleksiyonu ondan korumakla iyi bir iş çıkardı, ama ben sadece ona şans verilseydi yapacağı şeyi yapıyorum." Durakladı, devam etmeden önce yüz hatlarında incinmiş bir ifade belirdi. "Bu evde sattığım onca şey arasında, babamı hayal kırıklığına uğratacağını düşündüğüm için bunlardan kaçındığımı biliyor musun? Sen ortaya çıktığında ve bunlardan ayrılmak zorunda kalmadığımda" -kolunu geriye doğru sallayarak arkasında hâlâ birkaç şişe bulunan rafı gösterdi- "o kadar rahatlamıştım ki

Babamı gururlandıracak başka bir şey yapmış olabilirdim." Güldü, sadece acıyla dolu içi boş bir ses.

Ah, demek ki adaleti kendi elleriyle sağlamaya kararlıydı. Ancak, yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, bu pek de tatmin edici değildi.

"Peki," dedim, yaklaşarak, "tam olarak *onun yapacağı* şeyi yapmak yerine geri kalanını satsak nasıl olur? Bu değerli şişelerden biraz para kazanıp... evcil bir maymun almaya ve ona babanın adını vermeye ne dersin? Ya da çift kişilik bir bisiklet? Napa'da babanın ne kadar göt olduğunu konuşuruz. Ya da bir papağan! Ona sürekli Ford Hawthorn hakkında kötü şeyler söylemeyi öğretiriz." Elimi dizine koydum. "Yapacak bundan daha iyi şeyler var. Birlikte bir şeyler buluruz."

Grayson bir parmağıyla çıplak kalçama dokundu ve parmağını yukarı doğru götürerek geceliğimin kumaşını kaldırdı. "Çok güzelsin," dedi.

"Ve sen çok sarhoşsun."

"In vino veritas," diye fısıldadı, bakmaya niyetlendiğim kapının üzerine kazınmış cümleyi tekrarlayarak. Parmağı iç çamaşırımın kemerinde gezindi. "Şarapta gerçek vardır." *Ah. Demek anlamı buymuş.* Grayson durakladı, kaşları çatıldı. "Ama burada gerçek yok. Sadece yalanlar ve aldatmacalar var."

"Grayson, hayır..."

Başını iki yana salladı ve elini çekti. "Yine de bir düşün. Gerçekten de çok sinsi bir plandı - benden ne kadar nefret ettiğini ve ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anlatmanın en etkili yoluydu, ta ki sonuna kadar. Mükemmel bir intikam. Eğer biraz daha zamanı olsaydı, eve geldiğimde değersiz bir kül yığınıyla karşılaşacaktım." Yüksek sesle, ürpertici bir nefes aldı. "Bunun bir *hediye* olduğunu ve onun da bunu bir lanet olarak kastettiğini sanmıştım. Her şeyden sonra... Sonunda... *Tanrım.* Çok acıyor, Kira," dedi,

Sesi ıstırap doluydu. Yüzündeki ifade, kalbimin küçük parçalara ayrılıp yere saçılan kırık şişelerin arasında yatacağını hissettirdi.

Oh, Dragon.

"Burada benim için çok fazla acı var," dedi kırık bir fısıltıyla.

"Biliyorum," dedim, ona doğru yaklaştım ve başını göğsüme yaslarken onu kollarıma aldım. Tanrım, şu anda hissettiği acıyı *biliyordum*. Anlıyordum ve onun için üzülüyordum. "Beni dinle, Grayson." Arkama yaslandım ve yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine baktım. "Nasıl hissettiğini biliyorum, gerçekten." Kenya'da bir yer minderine uzanıp tavana bakarken, ılık ve durgun hava acı, şüphe ve ihanetin acısıyla birlikte üzerime bastırırken benzer duygularla boğuşmuştum. "Bazen acı o kadar büyüktür ki, sanki kim olduğunuzun hayati parçalarını oyuyormuş gibi hissettirir. Ama aşk o boşluğu doldurmak içindir. Eğer izin verirseniz, keder içinizdeki sevgiye daha fazla yer açar. Ve içimizde taşıdığımız sevgi, başka hiçbir şey yapamadığında bizi güçlü kılar. Bırakın sizi daha güçlü yapsın. Daha iyi. Bunu başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum." *Bırak sana yardım edeyim. Seni sevmeme izin ver.*

Koyu renk gözleri benimkileri aradı. "Buna inanıyor musun?"

diye sordu. "Bunu *biliyorum*."

Grayson uzun, titrek bir nefes verdi ve başını tekrar göğsüme gömdü. "Kira'm..." diye mırıldandı, "keşke ben de buna inanabilseydim."

"Yapacaksın. Zamanla. Babanın sana bıraktığı miras *bu* olsun. *Bu* mükemmel intikam."

Uzun bir süre bu şekilde oturduk, altımdaki bacaklarıma kramp girene kadar onu tuttum.

Grayson sonunda başını kaldırıp bana baktı ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Seni üst kata çıkarıp gözlerim görmeyene kadar becermek istediğimi söylesem bu anı mahveder mi?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Hizmetinizdeyim. Ama önce biraz kahve yapalım ve seni ayıtalım. Yarın kendini cehennemde gibi hissedeceksin. Ve biz

uzun bir maymun alışverişı günüm var."

Grayson yarı inilti yarı iç çekişle biten bir kahkaha attı. "Tamam," dedi sonunda. "Tamam."

"Grayson bugün çalışmıyor mu?" Charlotte sordu, yüzü derin bir endişeyle kazınmıştı.

"Hiç sanmıyorum. Bu sabah yataktan çıkmadı. Ama uyuması gerek, dün gece epey içmiş." Walter'a kilerdeki dağınıklıktan bahsetmiştim ve o da Grayson'ın kırmadığı şişelerin envanterini çıkararak ortalığı temizlemişti. Belki maymun biraz abartılıydı ama papağan konusunda ciddiymdim.

"Belki de yukarı çıkıp onunla konuşmalıyım..." Charlotte söyledi.

"Sonra, Charlotte. Uyuması gerekiyor," dedim ona nazıkçe. "Ama eminim söyleyeceklerini takdir edecektir. Çok üzgün görünüyor" -bir an için dudağımı çiğnedim- "kederli."

"Eminim tam olarak öyledir," dedi. Üzüntüyle başını salladı. "Ve ne benimle ne de Walter'la mutlu olabilir..."

"Ona olan sevginizden dolayı bu bilgiyi sakladınız. İçten içe bunu biliyor. Kendine gelecektir."

Charlotte başını salladı ama bakışları kuşkuluydu ve güven eksikliği beni daha da gerdi. O kadar perişan görünüyordu ki ona sarıldım. "O iyi olacak," dedim. Ama ses tonum kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyordu. Bu sabah odadan çıktığımda gözlerindeki kayıp bakış kanımı dondurmuştu. Bu üzüm bağıni başarıya ulaştırmak için tüm motivasyonunu kaybetmiş miydi?

Ondan da bir şeyler sakladığım gerçeği beni daha da rahatsız ediyordu. Başlangıçta, paylaşılması gereken bir bilgi gibi görünmüyordu. Ama sonra her şey çok hızlı gelişti... ve şimdi bu aramızda bir sırdı ve ona söylemem gerektiğini biliyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum

tepki verirdi. Hâlâ duygusal olarak çok dengesiz bir zemindeydi. Şu anda kaç tane sırrı kaldırabilirdi? Bir insan kırılmadan önce ne kadar acıya dayanabilirdi?

Yine ben, Gram. Bana biraz bilgelik gönderebilirsen... Ne yapmalıyım?

Charlotte beni endişeli hayallerimden çekip çıkardı. "Gray bu sabah şişe etiketlerinin hazır olduğuna dair bir telefon aldı," dedi. "Sanırım kasabaya gideceğim.

ve bunları onun için al."

"Ben hallederim. Zaten biraz dışarı çıkmam gerekiyor. Grayson'ın ensesinde nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Muhtemelen her şeyi kendi başına düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var. Buna engel olmak istemem. Eğer aşağı gelirse bana mesaj atar mısın?"

"Evet, elbette canım. Yakında görüşürüz."

Kasabaya gittim ve doğruca Grayson'ın şişelenmek üzere olan şarap için etiket sipariş ettiği küçük matbaaya gittim. Resepsiyondaki kadın kutuyu bana getirdi ve sonra makineye kaşlarını hafifçe çatarak banka kartımı okuttu. "Üzgünüm Bayan Hawthorn, kartınızın reddedildiğini söylüyor."

"Ne? Bu doğru olamaz," dedim. O hesapta bir sürü para vardı. "Tekrar dener misiniz?" Denedi, aynı sonuçla karşılaştı, rahatsız görünüyordu.

Omurgamdan aşağı inen ürpertiye rağmen başımı salladım. "Kocam muhtemelen bir şeyler almış ve bana söylememiştir. Bankaya uğramam gerekecek. Erkekler."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Daha önce benim de başıma gelmişti. Başka bir kart denememi ister misin?"

Başka kartım yoktu. Çantamı karıştırdım ve elimdeki parayı saydım. Neyse ki epey param vardı. Birkaç hafta önce partideki tüm satıcılara bahşiş vermek için nakit çekmişim ama Grayson Walter'a bunun için nakit vermişti, bu yüzden cüzdanımdakileri kullanmamıştım. Hepsi hâlâ oradaydı. Saydım

Fatura için parayı aldı ve ona teşekkür ederek teslim etti ve etiket kutusuyla birlikte dükkândan ayrıldı.

Kutuyu bagaja yerleştirdim, arabama bindim ve doğruca bankaya gittim. Matbaanın içinde içimi kaplayan panik duygusu şimdi tam anlamıyla bir sinir harbine dönüşmüştü. Bu kartın reddedilmesi için hiçbir neden yoktu. Kalbim sanki korkunç bir şey olacağını anlamış gibi göğsümde çarpıyordu. *Tanrım, lütfen bu garip bir yanlış anlaşılma, bir banka hatası, herhangi bir şey olsun. Lütfen, lütfen...*

Park ettim, derin, sakinleştirici nefesler almak için bir an durdum ve bankaya girdim. Neyse ki neredeyse boştu ve beklemek zorunda kalmadan bir veznedara yaklaştım. Ona neden orada olduğumu söylediğimde, hesabıma baktı ve ekrana kaşlarını çattı. "Üzgünüm, Bayan Hawthorn. Görünüşe göre hesabınız beklemeye alınmış." *Aman Tanrım.*

"Bekletmek mi?" Ciyakladım. "Bir nedeni var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm. Hesabınıza haciz konulduysa ya da bekletmenin başka bir yasal nedeni varsa postayla bir şey almanız gerekir."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. "Kocamın hesabını kontrol edebilir misiniz?" diye sordum. "Sadece onun hesabına da bloke konulup konulmadığını söylemek için?"

"Şey..."

"Lütfen," dedim. "Başka bilgi istemiyorum. Sadece onun adına olduğunu biliyorum. Sadece eğer..." Keskin bir nefes aldım, panik bir an için beni ele geçirdi. Elimi göğsüme götürdüm. "Özür dilerim."

Yaşlı kadın sempatik bir şekilde gülümsedi. "İzin verin..." Bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. "Evet, görünüşe göre aynı bekletme onun hesabına da konmuş."

"Teşekkür ederim," dedim, midemdekiler boğazımdan yukarı çıkıyordu. Ağır ağır yutkundum. "Çok minnettarım."

Uzaklaşmak için döndüğümde arkamdan seslendi: "Eminim bu durum düzelecektir, Bayan Hawthorn."

Başımı çevirdim ama yürümeye devam ettim. *Hayır, hayır olmaz. Oh Tanrım.* "Evet, eminim. Teşekkür ederim."

Arabama doğru hızlı adımlarla yürüdüm, tenim soğuk ve dikenliydi ve direksiyona oturduğumda telefonumu çıkardım ve babamın numarasını çevirdim.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Ne yaptın sen?"

Durakladı. "Kira."

"Büyükanneimin parası," diye patladım. "Ne yaptın sen?"

Derin bir iç çekişini duydum ve sonra arka planda biriyle konuşurken elini ahizenin üzerine koyar gibi oldu. O geri gelmeden önce bir kapının kapandığını duyduğumu sandım. "O senin için doğru kişi değil, Kira. O bir suçlu."

"Seni piç," diye yemin ettim. "Bunu sen *yaptın*. Neden yaptın?" Sesim çatladı, üzüntü ve öfke beni ele geçirdi. "Benden gerçekten bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" Kelimeler tanıdık geliyordu. Az önce bu soruyu Grayson ve kendi babası hakkında sormamış mıydım? Gerçekten de trajik bir ikiliydik.

"Elbette senden nefret etmiyorum, Kira. Sadece hayatında seni yanlış yöne götürecek seçimler yapmanı istemiyorum."

"Bu benim hayatım!" Bağırđım. "Ben yetişkin bir kadđnım. Bunu yapmaya hakkın yoktu. Ve şimdi onun işini de tehlikeye attın - ona güvenen çalışanları var."

"Eğer kocan başarısı için senin parana güveniyorsa, o zaman adam değildir." Sesi sert ve acımasızdı.

"Hiçbir hakkınız yok, dayanacak hiçbir ayağınız yok. O para yasal olarak benim. Büyükanne bana bıraktı."

"Evet, belki, ama sen benim konumumun mantığını ve seçimlerinin aptallığını görene kadar mahkemede bunu bağlayabilirim. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, Kira. Ben senin babanım. Hayatını mahvetmene izin veremem."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Bunu kendi iyiliğin için yapıyorsun," diye tısladım. "Benim mutluluğumu bir an bile düşünmedin. Bunu kendi gururun için yapıyorsun -kendi yarattığın bir ajandaya uymayan bir şey yaptığımı görmeye dayanamıyorsun. Senin dünyadaki herkes gibi benim de senin parmağının altında olmadığım düşüncesine katlanamıyorsun."

İç çekti. "Kira-"

"Ona yeterince şey yapmadın mı?" Bunu tartışırsak artık kaybedecek bir şey olmadığını fark ederek sordum. En çok korktuğum şeyi zaten yapmıştı. "Hatırlıyorum, biliyorsun. Davasına bakan yargıç ofisinize geldiğinde ben de oradaydım. Tavsiyeni duydum. Ona Grayson'ı ibret olsun diye cezalandırmasını söylediğini duydum. Ve o da aynen öyle yaptı."

"Pek çok insana danışmanlık yapıyorum. Buna karşı bir yasa yok. Ve eğer o çocuğa kitap fırlatıldıysa, bunu hak ettiği içindir."

Hatırlamıştı. Cevabının çabukluğu onu ele verdi. Gerçi San Francisco'da yanına gittiğimizde hatırlamamıştı, bundan emindim. Ondan sonra bir ara Grayson'a daha yakından bakmıştı. Bunu içten içe biliyordum. Ona rüşvet teklifinden önce mi sonra mı, bilmiyordum.

Babam da Grayson'ın kazıklanmasında rol oynamıştı - sadece Grayson'ın işlediği suç bir kaza değildi, aynı zamanda kavganın nedeni de yiğitçe nedenlere dayanıyordu - Grayson birini korumaya çalışıyordu. Belki yine de bir süre hapis yatacaktı - sonuçta yaptıkları kaza olsun ya da olmasın bir adamın ölümüyle sonuçlanmıştı. Ama beş yıl hapse atılmayacaktı.

Bir an için tek ses, göğsümden kaçmaya çalışan hıçkırıklarımı yutmaya çalışırken aldığım sert nefeslerdi. "Verdiğin öğüt

hayatları etkiler, *baba*. Umutları ve hayalleri olan gerçek, canlı, nefes alan insanlar. Cooper'a benimle olan durumu nasıl idare edeceği konusunda verdiği tavsiye gibi. Beni *ezdin*. Bunu biliyor muydun? Grayson'ı da *ezdin*. Lütfen, lütfen bunu yapma. Yaptığın şeye bir son ver ve mutlu olmamıza izin ver. Lütfen." O zaman hıçkırdım, sert, nefes nefese bir ses. Tam da mutluluğu bulduğumu düşündüğüm anda. Neden? Neden hep elimden alınıyordu? Kaç kez yeniden başlayabilirdim?

"Özür dilerim, Kira. Bu senin ve Cooper'ın iyiliği için, evet. Ama bir gün öngörümdeki bilgeliği göreceksin. Şimdiki kocana gelince, senden uzaklaşması için ona çok cömert bir teklifte bulundum. İşinin başarısız olmasını istemiyorsa bu teklifi kabul etmesini öneririm."

"Peki buna hangi ipler bağlı?" Tükürdüm.

"Çok değil. Çok az fedakârlık karşılığında önemli miktarda para alıyor. Tek istediğim senden kalıcı olarak uzaklaşması ve senden faydalandığı hikayesini kabul etmesiydi - önemli bir güven fonu olan sorunlu bir kız."

Çok az fedakarlık. Benim hakkımda böyle düşünüyor.

Kanım buz gibi oldu, babamın beni tekrar otobüsün altına atacağı gerçeğinden değil, Grayson'ın hayatını da mahvetmekten çekinmediğini fark ettiğimde. *Tekrar*. "İtibarını yeni yeni kazanmaya başladı. Ve şimdi ondan *yalan söylemesini* ve insanların ona yeniden dışlanmış gibi bakmasını mı istiyorsun? İnsanların ona saygı duymadığı bir yerde kendine nasıl bir hayat kurmasını bekliyorsun?"

"Bu benim sorunum değil. Teklif ettiğim parayla her yerde kendine bir hayat kurabilir."

Kendini bir çeşit kahraman olarak görüyor. Egosu o kadar büyük ki, kendini adaletin temsilcisi olarak görüyor. Gerçekten hayal görüyor.

"Onunla bu yüzden mi evlendin?" diye sordu. "Senin için başka bir sadaka vakası mı?" "Hayır, onu seviyorum" dedim basitçe ve dürüstçe.

Denemek için bir neden yoktu

artık onu ikna edemiyorum.

Birden kendimi uyuşmuş hissettim. Babam beni asla yalnız bırakmayacaktı. Hayatımın geri kalanını bir şekilde onun piyonu olarak geçirecektim. Ön camdan dışarı bakarak, başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdım.

Eve dönüş yolunu hatırlamıyordum. *Eve*. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken bir hıçkırık daha beni boğmakla tehdit etti, biri diğerinden daha hızlıydı. "İyisin," diye kendimi temin ettim. "Her şey yoluna girecek. Grayson ve ben bunu birlikte çözeceğiz. Artık benimle ilgileneceğini söyledi." *Tanrım, ama yine ikimizin de cebinde tek kuruş yok.*

Kapıdan içeri girdim ve hemen çeşmenin önüne park etmiş siyah bir şehir arabasını fark ettim. *Tanrım, şimdi ne olacaktı?* Arkasına yanaştığımda Cooper arka koltuktan indi. Kalbim tekrar tekledi ve sonra hızlı hızlı atmaya başladı. Bu hızla giderse, gün bitmeden kalp yetmezliğinden ölebilirdim.

Son bir derin nefes aldım ve arabamdan dışarı çıktım, kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapattım. Cooper çoktan bana doğru yürümeye başlamıştı. "Kira, sorun ne?" diye sordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Gözlerimi kaydırdım. "Gerçekten bilmiyor musun Cooper? Yoksa sen de mi bu işin içindesin? Sen ve babam, bir çeşit hasta ikili," dedim kesin bir dille.

Derin bir nefes aldı, kaşları çatıldı. "Evet, ne yaptığını biliyorum. Özür dilerim. Ama seni buradan çıkarma arzusuna katılmak zorundayım." Kolunu arkasından Grayson'ın evine doğru salladı. "O bir *katil*, Kira," dedi sertçe. "Muhtemelen güvende bile değilsin."

"Onun yanında senin yanında olduğumdan milyonlarca kez daha güvendedeyim." Ona bu sözleri söylerken sesim daha da yükseldi. Ama aniden üzerime başka bir yenilgi dalgası çöktü. Cooper'la kavga etmek bu durumu çözmeyecekti. Taktiğimi değiştirdim. "Cooper," dedim, ona yaklaşırken sesim hafifçe titriyordu, "yaptığın şeyin..."-Başımı salladım, onu kızdırmak yerine ikna edecek kelimeler arıyordum

- "Uyuşturucu ve alkol yüzünden. Gerçek sen olmadığını biliyorum."

Bu açıklamayı bir an düşünmüş gibiydi ve sonra başını salladı. "Değildi, Kira." *Yalancı*. "Ben değildim. Kontrolden çıkmıştım. Ama bunu kimse bilmemeli. Bu beni mahveder." *Ama sen* beni mahvetmekten gayet memnundun.

Başımı sertçe salladım. "Seni ifşa etmek istemiyorum. Aramızda ne olduğunu asla açıklamayacağım. Suçu ben üstleneceğim. Sorun değil. Benden ne istersen yapacağım. Sadece lütfen, babamı büyükannemin parasını elinden almaya ikna et. Bizi rahat bırakması için ikna et. Beni içermeyen yeni bir plan yapmanın sana zararı olur mu? Lütfen Cooper, eğer beni sevdiysen, lütfen mutlu olmama izin ver."

Cooper dudağını kaşıyarak sözlerimi düşünüyor gibi görünüyordu. Göğsümde bir umut belirdi ve birkaç adım daha yaklaştım. "Yaptığı her şeyi, yapabileceği her şeyi bilmiyorsun. Ondan daha iyi olduğunu biliyorum, Coop. Kendini babamla zaten olduğundan daha fazla aynı hizaya getirme."

"Ne yapıyor?" Cooper bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırarak sordu. Grayson'ın pencereden dışarı bakmadığını umarak eve baktım. Hayır, büyük ihtimalle hâlâ uyuyordu, hâlâ bir şeyler düşünüyordu. Onun da bu işin içine girmesini istemiyordum. Cooper'ı bana yardım etmesi için ikna etmem gerekiyordu. *Bize* yardım etmesi için.

"İnsanları kendi planları için manipüle ediyor. Grayson'ı bile kullandı. Ona çoktan zarar verdi, onu çok kötü kullandı."

"Beni nasıl kullandın?" diye sordu yanımdaki soğuk ve sert ses. Kesik kesik bir nefes aldım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Grayson'ı görmemiştim çünkü yaklaşırken arabalarımız onu gizlemişti ve ben de Cooper'a odaklanmıştım. Bugün çalışacağını tahmin etmemiştim ama en azından kısa bir süreliğine çalışmış olmalıydı. Geldiği yön buydu.

"Grayson," diye nefes aldım ve Cooper'dan uzaklaştım.

Sugar Pie, Grayson'ın arkasından geldi, doğrudan Cooper'a baktı ve tek bir hırıltı ve ardından iki havlama sesi çıkardı. Gözlerim irileşti. Bildiğim kadarıyla Sugar Pie hayatında ilk kez havlıyordu.

"Bence gitmelisin," dedi Grayson. "Köpeğim senden hoşlanmıyor."

Cooper sırtıttı. "Eminim o da en az senin kadar iyi bir karakter yargııcıdır."

"O yalan söylemez," diye cevap verdi Grayson, ifadesi gergin, sesi soğuktu. "O bir köpek, politikacı değil. Mülkümden defol."

"Ben de tam gidiyordum." Dikkatini bana çevirdi. "Durumumu biliyorsun, Kira. Senin için en az baban kadar endişeleniyorum. Sana yardım etmek için buradayız. Bana ihtiyacın olursa lütfen ara. Hemen burada olurum."

Grayson bir adım öne çıktı. "Sizi temin ederim ki *karımın* sizden hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak - ne şimdi ne de gelecekte."

Cooper gergin bir an boyunca Grayson'a baktı, benim de nefesim kesildi ve sonra akıllıca geri çekildi, dönüp aracına doğru yürüdü. Sert bir nefes verdim.

Cooper arabasına binerken ve şoförü çeşmenin etrafından dolaşp ön kapıdan çıkarken ne Grayson ne de ben tek kelime ettik.

"Bu da neydi böyle? Ağlıyor muydun?" Grayson bana doğru ilerleyerek sordu, yüzünde öfke, endişe ve ihtiyat arasında bir ifade vardı.

"Ben... Evet." Titrek bir nefes daha verdim. "Konuşmamız gerek Grayson." Başımı salladım, kollarım iki yanımda gevşekçe sallanıyordu. "İçeri girebilir miyiz?"

Bir an için yüzümü inceledi, temkinlilik aniden ön plana çıktı. Tanrım, onu incitecektim ve o zaten çok incinmişti. Korku omuzlarımla öne doğru kıvrılmasına neden oldu.

Titreyen bacaklarımı görmezden gelip onu ofisine kadar takip etmek için elimden geleni yaparken beni eve doğru götürdü. Bu seçimi merak etmiştim ama belki de ön kapıya en yakın oda olduğu için beni oraya yönlendirmişti. "Oturmak ister misin?" diye sordum.

"Ayakta durmayı tercih ederim," diye cevap verdi ters bir şekilde. Birdenbire bana karşı çok işveli davranmaya başlamıştı. Kollarımı vücuduma sararak titredim. "Neler oluyor, Kira?" Duruşu ve yüzündeki tetikte bakış bana darbe bekleyen bir adamı hatırlattı.

"Para donduruldu," diye fısıldadım, yüzüm parçalanıyordu.

Yüzünde önce şaşkınlık, sonra da şok ifadesi belirdi. "Ne? Nasıl?" Derin bir nefes aldım. "Babam... Ayrıntıları bile bilmiyorum. Bir şeyler yaptı, iddialarda bulundu, bir şekilde bağladı.

soruşturulabilir."

"Tamam, her ne iddia ediyorsa, temelsiz. Şartlar gereği o para sizin."

"Biliyorum," dedim sesim titreyerek. "Ama o kadar uzun süre bağlayabilir ki, hayatta kalmak için bir şeyler satmaya başlamak zorunda kalabiliriz. Yapabilir. Yapacak da."

Grayson sert bir şekilde küfrederek elini saçlarında gezdirdi. "Çok özür dilerim. Onu hafife almışım. Hiç düşünmemiştim..."

Grayson benden ötede bir yere baktı, ifadesi okunamaz bir maskeye dönüşmüştü, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bir daha konuşup konuşmayacağını merak ettim. "Cooper neden buradaydı ve ne hakkında konuşuyordunuz? Babanın beni kullandığından bahsetmiştin," dedi sonunda, bakışlarını tekrar bana çevirerek. "Bununla ne demek istedin?"

"Cooper... o sadece, ne bileyim, benim için endişeleniyormuş gibi yapıyordu. Cooper'la hiçbir şey yapmak istemiyorum." Grayson'a doğru ilerledim, ellerimi pazularının üzerine koydum ve gözlerimi kullanarak ona yalvarmak için yüzüne baktım. "Lütfen şimdi söyleyeceklerimi anlamaya çalış. Lütfen sana neden şimdi söylediğimi anla. İlk başta bunun gerekli olduğunu düşünmedim... ve sonra zaman geçtikçe..."

Grayson taş kesilmişti. "Çıkar ağzındaki baklayı, Kira. Şimdi."

Ona sırtımı döndüm. "Sana babamın yanında nasıl staj yaptığımı anlatmıştım. Sık sık ofisine giderdim. Kulak misafiri olurdum..." Kollarımı indirdim ve beni dikkatle dinleyen Grayson'a döndüm. Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak başımı salladım. "Babam her zaman, yerel yargıçlar üzerinde etkisi varsa, nihai güce sahip olduğu fikrine sahipti." Bu açıdan haksız da sayılmazdı. Gerçeğin önemi yoktu; nihai kararları veren insanlar cebinizdeyse gerçeklerin önemi yoktu. "Eğer onları

Cooper'ın durumunda olduğu gibi. İyilikler yapıyor, anlaşmalar yapıyor... Bunu yıllardır yapıyor." *Güç, her şey güce geri döner.*

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Gözlerim Grayson'ın yüz ifadesindeki sert çizgilerin üzerinde gezindi. "Bir gece mesai sonrası onun ofisindeydik. Onu beklerken birkaç projeyi bitiriyordum. Yargıç Wentworth, sizin davanızın yargıcı" -ona baktım ama yüz ifadesi değişmedi- "babama birkaç dava hakkında danışmak için geldi, bunlardan biri de sizinkiydi."

"Devam et," dedi, sıkılı çenesinde bir kas kasılıyordu.

Uzun bir nefes verdim. "Bir dosya teslim ediyordum ve sadece anlayacak kadarına kulak misafiri oldum. Seçim yılıydı ve babam ona sana en ağır cezayı vermesini tavsiye etti; böylece sadece yoksullar ve azınlıklar tarafından işlenen suçlara karşı sert olmadığı, aynı zamanda zengin beyaz suçlulara da ağır cezalar verdiği mesajını vermek istedi. Bunların hepsi bir oyun; algılar ve 'gerçekleri' manipüle etme oyunu. Oyuncular önemli değil, bireysel *yaşamlar* önemli değil - doğru açıdan yaklaşırsanız her şey çarpıtılabilir. Sen bir piyondun. Avukatınızın inandığı gibi kamu hizmeti ya da asgari bir ceza almamanızın nedeni buydu. Babam yüzünden beş yıl hapiste yattın. Ve ben... Ben senin adını hiç unutmadım. O gün bankada duydum ve hatırladım."

Sonunda Grayson'ın yüzüne bakmaya cesaret ettim, anlayış arıyordum ama teni solmuş olsa da yüz ifadesinde soğuk bir vurdumduymazlıktan başka bir şey yoktu. "Ve sonra sen de beni kullanmaya karar verdin. Hepsi büyük bir tuzaktı."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ne dedin? Hayır, öyle değil... Seninle o bankada karşılaşmak kader gibiydi ve ben-"

"Şimdi buna inanmamı mı bekliyorsun? Beni kullanmak tam da senin yaptığın şey." Sonra güldü, küçümseme dolu çirkin bir sesle. "Kendi babandan intikam almak için ne mükemmel bir yol. Mükemmel bir intikamdan bahsediyoruz. Adamla evlen

Hapse girmesine yardım etti. Bu kadar öfkeli olmasına şaşmamalı. Tanrım, tıpkı onun gibisin, entrikalar çeviriyorsun, insanları kullanıyorsun."

Boğuluyordum, sanki tünel görüşüm varmış gibi etrafımdaki oda giderek kararıyordu. *Plan mı? İnsanları kullanmak mı?* Hayır, bunu yapmadım... değil mi? Sık sık planlar ve fikirler ürettiğimi kabul ediyordum ama bunları insanlara zarar vermek için kullanmıyordum... Birdenbire midem bulandı ve kafam karıştı. Elimi masasının kenarına koyup kendimi sabitledim. Ben mi yaptım? Yaptığım şey bu muydu? Bunu Grayson'a ben mi yapmıştım?

İnkâr edercesine başımı salladım ama Grayson beni yakından izliyordu ve yüz ifadesindeki bir anlık titreşim, gözlerimdeki şüpheyi gördüğüne inanmamı sağladı. "Seni kullanmadım, Grayson. Bunu düzeltmeye çalışmak istedim. Düşündüm ki
-"

"*Düzeltmek* mi?" diye bağırdı, beni irkiltti. "Sen nasıl bir *şeyi düzelttin ki?*" Tekrar güldü, elini saçlarında gezdirdi ve elini tekrar aşağı indirmeden önce bir avuç aldı. "Başından beri planın bu muydu? Parayı almak için beni kullanmak ve sonra bir şekilde geri almak? Aman Tanrım. *Hepiniz* yalancısınız. Ve bakın beni ne hale getirdiniz - beş parasız, bir entrikacıya zincirlenmiş ve şimdi babanızla, bir zamanlar hayatımı mahveden adamlar *tekrar* mücadele etmek zorunda!" Yüzü solgunluktan kızarmaya başlamıştı ve bağırırken sesi titriyordu.

"Grayson," dedim elimi uzatıp yaklaşarak, "elbette bunu planlamadım. Her şeyi yanlış görüyorsun. Babanın yaptıklarından sonra herkesin sana karşı olduğunu düşünmeni anlayabiliyorum ama sen bu olaya çok kötü bir şekilde incinmiş birinin gözünden bakıyorsun. Lütfen, eğer bir araya gelirsek -sen ve ben- sana yardımcı olacak bir şeyler düşünebiliriz-"

"Bir şey mi buldun? Hâlâ hile mi yapıyorsun, Kira? Dur artık. Daha fazla dayanamayacağım. Bu beni hasta ediyor. Beni hasta ediyorsun. Tüm bu manipülasyonlardan, yalanlardan, yarı gerçeklerden bıktım." Benden uzaklaştı, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

Elimi bıraktım. "Bunu olmadığı bir şeymiş gibi gösteriyorsun. Lütfen, bunu düşünmek için biraz zaman ayır. Ben babam gibi değilim. Ben *senin baban* gibi değilim." Sesim bir fısıltıyla sona erdi ve kendi sesimdeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

"Bunun babamla hiçbir ilgisi yok," diye tükürdü. "Bunun babamla ve sana bir daha asla güvenmeyeceğim gerçeği."

Başımı salladım, olanları inkâr ettim, ifadesindeki soğuk mesafeyi reddettim. "Artık hiçbir şeye inanamıyormuşsun gibi görüldüğünü biliyorum. Ama bana inanabilirsin."

"Yapabileceğimi düşünmüştüm."

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Grayson, ben senin karınım. Birlikte sahip olduğumuz şey-"

"Haftanın herhangi bir günü köşedeki bara inebilirim," dedi buz gibi bir sesle.

Kollarımı tekrar kendime doladım ve umutsuzca onun iğrenç sözlerine inanmamaya çalıştım. "Öyle demek istemediğini biliyorum. Seni incitmek istemedim. Seni seviyorum," diye mırıldandım kırık bir sesle.

Başını arkaya yaslayıp güldü ve derin bir acıyla irkilmeme neden oldu. "Aşk mı? *Aşk mı? Aşk* bana hayatımda ne kazandırdı biliyor musun?" Masasından bir kâğıt ağırlığı aldı ve sertçe pencereye fırlattı. Cam çarptığı gibi paramparça oldu, doğruca uçtu ve dışarıda bir yere düştü. Küçük bir çığlık attım. Bana döndü, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Beni *sevmiyorsun*. Satın alındım ve param ödendi, başka bir şey değil. Rolümü oynadım ve artık iş anlaşmamız sona erdi. Çık dışarı," dedi. "Evimden defol."

"Çıkmak mı?" diye sordum. "Ben senin karınım. Burada yaşıyorum. Burası benim evim-"

"Artık değil. Bu öğleden sonra babanı arayacağım ve teklifini kabul edeceğim. En azından bu bağda çalışan diğer insanlar seninle evlendiğim için acı çekmek zorunda kalmayacak. Defol!" diye bağırdı, yüz ifadesi öfkeliydi.

Tek bir hıçkırık çıkardım ve sonra kapıya doğru dönüp açtım. Kederli bir şekilde mızızızlanan Sugar Pie'in yanından hızla geçip arkamdan geldim. Açıkça hıçkırarak yatak odasına koştum ve kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi bavuluma doldurdum. Geride birkaç şey bıraktığımdan emindim ama etraflıca bir arama yapamayacak kadar perişan ve kederliydim.

Bunu daha önce yapmamış mıydım? Aceleyle kaçmak için kıyafetlerimi bir bavula doldurmamış mıydım? Ama o zaman biri beni takip ediyordu. Bu sefer... bu sefer dışarı atılıyordum.

Kocam tarafından.

*Tüm kalbimle sevdiğim adam
tarafından. Ve belki de hak ettiğim
şey budur.*

Eğildim ve Sugar Pie'ın gözlerinin içine baktım, ellerimi yaralı başının üzerinde ovuşturdum, sert nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "İşte benim güzel kızım," dedim. "Buradaki herkese iyi bak, tamam mı? Seni sevdiğimi ve iyi bir kız olduğunu bil, çok iyi bir kız." Daha fazla gözyaşına boğulmadan ayağa kalktım ve merdivenlerden aşağı indim.

Evin önüne geldiğimde, ofisin açık kapısına bakmak için durakladım. Grayson masasının arkasında durmuş, eğilmiş, ellerini önündeki yüzeye dayamıştı. Neredeyse ona doğru bir adım atacaktım ama başını kaldırdı, yüzü sert ve uzaktı, sözsüz bir şekilde bana bakıyordu.

Geri çekildim, sonra döndüm ve ön kapıdan geçip arabama koştum, bavulumu arka koltuğa attım ve direksiyona geçtim. Nefesimi tutmak için tekrar mücadele ederken göğsümden bir hıçkırık daha yükseldi. Dünya etrafıma yıkılmış gibi hissediyordum.

Grayson pencerenin önünde durmuş, tıpkı o ilk gün olduğu gibi şimdi de gidişimi izliyordu.

Motoru çalıştırdım ve fokurdayan çeşmenin etrafından dolaştım, küçük kulübemi ve bir zamanlar tırmandığım meşe ağacını geçtim, kapılardan çıktım ve Hawthorn Bağları'ndan hızla uzaklaştım. Kendimi ait hissettiğim tek evden hızla uzaklaşıyordum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Grayson

Sefalet. Hissedebildiğim tek duygu buydu. Bildiğimi sandığım her şey - ilerlemem için bana sebep veren her şey- etrafımda yıkılıp gitmişti. Hepsi yalancıydı. Yalancılar, hilekârlar, çıkarıcılar, manipölatörler. Kimseye güvenemezdim, en azından kendime.

Evim artık beş uzun ve yalnız yıl boyunca yaşadığım o küçük hapishane hüccresine benziyordu; karanlık ve kasvetli. Geceleri odalarda geziniyor, uyuyamadığımda içiyor ve sonra karartma perdelerini çekip günü uyuyarak geçiriyordum. İş artık bir zamanlar olduğu gibi dikkatimi dağıtmıyordu. Bu üzüml bağıını yeniden hayata döndürmenin ne anlamı vardı? Babamın beni cezalandırmak için bir araç olarak kullanmak istediğı, bana ne kadar değersiz olduğumu hatırlatan yerde yaşayabilmek için mi? Onun geliştiğini görmek artık beni tatmin etmiyordu. Bu, o adamın benden ne kadar nefret ettiğini ve bir gün beni seveceğine dair umudumu nasıl hiç yitirmediğini, bu bağı bana sevgisinden dolayı bıraktığı inancına nasıl körü körüne tutunduğumu hatırlatan devasa, acı verici bir hatırlatmaydı sadece. Burada her yerde babamı görüyordum ve şimdi bu bana kendi başarımıyla gurur duymak yerine sadece utanç ve acı veriyordu. Eğer o benden nefret ediyorsa, ben de ondan nefret edebilirdim. Bu benim yeni yeminim oldu.

Üvey annemle kavga ederken babamdan duyduğum küfürler şimdi aklıma geliyordu. Lanet olsun *Jessica, bu lanet bir hataydı. Eğer geri alabilseydim, alırdım. O hata bendim.* Ben de bir hata yapmışım. Ona güvenmek hayatımda yaptığım en aptalca şeydi. Herhangi birine güvenmek aptalca ve aptalcaydı. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım. *Bir daha asla.*

Walter'a babamın şarap koleksiyonundaki son birkaç şişeyi sattırdım. José, Harley ve Virgil ile buluşmak için kalan azıcık gücümü topladım, böylece onları bırakabilirdim. Artık onlara ödeme yapamazdım. Şarap satışından gelen parayı ay sonuna kadar onlara ödeme yapmak için kullandım. Onların şaşkın ve üzgün ifadeleri beni kendimden daha da nefret ettirdi.

Sonra Walter ve Charlotte'a da kovulduklarını söyledim. Charlotte'u yıllar boyunca yeterince sık kovmuştum ama bu kez çok ciddi olduğumu gözlerinden anladığını görebiliyordum. Eninde sonunda hayatta kalmak ve yeniden başlamak için bağı satmam gerekecekti ama henüz o gücü kendimde bulamıyordum.

Charlotte ve Walter benimle konuşmaya çalıştılar ama ben ikisini de dinlemek istemedim. *Onlar* bile bana yalan söylemişti - ruhumla güvenilebileceğimi düşündüğüm iki insan. Sonunda babamın beni sevdiğine inanmama izin vermişlerdi ama bu sadece zalimce, gaddarca bir gerçeği saklamaktan ibaretti. Kendimi gülünç bir aptal durumuna düşürmemi izlediler ve bu canımı *yaktı*.

Ve Kira... Kalbim göğsümde tekledi. En kötüsü de buydu. Kalbimin tamamını ona teslim etmişim -her bir parçasını- ve başından beri o da bana yalan söylüyordu. Başka ne hakkında yalan söylüyordu? Başka nelere inanmamı, umutsuzca umutlanmamı istiyordu, sadece bir kez daha aptal yerine konulduğumu öğrenmek için mi? Ofisimde bana en başından beri yalan söylediğini anlattığı o anı düşünürken gözlerimi sıkıca kapattım. Kalbime saplanan bir bıçak gibi hissetmişim. Aklımdan geçen tek düşünce, *"Sen değil, başkası, ama lütfen sen de olma" olmuşt*u.

Şarap kadehimi oturma odasındaki şömineye fırlattım ve bardağın keskin kırılma sesinin tadını çıkardım. Ellerimi şömineye dayadım ve alnımı serin taşın üzerine koydum. O gittikten haftalar sonra bile, Kira'nın adını düşünmek bile içimde derin bir özlem ve zonklayan bir boşluk yaratıyordu.

Bana Cooper Stratton'a karşı tiksintiden başka bir şey hissetmediğini söylemişti. Sonra onunla konuştuğunu gördüm, ellerini göğsüne koymuş, onu bir şeye ikna etmeye çalışıyordu. Ona *Coop diyordu*. Onları şaşırttığımda yüzündeki suçlu ifadeyi fark etmiştim. Küçük yalancı manipülatör.

Bir daha asla. Bir daha asla birinin beni sevip sevmediğini umursamayacaktım. Hâlâ incinebilecek bir parçamın üzerinde buzların sertleşmesine izin verdim, geriye bir şey kalmış olmasından nefret ettim. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Yıllarca buzlarla kaplı bir hayat yaşamıştım ve bunu tekrar yapabilirdim.

Adliyeye gidip boşanma davası açmam gerekiyordu ama açıkçası Kira'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve zaten evden çıkmak da istemiyordum. Babasının parasını alıp ona beni parmağı altında tutma zevkini tattırmayacaktım. Kimse beni bir daha kontrol edemeyecekti, özellikle de o piç kurusu.

Sonunda, basit bir düşünme eyleminden yorulmuş bir halde kanepeye uzandım, bu gece yatağıma gitmek istemiyordum - sadece onun anılarını getirirken değil. *Onun kokusunu*. Yine de dudaklarımda onun adının sesiyle uykuya daldım.

Napa şehir merkezinde gri, kasvetli bir gündü ve düğünümüzde Kira'ya verdiğim yüzüğü çok ihtiyacım olan nakit para için rehin bırakmış olduğum gerçeği ile daha da kasvetli hale geldi. Utanmış ve mahcup hissetmişim. Yine bu duruma düşmüştüm. *Yüzüğü* aslında Vanessa için almıştım ama yine de rehinci dükkânının sahibine uzatırken keskin bir

Göğsümde bir sızı vardı, ilk başta kimin için aldığımdan değil ama sonunda kime verdiğimden dolayı.

Kira'nın arabasını gördüğümde üzüm bağına dönmek üzere kasabadan geçiyordum. Keskin bir nefes aldım, yaşadığım şok direksiyonu kırmama neden oldu. *Kira Napa'da mıydı?* Başından beri burada mıydı? Nerede kalıyor olabilirdi? San Francisco'da birçok seçeneği vardı ama burada mı? Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kamyonetimi yolun kenarına çektim ve atladım. Bu blokta birkaç butik ve bir restoran vardı. İki dükkânın ön camlarından baktım ama onu göremedim. *Ne yapıyorsun, Grayson? Ona tam olarak ne söylemeyi düşünüyorsun ki?* Hiçbir fikrim yoktu ama yine de heyecanlı bir bekleyiş içimi sıkıyordu. *O buradaydı.* Bana babasından bahsettiğinde yıkılmışım, çok sert davranmıştı ama belki... belki onunla konuşursam anlamama yardımcı olabilirdi. Yeniden düşünmek için kendime zaman tanımadım; sadece harekete geçtim.

Restoranın penceresi yoktu, bu yüzden kapıyı açtım ve onu görüp göremeyeceğimi görmek için içeri girdim, kalbimde umut çiçekleri açıyordu. Onu hemen gördüm, bana doğru yürüyordu.

Cooper Stratton onun yanındaydı, eli onun kolundaydı ve kız ona gülümsüyordu.

Oda sanki altıma doğru eğilmiş gibi hissettim ve tek gördüğüm kırmızıydı. Bana Cooper'la hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti. Yalan söylemişti. Görünüşe göre ona geri dönmüştü. *Aynen böyle. Onun hakkında haklıydım.* İşte o zaman beni fark etti. Bir anlık şaşkınlığın ardından yüzünde tanımlayamadığım bir ifade belirdi. Gözlerini kocaman açarak önce Cooper'a, sonra da bana baktı.

Karşı konulmaz bir öfkeye kapılmışım. Ben daha hareket etmeye karar vermeden bedenim aramızdaki boşluğu kapattı. "Hiç vakit kaybetmedin, değil mi?" Dişlerimi sıktım. "Başından beri planın bu muydu? Benimle evlenmek, parayı almak, bir şekilde geri almak ve sonra... *o mu?*" Bana sadece yalan söylemekle kalmamıştı.

Cooper hakkında da bana yalan söylemişti. Beni inandırdığı gibi ondan gerçekten nefret etseydi, bırakın onunla *yemek yemeyi*, ona üç dakika bile zaman ayırmazdı. *Lanet olası küçük yalancı. Güzel küçük yalancı.* Acı ruhumu parçaladı.

Kira bir adım geri çekildi ama ben onun narin kokusunu almadan önce değil. Keskin bir özlem beni sardı ve acıyla kükremek istememe neden oldu. *O senin değil. Hiçbir zaman gerçekten olmadı. Bir daha asla olmayacak.*

*Seni
istemiyorum.*

*Seni
istemiyorum.*

*Seni
istemiyorum.*

*Seni
istemiyorum.*

Seni hiç istemiyorum.

"Grayson, lütfen, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, etrafına bakarken sesi yumuşaktı.

"Sanırım neden bahsettiğim hakkında her türlü fikre sahibim." Tekrar yaklaştım ve kulağına doğru eğilerek yumuşak bir sesle, "Söyle bana Kira, onun birçok fahişesinden biri olmayı mı yoksa görmezden gelen bir ödül karısı olmayı mı seçtin? Eğer ikincisini seçtiysen, önce benden boşanman gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Kira'nın sözlerime irkildiğini ve ani bir nefes aldığını hissettim. Sonra Cooper yanımdaydı, "Burada ne halt ediyorsun?" dedi ve Kira ile benim aramıza girmeye çalışmadan döndüm. Öfkem ve acım - kaybettiğim her şey - yüzeye çıktı, göğsümde bir acı tsunamisi içinde dönüyordu. Gömleğini tuttum ve onu geriye doğru duvara doğru yürüterek duvara çarptım. Kira çığlık attı ve hesaplaşmamızı yaptığımız lobinin yanındaki restoranın zemininden birkaç kişinin yüksek sesle nefes aldığını duydum.

Cooper'ın yüz ifadesi solgundu, onu duvara yasladığımda gözleri korku doluydu. Yüksek sesle bir nefes verdim ve onu bıraktım. Neredeyse öne

doğru düşüyordu ama ben uzaklaşırken kendini tuttu. Dehşet, öfke kadar hızlı bir şekilde içime çöktü. *Tanrım, ne yapıyorum ben?* Gözlerimi diktim

Cooper'ın aynı anda hem öfke hem de zorlukla bastırılmış bir tür neşe ifade eden yüzüne baktı. Parmağıyla beni işaret etti. "Hapse geri dönüyorsun, seni lanet olası ezik." Omuzlarını düzeltti ve güldü, sonra muhtemelen restoranın müdürü olduğunu düşündüğüm kişiye döndü - yüzünde bir şok ifadesiyle orada duruyordu - ve dedi ki, "Buna tanık olan herkesin isimlerini ve numaralarını alın. Avukatım daha sonra bunları isteyecek." Sonra memnuniyetle Kira'ya baktı. "Hadi gidelim."

Gözyaşları Kira'nın yüzünden aşağı akıyordu. Cooper'a, "Onunla bir dakika konuşmama izin ver," dedi, sesi çatlıyordu.

Cooper kaşlarını çatı. "Seni onunla yalnız bırakamam. Belli ki tehlikeli biri."

Tekrar ona doğru adım attım ve Kira hızla önüme geçerek elini göğsüme koydu. "Halkın içindeyiz," dedi. "Biz iyiyiz. O benim kocam, Cooper."

"Şimdilik." Copper gözlerini kısarak bir an aramızda ileri geri baktı ve sonra başını salladı. "Zaten yola çıkmam gerekiyor. Seni bu gece alırım." Eğildi ve onu yanağından öptü, bunu yaparken boncuk gözleri benim üzerimdeydi. İçimdeki öfke daha da arttı. Ona vurmak istedim -şimdi ne önemi vardı ki? Bunun yerine, orada durup çenemi tekrar tekrar sıkarak duygularımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştım. Cooper beni işaret etti. "Avukatımla görüşeceksin."

Sadece ona baktım. Ona bir tepki verme tatminini yaşatmayacaktım.

Arkasına dönmeden hızlı adımlarla kapıdan çıktı, gözlerim sonunda Kira'ya kaydı. Yüzü kül rengiydi, gözleri kocaman açılmıştı. Belli ki yeni/eski erkek arkadaşıyla birlikteyken beni görmeyi beklemiyordu.

"Gray," diye fısıldadı. Bana doğru bir adım attı ve ben de arkamı dönerek restoranın kapısından dışarı çıktım. Ona söyleyecek başka bir şey yoktu. Kalbim göğsümde parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Şimdiye kadar olduğundan daha fazla kırılabilceğini fark etmemiştim.

"Grayson!" Arkamdan seslendiğini duydum. Durdum, döndüm ve doğruca onun kaldırımında durduğu yere doğru yürüdüm. Hemen yanında küçük bir sokak vardı ve bileğinden tutup onu sokağa çektim ve tuğla duvara yasladım. Küçük bir nefes verdi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sende ne gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum." Ağzımı onunkine dayadım ve dudaklarının kenarını yaladım. Yumuşak bir şekilde miyavladı ve bana doğru açıldı, ancak vücudu hala benimkine karşı gergindi. Dilimi ağzına daldırdım ve sonra hızla geri çekilerek yüzüme boş bir ifade yerleştirdim. "Hayır, hatırladığım kadar iyi değil."

Gözleri büyüdü ve kafası karışmış bir şekilde bana göz kırptı. Eğildim ve dudaklarımı boğazında gezdirdim. Vücudu sertleşti ve ben de geri çekildim. "Hayır, bir şey yok." Dudakları kısıldı ve gözlerinde yaşlar parladı. İçimi kaplamaya çalışan rahatsız edici suçluluk duygusundan sıyrıldım. *O bir yalancı*, diye kendime hatırlattım.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Sanırım ben çaresizdim ve sen de... nasıl denir? *Uygun*. Sen gittiğinden beri, evlilik yemininin gerektirdiğinden daha farklı kadınlardan hoşlandığıma karar verdim."

İrkildi, gözyaşları artık yanaklarından özgürce akıyordu ve utanç içimde dönüp dursa da hiçbir tepki göstermedim. *Göstermeyeceğim*. Eğer o doğruca Cooper'ın yatağına atlayacaksa, ben de en azından küçük bir gurur kırıntısıyla oradan ayrılabilirdim. Birbirimize bakarken, o küçük çene yukarı kalktı. Şu anda bile toparlanmaya çalışıyordu. *Cehenneme kadar yolu var!*

Onun beni kırdığı gibi ben de onu kırmak istedim.

Daha önce sık sık yaptığım gibi yaralı bir halde sıvışıp giden ben olmayacaktım. Bu sefer öyle olmayacak.

Yine de dizlerimin üzerine çöküp her şeyi bir şekilde yoluna koyması için ona yalvarıp yakarmak, kollarını bana sarıp tüm bunların korkunç bir kabus olduğunu söylemek istiyordum. Ve bunun için kendimden *nefret ettim*.

Umut ettiğim için kendimden nefret ettim.

Bana bunu asla vermeyecek birinin sevgisine tutunmanın o eski tanıdık hissi vücudumda bir ürperti yarattı. Orada solgun, kederli ve *yürek parçalayıcı güzellikte* duruyordu ve buna hakkı yoktu! Benden her şeyimi almıştı, hatta kaybedeceğimi hiç tahmin etmediğim kadar çok şeyimi.

Kira'nın Cooper'la yatak çarşaflarına dolanmış işkence dolu görüntüsü aklıma geldi ve boğazımdaki safrayı yuttum.

"Devam ettiği sürece sahip olduklarımız hoşuma gitti. Ancak senin çok yüksek bir bedelle geldiğin ortaya çıktı." Bir parmağımı pürüzsüz yanağında gezdirdim ve o hiç kıpırdamadan bana baktı. "Benim adım, benim üzüm bağım, büyük olasılıkla ortaya çıkacağı gibi özgürlüğüm..." *Kalbim, ruhum.*

Bir damla gözyaşı parmağıma çarptı ve asitle yakılmış gibi geri çektim, ondan uzaklaştım ve loş ara sokaktan aydınlık kaldırıma çıktım. Hıçkırıklarının yumuşak sesini duydum ama arkamdan seslenmedi ve ben de arkama bakmadım. Kalbimi o ara sokakta bıraktım. Ona bir daha asla ihtiyacım olmayacaktı.

Buz gibi bir acıyla eve döndüm, benim hayatımda hiç hissetmediğim kadar acıyla diken diken olmuştu. Oraya vardığımda doğruca içki dolabına gittim ve bir şişe yıllanmış viski çıkardım. Şarap bugün yeterince güçlü olmayacaktı.

İlk kadehi geri savururken pencereden dışarı, ötedeki üzüm bağlarına baktım. Kira gitmeden hemen önce şekerini, asidini, tanenini ölçmüş ve üzümlerin hasada ne zaman hazır olacağını belirlemiştim. Şimdi hazırdılar. Ama yardım edecek birini tutacak param yoktu. Sahte bir kadeh kaldırarak kadehimi asmalara doğru kaldırdım. "Üzerinize düşeni çok güzel yaptınız. Sizi de hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Çok kısa bir süre içinde meyveler asma üzerinde çürüyecek, tamamen ziyan olacaktı - tüm hayatım için mükemmel bir metafor.

Bir kadeh daha doldurdum ve boğazımda yanmasına izin verdim. Hepsi kaybolmuştu. Hiç umut yoktu, hiç umut kalmamıştı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Grayson

İnlediğimde dünya odak noktasını değıştirdi, aralıksız çarpıntıyı durdurmak için başımı tuttum. Oturma odasıındaydım, kanepeye yayılmışım, boş viski şişesi içtiğim kadehle birlikte karnımın üzerinde duruyordu. Oturmadan önce onları hareket ettirme zahmetine girmedim ve benden yere yuvarlandılar, kırılmadılar, sadece yumuşak bir gümbürtüyle halının üzerine düştüler.

Tökezleyerek ayağa kalktım ve boynumun arkasına masaj yaparak bükülmeyi gidermeye çalıştım. Dışarıda güneş yeni doğuyordu, gökyüzü altının tonlarıyla çalkalanıyordu. Gözlerimi kırptım ve donakaldım. Görünüşe göre... üzüm bağlarında meyve toplayan düzinelerce işçi vardı. Gözlerimi kısıtım, ne gördüğümü anlamaya çalışarak dalgınca karnımı kaşıdım.

"Sanırım bunlara ihtiyacın olacak," diye arkamdan duydum ve döndüğümde Charlotte'un ağırı kesici olduğunu tahmin ettiğim iki tableti ve bir bardak suyu kanepenin yanındaki masaya bıraktığını gördüm. "Hissettiğin şey tam olarak hak ettiğin şey değil. Ben de kafana vurmak isterdim ama vurmayacağım. Görünüşe göre bunu kendi başına yeterince yapıyorsun."

"Dışarıda ne haltlar dönüyor?" Diğer sözlerini duymazdan gelerek talep ettim.

"Üzümler kendi kendine hasat olmayacak," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Demek istediğim, o insanları kim tuttu? Onlara ödeme yapamayacağımı çok iyi biliyorsun."

"Harley bazı iyilikler istedi ve o, Virgil ve José ay sonuna kadar onlara ödediğiniz parayı bir havuzda topladılar. Bu hafta sizin için çalışmayı kabul eden adamlar arasında paylaştıracaklar."

Ne yapmışlar? Neden? Ne gereksiz bir para israfı. "Üzüm hasadı bundan daha uzun sürer."

"Evet, bu bir başlangıç olacak ve eğer fiçılardaki şarabı şişelere koyabilirseniz, satmaya başlayabilirsiniz. Bu konuda yardımcı olmak için akşam ikinci bir ekip gelecek."

Charlotte'a doğru döndüm, kafatasımdaki ani ve keskin ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Neden? Bunu neden yapsınlar ki?"

"Sanırım sana inandıkları için."

"Bana inanıyor musun?" Sadece başımı ağrıtmaya yarayan bir kahkaha attım. "Ailelerini doyurma zamanı geldiğinde bunun onlara ne faydası olacak? Bu arada, sen neden hâlâ buradasın?"

Charlotte sadece dudaklarını büzdü. "Belki de duş alıp aşağı inmek ve onlara katılmak istersiniz."

Homurdandım. "Hayır. İkinci bir şişe viski ve o gün için planlarım var."

Odadan çıkmadan önce bana attığı onaylamayan bakışı umursamadığımı söyledim kendime. O da bana yalan söylemişti. Onu evimden kovmamamın tek nedeni, buranın benim evim olduğundan daha uzun süredir onun evi olmasıydı. Ama yakında gitmek zorunda kalacaktı - artık pişirme malzemelerini karşılayamaz hale geldiğimde. Ya da Cooper Stratton'a saldırdığım için tutuklandığımda. İnledim, ellerimi saçlarımda gezdirdim, hayatımın karmaşası tekrar gözümün önüne geldi.

"Charlotte," diye seslendim. Oturma odasını antreden ayıran geniş kemerin önünde durdu ve bana baktı. "Polis geldi mi? Ya da aradılar mı?"

"Hayır," dedi ve dönüp mutfağa doğru yürüdü. Bu soruyu neden sorduğumu neden merak etmediğini merak ettim. Belki de şu anda bir sorunla daha uğraşmak istemiyordu. *Kulübe katıl.*

Charlotte'un bıraktığı iki hapi içtikten sonra yukarı çıkıp duş aldım ve sıcak spreynin ağrıyan kaslarımı yatıştırmasına izin verdim. Giyindikten sonra, koridorun karşısındaki misafir yatak odasına geçip dışarıdaki asmalara baktım. Ekipman ve adamlar hâlâ oradaydı. *Aptallar!* Hepsi zaman kaybıydı.

Yatağıma uzandım ve Kira ile seviştikten sonra birçok gece şaşkınlıkla baktığım tavan vantilatörüne baktım. *Dur. Onu düşünme, şu anda olmaz.* Bu sabah Cooper'la mı uyanıyordu? Yatakta kahvaltı mı yapıyorlardı? Kendi işkenceci düşüncelerim beni yataktan kaldırdı ve ikinci şişe viskinin peşine düştüm. O kadar çok içecektim ki beynimi turşu haline getirecek ve onunla ilgili anıları barındıran tüm hücreleri öldürecektim.

Charlotte oturma odasındaydı ve bir gece önce altında yarı uyuduğum battaniyeyi katlıyordu. Tekrar pencereden dışarı baktım ve mırıldandım, "Hepsi zamanlarını boşa harcıyor. Bu yerden nefret ediyorum. Başarılı olmasını sağlayacak bir yolum olsa bile, şimdi zahmet etmezdim. Babamın yaptığı gibi parçalamayı tercih ederim. Burada sadece yalanlar ve kötü anılar var." Belki de yaşlı piçi şimdi anlamaya başlıyordum.

"Eğer inandığın şey buysa, sanırım doğru."

Gözlerimi kısıtım. "Buna inanıyorum. Bunu biliyorum." "Tamam."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, Charlotte'un sadece birkaç kelimeyle beni hâlâ kızdırabilmesine kızmıştım.

Görünüşe göre, işi bitmemişti. Ben içki dolabına doğru eğilirken, "Walter da dışarıda, biliyorsun," dedi. "Umarım beli tutmaz. Artriti onu yavaşlatıyor. Ve tabii artık iyi görmekte de zorlanıyor." İç çekti. "Umarım doğru üzümleri koparıyordur..."

Gözlerimi devirerek durdum. "Walter tam bir sağlık timsali."

Sanki orada olduğumu fark etmemiş gibi bana baktı. "Ah, özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim. Sen yine kara kara düşünmeye ve kendini unutana kadar içmeye devam et."

Ona ters ters baktım. "Düşüncelere dalmak ve içmek için iyi bir nedenim olduğunu düşünmüyor musun?" Tanrım, hayatım kısa süre önce yeniden mahvolmuştu. Biraz sempati çizgiyi aşmazdı.

"Ah evet. Gerçekten de iyi bir neden," diye onayladı Charlotte. "Ama buna biraz ara verirsen, belki adamlara arada bir el sallarsın. Eminim pencereden bir başparmak işareti de cesaret verici olacaktır. Bütün gün kızgın güneşin altında asgari ücretten daha az bir ücretle ağır işlerde çalıştıkları için morallerini yükselteceğine eminim."

"Tanrım. Sen bir şeysin, bunu biliyor musun?" Kısa süreliğine tatmin olmuş görünüyordu.

"Zaten o kadar da sıcak değil," diye mırıldandım somurtarak. Beni suçluluk duygusuna sürüklemeye çalıştığının tamamen farkındaydım. İçimi çektim, bakışlarım tekrar pencereye kaydı. Gerçek şu ki, belki de ağır bir iş günü zihnimi boşaltmak için alkolden daha iyi bir yol olabilirdi. Ve en azından kafamın üzerinde on tonluk bir kaya varmış gibi hissetmeme neden olmazdı.

"Seni bir saniye daha dinlememek anlamına geliyorsa, oraya gider ve parmaklarımı kemiğe kadar çalıştırırım," diye homurdandım, mümkünse biraz gurur kurtarmaya çalıştım.

Charlotte omuz silkti ama arkasını dönmeden önce dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

Lanet olsun ona.

O akşam kirli ve terden sıırıslıklam bir halde geldiğimde vücudumdaki her kas ağrıyordu. Görünüşe göre Harley kuzey yarımkürede tanıdığı tüm eski mahkûmlarla temasa geçmişti ve hepsi benim üzüm bağında çalışıyordu. Ben yapmadım.

Bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama özenle baktığım meyvelerin çürüyüp yere düştüğünü düşündüğümde midemde oluşan o iğrenç his azalmıştı. En azından fıçılarda olacaktı ve şarabı şişelemeye başlayabilecektim. Ve bu bağı sattığımda, harap olma yolunda ilerleyen bir şaraphane değil de çalışan bir şaraphane olsaydı daha yüksek bir fiyat alırdım. Kira'dan boşanacak, Hawthorn Bağları'nın satışından biraz para kazanacak ve bir yerlere gidip bir *şeyler* yapacaktım. Ama ne yapacaktım? Şarapçılık dışında ne biliyordum ki? Pek bir şey bilmiyordum. Uzun zaman önce üniversitede aldığım işletme diploması artık boşa gidiyordu. Ayrıca, çok az insan hüküm giymiş bir suçluyu işe almak istiyordu. Sefalet tehdit ediyordu. Bütün gün çalışırken zihnimde arka planda kalan düşünceler bana işkence etmek için tekrar geri dönmüştü.

Hızlı bir duş aldım ve aşağıya inmeye başladım, Kira'nın hala *bizim odamız* olarak düşündüğüm odaya taşınmadan önce kaldığı odanın önünde durdum. Boş alana bakarken acı kalbimi sıkıştırdı. Dolabı açtım ama geride bir şey bırakmamıştı. Ama şifonyerin en üst çekmecesini açtığımda unutulmuş iki gece gömleği buldum. Utanarak onları burnuma götürdüm ve içime çektim, onun tatlı ve narin kokusunu içime çektim. Boğazımda yükselen acı dolu iniltiyi bastırdım ve onları eski yerlerine koydum. Tam o sırada küçük bir yüzük kutusuna benzeyen bir şey gördüm. Elime aldım ve yavaşça açtım, platin bir erkek alyansını gördüğümde derin bir nefes çektim. Koyu mavi kadifeden çıkardım ve ışığa tuttum.

Ejderham. Aşkım.

Yüzüğün içine yazılmış kelimeler zaten ağrıyan kalbime bir darbe gibi geldi. Uzun bir süre öylece durdum, içimi bir şaşkınlık kapladı. Sonunda yüzüğü kutusuna geri koyup çekmeceye yerleştirdim ve Charlotte'un akşam yemeğine kalmalarını istediği Harley, Virgil ve José'yi karşılamak için aşağıya indim. Yeni gelmişlerdi, hepsi kirli, yorgun ama bir şekilde mutlu görünüyordu. Suçluluk duygusu kalp ağrımın üzerine yığıldı. Tüm çalışmalarına rağmen,

Sonunda onlara pek bir şey teklif edemeyeceğim. Başka bir yerde iş bulmak zorunda kalacaklardı.

Ona tekrar teşekkür ederken Harley'i yumrukladım.

"Dostum, artık dışarıdayız diye sana göz kulak olmaktan vazgeçeceğimi düşünmedin, değil mi?" Kahverengi, etli kollarına masaj yaparak gülümsedi. Eminim o da benim kadar, belki daha fazla ağrıyordu. Gün doğumundan beri çalışıyordu.

"Bunu hak etmiyorum Harley," dedim enseme ovuşturarak. "Belki, belki de değil. Bunu yargılamak bana düşmez. Ben sadece kim olduğumu biliyorum.

ve ben arkadaşlarıma yardım ederim. Hayatımı sana borçluyum. Ben de Kira'ya hayatımı borçluyum. İkinizden biri ne isterse, ben varım. Soru yok."

Ani bir duygu kabardı ve onu yuttum. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Benim kadını da aynı şeyi hissediyor. Anladın mı beni? Priscilla müthiş bir kadın." Sırıttı.

Virgil hantalca içeri girerek bizi böldü. "Hey, Virgil," dedim. Sugar Pie onun arkasındaydı.

"Merhaba, Bay Hawthorn, efendim." Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Üzüm toplamak, şarap yapmak!"

Ben de gülümsedim. "Teşekkür ederim, Virgil." Uzandım ve omzunu sıktım. "Sen iyi bir adamsın."

"José," diye selamladım, o da kapıdan içeri girdiğinde. "Hadi yemek yiyelim."

Mutfağa doğru yöneldiğimizde Walter merdivenlerden iniyordu. İyi görünmüyordu ve bütün gün benim için çalışmış olması bir suçluluk dalgasına neden oldu. Tanrım, benim iki katım yaşındaydı. Korkuluklara tutunup bir elini göğsüne götürdüğünde kaşlarımı çattım. "Walter?" Telaşla sordum.

Boğulur gibi bir ses çıkardı ve öne doğru savruldu. Ona doğru hamle yaptım ve vücudumla düşüşünü engelledim. Charlotte'un arkamdan haykırdığını duydum ve Walter'ın ağırlığı üzerimdeyken dik oturmak için mücadele ettim.

Harley'nin "Çevirin onu," dediğini duydum ve Walter'ın ağırlığı üzerimden hızla kalktı.

Her şey yavaşlamış gibiydi, suyun altından gelen sesler, kulaklarımda yüksek sesle çarpan kalbimin sesi. Walter'ın üzerine diz çöktüğümde José'nin 911 ile telefonda konuştuğunu duydum. Nefes nefese kalmıştı, eli hâlâ kalbinin üzerindeydi. "Yardım geliyor," diye mırıldandım, göğsüm korkuyla dolmuştu.

Charlotte onun saçlarını okşarken sessizce ağlıyordu. Önce ona sonra da bana bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi ama ağzından tek kelime çıkmıyordu, sadece nefes nefese homurdanıyordu. Sonunda elime uzandı ve elimi sıkıca tutarak, "Kendi... oğlum gibi..." dedi.

Kalbim göğsümde o kadar sıkıştı ki ben de nefes nefese kaldım.

"Konuşma," dedi Charlotte. "Ve sakın beni terk etmeye kalkma. Sakın Cesaret et, seni inatçı yaşlı keçi."

Walter son bir nefes daha verdi ve yere yığıldı, sadece hareketsiz ve sessiz yatıyordu. Panik derimi diken diken etti. Nefesim keskin soluklarla çıkıyordu. Bir kelimenin tekrar tekrar söylendiğini duydum. "*Hayır, hayır, hayır.*" Sonunda bu kelimeyi çaresiz bir dua gibi yalvaran kendi korkmuş sesim olduğunu fark ettim.

Hastane odası loş ve sessizdi, şafağın ilk ışıkları panjurların arasından süzülüyor, Walter'ın kalbinin sabit atışları yattığı yerin yanındaki kalp monitöründen duyuluyordu. Yatağının yanındaki sandalyede iki büküm oturuyordum, dirseklerim dizlerimde, başım ellerimdeydi. Charlotte birkaç saat önce dinlenmek ve Sugar Pie'ı beslemek için eve gitmişti. Geceyi burada geçirmek istemişti ama hastanenin hiçbir yerinde fazladan yatak yoktu ve durumu stabil olsa da Walter'ın gece boyunca uyanması pek olası değildi. Ben de ona sırtımın daha genç olduğunu ve sabah gelmeden uyanırsa onu arayacağımı söyleyerek kalmaya gönüllü oldum.

Bir elimi boynumun arkasına götürdüm ve gergin kaslarıma masaj yaptım.

"Umarım cehennem gibi göründüğünüzü söylememin bir sakıncası yoktur, efendim."

Walter'ın sesiyle başımı kaldırdım ve nefesimi bıraktım. *Uyanmışsın. Oh, Tanrı'ya şükür.* "Aklımdan geçenler senin için ne zaman bir fark yarattı Walter?" Serbest kalmak isteyen sırtışıma gizlemeye çalışarak sordum.

"Asla," diye itiraf etti.

Ayağa kalktım ve yatağının yanındaki masanın üzerinde duran sürahidem ona bir bardak su doldurdum ve uzun uzun içerken bardağı tutmasına yardım ettim. Tekrar sandalyeye oturdum ve telefonuma uzanırken sandalyeyi ona biraz daha yaklaştırdım. Charlotte'u arayıp uyandığını söylemem gerekiyordu. "Dün gece yaptığın gibi dramatize etmek tam sana göre. Charlotte'a haber veririm."

"Birkaç dakika bekle," dedi Walter, elini kaldırırken sesi ciddiydi. Durakladım ve sonra telefonumu kaldırdım. "Bütün bu dramatik zahmete beni dinlemeden buradan çıkıp gitmen için girmedim."

Ona küçük, alaycı bir gülümseme verdim ama başımı salladım. "Tamam. İyi o zaman."

Walter bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuştuğunda sesi sessiz ama kararlıydı. "Merdivenlerin dibinde yatarken ne düşündüm biliyor musun?" Başımı salladım. "Lütfen o çocuğa ona karşı ne hissettiğimi söylemeden bu dünyadan ayrılmama izin verme diye düşündüm." "Walter," dedim, elimi saçlarımda gezdirirken, içimde yükselen duygu Göğüs. Walter'la duygularım hakkında hiç konuşmamıştım. Nasıl konuşacağımı bildiğimden de emin değildim. "Bir oğlumuz oldu," dedi, sesi hafifçe kırılırken boğazını temizleyerek.

Oğul kelimesi.

Başımı eğdim. "Ne? Hiç söylemedin-"

"Hayır, Henry hakkında konuşmak bizim için zor. Onu daha bebekken kaybettik. Charlotte... o da benim gibi çok üzüldü."

"Özür dilerim Walter," dedim kısık sesle. Gözlerindeki hüznü bugünden önce de görmüştüm. Babam cezalarını her verdiğiğinde o yüzü görmüştüm - çoğu soğuk ve hepsi de inciticiydi. Bunca zamandır,

Walter bana nasıl davranıldığını çok önemişiyordu ve ben onun ve Charlotte'un kaybından hiç haberdar olmamıştım.

"Ondan sonra başka çocuk sahibi olamadık. Orada, onu doğurduğumuz evde olmak dayanılmaz hale geldi. Ve böylece"- derin bir nefes aldı
-"Yeni bir hayata başlamak için buraya, Amerika'ya gelmeye karar verdik. Aileniz için çalışmaya başladık ve yeniden mutluluğu bulduk. Ve sonra bir gün kapı çaldı ve siz oradaydınız. Ford ve Jessica Hawthorn'un Charlotte ve bana, *bize gösterdikleri* tepkiye rağmen sen bizim *hediyemizdin* ve *o zamandan* beri her gün öyle oldun. Seninle gurur duymadığımız tek bir an bile olmadı. Bunu bilmenizi isterim."

"Walter-" Sesim kesildi.

"Her zaman müdahale edemedik, çünkü babanın bizi göndereceğinden ve sana hiçbir faydamız olmayacağından korktuk, ama yalnız olmadığını bilmen için elimizden geleni yaptık - ne o zaman ne de şimdi. Hiçbir zaman. Babanın vasiyetinin gerçek nedenini sakladık çünkü seni seviyoruz ve bu korkunç yükü senin için elimizden geldiğince taşımaya çalıştık. Bunu sahtekârlıktan yapmadık. Sevgimizden yaptık. Umarım bunu anlayabilir ve affedebilirsin."

Sandalyede arkama yaslandım ve sözlerinin kalbimden akıp gitmesine izin verdim. Elbette her zaman biliyordum -Walter ve Charlotte benim gerçek babam ve üvey annemden daha çok ailemdi. Ama... ya Walter ve Charlotte yanıyorsa ve *o* yanılmıyorsa? "Ya benim hakkımda haklıysa, Walter?" En derin, en karanlık korkumu dile getirerek boğuldum.

"Baban mı?"

"Evet," diye fısıldadım sertçe. "Hepsine." Ya ben bir hatadan başka bir şey değilsem? Sevimsiz. Bir kenara atılmış.

"Böyle mi düşünüyorsun? Charlotte ve benim senin hakkında yanıldığımızı ama Ford Hawthorn'un haklı olduğunu mu? Annen mi? Jessica mı?"

"I..." Walter'ı eski moda siyah mayosuyla bana yüzmeyi öğretirken hayal ettim, adımları sayarken beni labirentte yönlendirdiğini gördüm ve

Charlotte'un acı çektiğimi anladığında ellerini ovuşturduğunu gördüm, yıllar boyunca bana verdiği tüm akıllıca tavsiyeleri, kolayca verdiği tüm sevgiyi düşündüm.

"Belki de," dedi Walter, "karınızın hangi kategoriye ait olduğunu merak ettiğiniz için soruyorsunuzdur."

Walter ben ona söylemeden önce her şeyi biliyordu. Bu durumun farklı olacağını neden düşündüm bilmiyorum. "Ben... evet. Sadece ona güvenebilir miyim bilmiyorum."

Birkaç dakika boyunca bana baktı. "Şey," diye iç geçirdi, "sanırım bu riski gerçekten almazsan asla öğrenmek zorunda kalmazsın. Sanırım daha iyi bir plan, Hawthorn Bağları'nın koridorlarında bir hayalet gibi dolaşmak, kendi yaptığın zincirlerle dolaşmak ve pencerelerdeki küçük çocukları korkutmak olabilir."

İç çekerek biten küçük bir kahkaha attım.

"Size neden *efendim* dediğimi biliyor musunuz? Neden size her zaman *efendim dediğimi*?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Saygıya layık olduğunuzu ve her zaman öyle olduğunuzu hatırlatmak için."

"Teşekkür ederim Walter," dedim, hayatımdaki varlığı için duyduğum minnettarlıkla boğulmuştum.

"Kalbiniz size ne söylüyor?"

Çekmecede bulduğum yüzüğü düşünerek yere baktım. *Ejderham. Aşkım.* Artık neye inanacağımı bilmiyordum. *Seni seviyorum*, demişti ama ben onu kapı dışarı etmiştim. Umutsuzluk ve şüphe içimde dönüp duruyordu. O ağlarken çirkin sözler sarf etmiştim. Ona işbirlikçi bir entrikacı demiş, artık mantıklı bile görünmeyen suçlamalarda bulunmuş, ona olduğundan daha kapsamlı bir açıklama yapma şansı vermemiştim. Yine de, o gün beni bankada görmesinin gerçekten kaderin bir cilvesi olduğuna inanmaya istekli olsaydım, başlangıçta ofisime gelmediği için onu gerçekten suçlayabilir miydim ve

babasının sorumlu olduğunu söylemesine ne demeli? Ben de ona güvenmemeye başlamamış mıydım? İkimiz de ilişkimizin geçici olacağına karar vermemiş miydik? Ve Walter'ın önerdiği gibi kalbimi gerçekten dinleseydim, Kira'nın benimle para paylaşmayı babasının benim davamda yaptığı haksızlığı telafi etmenin bir yolu olarak görmesi gerektiğini söylemez miydi? Sanki *bu* onun suçuymuş gibi.

Aman Tanrım. Gerçek olduğunu bildiğim şey damarlarımdan erimiş sıcak bir utanç gibi akıyor, içimi kemiriyordu. O gün berbat bir haldeydim, güvendiğim herkesin eninde sonunda bana ihanet ettiğine ya da edeceğine inanmaya hazırdım. Onu Cooper'la görmek ve ardından itirafını duymak bu korkumun doğrulanması olmuştu. Hastalıklı bir şekilde, onun hakkında en kötüsüne inanmak *istemiştim*. Kira pırıl pırıl parlayan bir ışık gibiydi ve ben çok ama çok uzun zamandır soğuk bir karanlığın içinde yaşıyordum. Benimle bir sığınağım olduğu konusunda dalga geçmişti ama bir anlamda haklıydı. Sanki ruhum dışarıya bakıyor, onun sevgisinin sıcaklığını hissetmek için yanıp tutuşuyor ve kaçınılmaz bir şekilde ayrılıp güneş ışığını da beraberinde götürdüğünde tekrar karanlığa çekilmenin acısından korkuyormuş gibi hissediyordum. Bunun yerine, ilk şüphede, o benden uzaklaşmadan ben ondan uzaklaşmışım. Beni sevdiğini söylediğinde ve bana olan sevgisini tekrar tekrar gösterdiğinde bile beni sevdiğine inanmak istememişim. Evet, gülünç derecede mantıksız davranmışım... soğuk ve acımasız, onun en derin güvensizliklerini ona karşı kullanacak kadar alçalmışım. O güzel, hassas, yirmi iki yaşında bir kızdı ve ben onun ruhunun gözlerimin önünde kırılışını izlemiştim - o çok sevdiğim parlak ışık gözlerimin önünde sönmüştü.

İçime bir azap çöktü. Onu tek kuruş almadan kapı dışarı etmişim. isim. Tanrım, tüm bildiğim, karımın lanet arabasında uyuduğuydu. Cooper'a gitmesine şaşmamalı. Başka ne seçeneği olabilirdi ki? Ailem diyebileceğim Walter ve Charlotte hep vardı. Kira... Kira'nın kimsesi yoktu. Utanç ve kendimden nefret, beni neredeyse nefessiz bırakacak bir yoğunlukla sardı.

Bir seçim yapmam, ona güvenmem ya da onu kendimden uzaklaştırmam gerektiğinde, onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Teslim ol, oğlum.

Ama sonunda yapamadım. Tam olarak değil. Bir ayağımı içimdeki inimde tutmuş, soğuk ve yalnız olan ama aynı zamanda koruma da sağlayan o tanıdık alanın güvenliğini arzulamıştım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. *Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.*

Ve sonra nefesimi kesen bir şey fark ettim. Benim çocuğumu taşıyor olabilirdi. Hiçbir koruma olmadan iki kez sevişmiştik. "Onu ittim," diye fısıldadım sefilce. "Ona zalimce, kalpsizce şeyler söyledim. Ben bile... Beni asla affetmeyecek. Kendimi affedip affedemeyeceğimi bile bilmiyorum. Hiç umut yok."

Walter, defalarca kahramanım gibi davranan adam, yorgun bakışlı gözlerini kapatmadan önce birkaç dakika sessizce bana baktı. Uyuyabilmesi için odadan çıkmak üzere ayağa kalkacaktım ki arkamdan onun sesi geldi: "İnanıyorum ki efendim, sevginin olduğu yerde her zaman umut vardır."

Öğleden sonra eve geldiğimde Harley'in topladığı adamlar hâlâ üzüm bağlarında çalışıyordu. Aşağı inip hepsini selamladım, niyetim Harley'e Walter'ın prognozu hakkında bilgi vermektir, ki durum iyiydi. Stent takılması gerekecekti ama doktoru ameliyatın basit olduğunu ve Walter'ın büyük olasılıkla birkaç gün içinde evde olacağını söyledi. Ancak Harley'i sorduğumda, adamlardan biri bana kısa bir süreliğine geldiğini ve günün ilerleyen saatlerinde geleceğini söyleyerek ayrıldığını söyledi.

Duş almak için eve döndüm ve José'nin ekipman kullanımını denetlediği şarap üretim tesisinde onlara katıldım. Çok yorgundum ama adamları orada bensiz çalışmaya bırakacak halim yoktu. Daha sonra uyuyabilirdim. Belki de çalışırken aklıma karımı geri kazanmanın bir yolu gelirdi.

Çünkü Tanrı biliyordu ki, şu anda dizlerimin üzerine çöküp onu affetmem için yalvarmaktan başka ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Duş aldıktan sonra mutfığa indim ve bir fincan kahve hazırlamaya başladım. Beklerken televizyonu açtım ve Cooper Stratton'ın yüzünü ekranda gördüğümde donup kaldım. Tezgâhtan kumandayı kaptığım gibi sesi açmaya çalışırken el yordamıyla oynadım. Sonunda başardığımda haber spikeri cümlesinin ortasındaydı.

"...bu şok edici video, Yargıç Cooper Stratton'ı iki gece önce düzenlenen siyah kravatlı bir hayır yemeği sırasında Palace Hotel'deki bir otel odasında kaydeden bir telekız tarafından çekilmiş gibi görünüyor. Gizli kamera, sarhoş olduğu iddia edilen Yargıç Stratton'ı rüşvet almak, dava sonuçlarını manipüle etmek ve diğer yolsuzluk faaliyetleri hakkında övünürken yakalamış. Soruşturma henüz yeni başladı ve davayla ilgili ayrıntılar ortaya çıkmaya devam ediyor ancak Yargıç Stratton videoda birkaç kez eski San Francisco Belediye Başkanı Frank Dallaire ile olan ittifakından da övgüyle bahsediyor ki Bay Dallaire şu anda bu iddiaları şiddetle reddediyor. Bazıları Cooper Stratton'un Belediye Başkanı Dallaire'nin kızı Kira Dallaire ile daha önce nişanlandığını ve bu nişanın bir skandalla sonuçlandığını hatırlayabilir."

Şok sistemime yayıldı ve kendimi tutmak için ellerimi önümdeki tezgâha dayadım. Haber spikeri sözlerine şöyle devam etti: "Bu hikâye, halkın siyasetteki yolsuzlukla ilgili derin kaygılarının altını çiziyor. Seçmenler ve vatandaşlar olarak hepimiz iktidar mevkilerinde bulunanların nüfuz ticareti yapmadığına inanmak isteriz, ancak bu vaka bu şüpheleri günümüzün siyasi tartışmalarında ön plana çıkarıyor gibi görünüyor. Bu videoyu bir kez daha gösterelim."

Video, smokin giymiş ve bir yatağa uzanmış olan Cooper Stratton'a sarılmış birinin bakış açısından başlıyordu. Haber spikerinin söylediklerinin tam olarak ne olduğunu anlatırken gülüyordu. Tüm vücudum gerildi, şiddetli bir öfke ve keskin bir inançsızlık iç i m i sıktı.

savcı ve şimdi de yargıç olarak. Kira onu fahişelerle yakaladığında Frank Dallaire'in onu korumaya bu kadar istekli olmasına şaşmamalı. *Yıllardır* onun için kirli işler yapıyordu. Ve Kira'nın hiçbir fikri yoktu. Yutkundum ve tekrar videoya odaklandım. Kamerayı takan kız kıkırdıyor ve onu teşvik ediyor, gücünün onu ne kadar tahrik ettiğini söyleyerek egosunu okşuyordu. Papyonunu çözmek için hafifçe öne eğildiğinde, öne doğru sallanan saçlarının uçlarına bir an gözüm takıldı. Pembeydi.

Başımı ileri geri salladım. Bu olamazdı. Video kamerayı takan kişi tuvaleti kullanmak için izin istediğinde gözlerimi kısıtım ve sonra grenli görüntü, siyah kravatlı bir galaya benzeyen bir yerde hızlı adımlarla yürürken kesildi. Arka planda kahkahalar, konuşmalar ve tabak tıkırtıları vardı ve televizyona daha da yaklaştığımda, yan tarafta smokin giyen bir konuk gördüm, sadece profilden görünüyordu ama şüpheli bir şekilde Harley'e benziyordu. Ve... *Tanrım*, kalabalığın içinde başka birini daha tanıdım. O da sadece profilden görünüyordu ama onun üvey annem Jessica Hawthorn olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Ne halterler dönüyordu burada?

"Charlotte!" Birden onun hastanede olduğunu hatırlayarak bağırdım. "Lanet olsun." José telefonuna cevap vermeyince hemen şarap üretim tesisine gittim ve en kısa sürede döneceğimi bildirdim.

"Her şey kontrolüm altında patron," diye karşılık verdi. Çoktan kapıdan çıkmıştım bile. Eve koştum ve birkaç eşyayı bir çantaya doldurup kamyonetime bindim ve kapıdan çıktım. *Aman Tanrım*. Bu nasıl olmuştu? Zihnim dakikada milyonlarca kilometre hızla koşuyordu. *Kira*. Bu işin arkasında Kira vardı. Onu sarsmak, sonra da kendime çekmek ve asla bırakmamak istiyordum. Küçük cadı bunu hazırlamıştı. Onun yaptığını biliyordum. *Tatlı, küçük, güzel cadı*. Kendini tehlikeye atabilirdi. Bu yüzden mi Cooper'la Napa'ya gelmişti? O gün ona çok zalimce davranmıştım. Bunu bana yardım etmek için yapmıştı, *bize* yardım etmek için, tıpkı Harley ve Priscilla'nın yaptığı gibi.

Bağırsaklarım ve ben *güvendik*. Tam teslimiyetin güneş ışığına adım atarak soluk soluğa bir nefes verdim.

Ama yine de cevaplara ihtiyacım vardı. Sorular birbiri ardına beynime hücum ediyordu. Ve onları almak için nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

Arabayı sürerken aklımdan Kira'nın görüntüleri geçiyordu: yatağımızda bana dönüyor, uykulu yeşil gözleri açıldığında sabah ışığı yüzüne vuruyor, bana uzanırken dudakları yumuşak bir gülümsemeyle yukarı kalkıyordu. Sugar Pie'ı kollarında tuttuğunu gördüm. Vanessa'ya onun her *şeyden çok sevgiye ihtiyacı olduğunu* söylemişti. *Eğer sevgini esirgersen bu onu daha çok incitir*. Gözlerimi bir an için kapattım ve göğsümü yoğun bir ağrı doldurdu. Onu o ağaçtan atlarken, traktörün üzerinde balerin pozunda dururken, tırabzandan aşağı kayarken, yüzünde utanmaz bir sevinç ifadesiyle gördüm. Ve evet, o gün kesinlikle kazanmıştı.

Labirentin içinde bana doğru yürüdüğünü, elini uzattığını gördüm. O gece, ay ışığının altında beni kurtarmıştı. Ve zamanı geldiğinde, onu geri kurtaracak kadar güçlü olamamıştım. Derin bir nefes verdim, hayaller zihnimden ve kalbimden akıp gidiyordu. Onu şarap mahzeninin zemininde önümde diz çökmüş, yüzünde şefkat ve sevgi dolu bir ifadeyle hayal ettim. *Eğer izin verirsiniz, keder içinizdeki sevgiye daha fazla yer açar. Ve içimizde taşıdığımız sevgi, başka hiçbir şey yapamadığında bizi güçlü kılar*. Onun yaptığı da tam olarak buydu. İçindeki tüm o boş alanları almış ve onları sevgiyle doldurmuştu. Ve en kötüsü olduğunda, bana da bunu nasıl yapacağımı öğretmesine izin veremeyecek kadar aptal, korkak ve kendimden şüphe duyan biri idim.

Ama şimdi bunu yapacağıma yemin ettim çünkü o benim her şeyimdi; hayallerim, zayıflığım ve güçlü olmak istememi sağlayan kişiydi.

Büyüleyici küçük bir cadıya, zümrüt gözlü, ışıltılı bir kıza ve onun kadar vahşi bir yele saça umutsuzca aşık olmuşum. Kalbimin ve ruhumun sahibiydi, son nefesimi verene kadar onun olacaktım.

Ve artık hazırdım. Ne olursa olsun her şeyimi, son zerresine kadar teslim etmeye hazırdım. Umarım çok geç kalmamışımdır.

Lütfen çok geç kalmayayım.

Kapıyı açan kadın temizlikçi üniforması giyyordu. Beni resmi oturma odasına götürdü ve Jessica'nın müsait olup olmadığına bakacağını söyledi. El değmemiş beyaz kanepeye oturmamayı tercih ederek başımı salladım.

Birkaç dakika sonra üvey annem odaya süzölerek girdi, onu hatırladığım kadar mükemmel bir şekilde toplanmıştı, koyu sarı saçlarının her bir teli yerli yerindeydi. "Grayson," diye selamladı, kapının yanında beceriksizce durarak. Kısa bir duraksamadan sonra uzak duvardaki bara doğru ilerledi. "Bir kokteyl ister misiniz? Bir yerlerde saat beş, değil mi? Ama siyasetteki yolsuzluklar şehirde çok konuşuluyor, değil mi?" En azından hiç vakit kaybetmemişti. İşte buradaydı: Cooper Stratton'a ne olduysa onun bir parçası olduğu doğrulanmıştı.

"Sen de oradaydın," dedim ve hemen konuya girdim.

Kendine bir kadeh şarap doldurdu, döndü ve soru sormak için bana uzattı. Başımı salladım. Cevap vermeden önce büyük bir yudum yuttu. "Evet, oradaydım. Tabak başına yirmi beş yüz doları kim ödedi sanıyorsun?"

Ona ihtiyatla baktım. "Harley ve Priscilla'nın parasını sen mi ödedin?"

Şarabından bir yudum daha aldı. "Ve kendim. Bunun iyi bir amaç olduğuna karar verdim. Yani gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır."

"Karıınız geçen hafta bana geldi. Görünüşe göre, bu Cooper denen adam sizi sıkıntıya sokan bir işe karışmış. Onun zayıf noktasını bildiğini ve ona ve dolayısıyla babasına şantaj yapmak için fotoğraf çekirtmeyi planladığını söyledi."

Yüksek sesle bir hava çıkardım. *Kira*. Onu anlamsızca öpecek ve sonra da boğacaktım. Cooper'a dönmemişti, ona tuzak kuruyordu. Müstehcen fotoğraflar çekerek ona şantaj yapmayı planlıyordu. Tüm o çılgın, saçma sapan planlar!

"Görebildiğim kadarıyla, istediklerinden fazlasını aldılar. Washington bile bu olay yüzünden çalkalanıyor. Çarpık hükümet bugün Amerika'daki her kasabada konuşuluyor. Olması gerektiği gibi."

Aklımda kalmasına izin verdim. "Yani plan sadece fotoğraf çekmek miydi?"

Jessica omuz silkti. "Tabii bana bundan bahsetmedilerse. Sadece benim finanse edip etmeyeceğimi sordu."

"Peki sen neden yaptın?" Bana acımasızca şeyler söylediği, babamın sırf var olduğum için beni cezalandırmasını izlediği onca zamanı düşünerek sordum.

Arkasını döndü ve şarabını yudumlayarak pencereden dışarı baktı. "Ford gittiğinden beri bazı şeyleri düşünmek için zamanım oldu." Bana doğru döndü ve şarap kadehini yan masaya koydu. "Ben... sana karşı daha iyi davranabilirdim. Acı çektim, incindim ve..." Elini sağa sola salladı. "Eminim mazeretlerimi duymakla ilgilenmiyorsunuzdur ve açıkçası ben de mazeret sunmakla pek ilgilenmiyorum. Ama yardım etmem istendiğinde, en azından bu kadarını sana borçlu olduğumu düşündüm. Karın belli ki seni çok seviyor Grayson ve bundan memnunum."

Şaşırmıştım. Ben aval aval ona bakarken o köşedeki küçük yazı masasına doğru ilerledi ve üst çekmecedен bir şey çıkardı. "Bunu sana gönderecektim ama madem buradasın..." Çeki bana uzattı ve ben de ondan aldım, aşağıya baktığımda bana üç yüz elli bin dolarlık bir çek verdiğini gördüm.

"Nedir bu?" Ona geri uzatarak talep ettim.

"Burası babanızın mirasının bir parçası. Umarım bu, ölmeden önce üzüm bağına verdiği zararın en azından bir kısmını karşılar." *Biliyordu. Onun ne yaptığını biliyordu.*

"Ya parasını istemiyorsam?"

"O zaman sen de onun gibi yanlış yola sapmış bir aptal olursun. Bunu al ve kendine bir hayat kur Grayson, her nerede olursa olsun. Al ve mutlu ol."

"I-"

"Güller ve alıç çiçekleri hâlâ açıyor mu?" diye sordu. "Ben... Ne?

Evet."

Başını salladı, yüz ifadesinde üzüntü ya da belki de pişmanlık gibi görünen bir şey vardı. Kapıya doğru bir adım attı. "Güzel, bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Sanırım kendinizi dışarı atabilirsiniz?"

"Evet," dedim, şaşkınlık, umut ve o anda tanımlayamadığım yüzlerce duygu göğsümün sıkışmasına neden oldu. Çeki katlayıp cüzdanıma koydum ve sonra kendimi üvey annemin evinden dışarı attım.

Sersemlemiştim. Jessica'nınki gibi bir kalbi sadece Kira yumuşatabilirdi. *Sadece Kira.*

Tanrım, sadece o.

Bulmam gereken bir eş ve yapmam gereken bir sürünme vardı. O kadar çok yalvaracaktım ki, bunun için yeni bir kelime bulmaları gerekebilirdi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Kira

Kimberly yanımdaki pencereden dışarı bakarak, "İşte bu, acınacak halin tanımıdır," dedi.

Yağmur, son birkaç haftadır kaldığım Sharon'ın dairesinin camına vuruyordu. Alt katta oturan adam -şu anda kocam olan adam- iliklerine kadar ıslanmıştı, siyah saçları kafatasına yapışmıştı. Ve ejderha kanatları takıyordu.

"Ona acıyacak mısın, acımayacak mısın?" Kimberly kollarını kavuşturmuş bir halde bana dönerek sordu. Sharon'ın bırakma merkezinde olduğunu ve benim yalnız olduğumu bilen Kimberly, Grayson'ın dairesine gelip ona nerede olduğumu söylemesi için yalvarmasından sonra buraya koşmuştu. O boyun eğmişti ama ben bunu yapabileceğimden pek emin değildim. Grayson yirmi dakika boyunca ön kapıya vurup beni çağırıyordu. Yağmur yağmaya başladığında gideceğinden emindim ama onun yerine oturup merdivenleri mesken tutmuştu.

Başımı salladım. "Yapamam, Kimberly. Ona bir kez bakıp yıkılırim ve bana söylediği şeyler... yapmış olabileceği şeyler... *Yıkılamam.*" Grayson benim Aşıl topuğumu biliyordu ve onu mümkün olan en keskin şekilde hedef almıştı. *Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence ben çaresizdim ve sen de... Nasıl denir? Uygun. Bir süredir*

Evlilik yemininin gerektirdiğinden daha çeşitli kadınlardan hoşlandığıma karar verdim. Sözleri aklıma geldikçe kalbimin yakınında keskin, acı verici bir sızı hissettim. Pencereden uzaklaştım, böylece ona dışarıdan bakmak zorunda kalmayacaktım. "Ayrıca, yaptığım şeyler. Komplo kurdum, entrikalar çevirdim ve-"

"Evet, çok kötü fikirlerin anasını buldun ve bunu bana önceden söylemediğin için şanslısın çünkü bunu yapmana izin vermektense seni bağlardım. Ama aynı zamanda Kira, yakın tarihin en yozlaşmış iki siyasi figürünü de ifşa etmiş olabilirsin - sonunda daha fazla hayatı mahvedecek olanları. Seninle gurur duyuyorum."

Uzun bir iç geçirdim. "Tehlikeli olabilecek tüm işleri Priscilla yaptı. Ama her neyse, Grayson bunu sizin gördüğünüz gibi görmeyecektir."

"Amerika'nın geri kalanıyla birlikte o da olanları biliyor ve bunun *sizin* planınız olduğunu anladı. Ve hala orada zavallı ıslak bir kuş gibi oturuyor."

"Ejderha," diye düzelttim kasvetli bir şekilde. "Ve beni gerçekten boğmak istiyor olabilir. Dairenize geldiğinde size tam olarak ne söyledi?"

"Duyman gereken şeyler," dedi nazikçe.

Kaldığım yerin adresini verecek kadar onu etkilediği belli olan şeyler. Kararlılığımın bir parça kırıldığını hissettim. Evet, en azından onu *dinleyebilirdim*, bu da bana verdiğinden daha fazlasıydı.

İlişki bir yarışma değildir. Eğer öyleyse, kimse kazanamaz.

Kimberly ve ben, Sharon'ın dubleksinin yan tarafından bir tür tırmalama sesi duyduğumuzda donup kaldık. Nefesimi içime çektim, gözlerim büyüdü. Birden, eski bir pencerenin gıcırtılı iniltisi sessizliği doldurdu.

Kimberly, "Biri zorla giriyor," diye fısıldadı. "Telefonum alt katta." İkimiz de koridora koştuk ve koridorun sonundaki odanın açık kapısına bakıp birinin kendini pencereden içeri çektiğini gördüğümüzde küçük çığlıklar attık. Kanatlar tarafından çerçeveye yakalanmıştı. Adımlarımın ortasında durdum ve yüksek sesle rahatlamış bir hava çıkardım.

"Grayson," diye nefes aldım, geniş kapı aralığında durmak için hareket ettim. Yani hırsız ya da seri katil değildi. Sadece biraz daha iyi hissediyordum.

"Bu da ne-?" Kimberly tam arkamdan yüksek sesle sordu, tam o sırada bedenini pencereden fırlattı ve gürültülü, ıslak bir gümürtüyle yere düştü. Dizlerinin üzerinde doğrulurken kolunu ovuşturarak inledi.

Beni hareketsiz durmuş, aval aval ona bakarken gördü ve ayağa fırladı. "Kira," diye homurdandı, ayaklarının altında bir su birikintisi oluşmuştu. Kara gözlerindeki özlem parıltısı midemin sıkışmasına neden oldu.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerim onu tararken sordum. Grimsi mavi tişörtü göğsüne yapışmış, her bir kas kıvrımını ve oluşunu gösteriyordu ve kot pantolonu güçlü kalçalarına yapışmıştı. Yutkundum. Orada öylece dururken inanılmaz güzel görünüyordu, sırlıslık olmasına rağmen, ıslak kanatları arkasından sarkıyordu.

Grayson elini saçlarında gezdirerek alnından geriye doğru savurdu. Göğsünde bir şey yakaladı ve başımı çevirdiğimde Kimberly'nin ona bir havlu attığını fark ettim. "Ben... aşağıda olacağım," dedi. Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırdım ve Grayson'a dönüp baktığımda havluyu kafasında gezdirdiğini gördüm. Kanatlarını çıkardı, havluyu gömleğine sürdü, sonra bacaklarının üzerinde gezdirdi ve sonunda eğilerek altındaki su birikintisini temizledi. Gözlerim her hareketini takip etti.

Tekrar tam boyuna geldiğinde, odanın karşısında birkaç gergin an boyunca birbirimize baktık. Sonunda usulca şöyle dedi: "Dışarıda yağmurun altında otururken kendi kendime düşündüm, Kira şu anda ne yapardı? Bir şeyler yapardı. Bir plan yapardı. Burada öylece oturup olayların gelişmesini beklemek ona yakışmazdı. Hayatın onu öylece geçip gitmesine izin veremezdi. Tüm cesaretini toplayacak ve tüm umutlar kaybolmuş gibi görünse bile *deneyecekti*. Ben de senin kadar cesur olmayı ne kadar istediğimi düşündüm."

Oh. Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, hemen yıkılmamak için mücadele ettim. "Yani binanın kenarından tırmanıp Sharon'ın evine mi girdin?"

Omuz silkti ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Haneye tecavüz o anda aklıma gelen en iyi şeydi." Boğazını temizledi. "Aslında bu B planı. Başlangıçta planım o kadar da iyi değildi. Sana yaptığın şeyin tehlikeleri hakkında ders verecek ve düşüncesizce fikirlerin hakkında bazı önerilerde bulunacaktım. Bu yüzden"-elini cebine attı ve ıslak, katlanmış bir kağıt parçası çıkardı-"Artıların ve eksilerin bir listesini yaptım." Yarı kahkaha yarı homurtu şeklinde küçük bir kahkaha attım ve yırtmamaya özen göstererek kâğıdı dikkatlice açarken bana umut dolu bir bakış attı. "Senin ruhun, merhametin ve nezaketin hakkında yazdım. Ama aynı zamanda beni delirttiğin ve akıl sağlığımın sınırına getirdiğin tüm yolları da yazdım." Notu ters çevirdi ve tekrar sağ tarafını yukarı kaldırdı. "Ama sonra neyin artı neyin eksi olduğunu hatırlayamadım, çünkü hepsi bir araya gelerek seni oluşturuyor ve tek bir şeyi bile değiştirmek istemezdim."

"Oh," diye nefes aldım, gevelememe sözüne pamuk ipliğiyle bağlıydım. "Şey," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak, "şey... işe yaradı sanırım, B planı yani. Yani planlar arasında en kötüsü değildi." Gözlerimi ondan kaçırdım. "Ama tam olarak neyi başarmaya çalışıyordun? Şimdi karşımda olduğuna göre, ne istiyorsun Grayson?" Boğazımı temizledim, onun adını söylerken sesimin çatlamasının titrek duygularımı ve inkâr etmek için çok uğraştığım umudumu ele verdiğini biliyordum.

"Sana o gün ofisimde söylemem gereken şeyi söylemek istiyorum, eğer o zaman yeterince cesur olsaydım, eğer o zaman yeterince *güçlü olsaydım*. Sana güvendiğimi, seni sevdiğimi ve hayatımı sensiz yaşamak istemediğimi söylemek istiyorum. Seni kendimden uzaklaştırdığım için, sana böyle zalimce şeyler söylediğim için, yalan söylediğim için beni affedeceğini umuyorum ve umarım... umarım kendimi affetmeme yardım edebilirsin. Özür dilerim, çok özür dilerim." Sesi çiğ bir acıydı ve kalbim göğsümde sıçradı.

Az önce söylediği her şeyi sıralamaya çalıştım, zihnim özellikle üç tanesine takıldı. "Sen... beni seviyor musun?" diye sordum, umut beni neredeyse nefessiz bırakıyordu.

Ona doğru bir adım attım ama elini kaldırarak beni olduğum yerde durdurdu. Ona göz kırptım. Sonra anladığımı fark edince gözlerim yaşardı. *Bana gelmek istiyordu.* Öyle de yaptı, durduğum yerden sadece birkaç adım ötede durdu.

Titrek bir gülümseme serbest kaldı.

"Evet," dedi, "seni o kadar çok seviyorum ki sensiz kendimi boş bir kabuk gibi hissediyorum."

Titreyen dudağımı ısırdım. "Ve çeşitli kadınlar istediğin hakkında söylediklerin..." Sesim kesildi, o anın acımasız acısı bana geri geldi ve kelimeleri çaldı.

"Hayır," diye homurdandı. "Tanrım, hayır. O şeyleri, senin beni incittiğini düşündüğüm gibi ben de seni incitmek için söyledim." Gözlerini kapattı, yakışıklı yüz hatlarından bir utanç ifadesi geçti. "Sana her zaman sadık kaldım ve kalacağım - hem bedenem hem de kalben ve ruhen. Bir yemin ettim ve bu yemine sadık kalmaya niyetliyim."

Nefes nefese gülümsedim, hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım, aniden rahatlamıştım. "Ben de sana sadık kaldım. Napa'daki o gün Cooper'la birlikteydim çünkü bu planın bir parçasıydı ve o hâlâ orada yaşadığımı sanıyordu. Hangi etkinliklere katılacağını öğrenmem gerekiyordu. Ondan sonra, bahaneler uydurdum. O gece ya da başka bir gece onunla hiçbir yere gitmedim."

Bir an için gözlerini kapadı. "Senden şüphe ettiğim için çok üzgünüm."

"Kötü görünüyordu, biliyorum. Açıklardım ama-"

"Berbattım. Berbattan da öte."

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm, yüzüne bakarken burnumu çektim. "Canın yanıyordu."

Başını salladı, yüzünde acı ve suçluluk dolu bir ifade vardı. "Acıyor... ama korkunç. Daha iyi olmak istiyorum Kira, dediğin gibi. O boş alanları sevgiyle dolduracak kadar güçlü olmak istiyorum. Etrafımda çok fazla sevgi var ve ben beni sevmeyenlere odaklanmakla o kadar meşguldüm ki her zaman sevmiş olanları fark etmeyi unuttum. Beni sevenleri."

Oh, Grayson. Bu iyi bir başlangıçtı ama daha konuşacak çok şey vardı. "Bana boşanma kâğıtları göndereceğinden emindim. Babamın anlaşmasını kabul etmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmadım. Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

"Bu uygun bir tutum çünkü ikimiz de hala olabiliriz." Ayrı ayrı ya da birlikte. "Büyükanneemin parasına el koymanın ne kadar süreceğini ya da babamın hâlâ bunun peşinde olup olmayacağını bilmiyorum. Belki-"

"Jessica Hawthorn'un aile üzüm bağına yatırım yapmak istediği ortaya çıktı."

Başımı eğdim ve şaşkınlıkla ona baktım. "Öyle mi?" Onunla sadece çok kısa bir süre görüşmüştüm. Planımı finanse etmem için bana para vermeyi kabul etmişti, ama sert ve umursamaz bir tavır takınmıştı.

"Evet." Gülümsedi ve yüzünde bir merak ifadesi vardı. "Ve" diye devam etti, "bilmeni isterim ki sana olan hislerimle ilgili tüm sonuçlara ve tam bir ahmak gibi davrandığım tüm yollara, benim için, *bizim* için ne yaptığını öğrenmeden *önce vardım*." Durakladı. "Ne kadar çirkin ve potansiyel olarak tehlikeli olsa da" diye eklemekten edemedi.

Yutkundum, gülümsemem soldu. "Planlar yaptım ve komplolar kurdum..." Gözlerinin içine baktım. "Yapmak *zorundaydım* Grayson. Babamın anlaşmasını gerçekten kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum ama kabul etseydin, adını ve itibarını düzeltmek için kaydettiğin tüm ilerlemeyi mahvedecekti, kabul etmeseydin beş parasız kalacaktın. Ve hepsi benim hatamdı. Düzeltmek *zorundaydım*. Denemek *zorundaydım*." Gözlerim yaşardı.

Bana doğru bir adım attı, yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi. "Biliyorum, küçük cadı. Ve bu konuda konuşacak çok şeyimiz var. Ama önce şunu bilmeni isterim ki, senin babana ya da bana hiç benzemediğini söylediğimde yanılmışım. Arsa yapıyorsun, bu doğru." Gülümsedi ve bir parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Ama fikirlerin sevgi ve yaşama sevinciyle dolu, sadece

Senin gibi. Senden kötü bir şey gelmez Kira, çünkü senin içinde kötü bir şey yok."

Rahatlama ve mutluluk içime işledi. Başımı iki yana salladım. "Artık komplo kurmayacağım," diye ısrar ettim. "Yani... çok çok önemli bir şey olmadığı sürece." Gözlerimi yana kaydırdım. "Ya da, şey, eğer-"

Yumuşak kıkırdaması sözlerimi yarıda kesti, bakışları nazik bir eğlenceyle doluydu. "Tamam," dedi sessizce. "Seni seviyorum, Kira. Bunu söylemekten asla vazgeçmeyeceğim. Dikenlere göğüs germeye hazırım. Senin için kendimi onların üzerine atacağım."

"Kulağa acı verici geliyor," diye nefes aldım.

Güldü. "Bunun bir metafor olduğunu umuyorum. Charlotte," dedi açıklama olarak.

Ah. Evet, Charlotte. Beni her gün arayıp kontrol ediyordu ve en son yaşadığım Çok Kötü Fikir'i her şey bitene ve flash bellek haberlere gönderilinceye kadar anlatmamış olmama rağmen, akıllıca tavsiyeleri, teselli edici sözleri ve en önemlisi de büyükanne sevgisiyle beni ayakta tutuyordu. "Gül," dedim. "Onu da aldım."

Bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırırken dudakları çocuksu bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Yüz ifadesi hüznle dalgınlaştı. "Keşke onun tavsiyelerine göre yaşamaya gerçekten hazır olsaydım. Bu son birkaç haftayı atlatabilirdik."

Duygularım beni ele geçirdi ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. Grayson başparmağını kullanarak gözyaşımı uzaklaştırdı. Gümüşün parıltısını yakaladım ve gözyaşı düşerken eline daha yakından baktım. "Yüzüğü buldun mu?"

"Evet," dedi. "Ve eğer hala benimse, onu asla çıkarmayacağım."

O zaman mutlu bir şekilde parçalanmama izin verdim. "Evet, o senin," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Babam ve senin davan hakkındaki sırrı senden sakladığım için çok özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim. Ben de seni seviyorum. Hiç vazgeçmedim. Asla da bırakmayacağım."

Kısık sesle "Artık sana sarılabilir miyim?" diye sormadan önce yüz hatlarından rahatlama geçti.

Kuvvetle başımı salladım ve onu kucakladım. Alnıma gülümsedi ve sert çenesini tenime sürttü. "Benimle eve gel, Kira," diye fısıldadı. "Eve geri dön. Lütfen. Hak ettiğin koca olabileceğimi kanıtlamama izin ver."

Göğsüne doğru başımı salladım, taze yağmurun ve kocamın acı veren nefis kokusunu içime çektim. *Beni seven ve onunla birlikte eve dönmemi isteyen kocamı.* Geçtiğimiz haftaların acısı, kederi ve korkusu aniden beni ele geçirdi ve başımı ona daha sıkı yaslayarak hıçkırıklara boğuldum.

Kollarını bana doladı ve yanağını başımın üstüne yasladı. "Lütfen ağlama, Kira," diye fısıldadı. "Bir daha asla gözyaşlarının sebebi olmak istemiyorum."

Başımı salladım, gömleğini kavradım ve yüzündeki sevgi ve şefkat dolu ifadeye baktım.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, ağzımı öpmek için eğildi. Ben de onu açlıkla öptüm, onun tadına, dudaklarının dudaklarımdaki hissine doyamadım. Onu çok özlemiştim. Eğildi, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı öptü, nefesi tenimde sıcaktı. Ağzımı onunkine doğru kaldırarak onu tekrar tekrar öptüm, kalp acımın tuzlu özünü onun dudaklarında tattım, öpüşmelerimizin onu tekrar tatlı hale getirmesine sevindim. Gözyaşlarım nihayet dindiğinde ikimizin de nefesi kesilmişti.

Ağzını benimkinden çektiğinde gözleri yüzümde gezinirken "Hamile olabilirsin" diye fısıldadı.

Gözlerimi kırdım ve sonra başımı salladım. "Değilim," dedim ve bir hafta önce regl olduğum günü hatırladım. Kısmen rahatlamış ama çoğunlukla hayal kırıklığına uğramıştım ve bunu Grayson'a da söylemiştim. "Beni artık istemesen bile, en azından sonsuza dek senden küçük bir parçaya sahip olacağımı düşünmüştüm."

"Kira," dedi kısık sesle, beni tekrar kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

Başımı kaldırdım, gözlerim onunkilerle buluştu. "Beni eve götür," dedim.

Sırtan Kimberly ile arabasına kadar yürüdükten ve ona sarılıp vedalaştıktan sonra Grayson'la birlikte bavulumu toplayıp onun kamyonetine bindik ve eve doğru yola çıktık. *Eve*. Bu kelimeyi düşününce kalbim sevinçle çarpıyordu.

Arabamı başka bir gün alırdım. Şimdilik kocamdan bir saat bile ayrı kalmaya dayanamıyordum.

Araba yolculuğunu, ayrıldığımızdan beri olan her şey hakkında birbirimizi bilgilendirerek geçirdik.

Grayson, Harley, Priscilla ve benim bulduğumuz planı anlatmamı dinlerken elleri direksiyonu sıkıca kavradı. "Üçünüzü de öldürsem mi yoksa cesaretiniz için bir tapınak mı inşa etsem bilemiyorum," diye homurdandı.

"Ben şahsen tapınak fikrini beğendim. Yani, eğer oy kullanacaksanız." Ona bir gülümseme attım.

Gözleri benimkilere takıldı ve o da gülümseyerek karşılık verdi, sonra da usulca güldü. "O lanet gamze seni kurtarmış olabilir."

Güldüm ve ona tekrar gösterdim.

"Bence Harley bir terfiyi hak ediyor," dedi. "Belli ki görev hokkabazlığı konusunda yetenekli. Sadece size yardım etmekle kalmadı, o sırada paralarını ödeyemesem de bağda çalışmaları için koca bir ekip organize etti."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Charlotte söyledi."

Bana baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Yani döngünün dışında kalan tek kişi ben miydim? Görünüşe göre benim dışımda herkes olan biten her şeyi biliyordu."

Elimi koluna koydum. "Bir daha asla," dedim. "Bundan sonra tüm planlarımda sen olacaksın."

"Artık komplo kurmaman gerekiyor," diye hatırlattı bana. Dudağımı ısırdım. "Ah, doğru..."

Başını arkaya eğdi ve güldü.

Hawthorn Vineyard'ın kapısından içeri girerken Grayson elimi tuttu ve sıktı.

Arabayı evin önüne çekti ve Charlotte ellerini sevinçle göğsünde kavuşturarak dışarı çıktı. İkimiz de dışarı çıktık ve o merdivenlerden indi, beni kollarına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki güldüm, nefes almakta zorlandım.

"Walter nasıl?" diye sordum. Aldığım son güncelleme çok umut vericiydi ama onu kapıdan girerken görene kadar biraz endişelenecektim.

"O harika biri! Yarın eve geliyor." Ve sonra bana tekrar sarıldı. İçimden minnettarlık ve memnuniyet duyguları aktı. Artık evimdeydim. *Sonunda, diye fısıldadı kalbim. Sonunda.*

Harley, Virgil, José ve tanımadığım birkaç adam eve doğru yürüyordu, görünüşe göre o günkü işlerini yeni bitirmişlerdi. Gülüp şakalaşıyorlardı ve yaklaştıklarında selam veriyorlardı. Sugar Pie arkalarından koşarak geldi, heyecanla kıkırdıyordu ve bir an için zaman yavaşladı, ben de onlara sırtıttım: *ailleme*. Bir grup uyumsuz ve mazlum, birlikte başarısız bir üzüm bağını hayata döndürmüş ve çok güçlü, yozlaşmış iki adama karşı masayı devirmişlerdi.

"Hey, Harley," diye seslendi Grayson. "Kadını ara. Bize katılması gerekiyor. Onun için yapmam gereken binlerce kadeh kaldırışım var."

Harley sırtıttı. "Yapacağım, adamım."

O gece haberleri izlememeye karar verdik. Dünya bekleyecekti. Hepimiz şamatalı kahkahalar ve konuşmalarla dolu bir aile yemeğinin tadını çıkardıktan sonra Grayson ve ben yatak odamıza çekildik. Benimle önce şiddetli ve hızlı bir şekilde sevişti, sonra tekrar yavaş ve tatlı bir şekilde, onun tarafından tekrar doldurulmanın verdiği rahatlamayla içime aktı. Daha sonra kollarına uzandığımda mutluluktan ve sevgiden gevşediğimi hissettim.

"Kira," diye mırıldandı, bana dönerek, "yeni bir yemin ettiğimi bilmeni istiyorum - hayatımın geri kalanında uymaya niyetli olduğum bir yemin."

"Ne?" Söyleyeceği sözlerin önemini hissederek fısıldadım.

Yüzümü kendi yüzüne doğru eğdi. "Biz evliyiz ve anlaşılamadığımız, kavga ettiğimiz ve hatta birbirimizi sorguladığımız zamanlar olacak. Seni sevmenin içimdeki tüm korkuları ortaya çıkardığı zamanlar olacak. Ama yeminim şudur: Ne olursa olsun, bu sorunu çözene kadar odadan çıkmayacağım." Gözleri yüzümde gezindi, ifadesi nazik ve savunmasızdı. "Ve bununla demek istediğim, ben de kendi içime çekilmeyeceğim. Ne kadar uzun sürerse sürsün, aramızdaki sorunu çözene kadar orada kalacağım. Seni tekrar kendimden uzaklaştıracığımdan asla endişe etmeni istemiyorum. Bunun için sana tüm kalbimle söz veriyorum."

Ona bakarken derin bir şefkat sızısı hissettim. "Ben de aynı yemini ediyorum." Nazikçe gülümsedi. "Ve bazen yarı yolda buluşacağız, ama diğer zamanlarda, Sana geleceğim. Gururumu bir kenara bırakmak için elimden geleni yapacağım ve bunu ne zaman yapmam gerektiğini bileceğim."

"Ben de," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar akıyordu. Öne doğru eğildi ve göz kapaklarını öperek gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına neden oldu. Gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdıktan sonra beni kendine doğru çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü.

Yatak odamızın penceresinden sızan ayın loş ışığında özel fısıltılarla edilen bu yeminler kutsal ve gerçek hissettiriyordu, çünkü bu yeminler gerçeğe ve sevgiye dayanıyordu.

EPILOG

Grayson

Sekiz Yıl Sonra

"Tam olarak ne yapıyorsun, küçük zıpır?" Çimenlerin arasında sürünen yedi yaşındaki kıza bakarak sordum. Başını kaldırdı, kumral saçları sırtından aşağı dökülüyordu, koyu kahverengi gözleri bana bakıyordu.

"Bir tırtıl gibi davranıyorum," diye cevap verdi.

"Ah," dedim dudaklarımı çekiştiren gülümsememi zapt ederek. "Dün bir papatyaydın, bugün ise bir tırtılsın."

Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini küçük kalçalarının üzerine koydu. "Büyükbaba Walter, dünyayı onların gözünden görmedikçe bir başkasını gerçekten anlayamayacağınızı söyler."

"Şimdi öyle mi?" Bu tıpkı Walter'ın, bana iyi bir baba olmak hakkında bildiğim her şeyi öğreten adamın söylediği bir sözdü. "Papatya ve tırtıllardan bahsedip bahsetmediğini bilmiyorum."

"Ama onlar benim favorim!" diye ısrar etti. "En çok onları anlamak istiyorum!"

Kıkırdadım. "Peki şimdiye kadar ne keşfettin?"

"Papatyalar bütün gün gökyüzüne bakar ve onun değişimini izler. Dünyanın çok güzel bir yer olduğunu düşünüyor olmalılar. Tırtıllar ise sadece yere bakarlar." Kaşlarını çatı. "Tırtıllar dünya konusunda hayal kırıklığına uğramış olmalılar."

Güldüm, onu kollarımın arasına aldım ve ciddi küçük yüzüne gülümsedim. "Ben ne görüyorum biliyor musun? Çok şefkatli bir kalbi olan küçük, güzel bir kız. Şimdi, küçük kardeşin nerede? İkinize de söylemem gereken bir şey var."

"Kulübede elbise giydirme oyunu oynuyor. Baba, annenin içine başka bir bebek mi koydun?"

Gözlerim büyüdü ve durakladım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana Celia'yı annesinin karnına koyacağını söylediğinde de yüzünde aynı ifade vardı."

"Bu tam olarak nasıl bir bakış?"

Kolunu kaşıdı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bilmiyorum. Sugar Pie'ın bir sopa yakaladığında nasıl görüldüğü gibi."

Sugar Pie'ın harika bulduğu bir şeyi başardığında yüzünde oluşan çoğunlukla gururlu ama biraz da şok olmuş ifadeyi hayal ederek yüksek sesle güldüm. "Evet, haklısın. Ve tahmin edin ne oldu? Başka bir kız kardeş."

"Başka bir kız kardeş mi?" Yüzünde eksik dişini ve annesinden miras kalan sevimli gamzesini gösteren bir sırıtış belirdi. "Çok fazla kız var, baba."

Sırıttım. "Evet." Mutluluk kalbime doğru akıyordu. Hayat şu anda olduğundan daha fazla neşe barındırıyor gibi görünmüyordu ve yine de bir şekilde her gün biraz daha artıyordu. Hepsi bir zamanlar cesurca ofisime girip evlenme teklif eden bir kız yüzünden. Çünkü sonunda tatlı, küçük cadıma teslim olma cesaretini göstermişim ve karşılığında o da bana ağaçlara tırmanan, tırtıl taklidi yapan, ara sıra bana sataşan, düzenli olarak bana haddimi bildiren, kendi evimde kesinlikle hükümdar *olmadığımı* sık sık hatırlatan ve genel olarak dikkatimi dağıtan bir ev dolusu ruhlu kız vermişti.

Isabelle'i yere bıraktım ve bir zamanlar çok güzel bir cadının yaşadığı küçük kulübeye girdik ve dört yaşındaki Celia'yı bir prenses gibi giyinmiş, ön odadaki minyatür masada çayını yudumlarken bulduk. Birkaç yıl önce kulübeyi temizletmiş, yeniletmış ve kızlarımız için bir oyun evine dönüştürmüştük.

"Bir kız kardeşimiz daha olacak!" Belle bağırdı.

Celia'nın plastik bardağı ağzına doğru yarı yolda durdu ve gözleri büyüdü. "Bir kız kardeş daha," dedi ayağa fırlayarak. Plastik topuklarının üzerinde bana doğru yalpaladı ve ben onu yakalamak için eğildiğimde kendini kollarıma attı. "Teşekkür ederim baba. Küçük bir kız kardeşim olsun isterdim."

Kalp şeklindeki güzel yüzüne gülümsedim, yeşil gözleri mutlulukla parlıyordu ve her zamanki gibi biraz da muzipti. "Benim işim bu biliyorsun, tüm dileklerini gerçekleştirmek."

Koyu renk saçlarından bir tutamı döndürürken yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "O zaman bir midilli alabilir miyim?"

İşaret parmağımı burnuna vurmak için kullandım. "Ve," diye niteledim, "seni şımartmamak için."

"Hmm," diye homurdandı ama gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyordum. Şimdiden o midilliyi almanın bir yolunu planlıyordu.

Güldüm ve üçümüz Charlotte'un mutfakta olduğu ana eve çıktık. Derin bir nefes aldım, hava tatlı, limonlu bir kokuyla kokuyordu.

"Charlotte Nine," diye seslendi Celia. "Bir kız kardeşimiz olacak!"

Charlotte güldü ve Isabelle Charlotte'un beline sarılırken Celia'yı kollarının arasına aldı. "Biliyorum, aşklarım; harika haberleri duydum. Bunu fırından yeni çıkmış limonlu bir barla kutlayalım mı?"

"Ya da belki iki?" Celia başını eğdi ve tatlı tatlı gülümsedi. Bir gülümsemeyi bastırdım. "Şuna dikkat et."

Onu yanağından öperken Charlotte sırtıttı. "Kira'yı gördün mü?" diye sordum.

"Sanırım arka tarafa gitti," dedi Celia'yı yere bırakırken. "Sen git onu bul. Bu ikisi bende." Mutlu bir şekilde gülümsedi ve ben de şımartacağı, üzerine titreyeceği ve seveceği bir ev dolusu küçük kızla ne kadar mutlu ve minnettar hissettiğini bilerek oradan ayrıldım. *Ve* ikramlar pişirmek için.

Ona göz kırptım ve nerede olabileceğine dair bir fikrim olduğu için karımı aramaya koyuldum. Tepeden aşağı doğru yürürken ilerideki asmalara baktım, göğsüm gururla kabarıyordu. Sekiz yıl önce, Jessica'nın bana verdiği para, çok çalışma ve birçok sadık dostla bu üzüm bağınyıkımın eşiğinden geri getirmiştik. O zamandan beri her yıl daha da başarılı olmuş, hatta ürettiğimiz şaraplarla birkaç ödöl kazanmıştık. Hawthorn Üzüm Bağı gelişıyordu ve şu anda, birçoğu daha önce hapse girmiş, sadece ikinci bir şans arayan ve birilerinin onlara inanacağını umanın yaklaşık iki yüz kişiyi istihdam ettiğimiz için özellikle gurur duyuyordum. Ve ben ikinci şansların hayranıydım. Ben bundan çok daha fazlasını elde etmişim ve şimdi sıra bana gelmişti.

Şimdi operasyon direktörüm olan Harley bu fikre ilham vermişti. Hatta çalışanlarımızın ne kadar sadık ve çalışkan olduğu duyulunca Napa'daki birkaç işletme daha bu fikri benimsedi.

Kira'nın gram parası, Cooper Stratton'ı bir dizi suçtan dolayı demir parmaklıklar ardına koyan dava sonuçlanmadan çok önce ortaya çıkmıştı. Frank Dallaire'in yasadışı bir işe karışmaktan suçlu olduğu hiçbir zaman kanıtlanmamıştı ama onun da herkesten iyi bildiği gibi, siyasette algı her şeydir. Kimse onun isminin etrafını saran şüpheyile ilişkilendirilmek istemiyordu. Siyaset sahnesinden kayboldu ve bildiğimiz kadarıyla artık hükümette hiç yer almıyordu. Bizim hayatımıza da dahil değildi.

Neyse ki Shane ve Vanessa da dahil olmak üzere ailemizden eksik kalmadık. Artık sık sık ziyarete gelen ve kızlarımız üzerlerinde tepindikten, oyunlar oynadıktan, onları giyinip kuşanmaya zorladıktan ve biraz yaramaz kaçamaklara katıldıktan sonra her zaman biraz şaşkın görünen iki erkek çocukları vardı.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," dedim bakımlı labirentin son köşesini dönerken. Kira'nın elini minik bebeğinin karnına koyup oturduğu çeşmenin önündeki bankta ona katıldığımda gülümsedim. Alyansındaki zümrütler güneşte parlıyor, bana bağımızdaki kayısı ağacının altında güneşin aydınlattığı küçük bir törenle yeminlerimizi yenilerken parmağına taktığım günü hatırlatıyordu. Ona sevgi, neşe ve aile dolu *gerçek bir* düğün günü yaşatmak istemiştım ve öyle de yapmışım.

Karım gülümseyerek bana gamzesini fırlattı ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. "Burası benim en sevdiğim yer, senin ininin kalbi. Beni her zaman burada bulacağını biliyorum ejderha."

Hafifçe kıkırdadım ve onu kucağıma alarak kendime çektim. Kollarını boynuma doladı ve alnını benimkine dayadı. "Bir kız daha," diye mutlulukla iç geçirdi.

Boynuna sokuldum. "Hmm," diye mırıldandım. "Beni parmağının altında tutacak başka bir kadın. Sanki bu şekilde planlamışsın gibi."

Kira güldü. "Hayır, planlamadım, sadece hayal ettim. Bana verdiğin bu hayatın hayalini kurdum." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarımdan öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ağzıma karşı.

Minnettarlık ve sevgi içimi kapladı ve karımı daha da yakınımaya getirdim, onu bedenime sardım ve tatlı kokusunu içime çektim. Ve o anda, hayatın mucizeler barındırmadığına bir daha asla inanmayacağımı biliyordum. Benim güzel, küçük cadım, sevgisiyle bir zamanlar yalnızlık ve acıyla dolu olan bir yeri neşe ve hayallerle dolu bir yuvaya dönüştürmüştü. Evlilik her zaman kolay değildi. Fırtınalı biriydi ve incindiğimde geri çekilmek ya da ateş püskürmek benim içgüdümdü. Ama farklılıklarımızı çözmeden odadan çıkmama yeminimizi tutmuştuk ve bu, bulacağımı hayal bile etmediğim bir güven ve yakınlığa yol açmıştı. Her şeyimi kollarımdaki kadına borçluydum.

Birbirimize sarıldığımızda, ağaçların, güllerin ve üzüm asmalarının arasından asırlık bir söz fısıldadı: in vino veritas. Şarapta gerçek vardır.

Ama Şimdi kalbimin huzurlu sessizliğinde yaşayan daha büyük bilgi Şuydu: *Sevgide* gerçek vardır.

Ve aşkın bana öğrettiği gerçek, ancak kırılacak kadar cesur olduğunda güçlü olabileceğin ve ac n n içinde sevgiye daha fazla yer a tığıyd . Tüm bunlar için minnettard m çünkü hayatın güzel dengesi buydu.

[Mia Sheridan'dan daha fazlasını keşfedin](#)

Daha fazla Mia Sheridan ister misiniz? Bir ön bakış için okumaya devam edin
Calder Olmak, Bloom Books'tan geliyor

"Tanrıyı ve ölümlüyü daha iyi tanıyabilmeniz için gözlerinizden
daha önce var olan buğuyu kaldırdım."

-Homer, *İlyada*

Otobüsten indiğimde egzoz ve kokuşmuş çöp kokusunun saldırısına uğradım. Midem bulandı ve birkaç metre önümde taşan çöp kutularına çok yakın yürümek zorunda kalmamak için sola doğru hareket ettim.

Yığının üstünde duran yarısı yenmiş hamburger gözüme çarptı ve içgüdülerim neredeyse onu alıp ağzıma atmamı sağlayacaktı ama yumruklarımı sıktım ve yürümeye devam ettim. Çok acıkmıştım, acı verecek kadar acıkmıştım ama çöp yiyecek noktada değildim - en azından şimdilik.

İstasyonun kapılarını açtım ve loş iç mekanda bilet gişesinin tabelalarına baktım. Gideceğim yere varmak için yol tarifine ihtiyacım olacaktı.

En azından dış dünyada her şey etiketlenmiş. Bu sözleri hatırladığımda güçlü bir keder hissettim. Omurgamı dikleştirdim ve içeri girdim.

Bilet gişesini gördüm ve bir sonraki otobüsü bekleyen insanların arasından geçerek ilerlemeye başladım. Kısa bir süre göz teması kurdum

Sarkık pantolonlu ve aşırı büyük bir sweatshirt giymiş genç bir adamla. Gözleri hafifçe büyüdü ve koşarak yanıma gelip yürümeye başladı.

"Hey, bebeğim, kaybolmuş görünüyorsun. Yardım edebilir miyim?"

Başımı salladım, ondan yayılan tuhaf kokuyu aldım - hafif acı ve bitkisel bir şey. Hızla yüzüne baktım ve yakından bakınca gözlerinin kırmızı çerçeveli ve ağır kapaklı olduğunu fark ettim. Çevresel görüşümden bana baktığını ve başını aşağı yukarı hareket ettirerek formumu incelediğini gördüm.

Hızımı arttırdım. Çaresiz göründüğümü biliyordum. Çaresizdim. Korkmuş, kaybolmuş, kederli, tarifsiz bir ıstırap derimin yüzeyinin hemen altında oturuyordu. Yardıma ihtiyacım *vardı*. Dünyevi değildim, bunu çok iyi biliyordum. Ama yanımda yürüyen adamın yardımsever biri olduğuna inanacak kadar da saf değildim.

"Bagajın yok mu, bebeğim? Ne var bunda? Kalacak bir yerin var mı?" Uzanıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve dokunuşundan irkildim. Yürümeye devam ettim, artık daha da hızlıydım. Korku damarlarımda dolaşıyor, boş midem bulantıyla dolup taşıyordu.

"Lanet olsun, saçları altın gibi. Melek gibi bir yüz. Bir prensese benziyorsun. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Küçük bir yarı kakhaha, yarı hıçkırık boğazımda fokurdadı ve kaçmasını önlemek için sert bir nefes aldım. Adam direksiyonu bana doğru kırmaya başlayınca kalp atışlarım bir kademe daha hızlandı ve ona çarpmamak için sola doğru hareket etmek zorunda kaldım. Yan tarafa baktım ve beni loş bir koridora yönlendirmeye çalıştığını gördüm, bu koridor bir tür bakım dolabına açılıyormuş gibi görünüyordu. Yardım edebilecek, kaçabileceğim bir yer var mı diye çılgınca etrafıma bakınırken adamın eli kolumu sıktı. Daralmış gözlerine baktım, çenesi artık sert ve sabitti. Eğildi ve bana fısıldadı, "Dinle prenses. Senin gibi bir kızın sunabileceği çok şey var. Ve ben bir iş adamıyım. İşimi duymak ister misin prenses?"

Kaçmak için seçeneklerimi tartarak başımı tekrar kuvvetlice salladım. Çılgılık atabilirdim. Çevrede bana yardım edecek en azından bir tane düzgün insan vardı. Onunla dövüşmeyi deneyebilirdim ama ne kadar zayıf ve yorgun olsam da beni çabucak alt edebilirdi. İşte o anda hafif ceketimin ve tişörtümün ince pamuğunun arasından keskin bir şeyin battığını hissettim. *Tanrım, yanımda bir bıçak var.* Küçük gümüş bıçağı vücuduma dayayan eline baktım ve sonra tekrar gözlerine baktım, şimdi heyecanla karışık kararlılığa benzeyen bir şeyle parlıyordu.

"Benimle gelersen prenses, bunu senin üzerinde kullanmama gerek kalmaz. Teklifimi beğeneceksin, söz veriyorum. Senin için her türlü parayı içeriyor. Parayı sever misin, prenses? Parayı kim sevmez, değil mi?"

"Ellerini onun üzerinden çek, Eli," dedi arkamızdan derinden gelen bir ses. Eli'yle aynı anda başımı çevirdim ve elleri iki yanında, yüzünde sıkılmış gibi görünen bir ifadeyle rahatça duran kocaman bir adam gördüm. Boynunun sol tarafından yukarı doğru kıvrılan, çenesinin hemen altında duran tüm desenleri ve renkleri ve aynı karmaşık sanatla kaplı kaslı kollarını gördüğümde gözlerim açıldı.

"Bu seni ilgilendirmez, Paul," diye tükürdü Eli.

"Hiç de değil. Bir hamamböceği gördüğümde, onu çizmelerimin altında ezerim. Hamamböcekleri beni rahatsız eder. Sen bir hamamböceğisin, Eli. Bırak onu, yoksa seni burada, otobüs terminalinde diğer hamamböceklerinin gözü önünde ezerim." Paul gözlerini bizden ayırmadı ama Eli'nin başı sağa doğru kaydı ve ben de onun bakışlarını takip ederek Eli'ye benzer şekilde giyinmiş bir grup adamın durağın önündeki bankta gelişigüzel oturduklarını, bize doğru bakıp kıs kıs güldüklerini gördüm.

Eli tekrar Paul'e döndü ve beni tutuşunun hafifçe gevşediğini hissettim. Tiksintili bir ses çıkardı ve beni kabaca Paul'e doğru itti. "Zaten maaş bordrosunda çok fazla orospu var. Al onu." Sonra döndü ve geldiğimiz yöne doğru yürüdü.

Paul'ün eli bileğimi sıkıca kavradı ve dönüp beni arkasından çekerek girişe doğru sürüklerken irkilerek bir ses çıkardım. Ona karşı koydum ama ayı gibi yapılıydı ve çabalarım onu yavaşlatmadı bile. "Lütfen," dedim, "lütfen, bırak gideyim." Sesimde histeri vardı.

Kapıdan çıktık ve yeniden aydınlanan dış dünya gözlerimi kısmama neden oldu. Paul bileğimi bıraktı ve bana doğru döndü. "Kaçak mısınız?"

Otogarın duvarını topuklarıma değdirene kadar geri geri gittim. "Kaçak mı?" Tekrarladım.

Paul bir dakika boyunca beni inceledi. "Evet, kaçıyor musun? Seni arayan biri mi var?"

Başımı yavaşça salladım, sorusu zorlukla kontrol altına aldığım ıstırabın bir kısmının gözeneklerimden sızmasına neden oldu. "Hayır. Kimse beni aramıyor. Lütfen, sadece buradan çıkmak istiyorum."

"Adın ne?" diye sordu, sesinde artık nazik bir kalite vardı.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Eden," diye fısıldadım.

Paul gözlerini kıstı. "Nereye gidiyorsun Eden?"

Ona baktım, sert görünüşüne rağmen gözlerinde endişe olduğunu gördüm. Kesik kesik bir nefes verdim. "Grant ve Rothford Şirketi."

"Grant ve Rothford Şirketi mi? Kuyumcu dükkânı mı?" Başımı salladım. "Evet. Oraya nasıl gideceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Buradan sadece on blok ötede. Sana oraya nasıl gideceğini söyleyeceğim, ama sonra buraya geri gelme, duydun mu beni? Burası yalnız bir genç kız için uygun bir yer değil. Sanırım bunu anladın, değil mi?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Buraya geri dönmeyeceğim." Her şey planlandığı gibi giderse, bu gece bir otel odasında uyuyor olacaktım. Karnımda yemek olacaktı ve sonunda ağlamak için güvenli bir yer olacaktı.

Paul parmağıyla sokağın aşağısını işaret etti. "Ana Cadde'ye gelene kadar o yönde yürü, sağa dön ve yaklaşık altı blok aşağı in. Sağınızda göreceksiniz."

Bir nefes verdim. "Teşekkür ederim Paul. Çok teşekkür ederim. Beni hamamböceğinden kurtardığın için de teşekkür ederim." Çok küçük bir gülümseme topladım ve sonra dönüp bana işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladım.

Köşeyi dönmeye başladığımda Paul adımı seslendi ve ben de durup döndüm, sorgulayan bir ifadeyle ona baktım. "Bu dünyada hamamböceğinden çok çizme ezici var."

Başımı eğerek bir dakika boyunca onu düşündüm. "Sorun şu ki Paul," dedim usulca, gözlerine bakarak, "hamamböcekleri dünyanın sonunda bile hayatta kalabilir."

Paul, ben dönüp uzaklaşmadan hemen önce bana küçük, şaşkın bir gülümseme verdi.

Sokağa bakıp aradığım tabelayı gördüğümde, üşüyen elim otomatik olarak kot pantolonumun cebine uzandı ve içindeki ağır altın madalyona sarıldı - arkasında Grant ve Rothford Şirketi'nin adı yazıyordu - sahip olduğum tek değerli şeydi. Bloğun geri kalanını halsiz bir şekilde tamamladım, açlık, soğuk ve yorgunluk beni bunaltıyordu.

Kapıyı iterek açtım ve ısıtılmış mağazanın rahatlatıcı sıcaklığıyla karşılaştım. Bir an öylece durup nefes aldım, hem gideceğim yeri bulmuş olmanın hem de üşümüş tenime sızan sıcaklığın verdiği rahatlamayla. Satış tezgahına doğru yöneldim. Ancak sağ tarafımdaki bir vitrinin önünden geçerken, camların arasına sıkıştırılmış çiçeklerin kadife iç kısmın üzerinde yüzdüğü yanılsamasını yaratan cam bir mücevher kutusu gözüme çarptı. Durdum, daha yakından baktım, gözlerim büyüdü ve içgüdüsel olarak ona doğru uzanırken gözyaşlarım hemen görüşümü bulanıklaştırdı. Onlar sabah

zaferler. Bilmeliydim, elli iki tane vardı, dikkatlice preslenmiş ve ceketimin iç cebindeki plastik bir torbada saklanmışlardı. Madalyon, çiçekler ve küçük, yuvarlak bir çakıl taşı kaçmadan önce yanıma aldığım tek şeylerdi. Onu hatırlatan tek şey onlardı. Bildiğim diğer her şeyi geride bırakmıştım. Boğazımda bir yumru oluştu ve keder üzerime çöktü, o kadar yoğunlu ki beni yere yıkabileceğini düşündüm. Cama dokunmak için uzandım, bir parmağım çok iyi tanıdığım çiçeğin masmavi yapraklarında gezindi. Ama bedenim yıpranmıştı, yorgundu, açtı ve elim zarif olmayan bir şekilde sarsıldı ve mücevher kutusunun yanındaki rafta duran kristal vazoya çarptı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi sallanmaya başladı ve başarısız tutma çabama rağmen düştü. Yere çakıldı ve ayaklarımın dibinde paramparça oldu. Yüksek sesli bir nefes aldım ve başımı kaldırdığımda bir kadın bana doğru koşarak geldi, "Olamaz! Waterford olmaz!" dedi. Ellerini yanaklarına götürdü ve paramparça cam yığınının önünde dururken dudaklarını büzdü.

"Çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Sadece bir kazaydı."

Kadın nefes nefese kaldı. Bakımlı bir güzelliği vardı: koyu gri takım elbisesi içinde şıktı, saçları zarıfçe toplanmıştı ve mükemmel uygulanmış makyajıyla yüzü çarpıcıydı. Onun karşısında küçüldüm. Neye benzediğimi biliyordum. Benden biraz daha büyük olduğu belli olan birinin çamaşır ipinden çaldığı kıyafetleri giyiyordum. Üç gündür yıkanmamıştım ve saçlarım yüzümün etrafında ve sırtımdan aşağıya doğru sarkıyordu - şık olmak için çok uzun. Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Kaza olsun ya da olmasın, bunun bedelinin ödenmesi gerekecek."

Omuzlarım çöktü. "Hiç param yok," diye fısıldadım, yanaklarım kızarıırken ve dükkânda dolaşan birkaç müşteri rahatsız bir şekilde başka tarafa bakarken etrafıma bakındım. Hâlâ birazcık gururum kaldığını fark ettiğimde neredeyse şaşıracaktım.

Cebimden altın madalyonu çıkardım. Kadına bana yardım etmesi için yalvararak, "Bunu satmayı ve belki de hakkında biraz bilgi edinmeyi umuyordum," dedim. *Lütfen bana yardım edin. Çok korkuyorum. Çok acı çekiyorum. Birçok yönden kırıldım.*

Ellerini kalçalarına koydu ve madalyondan yüzüme ve tekrar madalyona baktı. Madalyonu avucumun içinden aldı ve ışığa tuttu. Sonra tekrar bana baktı. "Şanslısın ki bu altın. Bu muhtemelen vazoun maliyetini karşılayacaktır." Vazoya bakmaya devam etti, manikürlü ellerinde evirip çevirdi. "Yine de size bununla ilgili herhangi bir bilgi vermenin bir yolu yok - oyma veya kişiselleştirme yok." Omzunun üzerinden, bir müşteriyle ilgilenmeyi yeni bitirmiş ve tezgâhın arkasından çıkmakta olan bir adama baktı. Yerdeki kristali işaret ederek, "Phillip, ben bu kızla ilgilenirken sen de bunu temizler misin?" dedi.

Phillip merakla beni süzerek, "Elbette," dedi.

Kadını tezgâha kadar takip ettim. "Ben bunu tartarken burada bekleyin. Yanında zinciriniz yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece madalyon."

Tezgâhta durdum, ellerim önümdeki bardağın üzerindeydi. Gözle görülür bir şekilde titrediklerini fark ettiğimde, onları geri çektim ve birbirine sürterek bedenimi zihnimle sakinleştirmeye çalıştım. Kalbim göğsümde boş bir şekilde çarpıyordu. Korku ve umutsuzluk boğazıma kadar yükseldi ve yutkunmamı zorlaştırdı.

Arkama, kadının dükkânın arka tarafındaki bir kapıdan girdiği yere baktım ve camın arkasından yaşlı bir adamla konuştuğunu gördüm. Adam bana bakarken kaşlarını çattı ve başını salladı, gözleri bir an öylece kaldı, sonra elinde tuttuğu şeye baktı. Kadın döndü ve kapıdan geçip tezgahın arkasından benim durduğum yere doğru yürüdü. "Size bu iş için 1200 dolar verebiliriz."

Madalyon, vazonun maliyetinin biraz altında, ancak meselenin çözülmesi için bu konuda indirim yapmaya hazırız."

Kusmuk boğazıma kadar yükseldi. "Lütfen, o paraya ihtiyacım var," dedim sesimi yükselterek. "Sahip olduğum tek şey o."

"Gerçekten çok üzgünüm ama yapabileceğim bir şey yok. Vazonun parası ödenmek zorunda. Bu masrafı öylece karşılayamayız. Burada bir iş yürütüyoruz."

"Lütfen!" Tekrar, bu sefer daha yüksek sesle söyledim ve ellerimi tezgâha gürültülü bir tokatla indirdim. Kadın irkildi ve dudaklarını büzerek bana doğru eğildi, böylece ben de geriye yaslandım.

"Polisi aramama gerek var mı hanımefendi?" diye sordu sert bir fısıltıyla, ağzını zorlukla oynatarak.

Dehşet damarlarımda dolaştı ve kendimi dik tutmadan önce hafifçe sallandım. Başımı şiddetle salladım. "Hayır," diye ciyakladım. Derin bir nefes aldım, "Lütfen, ben sadece... Hiç param yok ve o madalyon..."

Bir nefes daha çektim, bu kadının önünde, etrafta dolanıyormuş gibi yapan ama aslında aramızdaki konuşmayı dinleyen tüm müşterilerin önünde ağlamayı reddediyordum. "O madalyon sahip olduğum tek şey. Bu gece uyuyacak bir yer bulabilmek için paraya ihtiyacım var. Lütfen," diye acınası bir şekilde bitirdim.

Kadının gözlerinde sempati olduğunu düşündüğüm bir şey parladı, ama arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok. Elm Sokağı'nda evsizler için bir barınak var. Bin dört yüzüncü blokta. Birkaç kez önünden geçtim. Şimdi sizden dükkânımızı terk etmenizi istemek zorundayım."

Başımı öne eğdim, mücadele edemeyecek kadar hasta, yorgun ve kalbim kırıldı. Para ve olası bir güvenlik için tek şansımı nasıl heba etmişim? Artık gerçek anlamda değerli hiçbir şeyim yoktu. Aslında sırtımdaki çalıntı giysiler, cebimdeki preslenmiş çiçekler ve küçük çakıl taşları dışında hiçbir şey. Döndüm ve sanki sersemlemiş gibi, bütün umutlarım tükenmiş bir halde dükkândan çıktım.

Bir süre şehrin sokaklarında dolaştım, belki saatlerce, ne kadar sürdüğünden bile emin değildim. Gittikçe zayıflıyordum; adımlarım yavaşlıyordu. İleride bir bank gördüm ve durup üzerine çökerek kollarımı kendime doladım. Gece artık etrafımı sarıyordu ve hava daha da soğuktu, ceketim beni sıcak tutamayacak kadar hafifti.

Gücünü nereden buluyorsun, Morning Glory? diye sormuştu bana.

Senden, dedim, gülümseyerek ve onu kendime çekerek.

Ama şimdi burada değildi. Şimdi gücümü nereden bulacaktım?

Sağımda köşedeki sokak tabelasına baktım. *Elm Sokağı*. Derin bir nefes aldım. İçimde biraz daha gidebilecek güç var mıydı? Evet, evsizler barınağında bile olsa sıcak bir yatak ve yemek için gidebileceğimi düşündüm. Bu geceyi atlattıktan sonra bir plan yapacaktım. Belki barınaktaki biri bana nerede iş bulabileceğimi söyleyebilirdi... bir şeyler.

Ayağa kalkıp Elm Sokağı'na doğru yürüdüm ve bin dört yüzüncü bloğa ulaşmak için sağa doğru gitmem gerektiğine karar verdikten sonra yola koyuldum. Dişlerim gıcırdadı ve yürürken kollarımı tekrar kendime doladım, başımı rüzgâra karşı eğdim.

İleride bir sıra oluşmuştu ve sığınak olup olmadığını anlamak için boynumu büktüm, parmak uçlarımda durarak insanların etrafını görmeye çalıştım.

"Uyuyacak bir yer mi arıyorsunuz?" diye sordu kuyruğun sonundaki uzun, kirli ceketli, beyaz saçlı yaşlı bir adam.

Başımı salladım, dişlerim daha sert gıcırdıyordu.

"Burası sadece erkekler için," dedi. "Ama senin gibi güzel bir kız arka sokakta iyi para kazanabilir." Başını geriye doğru eğdi ve sonra bana bakıp kıkırdadı.

İşte yine seks. Belli ki değerli bir şeyim varmış. Kısa bir süre için bunu düşünmediğimi söylemek isterdim. Çok açtım, umutsuzca açtım ve çok üşüyordum. Bu acıyı durdurmak için yapmayacağım şeylerin listesi

Boş midemin ve kemiklerime kadar işleyen soğğun acısı gittikçe azalıyordu.

Gururumun son kırıntısını da topladım ve arkamı döndüm.

Bir pınarın başında, ılık güneşin altında beni bekliyor. *Ben de seni bekleyeceğim. Ama umarım uzun süre beklerim.*

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlamadan önce bir blok kadar ilerledim. İçimde bir panik dalgası oluştu. *Oh hayır, oh hayır. Ağlayamazsın. Ağlarsan kontrolünü kaybedersin.* Bu düşünce içinde bulunduğum durumun dehşetini gözler önüne serdi. Birine ihtiyacım vardı. *Herhangi birine.* Orada yürüyen bir sürü insan vardı ama ben hiçbirine ait değildim ve hiçbirisi de bana ait değildi. Beni görmediler. Umursamıyorlardı. Muhtaçlıkla birlikte ezici bir keder geldi. Birkaç basamağa oturdum, başımı dizlerimin üzerine koydum ve ağladım.

"Hanımefendi?" Başımı kaldırdım ve gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı görüşümle takım elbiseli yaşlı bir adama baktım. Gözyaşlarımı mümkün olduğunca geri çektim, gözlerimdeki ıslaklığı sildim ve kendimi toparlamaya çalışarak derin, titrek bir nefes almaya çalıştım.

"Grant ve Rothford Şirketi'nin sahibiyim," dedi sessizce, rahatsız görünüyordu.

Sonra anladım. Satıcı kadının konuştuğu cam kapının arkasındaki adam oydu. *Sahibi.* Olamaz, vazo için daha fazla para borçlu olduğuma mı karar vermişti? Şimdi de polisi mi arayacaktı? Polise gidemezdim. Gidemezdim.

Çok hızlı ayağa kalktım. Dünya devrilmeden ve uzaklara düşmeden önce iki adım atabildim.

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi bu kitabı yazarken de çok yardım aldım.

Hikaye editörüm Angela Smith'e olay örgüsünü geliştirmeme yardımcı olduğu ve bu hikayeye inandığı için -hatta zaman zaman benden bile fazla- büyük sevgi ve teşekkürler. İlk kelimedenden son kelimeye kadar yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Gelişim ve çizgi editörüm Marion Archer'a sonsuz teşekkürler. Çok yeteneklisiniz ve her zaman harika tavsiyelerle dolusunuz. Bu projeye gösterdiğiniz heves ve titizlik her türlü takdirin ötesinde.

Dünyaya sunduğum nihai ürünün özenle ve sevgiyle cilalanmış olduğunu hissettiren Karen Lawson'a teşekkür ederim. Bu benim için büyük bir hediye.

Grayson'ın Yemini'ni ilk okuyan ve inanılmaz derecede yararlı yorum ve önerilerde bulunan son derece değerli beta okuyucularıma: Cat Bracht, Natasha Gentile, Michelle Finkle ve Elena Eckmeyer (taslağımı iki kez okuyarak ejderham ve cadıma ekstra ilgi gösterdi ve ateş püskürmesine rağmen ejderhamı sevdi ve eriyene kadar onu dürttüğü için cadımı sevdi).

Tüm Napa referanslarımın doğru olduğundan emin olan konum betam Kimberly Thompson'a büyük minnettarlık duyuyorum.

Bu süreç boyunca pek çok açıdan elimden tutan harika menajerim Kimberly Brower'a teşekkür ederim. Her çabamda her zaman arkamda olduğunuz için teşekkür ederim. Zamanınız ve ilginiz konusunda son derece cömertsiniz ve bana kendimi tek müşterinizmişim gibi hissettirmeyi asla ihmal etmiyorsunuz. (Ve içimden bir ses hepimizin böyle söylediğini söylüyor). Sonsuza kadar AIADW!

Siz okuyuculara, siz olmasaydınız yaptığım şeyi yapma ayrıcalığına sahip olamazdım ve bunu asla hafife almıyorum. Sonsuz sevgi ve teşekkürler!

Kitaplarımı inceleyen ve tavsiye eden tüm bloglara - hepinize çok minnettarım.

Ve Bloom Books'a bu hikayeye yeni bir hayat verdiği için güncellenmiş bir teşekkür. Kocama: Bu hikayedeki tüm yardım ve desteğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum... arabalarda, restoranlarda, yatakta, dış fırçalarken yaptığım uzun plan konuşmaları, bitmek bilmeyen sorularım, b i t m e k b i l m e y e n şüphelerim ve kendi kafamda bu karakterleri yaratmaya çalışırken harcadığım sonsuz zaman için. Size verdiğim söz, bu hikayeyi yazarken

hiç hayal etmeye cesaret edemedim.

Yazar Hakkında

Mia Sheridan, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarındandır. Tutkusu, kaderlerinde birlikte olmak olan insanlar hakkında gerçek aşk hikâyeleri örmektir. Mia kocasıyla birlikte Cincinnati, Ohio'da yaşamaktadır. Dünyada dört, cennette ise bir çocukları var.

Mia'ya çevrimiçi olarak MiaSheridan.com adresinden, Twitter'da [MSheridanAuthor](https://twitter.com/MSheridanAuthor) adresinden, Instagram'da [MiaSheridanAuthor](https://www.instagram.com/MiaSheridanAuthor) adresinden ve Facebook'ta [MiaSheridanAuthor](https://www.facebook.com/MiaSheridanAuthor) adresinden ulaşabilirsiniz.

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Haberdar olmak ve en sevdiğiniz kitaplar ve yazarlar hakkında özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

z!LE" '!!
L , V",. ' L -! | E ! E! : ' :!" ! '!
/ " !%: "t,,"

Kira Dallaire çaresizdir. Merhum büyükannesinin ona bıraktığı mirasa erişebilmek için bir an önce evlenmek zorundadır. Aksi takdirde kendini zengin ve istismarcı babasının merhametine kalmış bulacaktır. Çok az parası ve daha da az seçeneği varken, kıvrak zekâsını ve fevri kalbini kullanarak bir plan yapar.

Grayson Hawthorn umudunu kaybetmektedir. Sınırlı sermayesi ve azalan kaynakları olan hüküm giymiş bir suçlu olarak, ailesinin zor durumdaki üzüm bağını diriltme sözü başarısızlığa mahkum gibi görünmektedir. Ta ki genç bir kadın ofisine tuhaf bir teklifle girene kadar; reddedemeyeceği bir iş evliliği.

Ancak geçici bir anlaşma olarak başlayan bu durum, çok geçmeden daha fazlası olma tehlikesiyle karşı karşıya kalır; çünkü canlı ve enerjik Kira, içine kapanık ve kibirli Grayson'a hayattan daha fazlasını istemesi için meydan okumaktadır. Kendisi için daha fazlasını istemeye. İradeleri çarpıştıkça ve tutkuları alevlendikçe, ikisi de bazen geçmişin tırmanılması çok zor duvarlar yarattığını ve yalanların ve aldatmanın nadiren sonsuza dek mutlu bir sondan önce ge

*Daha fazla kitap keşfedin
tarafından Mia Sheridan*